

KINH PHÁP HOA

THÍCH TRÍ TỊNH dịch

Tái bản Mậu Tý 2008

TÂM NGUYỆN CỦA DỊCH GIẢ

Chư pháp hữu thân mến, cho phép tôi được dùng từ này để gọi tất cả các giới Phật tử xuất gia cũng như tại gia, tôi có ý nguyện nhỏ, dầu nhỏ nhưng là từ đáy lòng thiết tha, muốn cùng các pháp hữu, tất cả các pháp hữu, những ai có đọc có tụng có nghe thấy những quyển kinh sách do tôi dịch soạn, sẽ là người bạn quyến thuộc thân thiết với tôi đời này và mãi mãi những đời sau, cùng nhau kết pháp duyên, cùng nhau dự pháp hội, cùng dìu dắt nhau, dìu dắt tôi để được vững bước mãi trên con đường đạo dài xa, con đường đạo nhiều trở ngại chông gai lồng giũa cõi đời thế tục mà lớp vỏ cứng của nó là tứ lưu bát nạn, cạm bẫy của nó là lợi danh ngũ dục, sức mạnh của nó là cơn lốc bát phong. Tôi chơn thành nói lên câu cần dìu dắt nhau. Vì vào giây phút mà tôi đang nguêch ngoạc ghi, lại ngừng mặt tự xưng là tỳ-kheo chơn chánh, chỉ biết như thảo phú địa, nhứt tâm sám hối mười phương pháp giới. (Trích cuối tập 9 Kinh Đại-Bửu-Tích).

Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ-Tát.

*Chùa Vạn Đức
Ngày Trùng Cửu, Năm Kỷ Tị.
(08-10-1989)*

Thích Trí Tịnh
Cẩn chí

Thay Lời Tựa

Kinh Pháp Hoa là bộ kinh đại thừa gồm bảy quyển tổng cộng là hai mươi tám phẩm, suốt hơn sáu vạn lời, nghĩa lý sâu xa, kinh văn rộng lớn, chứa đựng tâm nguyện và phương tiện huyền diệu ngời sáng của Phật và Bồ-tát.

Tâm nguyện của Phật là tâm nguyện độ chúng sanh đạt thành đạo quả giác ngộ. Bởi thế nên ngay quyển đầu của kinh về phẩm phương tiện đã nói: (Phật ra đời là vì một nhơn duyên lớn duy nhất là khai thị chúng sanh ngộ nhập tri kiến Phật). Thế nghĩa là Phật rộng mở phương tiện pháp môn, chỉ bày chơn tâm Phật tánh để chúng sanh tin tưởng khả năng thánh thiện của mình mà tiến tu đến Phật quả.

Phương tiện của Phật là phương tiện huyền diệu được sanh trưởng và dinh dưỡng bởi trí huệ từ bi hỷ xả lợi tha có khả năng đưa tất cả chúng sanh đồng chứng nhất thừa Phật quả. Đức Phật nói tất cả chúng sanh đều có Phật tánh. Tất cả chúng sanh đều có khả năng thành Phật. Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành, nếu chúng sanh tinh tấn nỗ lực tu hành thì cũng sẽ thành Phật như ta vậy.

Nhưng chúng sanh đắm chìm trong ngũ dục lạc, nên tạo nhiều tội lỗi để rồi hiện thành căn tánh cao thấp, nghiệp duyên nặng nhẹ khác nhau. Đức Phật lại phải từ đó mà lập ra có muôn ngàn phương tiện để hóa độ. Nghĩa là từ nhứt thượng thừa mà Đức Phật đã phải phương tiện huyền khai làm thành ba thừa để rồi sau đó, khi căn tánh chúng sanh thuần thực ngài lại dần dần đưa lên nhứt thừa vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Hai mươi tám phẩm Kinh Pháp Hoa chan chứa tâm hạnh của phật và đại bồ-tát, trải dài những con đường phương tiện giáo hóa thênh thang ngõ hầu mang chúng sanh từ phàm đến thánh, từ tam thừa thanh-văn duyên-giác và bồ-tát đến quả vị nhưt thừa vô thượng phật quả.

Nội dung Kinh Pháp Hoa cho ta thấy không phương tiện độ sanh nào mà không có, không cửa pháp môn giải thoát rốt ráo nào mà không mở, không cảnh giới phật nào mà nhiệm thiện duyên thâm mật với chúng sanh cõi ta bà này mà không ảnh hiện, không hạnh nguyện giáo hóa độ sanh nào của phật và bồ-tát mà không thể đạt ba la mật. Thật là một bộ kinh khế hợp cho đủ mọi trình độ căn tánh nghiệp duyên của chúng sanh. Vì thế xưa nay Kinh Pháp Hoa đã được không biết bao nhà Phật học uyên bác chú thích sơ giải làm cho Kinh Pháp Hoa rạng rỡ từ ngàn năm này đến ngàn năm khác và phổ cập nhân gian. Đến nỗi nghĩa lý của Kinh Pháp Hoa quá ư vi diệu tuyệt vời, kinh bản được đời đời ấn hành phổ biến uy thế tạo thành một tôn phái với danh xưng là Pháp-Hoa-Tôn hay Thiên-Thai-Tôn, một tôn phái có ảnh hưởng lớn ở Nhật Bản và Trung Hoa do Trí Giả đại sư thành lập.

Trong thời thế sự cuồng quây, đạo tâm ngày một suy vi, phong hóa niềm tin lay chuyển đến tận gốc rễ như thời này đây, để cho mọi người còn chút phước duyên đang bên bờng trên bể đời có thuyền nương tựa, có đất phì nhiêu của bến bờ để gieo giống bồ-đề, nên chúng tôi nguyện in lại Kinh Pháp Hoa này ngõ hầu làm thuyền bát nhã, làm ruộng phước phì nhiêu, làm hải đăng và bến đỗ cho khắp cả mọi

kiếp thuyền đời trở thành những thiện hữu bồ-đề kết duyên cùng Phật đạo chánh-đẳng chánh-giác.

Khấp nguyện mười phương bạn lành gần xa mở rộng lòng ra phát tâm bồ-đề thọ trì và ấn tống Kinh Pháp Hoa này để tạo cơ hội sớm ngộ nhập tri kiến phật, ngõ hầu thăng hoa đời sống đạo quả vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Phật lịch 2530, Vía Phật A Di Đà 1986 Bình Dân

Thích Đức Niệm

MỤC LỤC

Phẩm	Trang
------	-------

QUYỂN I

A.- Phần Tổng Hiện

1) Tự phần	20
------------------	----

B.- Phần Khai Phật-Tri-Kiến

2) Phương tiện phẩm	54
---------------------------	----

Sự tích linh ứng	97
------------------------	----

QUYỂN II

3) Thí dụ phẩm	99
----------------------	----

4) Tín giải phẩm	154
------------------------	-----

Sự tích linh ứng	184
------------------------	-----

QUYỂN III

5) Dược thảo dụ phẩm	186
----------------------------	-----

6) Thọ ký phẩm	201
----------------------	-----

7) Hóa thành dụ phẩm	216
----------------------------	-----

Sự tích linh ứng	261
------------------------	-----

QUYỂN IV

8) Ngũ bá đệ tử thọ ký phẩm	264
-----------------------------------	-----

9) Thọ học vô học nhưn ký phẩm	281
--------------------------------------	-----

10) Pháp sư phẩm	290
------------------------	-----

C.- Phần Thị Phật-Tri-Kiến

11) Hiện bửu tháp phẩm	305
------------------------------	-----

D.- Phần Ngộ Phật-Tri-Kiến

12) Đề-Bà Đạt-Đa phẩm	325
-----------------------------	-----

13) Trì phẩm	337
--------------------	-----

Sự tích linh ứng	349
------------------------	-----

QUYỂN V

14) An lạc hạnh phẩm	353
----------------------------	-----

15) Tunnel địa dũng xuất phẩm	379
-------------------------------------	-----

16) Như Lai thọ lượng phẩm	399
----------------------------------	-----

17) Phân biệt công đức phẩm	413
-----------------------------------	-----

Sự tích linh ứng	436
------------------------	-----

QUYỂN VI

18) Tùy hỷ công đức phẩm	439
--------------------------------	-----

19) Pháp sư công đức phẩm	448
---------------------------------	-----

20) Thường-Bất-Khinh Bồ-Tát phẩm	471
--	-----

21) Như Lai thần lực phẩm	482
---------------------------------	-----

22) Chúc lụy phẩm	490
-------------------------	-----

E.- Phần Nhập Phật-Tri-Kiến

23) Dược-Vương Bồ-Tát bốn sự phẩm	493
---	-----

Sự tích linh ứng	513
------------------------	-----

QUYỂN VII

24) Diệu-Âm Bồ-Tát phẩm	516
-------------------------------	-----

25) Quán-Thế-Âm Bồ-Tát Phổ-Môn phẩm	529
---	-----

26) Đà-La-Ni phẩm	544
-------------------------	-----

27) Diệu-Trang-Nghiêm-Vương bốn sự phẩm	552
---	-----

28) Phổ-Hiên Bồ-Tát khuyến phát phẩm	563
--	-----

Sự tích trì tụng kinh Pháp Hoa được linh nghiệm	580
---	-----

NGHI-THỨC SÁM HỐI TRƯỚC KHI TỤNG KINH

(Dùng ba nghiệp thân, khẩu, ý thanh tịnh mà tụng kinh, thời phước đức vô lượng, nên trước khi tụng kinh cần phải sám hối, sám hối tức là làm cho 3 nghiệp thanh tịnh)

Nam-mô thập-phương tận hư-không giới
nhứt thiết chư phật. (1 lạy)

Nam-mô thập-phương tận hư-không giới
nhứt thiết tôn pháp. (1 lạy)

Nam-mô thập-phương tận hư-không giới
nhứt thiết hiền thánh tăng. (1 lạy)

(Quì, tay cầm hương cúng dường phát nguyện)

Nguyện mây hương mầu này
Khắp cùng mười phương cõi
Cúng dường tất cả phật
Tôn pháp, các bồ-tát,
Vô biên chúng thanh-văn
Và cả thầy thánh hiền
Duyên khởi đài sáng chói
Trùm đến vô biên cõi,
Khắp xông các chúng sanh

Đều phát lòng bồ-đề,
Xa lìa những nghiệp vọng
Trọn nên đạo vô thượng.

(xá 3 xá, cắm hương lên lư)

(Đứng thẳng chấp tay xướng:)

Sắc thân Như-lai đẹp
Trong đời không ai bằng
Không sánh, chẳng nghĩ bàn
Nên nay con đảnh lễ
Sắc thân phật vô tận
Trí-huệ phật cũng thế,
Tất cả pháp thường trụ
Cho nên con về nương,
Sức trí lớn nguyện lớn
Khắp độ chúng quần sanh,
Khiến bỏ thân nóng khổ
Sanh kia nước mát vui.
Con nay sạch ba nghiệp
Quy y và lễ tán
Nguyện cùng các chúng sanh
Đồng sanh nước An-Lạc.
Án phạt nhứt ra vật. (7 lần)

CHÍ TÂM ĐẢNH LỄ*(Câu này dùng xuống chung đầu câu cho 9 câu dưới)*

Thường-tịch-quang tịnh độ
 A-Di-Đà Như-lai
 Pháp-thân màu thanh tịnh
 Khắp pháp giới chư phật. (1 lạy)

Thật báo trang nghiêm độ
 A-Di-Đà Như-lai
 Thân tướng hải vi trần
 Khắp pháp giới chư phật. (1 lạy)

Phương tiện thánh cư độ
 A-Di-Đà Như-lai
 Thân trang nghiêm giải thoát
 Khắp pháp giới chư phật. (1 lạy)

Cõi An Lạc phương tây
 A-Di-Đà Như-lai
 Thân căn giới đại-thừa
 Khắp pháp giới chư phật. (1 lạy)

Cõi An Lạc phương tây
 A-Di-Đà Như-lai
 Thân hóa đến mười phương
 Khắp pháp giới chư phật. (1 lạy)

Cõi An Lạc phương tây
 Giáo hạnh lý ba kinh
 Tột nói bày y chánh
 Khắp pháp giới tôn pháp. (1 lạy)

Cõi An Lạc phương tây
 Quán-Thế-Âm Bồ-Tát
 Thân tử kim muôn ức
 Khắp pháp giới bồ-tát. (1 lạy)

Cõi An Lạc phương tây
 Đại Thế-Chí Bồ-Tát
 Thân trí sáng vô biên
 Khắp pháp giới bồ-tát. (1 lạy)

Cõi An Lạc phương tây
 Thanh-tịnh đại-hải-chúng

Thân hai nghiêm: phước, trí
 Khấp pháp giới thánh-chúng. (1 lạy)

(*Đứng chắp tay nguyện:*) Con nay khấp vì bốn
 ơn ba cõi cùng chúng sanh trong pháp giới,
 đều nguyện dứt trừ ba chướng (1) nên qui
 mạng (2) sám hối (3)

(1 lạy quỳ chắp tay sám hối)

CHÍ TÂM SÁM HỐI:

Đệ tử... và chúng sanh trong pháp giới, từ
 đời vô thủy nhẫn đến ngày nay, bị vô minh
 che đậy nên điên đảo mê lầm, lại do sáu căn
 ba nghiệp (4) quen theo pháp chẳng lành,
 rộng phạm mười điều dữ cùng năm tội vô
 gián (5) và tất cả các tội khác, nhiều vô
 lượng vô biên nói không thể hết. Mười
 phương các đức Phật thường ở trong đời,
 tiếng pháp không dứt, hương mầu đầy lấp,
 pháp vị ngập tràn, phóng ánh sáng sạch
 trong chiếu soi tất cả. Lý mầu thường trụ
 đầy đầy hư không.

Con từ vô thủy đến nay, sáu căn che mù,
 ba nghiệp tối tăm, chẳng thấy, chẳng nghe,
 chẳng hay chẳng biết, vì nhân duyên đó trôi
 mãi trong vòng sanh tử, trải qua các đường
 dữ (6) trăm nghìn muôn kiếp trọn không lúc
 nào ra khỏi. - Kinh rằng: "Đức Tỳ-Lô-Giá-
 Na thân khấp cả chỗ, chỗ của Phật ở gọi là
 Thường-Tịch-Quang, cho nên phải biết cả
 thấy các pháp đều là Phật pháp, mà con
 không rõ lại theo giòng vô minh, vì thế trong
 trí bồ-đề mà thấy không thanh tịnh, trong
 cảnh giải thoát mà sanh ràng buộc. Nay mới
 tỏ ngộ, nay mới chừa bỏ ăn năn, phụng đối
 trước các đức Phật và A-Di-Đà Thế-Tôn mà
 pháp lồ (7) sám hối làm cho đệ tử cùng pháp
 giới chúng sanh, tất cả tội nặng do ba nghiệp
 sáu căn, gây tạo từ vô thủy, hoặc hiện tại cùng
 vị lai, chính mình tự gây tạo hoặc biểu
 người, hay là thấy nghe người gây tạo mà
 vui theo, hoặc nhớ hoặc chẳng nhớ, hoặc
 biết hoặc chẳng biết, hoặc nghi hoặc chẳng
 nghi, hoặc che giấu hoặc chẳng che giấu,
 thấy đều được rõ ráo thanh tịnh.

Đệ tử sám hối rồi, sáu căn cùng ba nghiệp trong sạch, không lỗi lầm, căn lành tu tập cũng trọn thanh tịnh, thấy đều hồi hướng dùng trang nghiêm Tịnh-độ khắp với chúng sanh, đồng sanh về nước An-dưỡng.

Nguyện đức A-Di-Đà Phật thường đến hộ trì, làm cho căn lành của đệ tử hiện tiền tinh tấn, chẳng mất nhân duyên Tịnh-độ, đến giờ lâm chung, thân an niệm chánh, xem nghe đều rõ ràng, tận mặt thấy đức A-Di-Đà cùng các thánh-chúng, tay cầm đài hoa tiếp dẫn đệ tử, trong khoảng sát-na sanh ra trước Phật, đủ đạo hạnh bồ-tát rộng độ khắp chúng sanh đồng thành Phật đạo.

Đệ tử sám hối phát nguyện rồi qui mạng đánh lễ: Nam-mô Tây-phương Cực-lạc thế-giới, đại-từ đại-bi, A-Di-Đà Như-lai, biến pháp giới tam bảo. (1 lạy)

(Lạy xong, tiếp Nghi-Thức tụng kinh)...

THÍCH NGHĨA SÁM PHÁP

(1) *Phiền não, nghiệp nhơn, quả báo, ba món đều hay làm chướng ngại đường giải thoát nên gọi: "Ba món chướng".*

(2) *Đem thân mạng về nương, giao phó cho Phật, pháp, tăng chính là nghĩa của hai chữ "Nam-mô".*

(3) *Nói đủ là sám-ma hối quá. "Sám-ma" là tiếng Phạm, nghĩa là "hối quá", tức là ăn năn tội trước, ngừa giữ lỗi sau.*

(4) *Nhãn, nhĩ, tỹ, thiệt, thân, ý: sáu căn, và ba nghiệp: thân, khẩu, ý.*

(5) *Giết cha, giết mẹ, giết thánh-nhơn, ác tâm làm thân Phật ra máu, phá hòa hợp tăng, gọi là năm tội nghịch, nếu phạm sẽ bị đọa vào ngục Vô-gián nên gọi là tội Vô-gián. Ngục Vô-gián là chỗ thọ khổ không có lúc nào ngừng ngắt.*

(6) *a-tu-la, súc-sanh, ngạ-quỉ, địa-ngục, các đường đó vui ít khổ nhiều, do nghiệp dữ cảm ra.*

(7) *Bày lộ tội lỗi ra trước đại-chúng không chút giấu che thời gọi là phát lồ, trái với phú tàng (che giấu). Có phát lồ thời tội mới tiêu, như bệnh cảm mà được phát hạn (ra mồ hôi).*

NGHI THỨC TRÌ TỤNG**KỆ TÁN LƯ HƯƠNG**

Lò hương vừa nhen nhúm
 Pháp giới đã được xông
 Chư phật trong hải hội đều xa hay
 Theo chỗ kết mây lành
 Lòng thành mới ân cần
 Chư phật hiện toàn thân.

Nam-mô Hương-Vân-Cái Bồ-Tát Ma-ha-
 tát. (3 lần)

CHƠN NGÔN TỊNH PHÁP GIỚI

Án lam (7 lần)

(Trì chú này thì thân tâm, cảnh vật đều thanh tịnh)

CHƠN NGÔN TỊNH KHẨU NGHIỆP

Tu rị tu rị, ma ha tu rị, tu tu rị ta-bà-ha. (7
 lần)

(Trì chú này thì hơi miệng trong sạch)

CHƠN NGÔN TỊNH TAM NGHIỆP

Án ta phạ, bà phạ thuật đà ta phạ, đạt mạ
 ta phạ bà phạ thuật độ hám (3 lần)

(Trì chú này thì thân, miệng, lòng đều trong sạch)

CHƠN NGÔN PHỔ CÚNG DƯỜNG

Án nga nga nằng, tam bà phạ, phiệt nhựt
 ra hồng. (3 lần)

(Trì chú này thì hoa hương cùng tiếng tụng niệm sẽ
 khắp cúng dường cả mười phương)

VĂN PHÁT NGUYỆN

Nam-mô thập-phương thường-trụ Tam bảo
 (3 lần)

Cúi lạy đấng tam-giới tôn,
 Quy mạng cùng mười phương phật
 Tôi nay phát nguyện rộng
 Thọ trì Kinh Pháp Hoa
 Trên đền bốn ơn nặng
 Dưới cứu khổ tam đồ
 (súc sanh, nọ qui, địa ngục)
 Nếu có kẻ thấy nghe
 Đều phát lòng bồ-đề

Hết một báo thân này
Sanh qua cõi Cực-Lạc.

Nam-mô Bổn-Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật
(3 lần)

KỆ KHAI KINH

Pháp vi diệu rất sâu vô lượng
Trăm nghìn muôn ức kiếp khó gặp
Tôi nay thấy nghe được thọ trì
Nguyện hiểu nghĩa chơn thật của Như-lai.

KỆ KHEN NGỢI KINH

Hơn sáu muôn lời, thành bảy cuốn
Rộng chứa đựng vô biên nghĩa mầu
Trong cổ nước cam lộ rịn nhuần
Trong miệng chất đề hồ nhỏ mát
Bên răng ngọc trắng tuôn xá-lợi
Trên lưỡi sen hồng phóng hào quang
Dầu cho tạo tội hơn núi cả
Chẳng nhọc Diệu-Pháp vài ba hàng.

Nam-mô Pháp-Hoa Hội-Thượng Phật
Bồ-Tát. (3 lần)

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

Tam Tạng Pháp sư Cưu Ma La Thập

Hán dịch

Tỳ kheo Thích Trí Tịnh

Việt dịch

--- o0o ---

QUYỂN THỨ NHẤT

(Đời Diêu-Tần, Ngài Tam-Tạng Pháp-sư Cưu-
Ma-La-Thập phụng chiếu dịch.)

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOA (1)

1.- PHẨM "TỬA" THỨ NHẤT

Tôi nghe như thế này: Một thuở nọ đức Phật (2) ở trong núi Kỳ-Xà Quật, nơi thành vương xá cùng chúng đại tỳ-kheo một vạn hai ngàn người câu hội. Các vị đó đều là bậc a-la-hán, các lậu (3) đã hết, không còn phiền não, việc lợi mình đã xong (4) dứt sự ràng buộc trong các cõi (5) tâm được tự tại. Tên của các vị đó là: A-Nhã Kiều-Trần-Như, Ma-Ha Ca-Diếp, Ưu-Lâu-Tần-Loa Ca-Diếp,

Dà-Gia Ca-Diếp, Na-Đề Ca-Diếp, Xá-Lợi-Phất, Đại Mục-Kiền-Liên, Ma-Ha Ca-Chiên-Diên, A-Nậu-Lâu-Đà, Kiếp-Tân-Na, Kiều-Phạm Ba-Đề, Ly-Bà-Đa Tất-Lăng-Già-Bà-Ta-Bạc-Câu-La, Ma-Ha-Câu-Hy-La, Nan-Đà, Tôn-Đà-La Nan-Đà, Phú-Lâu-Na, Di-Đa-La-Ni-Tử, Tu-Bồ-Đề, A-Nan, La-Hầu-La v.v.. đó là những vị đại a-la-hán hàng tri thức của chúng.

Lại có bậc hữu-học và vô-học (6) hai ngàn người.

Bà tỳ-kheo-ni Ma-ha Ba-Xà-Ba-Đề cùng với quyến thuộc sáu ngàn người câu-hội. Mẹ của La-Hầu-La là bà tỳ-kheo-ni Gia-Du-Đà-La cùng với quyến thuộc câu-hội.

Bậc đại bồ-tát tám muôn người đều không thối chuyển ở nơi đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác (7), đều chứng được pháp đà-la-ni (8) nhạo-thuyết biện tài (9) chuyển nói pháp luân bất thối chuyển, từng cúng dường vô lượng trăm nghìn chư phật, ở nơi các đức phật trồng các cội công-đức.

Thường được các phật ngợi khen, dùng đức từ để tu thân, khéo chứng trí tuệ của phật thông đạt đại-trí đến nơi bờ kia (10), danh đồn khắp vô lượng thế-giới có thể độ vô số trăm ngàn chúng sanh.

Tên của các vị đó là: Văn-Thù Sư-Lợi Bồ-Tát, Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, Đắc-Đại-Thế-Chí Bồ-Tát, Thường-Tinh-Tấn Bồ-Tát, Bất-Hữu Tức Bồ-Tát, Bửu-Chưởng Bồ-Tát, Dục-Vương Bồ-Tát, Đông-Thí Bồ-Tát, Bửu-Nguyệt Bồ-Tát, Nguyệt-Quang Bồ-Tát, Mãn-Nguyệt Bồ-Tát, Đại-Lực Bồ-Tát, Vô-Lượng-Lực Bồ-Tát, Việt-Tam-Giới Bồ-Tát, Bạt-Đà Bà-La Bồ-Tát, Di-Lặc Bồ-Tát, Bửu-Tích Bồ-Tát, Đạo-Sư Bồ-Tát v.v... các vị đại bồ-tát như thế tám vạn người câu hội.

Lúc bấy giờ, Thích-đề Hoàn-nhơn (11) cùng quyến thuộc hai vạn vị thiên tử câu hội. Lại có Minh-nguyệt thiên tử, Phổ-hương thiên tử, Bửu-quang thiên tử, bốn vị đại thiên vương cùng với quyến thuộc một vạn thiên tử câu hội.

Tự-tại thiên tử, đại-tự-tại thiên tử cùng với quyền thuộc ba vạn thiên tử câu hội.

Chủ cõi Ta-bà: phạm-thiên-vương, thi-khí đại-phạm, quang-minh đại-phạm v.v... cùng với quyền thuộc một vạn hai ngàn vị thiên tử câu hội.

Có tám vị long-vương: Nan-đà long-vương, Bạt-nan-đà long-vương, Sa-dà-la long-vương, Hòa-tu-cát long-vương, Đức-xoa-ca long-vương, A-na-bà đạt-đa long-vương, Ma-na-tư long-vương, Ưu-bát-la long-vương v.v... đều cùng bao nhiêu trăm nghìn quyền thuộc câu hội.

Có bốn vị khẩn-na-la vương, Pháp-khẩn-na-la vương, Diệu-pháp khẩn-na-la vương, Đại-pháp khẩn-na-la vương, Trì-pháp khẩn-na-la vương đều cùng bao nhiêu trăm ngàn quyền thuộc câu hội.

Có bốn vị càn-thát-bà vương: Nhạc càn-thát-bà vương, Nhạc-âm càn-thát-bà vương, Mỹ càn-thát-bà vương, Mỹ-âm càn-thát-bà

vương, đều cùng bao nhiêu trăm ngàn quyền thuộc câu hội.

Có bốn vị a-tu-la vương: Bà-trĩ a-tu-la vương, Đà-la-khiên-đà a-tu-la vương, Tỳ-ma-chất-đa-la a-tu-la vương, La-hầu a-tu-la vương, đều cùng bao nhiêu trăm ngàn quyền thuộc câu hội.

Có bốn vị ca-lâu-la vương: Đại-oai-đức ca-lâu-la vương, Đại-thân ca-lâu-la vương, Đại-mãn ca-lâu-la vương, Như-ý ca-lâu-la vương, đều cùng bao nhiêu quyền thuộc câu hội.

Vua A-Xà-Thế, con bà Vi-Đề-Hi, cùng bao nhiêu trăm ngàn quyền thuộc câu hội.

Cả chúng đều lễ chân Phật, lui ngồi một phía.

Lúc bấy giờ, đức Thế-Tôn được hàng tứ chúng vây quanh cúng-dường cung kính ngợi khen tôn trọng, vì các vị bồ-tát mà nói kinh đại-thừa tên là: "Vô-Lượng-Nghĩa", là pháp giáo hóa bồ-tát được chư phật hộ-niệm. Nói

kinh này xong, đức Phật ngồi xếp bằng nhập vào chánh định “Vô-Lượng Nghĩa-Xứ”, thân và tâm của Phật đều không lay động.

Khi đó trời mưa hoa mạn-đà-la, hoa ma-ha mạn-đà-la, hoa mạn-thù-sa, hoa ma-ha mạn-thù-sa, để rải trên đức Phật cùng hàng đại chúng; khắp cõi phật sáu điệu vang động (12).

Lúc bấy giờ, trong chúng hội các hàng: tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, cận-sự-nam, cận-sự-nữ, trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà (13), a-tu-la (14), ca-lâu-la (15), khẩn-na-la (16), ma-hầu-la-dà (17), nhơn, phi-nhơn và các vị tiểu-vương cùng chuyển-luân thánh-vương, các đại chúng ấy đều được thấy việc chưa từng có, vui mừng chấp tay một lòng nhìn Phật.

Bấy giờ, đức Phật từ nơi tướng lông trắng giữa chặn mày phóng ra luồng hào-quang chiếu khắp cả một muôn tám nghìn cõi ở phương đông, dưới thời chiếu đến địa ngục A-tỳ, trên suốt thấu trời Sắc-cứu-cánh.

Chúng ở cõi này đều thấy cả sáu loài chúng-sanh (18) ở các cõi kia.

Lại thấy các đức phật hiện tại nơi các cõi kia và nghe kinh pháp của các đức phật ấy nói. Cùng thấy nơi các cõi kia, các hàng tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, cận-sự-nam, cận-sự-nữ, những người tu hành đắc đạo.

Lại thấy các vị đại bồ-tát dùng các món nhân duyên, các lòng tin giải, các loại tướng mạo mà tu hành đạo bồ-tát. Lại thấy các đức phật nhập niết-bàn, lại thấy sau khi các đức phật nhập niết-bàn, đem xá-lợi của phật mà dựng tháp bằng bảy báu.

Khi ấy, ngài Di-Lặc Bồ-Tát nghĩ rằng: “Hôm nay đức Thế-Tôn hiện thân biến tướng, vì nhân duyên gì mà có điềm lành này.

Nay đức Phật đương nhập chánh định, việc biến hiện hi hữu không thể nghĩ bàn này nên hỏi ai, ai đáp được?”

Ngài lại nghĩ: “Ông Pháp-Vương-tử (19) Văn-Thù Sư-Lợi này đã từng gần gũi cúng dường vô lượng các đức Phật đời quá khứ chắc đã thấy tướng hi hữu này, ta nay nên hỏi ông”.

Lúc đó, hàng tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, cận-sự-nam, cận-sự-nữ (20) và các trời, rồng, quỷ, thần v.v.. đều nghĩ rằng: “Tướng thần thông sáng chói của đức Phật hiện đây, nay nên hỏi ai?”

Bấy giờ, ngài Di-Lặc Bồ-Tát muốn giải quyết chỗ nghi của mình, ngài lại xét tâm niệm của bốn-chúng: tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, cận-sự-nam, cận-sự-nữ và của cả chúng hội trời, rồng, quỷ, thần v.v.. mà hỏi Văn-Thù Sư-Lợi rằng: “Vì nhân duyên gì mà có tướng lành thần thông này, Phật phóng ánh sáng lớn soi khắp một muôn tám nghìn cõi ở phương đông, đều thấy cõi nước trang nghiêm của các đức Phật?”

Khi đó, ngài Di-Lặc muốn nói lại nghĩa trên, dùng kệ hỏi rằng:

Ngài Văn-Thù Sư-Lợi!
Đức Đạo-Sư cố chi
Lông trắng giữa chận mày
Phóng ánh sáng khắp soi?
Trời mưa hoa mạn-đà
Cùng hoa mạn-thù-Sa,
Gió thơm mùi chiên đàn
Vui đẹp lòng đại chúng
Vì nhân duyên như vậy
Cõi đất đều nghiêm tịnh
Mà trong thế giới này
Sáu điệu vang động lên
Bấy giờ bốn bộ chúng
Thấy đều rất vui mừng
Thân cùng ý thơ thới
Được việc chưa từng có.
Ánh sáng giữa chận mày
Soi suốt thẳng phương đông
Một muôn tám nghìn cõi
Đều ánh như sắc vàng.
Từ địa ngục A-tỳ
Trên đến trời Hữu-đảnh
Trong các thế giới đó

Cả sáu đạo chúng sanh
 Sống chết của kia đến
 Nghiệp duyên lành cùng dữ
 Thọ báo có tốt xấu
 Tại đây đều thấy rõ.
 Lại thấy các đức phật
 Đấng thánh-chúa sư-tử
 Dẫn nói các kinh điển
 Nhiệm mầu bậc thứ nhất.
 Tiếng của ngài thanh-tịnh
 Giọng nói ra êm dịu
 Dạy bảo các bồ-tát
 Vô số ức muôn người
 Tiếng phạm-âm thâm diệu
 Khiến người đều ưa nghe.
 Các phật ở cõi mình
 Mà giảng nói chánh pháp
 Dùng nhiều món nhân duyên
 Cùng vô lượng tỉ dụ
 Để soi rõ Phật pháp
 Mà khai ngộ chúng sanh.
 Nếu có người bị khổ
 Nhàm lìa già, bệnh, chết,

Phật vì nói niết-bàn
 Để dứt các ngăn khổ
 Nếu là người có phước
 Đã từng cúng dường phật
 Chí cầu pháp thù thắng
 Vì nói hạnh duyên-giác
 Nếu lại có phật tử
 Tu-tập các công hạnh
 Để cầu tuệ vô thượng
 Phật vì nói tịnh đạo.
 Ngài Văn-Thù Sư-Lợi!
 Tôi ở tại nơi đây
 Thấy nghe dường ấy đó
 Và nghìn ức việc khác
 Thấy rất nhiều như thế
 Nay sẽ lược nói ra:
 Tôi thấy ở cõi kia
 Có hằng sa bồ-tát
 Dùng các món nhân duyên
 Mà cầu chứng Phật đạo.
 Hoặc có vị bố-thí
 Vàng, bạc, ngọc, san-hô,
 Chơn châu, ngọc như-ý,

Ngọc xa-cừ mã-nã,
 Kim-cương các trân-bửu
 Cùng tôi tớ, xe cộ
 Kiệu, cán chưng châu báu
 Vui vẻ đem bố thí
 Hồi hướng về Phật đạo
 Nguyện được chứng thừa ấy
 Bạc nhất của ba cõi
 Các phật hằng khen ngợi.
 Hoặc có vị bồ-tát
 Xe tứ mã xe báu
 Bao lơn che tàn đẹp
 Trau tria dùng bố thí.
 Lại thấy có bồ-tát
 Bố thí cả vợ con
 Thân thịt cùng tay chân
 Để cầu vô thượng đạo.
 Lại thấy có bồ-tát
 Đầu, mắt và thân thể
 Đều ưa vui thí cho
 Để cầu trí tuệ Phật
 Ngài Văn-Thù Sư Lợi!
 Ta thấy các quốc-vương

Qua đến chỗ của phật
 Thưa hỏi đạo vô thượng
 Bèn bỏ nước vui vẻ
 Cung điện cả thần thiếp
 Cạo sạch râu lẫn tóc
 Mà mặc y pháp phục.
 Hoặc lại thấy bồ-tát
 Mà hiện làm tỳ-kheo
 Một mình ở vắng vẻ
 Ura vui tụng kinh điển
 Cũng thấy có bồ-tát
 Dũng mãnh và tinh tấn
 Vào ở nơi thâm sơn
 Suy xét mỗi Phật đạo
 Và thấy bậc ly dục
 Thường ở chỗ không nhà
 Sâu tu các thiền định
 Được năm món thần thông
 Và thấy vị bồ-tát
 Chắp tay trụ thiền định
 Dùng ngàn muôn bài kệ
 Khen ngợi các pháp-vương
 Lại thấy có bồ-tát

Trí sâu chí bền chắc
 Hay hỏi các đức phật
 Nghe rồi đều thọ trì.
 Lại thấy hàng phật tử
 Định huệ trọn đầy đủ
 Dùng vô lượng tỉ dụ
 Vì chúng mà giảng pháp
 Vui ưa nói các pháp
 Dạy bảo các bồ-tát
 Phá dẹp chúng binh ma
 Mà đánh rền trống pháp
 Cùng thấy vị bồ-tát
 Vắng bật yên lặng ngồi
 Trời, rông đều cung-kính
 Chẳng lấy đó làm mừng,
 Và thấy có bồ-tát
 Ở rừng phóng hào quang
 Cứu khổ chốn địa ngục
 Khiến đều vào Phật đạo.
 Lại thấy hàng phật tử
 Chưa từng có ngủ nghỉ
 Kinh hành ở trong rừng
 Siêng năng cầu Phật đạo

Cũng thấy đủ giới đức
 Uy nghi không thiếu sót
 Lòng sạch như bảo châu
 Để cầu chứng Phật đạo.
 Và thấy hàng phật tử
 Trụ vào sức nhẫn nhục
 Bị kẻ tăng-thượng-mạn
 Mắng rủa cùng đánh đập
 Thấy đều hay nhẫn được
 Để cầu chứng Phật đạo
 Lại thấy có bồ-tát
 Xa rời sự chơi cười
 Và quyến thuộc ngu si
 Ưa gần gũi người trí
 Chuyên tâm trừ loạn động
 Nhiếp niệm ở núi rừng
 Trải ức nghìn muôn năm
 Để cầu được Phật đạo.
 Lại thấy vị bồ-tát
 Đồ ăn uống ngọt ngon
 Cùng trăm món thuốc thang
 Dem cúng phật và tăng,
 Áo tốt đồ thượng phục

Giá đáng đến nghìn muôn
 Hoặc là vô giá y
 Dem cúng Phật và tăng
 Dùng nghìn muôn ức thứ
 Nhà báu bằng chiêm đàn
 Các giường nằm tốt đẹp
 Để cúng phật cùng tăng
 Rừng vườn rất thanh tịnh
 Bông trái đều sum sê
 Suối chảy cùng ao tắm
 Cúng cho phật và tăng,
 Cúng thí như thế đó
 Các đồ cúng tốt đẹp
 Vui vẻ không hề nhàm
 Để cầu đạo vô thượng.
 Lại có vị bồ-tát
 Giảng nói pháp tịch diệt
 Dùng các lời dạy dỗ
 Dạy vô số chúng sanh
 Hoặc thấy vị bồ-tát
 Quán sát các pháp tịnh
 Điều không có hai tướng
 Cũng như khoảng hư không

Lại thấy hàng phật tử
 Tâm không chỗ mê đắm
 Dùng món diệu huệ này
 Mà cầu đạo vô thượng.
 Ngài Văn-Thù Sư-Lợi!
 Lại có vị bồ-tát
 Sau khi phật diệt độ
 Cúng dường xá-lợi phật.
 Lại thấy hàng phật tử
 Xây dựng các tháp miếu
 Nhiều vô số hằng sa
 Nghiêm sức khắp cõi nước.
 Bảo tháp rất cao đẹp
 Điều năm nghìn do tuần.
 Bề ngang rộng xứng nhau
 Điều hai nghìn do tuần.
 Trong mỗi mỗi tháp miếu
 Điều có ngàn tràng phan
 Màn châu xen thả xuống
 Tiếng linh báu hòa reo
 Các vị trời, rồng, thần,
 Người cùng với phi nhơn
 Hương, hoa, cùng kỹ nhạc

Thường đem đến cúng dường
 Ngài Văn-Thù Sư-Lợi!
 Các hàng phật tử kia
 Vì cúng dường xá-lợi
 Nên trang sức tháp miếu,
 Cõi quốc giới tự nhiên
 Thù đặc rất tốt đẹp
 Như cây thiên-thụ-vương
 Hoa kia đang xòe nở
 Phật phóng một luồng sáng
 Ta cùng cả chúng hội
 Thấy nơi cõi nước này
 Các thứ rất tốt đẹp
 Thần lực của chư phật
 Trí huệ đều hi hữu
 Phóng một luồng tịnh-quang
 Soi khắp vô lượng cõi
 Chúng ta thấy việc này
 Được điều chưa từng có.
 Xin phật tử Văn-Thù
 Giải quyết lòng chúng nghi
 Bốn chúng đều mong ngóng
 Nhìn ngài và nhìn ta

Đức Thế-Tôn có chi
 Phóng ánh quang minh này?
 Phật tử phải thời đáp
 Quyết nghị cho chúng mừng
 Có những lợi ích gì
 Đức Phật phóng quang này?
 Khi Phật ngồi đạo tràng
 Chứng được pháp thâm diệu
 Vì muốn nói pháp đó
 Hay là sẽ thọ ký?
 Hiện bày các cõi phật
 Các báu sạch trang nghiêm
 Cùng thấy các đức phật
 Đây không phải cố nhỏ
 Ngài Văn-Thù nên biết
 Bốn chúng và long, thần
 Nhìn xem xét ngài đó
 Mong sẽ nói những gì?

Lúc bấy giờ, ngài Văn-Thù Sư-Lợi nói
 với ngài Di-Lặc Đại Bồ-Tát cùng các vị Đại-
 sĩ: "Các thiện-nam-tử! Như chỗ tôi xét nghĩ
 thì nay đức Phật Thế-Tôn muốn nói pháp

lớn, mưa pháp vũ lớn, thổi pháp loa lớn, đánh pháp cổ lớn và diễn pháp nghĩa lớn.

Các thiện-nam-tử! Ta từng ở nơi các đức phật đời quá khứ thấy điềm lành này, phật kia phóng hào quang đó rồi liền nói pháp lớn. Cho nên chắc biết rằng hôm nay đức Phật hiện hào quang cũng lại như vậy. Phật vì muốn cho chúng sanh đều được nghe biết pháp mầu mà tất cả trong đời khó tin theo, cho nên hiện điềm lành này.

Các thiện-nam-tử! Như vô lượng vô biên a-tăng-kỳ (21) kiếp về trước. Bấy giờ có đức Phật hiệu Nhật-Nguyệt Đăng-Minh Như-lai, Ứng-cúng, Chính-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự Trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn, diễn nói chánh pháp. Ban đầu, giữa, rốt sau ba chặng đều lành, nghĩa lý rất sâu xa, lời lẽ khéo mầu, thuần một không tạp, đầy đủ cả tướng phạm hạnh thanh bạch.

Phật vì người cầu đạo thanh-văn, nói pháp Tứ-đế (22) thoát khỏi sanh, già, bệnh,

chết, cứu cánh niết-bàn. Vì hạng cầu quả Duyên-giác, nói pháp Mười-hai-nhân-duyên (23), vì hàng Bồ-tát nói sáu pháp Ba-la-mật (24) làm cho chứng được quả vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác thành bậc nhứt-thiết chủng-trí. (25)

Kế lại có đức Phật cũng hiệu Nhật-Nguyệt Đăng-Minh, lại có đức Phật cũng hiệu Nhật-Nguyệt Đăng-Minh. Như thế đến hai muôn đức Phật đều đồng một tên hiệu Nhật-Nguyệt Đăng-Minh, lại cùng đồng một họ Phả-La-Đọa.

Di-Lặc nên biết! Đức Phật trước, đức Phật sau đều đồng một tên hiệu Nhật-Nguyệt Đăng-Minh, đầy đủ mười hiệu, những pháp được nói ra, đầu, giữa, sau đều lành.

Đức Phật rốt sau cả, lúc chưa xuất-gia có tám vị vương-tử: Người thứ nhất tên Hữu-Ý, thứ hai tên Thiện-Ý, thứ ba tên Vô-Lượng-Ý, thứ tư tên Bửu-Ý, thứ năm tên Tăng-Ý,

thứ sáu tên Trừ-Nghi-Ý, thứ bảy tên Hưởng-Ý, thứ tám tên Pháp-Ý.

Tám vị vương-tử đó có uy đức tự tại đều lãnh trị bốn châu thiên hạ (26). Nghe vua cha xuất gia chứng đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác đều bỏ ngôi vua cũng xuất-gia theo, phát tâm đại thừa, thường tu hạnh thanh tịnh, đều làm bậc pháp sư, thưở trước đã từng ở chỗ nghìn muôn đức phật vân trỗi các cõi lành.

Đức Phật Nhật-Nguyệt Đăng-Minh lúc đó nói kinh Đại thừa tên “Vô-Lượng Nghĩa-Xứ” là pháp giáo hóa bồ-tát được chư phật hộ niệm. Nói kinh đó rồi, Phật liền ở trong đại chúng ngồi xếp bằng nhập vào cảnh chánh định “Vô-Lượng Nghĩa-Xứ”, thân và tâm chẳng động.

Khi ấy trời mưa hoa mạn-đà-la, hoa ma-ha mạn-đà-la, hoa mạn-thù-sa cùng hoa ma-ha mạn-thù-sa để rải trên đức Phật và hàng đại-chúng. Khắp cõi nước Phật sáu điệu vang động. Lúc đó trong hội, hàng tỳ-kheo,

tỳ-kheo-ni, cận-sự nam, cận-sự nữ, trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, ca-lâu-la, khẩn-na-la, ma-hầu-la-dà, nhưn, phi-nhơn cùng các vị tiểu vương, các vị chuyển-luân thánh-vương v.v... các đại-chúng đó được điều chưa từng có, mừng rỡ chấp tay một lòng nhìn Phật.

Bấy giờ, đức Như-lai từ tướng lông trắng chặn giữa chân mày phóng ra luồng ánh sáng soi khắp cùng cả một muôn tám nghìn cõi nước ở phương đông, như nay đương thấy ở cõi Phật đây.

Di-Lặc nên biết! Khi đó trong hội, có hai mươi ức bồ-tát ưa muốn nghe pháp, các vị bồ-tát ấy thấy ánh sáng chiếu khắp các cõi phật được điều chưa từng có, đều muốn biết vì duyên cớ gì mà phóng ánh-sáng này.

Khi ấy, có vị Bồ-Tát hiệu Diệu-Quang có tám trăm người đệ-tử.

Bấy giờ, đức Phật Nhật-Nguyệt Đăng-Minh từ trong chánh-định mà dậy, vì Diệu-

Quang Bồ-Tát nói kinh Đại-thừa tên "Diệu-Pháp Liên-Hoa" là pháp giáo hóa Bồ-Tát được chư Phật hộ niệm, trải qua sáu mươi tiểu kiếp chẳng rời chỗ ngồi.

Lúc ấy trong hội, người nghe pháp cũng ngồi một chỗ đến sáu mươi tiểu kiếp thân tâm đều không lay động, nghe đức Phật nói pháp cho là như trong khoảng bữa ăn. Bảy giờ trong chúng không có một người nào hoặc là thân hoặc là tâm mà sanh lười mỏi.

Đức Phật Nhật-Nguyệt Đăng-Minh trong sáu mươi tiểu kiếp nói kinh đó rồi, liền ở trong chúng ma, phạm, sa-môn, bà-la-môn, và trời, người, a-tu-la mà tuyên rằng: "Hôm nay vào nửa đêm, Như-lai sẽ nhập Vô-dư niết-bàn".

Khi đó có vị Bồ-Tát tên Đức-Tạng, đức Phật Nhật-Nguyệt Đăng-Minh liền thọ-ký (27) cho, bảo các tỳ-kheo rằng: "Ông Đức-Tạng Bồ-Tát này kể đây sẽ thành Phật hiệu là Tịnh-Thân Như-lai Ứng-cúng, chánh-đẳng chánh-giác".

Đức Phật thọ ký xong, vào nửa đêm bèn nhập Vô-dư niết-bàn.

Sau khi đức Phật diệt-độ, Diệu-Quang Bồ-Tát trì kinh "Diệu-Pháp Liên-Hoa" trải tám mươi tiểu kiếp vì người mà diễn nói.

Tám người con của Phật Nhật-Nguyệt Đăng-Minh đều học với ngài Diệu-Quang, ngài Diệu-Quang dạy bảo cho đều vững bền ở nơi đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Các vị Vương-tử đó cúng dường vô lượng trăm nghìn muôn ức đức phật đều thành Phật-đạo. Vị thành Phật rốt sau hết, hiệu là Nhiên-Đăng.

Trong hàng tám trăm người đệ-tử có một người tên: Cầu-Danh, người này tham ưa danh lợi, dầu cũng đọc tụng các kinh mà chẳng thuộc rành, phần nhiều quên mất, nên gọi là Cầu-Danh. Người này cũng do có trồng các nhân duyên căn lành nên được gặp vô lượng trăm nghìn muôn ức đức phật mà cúng dường cung kính tôn trọng khen ngợi.

Di-Lặc nên biết! Lúc đó Diệu-Quang Bồ-Tát đâu phải người nào lạ, chính là ta đấy. Còn Cầu-Danh Bồ-Tát là ngài đấy.

Nay thấy điềm lành này, cùng với xưa không khác, cho nên ta xét nghĩ hôm nay đức Phật Như-lai sẽ nói kinh Đại-thừa tên: “Diệu-Pháp Liên-Hoa” là pháp giáo hóa bồ-tát được chư phật hộ niệm.

Bấy giờ, ngài Văn-Thù Sư-Lợi Bồ-Tát ở trong đại-chúng, muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Ta nhớ thuở quá khứ
 Vô lượng vô số kiếp
 Có Phật nhân trung tôn
 Hiệu Nhật-Nguyệt Đăng-Minh
 Đức Thế-Tôn nói pháp
 Độ vô lượng chúng sanh
 Vô số ức bồ-tát
 Khiến vào trí huệ phật.
 Khi Phật chưa xuất gia
 Có sanh tám vương-tử
 Thấy Đại-thánh xuất gia

Cũng theo tu phạm-hạnh
 Phật nói kinh Đại-thừa
 Tên là "Vô-Lượng-Nghĩa"
 Ở trong hàng đại chúng
 Mà vì rộng tỏ bày.
 Phật nói kinh ấy rồi
 Liền ở trong pháp tòa
 Xếp bằng nhập chánh định
 Tên "Vô-Lượng-Nghĩa-Xứ"
 Trời rưới hoa mạn-đà
 Trống trời tự nhiên vang
 Các trời, rồng, quỷ, thần
 Cúng dường đáng Nhân-tôn,
 Tất cả các cõi phật
 Tức thời vang động lớn,
 Phật phóng sáng giữa mà y
 Hiện các việc hi hữu
 Ánh sáng chiếu phương đông
 Muôn tám nghìn cõi phật
 Bày sanh tử nghiệp báo
 Của tất cả chúng sanh
 Lại thấy các cõi phật
 Dùng các báu trang nghiêm

Màu lưu ly pha lê
 Đây bởi phật quang soi.
 Lại thấy những trời, người
 Rỗng, thân, chúng dạ-xoa
 Càn-thát, khẩn-na-la
 Đều cúng dường Phật mình
 Lại thấy các Như-lai
 Tự nhiên thành Phật đạo,
 Màu thân như núi vàng
 Đoan nghiêm rất đẹp màu
 Như trong lưu ly sạch
 Hiện ra tượng chơn kim
 Thế-Tôn trong đại chúng
 Dạy nói nghĩa thâm diệu.
 Mỗi mỗi các cõi Phật
 Chúng thanh-văn vô số,
 Nhân Phật quang soi sáng
 Đều thấy đại-chúng kia.
 Hoặc có các tỳ-kheo
 Ở tại trong núi rừng
 Tinh tấn giữ tịnh giới
 Dường như gìn châu sáng
 Lại thấy các bồ-tát

Bồ thí nhẫn nhục thảy
 Số đông như hằng sa (28)
 Đây bởi sáng Phật soi.
 Lại thấy hàng bồ-tát
 Sâu vào các thiền định
 Thân tâm lặng chẳng động
 Để cầu đạo vô thượng.
 Lại thấy các bồ-tát
 Rõ tướng pháp tịch diệt
 Đều ở tại nước mình
 Nói pháp cầu Phật đạo.
 Bảy giờ bốn bộ chúng
 Thấy Phật Nhật-Nguyệt-Đăng
 Hiện sức thần thông lớn
 Tâm kia đều vui mừng
 Mỗi người tự hỏi nhau
 Việc này nhân-duyên gì?
 Đấng của trời người thờ
 Vừa từ chánh-định dậy
 Khen Diệu-Quang Bồ-Tát
 Ông là mắt của đời
 Mọi người đều tin về
 Hay vâng giữ tạng pháp

Như pháp của ta nói
 Chỉ ông chứng biết được
 Đức Phật đã ngợi khen
 Cho Diệu-Quang vui mừng
 Liền nói Kinh Pháp Hoa
 Trái sáu mươi tiểu kiếp
 Chẳng rời chỗ ngồi ấy
 Ngài Diệu-Quang pháp-sư
 Trọn đều hay thọ trì
 Pháp thượng diệu của Phật.
 Phật nói Kinh Pháp Hoa
 Cho chúng vui mừng rồi
 Liền chính trong ngày đó
 Bảo hàng chúng trời, người
 Các pháp "nghĩa thật tướng"
 Đã vì các ông nói
 Nay ta giữa đêm này
 Sẽ vào cõi niết-bàn
 Phải một lòng tinh tấn
 Rời các sự buông lung
 Các Phật rất khó gặp
 Ưc kiếp được một lần
 Các con của Phật thấy

Nghe Phật sắp nhập diệt
 Thấy đều lòng buồn khổ
 Sao Phật gấp niết-bàn?
 Đấng Thánh-chúa-Pháp-vương
 An ủi vô lượng chúng:
 Nếu lúc ta diệt độ
 Các ông chớ lo sợ
 Đức-Tạng Bồ-Tát đây
 Tâm đã được thông thấu
 Nơi vô lậu thiết tướng
 Kế đây sẽ thành Phật
 Tên hiệu là Tịnh-Thân
 Cũng độ vô lượng chúng.
 Đêm đó Phật diệt độ
 Như củi hết, lửa tắt
 Chia phân các xá-lợi
 Mà xây vô lượng tháp
 Tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni
 Số đông như hằng sa
 Lại càng thêm tinh tấn
 Để cầu đạo vô thượng
 Diệu-Quang pháp-sư ấy
 Vâng giữ Phật pháp tạng

Trong tám mươi tiểu kiếp.
 Rộng nói Kinh Pháp Hoa.
 Tám vị vương-tử đó
 Được Diệu-Quang dạy bảo
 Vững bền đạo vô-thượng
 Sẽ thấy vô số Phật
 Cúng dường các Phật xong
 Thuận theo tu đại đạo
 Nối nhau đặng thành Phật
 Chuyển thứ thọ ký nhau,
 Đấng Phật rốt sau cả
 Hiệu là: Phật Nhiên-Đăng
 Đạo-Sư (29) của thiên tiên
 Độ thoát vô lượng chúng.
 Diệu-Quang pháp-sư đó
 Có một người đệ tử
 Tâm thường cửu biếng trễ
 Tham ưa nơi danh lợi
 Cầu danh lợi không nhàm
 Thường đến nhà sang giàu
 Rời bỏ việc tụng học
 Bỏ quên không thông thuộc
 Vì bởi nhân duyên ấy

Nên gọi là Cầu-Danh
 Cũng tu các nghiệp lành
 Được thấy vô số Phật
 Cúng dường các đức Phật
 Thuận tu theo đại đạo
 Đủ sáu ba-la-mật
 Nay gặp đấng Thích-Ca
 Sau đây sẽ thành Phật
 Hiệu rằng: “Phật Di-Lặc”
 Rộng độ hàng chúng sanh
 Số đông đến vô lượng.
 Sau Phật kia diệt độ
 Lười biếng đó là ngài
 Còn Diệu-Quang pháp-sư
 Nay thời chính là ta.
 Ta thấy Phật Đăng-Minh
 Điềm sáng trước như thế
 Cho nên biết rằng nay
 Phật muốn nói "Pháp-Hoa"
 Tướng nay như điềm xưa.
 Là phương tiện của Phật
 Nay Phật phóng ánh sáng
 Giúp bày nghĩa thiết tướng

Các người nay nên biết
 Chắp tay một lòng chờ
 Phật sẽ rưới nước pháp
 Đầy đủ người cầu đạo
 Các người cầu ba thừa (30)
 Nếu có chỗ nghi hối
 Phật sẽ dứt trừ cho
 Khiến hết không còn thừa.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ NHẤT

2.- PHẨM "PHƯƠNG TIỆN" (31)

THỨ HAI

Lúc bấy giờ, đức Thế-Tôn từ chánh định an lành mà dậy, bảo ngài Xá-Lợi-Phất: "Trí-huệ của các đức Phật rất sâu vô lượng, môn trí huệ đó khó hiểu khó vào, tất cả hàng thanh-văn cùng tích-chi-phật đều không biết được. Vì sao?"

Phật đã từng gần gũi trăm nghìn muôn ức vô số các đức Phật, trọn tu vô lượng đạo pháp của các đức Phật, đồng mãnh tinh tấn, danh tốt đồn khắp, trọn nên pháp rất sâu chưa từng có, theo thời nghi mà nói pháp ý thú khó hiểu.

Xá-Lợi-Phất! Từ ta thành Phật đến nay, các món nhân duyên, các món thí dụ, rộng

nói ngôn giáo, dùng vô số phương tiện đui dắt chúng sanh, làm cho xa lìa lòng chấp. Vì sao? Đức Như-lai đã đầy đủ phương tiện, tri kiến và ba-la-mật.

Xá-Lợi-Phất! Tri kiến của Như-lai rộng lớn sâu xa, đức vô lượng vô-ngại-lực, vô-sở-úy, thiên-định, giải-thoát tam-muội, đều sâu vào không ngần mé, trọn nên tất cả pháp chưa từng có.

Xá-Lợi-Phất! Như-lai hay các món phân biệt, khéo nói các pháp lời lẽ êm dịu vui đẹp lòng chúng.

Xá-Lợi-Phất! Tóm yếu mà nói đó, vô lượng vô biên pháp vị tăng hữu, đức Phật thấy đều trọn nên.

Thôi Xá-Lợi-Phất! Chẳng cần nói nữa. Vì sao? Vì pháp khó hiểu ít có thứ nhất mà Phật trọn nên đó, chỉ có Phật cùng Phật mới có thể thấu tột tướng chân thật của các pháp, nghĩa là các pháp: tướng như vậy, tánh như vậy, thể như vậy, lực như vậy, tác như vậy,

nhân như vậy, duyên như vậy, quả như vậy, báo như vậy, trước sau rốt ráo như vậy.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói bài kệ rằng:

Đấng Thế-Hùng khó lường
 Các trời cùng người đời
 Tất cả loài chúng sanh
 Không ai hiểu được Phật
 Trí-lực, vô-sở-úy
 Giải thoát các tam-muội
 Các pháp khác của Phật
 Không ai so lường được
 Vốn từ vô số Phật
 Đầy đủ tu các đạo
 Pháp nhiệm mầu rất sâu
 Khó thấy khó rõ được
 Trong vô lượng ức kiếp
 Tu các đạo đó rồi
 Đạo tràng được chứng quả
 Ta đều đã thấy biết
 Quả báo lớn như vậy
 Các món tính tướng nghĩa

Ta cùng mười phương Phật
 Mới biết được việc đó
 Pháp đó không chỉ được
 Vắng bật tướng nói năng
 Các loài chúng sinh khác
 Không có ai hiểu được
 Trừ các chúng Bồ-Tát
 Người sức tin bền chặt
 Các hàng đệ tử Phật
 Từng cúng dường các Phật
 Tất cả lậu đã hết
 Trụ thân rốt sau này
 Các hạng người vậy thảy
 Sức họ không kham được,
 Giả sử đầy thế gian
 Đều như Xá-Lợi-Phất
 Cùng suy chung so lường
 Chẳng lường được Phật trí
 Chính sử khắp mười phương
 Đều như Xá-Lợi-Phất
 Và các đệ-tử khác
 Cũng đầy mười phương cõi
 Cùng suy chung so lường

Cũng lại chẳng biết được.
 Bạc Duyên-giác trí lành
 Vô lậu thân rốt sau
 Cũng đầy mười phương cõi
 Số đông như rừng tre,
 Hạng này chung một lòng
 Trong vô lượng ức kiếp
 Muốn xét Phật thật trí
 Chẳng biết được chút phần.
 Bồ-Tát mới phát tâm
 Cúng dường vô số Phật
 Rõ thấu các nghĩa thú
 Lại hay khéo nói pháp
 Như lúa, mè, tre, lau
 Đông đầy mười phương cõi
 Một lòng dùng trí mầu
 Trải số kiếp hàng sa
 Thảy đều chung suy lường
 Chẳng biết được trí Phật
 Hàng bát-thối Bồ-Tát
 Số đông như hàng sa
 Một lòng chung suy cầu
 Cũng lại chẳng hiểu được.

Lại bảo Xá-Lợi-Phất
 Pháp nhiệm mầu rất sâu
 Vô lậu khó nghĩ bàn
 Nay ta đã được đủ
 Chỉ ta biết tướng đó
 Mười phương Phật cũng vậy,
 Xá-Lợi-Phất phải biết
 Lời Phật nói không khác
 Với Pháp của Phật nói
 Nên sinh sức tin chắc
 Pháp của Phật lâu sau
 Cần phải nói chân thật
 Bảo các chúng thanh-văn
 Cùng người cầu duyên-giác
 Ta khiến cho thoát khổ
 Đến chứng được niết-bàn
 Phật dùng sức phương tiện
 Dạy cho ba thừa giáo
 Chúng sanh nơi nơi chấp
 Dứt đó khiến ra khỏi.

Khi đó trong đại chúng có hàng thanh-văn lậu tận a-la-hán, ngài A-Nhã Kiều-

Trần-Như v.v... một nghìn hai trăm người và các tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, cận-sự-nam cùng cận-sự-nữ, hạng người phát tâm thanh-văn, duyên-giác đều nghĩ rằng: "Hôm nay đức Phật cố chi lại ân cần ngợi khen phương tiện mà nói thế này: "Pháp của Phật chứng rất sâu khó hiểu, tất cả hàng thanh-văn cùng duyên-giác không thể đến được."

Đức Phật nói một nghĩa giải thoát, chúng ta cũng chứng được pháp đó đến nơi niết-bàn, mà nay chẳng rõ nghĩa đó về đâu?

Lúc ấy, ngài Xá-Lợi-Phất biết lòng nghi của bốn chúng, chính mình cũng chưa rõ, liền bạch Phật rằng: Thưa Thế-Tôn! Nhân gì duyên gì mà Phật ân cần khen ngợi pháp phương-tiện thứ nhất nhiệm mầu rất sâu khó hiểu của các đức Phật? Con từ trước đến nay chưa từng nghe Phật nói điều đó, hôm nay bốn chúng thấy đều có lòng nghi. Cúi xin đức Thế-Tôn ân cần khen ngợi pháp nhiệm mầu

rất sâu khó hiểu? Khi đó ngài Xá-Lợi-Phất muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Đấng Huệ-Nhật Đại-thánh
 Lâu mới nói pháp này,
 Tự nói pháp mình chứng
 Lực, vô-úy, tam-muội,
 Thiên-định, giải-thoát thấy
 Điều chẳng nghĩ bàn được.
 Pháp chứng nơi đạo tràng
 Không ai hỏi đến được,
 Ý con khó lường được
 Cũng không ai hay hỏi.
 Không hỏi mà tự nói
 Khen ngợi đạo mình làm
 Các đức Phật chứng được
 Trí huệ rất nhiệm mầu.
 Hàng vô-lậu La-hán
 Cùng người cầu niết-bàn
 Nay đều sa lưới nghi
 Phật cố chi nói thế?
 Hạng người cầu Duyên-giác.
 Tỳ-kheo, Tỳkheo-ni,

Các trời, rồng, quỷ, thần
 Và càn-thát-bà thấy
 Ngó nhau mang lòng nghi
 Nhìn trông đấng Túc-Tôn,
 Việc đó là thế nào
 Xin Phật vị dạy cho?
 Trong các chúng thanh-văn
 Phật nói con hạng nhất
 Nay con nơi trí mình
 Nghi lầm không rõ được
 Vì là pháp rất ráo
 Vì là đạo Phật làm
 Con từ miệng Phật sanh
 Chấp tay nhìn trông chờ
 Xin ban tiếng nhiệm mầu
 Liền vì nói như thực
 Các trời, rồng, thần thấy
 Số đông như hằng sa
 Bồ-Tát cầu thành Phật
 Số nhiều có tám muôn
 Lại những muôn ức nước
 Vua Chuyển-Luân-vương đến
 Đều lòng kính chấp tay

Muốn nghe đạo đầy đủ.

Khi đó đức Phật bảo ngài Xá-Lợi-Phất: Thôi thôi! Chẳng nên nói nữa, nếu nói việc đó tất cả trong đời các trời và người đều sẽ kinh sợ nghi-ngờ."

Ngài Xá-Lợi-Phất lại bạch Phật rằng: "Thưa Thế-Tôn! Cúi xin nói đó, cúi xin nói đó. Vì sao? Trong hội đây có vô số trăm nghìn muôn ức a-tăng-kỳ chúng-sinh đã từng gặp các đức Phật, các căn mạnh mẽ, trí huệ sáng suốt, được nghe Phật dạy chắc có thể kính tin".

Lúc ấy, ngài Xá-Lợi-Phất muốn tuyên lại nghĩa này mà nói kệ rằng:

Đấng Pháp-Vương vô thượng
Xin nói chuyện đừng lo
Vô lượng chúng hội đây
Có người hay kính tin.

Đức Phật lại ngăn Xá-Lợi-Phất: "Nếu nói việc đó thì tất cả trong đời, trời, người, a-tu-

la đều sẽ nghi sợ, tỳ-kheo tăng-thượng-mạn sẽ phải sa vào hầm lớn."

Khi đó đức Thế-Tôn lại nói kệ rằng:

Thôi thôi! Chẳng nên nói
Pháp ta diệu khó nghĩ
Những kẻ tăng-thượng-mạn
Nghe ắt không kính tin.

Lúc ấy ngài Xá-Lợi-Phất bạch Phật rằng: "Thưa Thế-Tôn! Cúi xin Phật nói, cúi xin Phật nói. Nay trong hội này hạng người sánh bằng con có trăm nghìn muôn ức. Đời đời đã từng theo Phật học hỏi, những người như thế chắc hay kính tin lâu dài an ổn nhiều điều lợi ích."

Khi đó ngài Xá-Lợi-Phất, muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Đấng vô thượng Lương-túc
Xin nói pháp đệ nhất
Con là trưởng tử Phật
Xin thương phân biệt nói.
Vô lượng chúng hội đây

Hay kính tin pháp này
 Đời đời Phật đã từng
 Giáo hóa chúng như thế
 Đều một lòng chấp tay
 Muốn nghe lãnh lời Phật.
 Chúng con nghìn hai trăm
 Cùng hạng cầu Phật nọ
 Nguyện Phật vì chúng này
 Cúi xin phân biệt nói
 Chúng đây nghe pháp ấy
 Thời sanh lòng vui mừng.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn bảo ngài Xá-Lợi-Phất: "Ông đã ân cần ba phen thưa thỉnh đâu được chẳng nói. Ông nay lóng nghe khéo suy nghĩ nhớ đó, ta sẽ vì ông phân biệt giải-nói."

Khi đức Phật nói lời đó, trong hội có các tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, cận-sự-nam, cận-sự-nữ, cả thấy năm nghìn người, liền từ chỗ ngồi đứng dậy lễ Phật mà lui về. Vì sao? Vì bọn người này gốc tội sâu nặng cùng tăng-thượng-mạng, chưa được mà nói đã được,

chưa chứng mà đã cho chứng, có lỗi đường ấy, cho nên không ở lại. Đức Thế-Tôn yên lặng không ngăn cản.

Bấy giờ, Đức Phật bảo ngài Xá-Lợi-Phất: "Trong chúng ta đây không còn cành lá, rất có hạt chắc. Xá-Lợi-Phất! Những gã tăng-thượng-mạn như vậy lui về cũng là tốt. Ông nay nên khéo nghe, ta sẽ vì ông mà nói."

Ngài Xá-Lợi-Phất bạch rằng: "Vâng thưa Thế-Tôn con nguyện ưa muốn nghe".

Đức Phật bảo ngài Xá-Lợi-Phất: "Pháp mầu như thế, các đức Phật Như-lai đến khi đúng thời mới nói, ví như hoa linh-thoại đến thời tiết mới hiện một lần. Xá-Lợi-Phất! Các ông nên tin lời của Phật nói không hề hư vọng.

Xá-Lợi-Phất! Các đức Phật theo thời nghi nói pháp y-thú khó hiểu. Vì sao? Ta dùng vô số phương tiện các món nhân duyên, lời lẽ thí dụ diễn nói các pháp.

Pháp đó không phải là suy lường phân biệt mà có thể hiểu, chỉ có các đức Phật mới biết được đó. Vì sao? Các đức Phật Thế-Tôn, chỉ do một sự nhân duyên lớn mà hiện ra nơi đời.

Xá-Lợi-Phất! Sao nói rằng các đức Phật Thế-Tôn chỉ do một sự nhân duyên lớn mà hiện ra đời? Các đức Phật Thế-Tôn vì muốn cho chúng sanh khai tri kiến Phật để được thanh tịnh mà hiện ra nơi đời; vì muốn chỉ tri kiến Phật cho chúng-sanh mà hiện ra nơi đời; vì muốn cho chúng sanh tỏ ngộ tri kiến Phật mà hiện ra nơi đời; vì muốn cho chúng sanh chứng vào đạo tri kiến Phật mà hiện ra nơi đời.

Xá-Lợi-Phất! Đó là các đức Phật do vì một sự nhân duyên lớn mà hiện ra nơi đời".

Đức Phật bảo Xá-Lợi-Phất: "Các đức Phật Như-lai chỉ giáo hóa BỒ-Tát, những điều làm ra thường vì một việc: chỉ đem tri kiến Phật chỉ cho chúng sanh tỏ ngộ thôi"

Xá-Lợi-Phất! Đức Như-lai chỉ dùng một Phật thừa mà vì chúng sanh nói pháp không có các thừa hoặc hai hoặc ba khác.

Xá-Lợi-Phất! Pháp của tất cả các đức Phật ở mười phương cũng như thế.

Xá-Lợi-Phất! Thuở quá khứ các đức Phật dùng vô lượng vô số phương tiện các món nhân duyên lời lẽ thí dụ mà vì chúng sanh diễn nói các pháp. Vì pháp đó đều là một Phật thừa, nên các chúng sanh đó theo chư Phật nghe pháp rất ráo đều được chứng "nhứt-thiết chủng-trí."

Xá-Lợi-Phất! Thuở vị lai, các đức Phật sẽ ra đời cũng dùng vô lượng vô số phương tiện các món nhân duyên lời lẽ thí dụ mà vì chúng sanh diễn nói các pháp, vì pháp ấy đều là một Phật thừa nên các chúng sanh đó theo Phật nghe pháp rất ráo đều được chứng "nhứt-thiết chủng-trí".

Xá-Lợi-Phất! Hiện tại nay, trong vô lượng trăm nghìn muôn ức cõi Phật ở mười

phương, các đức Phật Thế-Tôn nhiều điều lợi ích an vui cho chúng sanh. Các đức Phật đó cũng dùng vô lượng vô số phương tiện các món nhân-duyên lời lẽ thí dụ mà vì chúng sanh diễn nói các pháp, vì pháp đó đều là một Phật thừa, các chúng sanh ấy theo Phật nghe pháp rất ráo đều được chứng "nhứt-thiết chủng-trí".

Xá-Lợi-Phất! Các đức Phật đó chỉ giáo hóa Bồ-Tát, vì muốn đem tri kiến Phật mà chỉ cho chúng sanh, vì muốn đem tri kiến Phật cho chúng sanh tỏ ngộ, vì muốn làm cho chúng sanh chứng vào tri kiến Phật vậy.

Xá-Lợi-Phất! Nay ta cũng lại như thế, rõ biết các chúng sanh có những điều ưa muốn, thân tâm mê chấp, ta tùy theo bản tánh kia dùng các món nhân duyên lời lẽ thí dụ cùng sức phương tiện mà vì đó nói pháp.

Xá-Lợi-Phất! Như thế đều vì để chứng được một Phật thừa "nhứt-thiết chủng-trí."

Xá-Lợi-Phất! Trong cõi nước ở mười phương còn không có hai thừa hà huống có ba!

Xá-Lợi-Phất! Các đức Phật hiện ra trong đời ác năm trước, nghĩa là: Kiếp trước, phiền-não-trước, chúng-sinh-trước, kiến-trước, mệnh-trước. Như thế, Xá-Lợi-Phất, lúc kiếp loạn trước chúng sinh nơ nặng, bồn sển, tham lam, ghét ganh, trọn nên các căn chẳng lành, cho nên các đức Phật dùng sức phương tiện, nói một Phật thừa, phân biệt nói thành ba.

Xá-Lợi-Phất! Nếu đệ tử ta tự cho mình là a-la-hán cùng Duyên-giác mà không nghe không biết việc của các đức Phật Như-lai chỉ giáo hóa Bồ-Tát, người này chẳng phải là đệ tử Phật, chẳng phải a-la-hán, chẳng phải Duyên-giác.

Lại-nữa, Xá-Lợi-Phất! Các tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni đó tự cho mình đã được a-la-hán, là thân rốt sau rốt ráo niết-bàn, bèn chẳng lại chí quyết cầu đạo vô-thượng chánh-đẳng

chánh-giác. Nên biết bọn đó là kẻ tăng-thượng-mạn. Vì sao? nếu có tỳ-kheo thực chứng quả a-la-hán mà không tin pháp này, quyết không có lẽ ấy, trừ sau khi Phật diệt độ hiện tiền không Phật. Vì sao? Sau khi Phật diệt độ, những kinh như thế, người hay thọ trì đọc tụng hiểu nghĩa rất khó có được, nếu gặp đức Phật khác, ở trong pháp này bèn được hiểu rõ.

Xá-Lợi-Phất! Các ông nên một lòng tin hiểu thọ trì lời Phật dạy. Lời các đức Phật Như-lai nói không hư vọng, không có thừa nào khác, chỉ có một Phật thừa thôi.

Khi ấy, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa này mà nói kệ rằng:

Tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni
Mang lòng tăng-thượng-mạn
Cận-sự-nam ngã mạn
Cận-sự-nữ chẳng tin,
Hàng bốn chúng như thế
Số kia có năm nghìn
Chẳng tự thấy lỗi mình

Nơi giới có thiếu sót
Tiếc giữ tội quấy mình
Trí nhỏ đó đã ra,
Bọn cá mắm trong chúng
Oai đức Phật phải đi,
Gã đó kém phước đức
Chẳng kham lãnh pháp này,
Chúng nay không càn lá
Chỉ có những hột chắc
Xá-Lợi-Phất khéo nghe!
Pháp của các Phật được
Vô lượng sức phương tiện
Mà vì chúng sanh nói.
Tâm của chúng sanh nghĩ
Các món đạo ra làm
Bao nhiêu những tánh dục
Nghiệp lành dữ đời trước
Phật biết hết thế rồi
Dùng các duyên thí dụ
Lời lẽ sức phương tiện
Khiến tất cả vui mừng.
Hoặc là nói Thế kinh
Cô khởi cùng Bốn-sự.

Bốn-sanh, Vị-tăng-hữu
 Cũng nói những nhân duyên
 Thí dụ và Trùng tụng
 Luận nghị cộng chín kinh.
 Căn độn ưa pháp nhỏ.
 Tham chấp nơi sanh tử
 Nơi vô lượng đức Phật
 Chẳng tu đạo sâu mầu
 Bị các khổ não loạn
 Vì đó nói niết-bàn.
 Ta bày phương tiện đó
 Khiến đều vào huệ Phật,
 Chưa từng nói các ông
 Sẽ được thành Phật đạo
 Sở dĩ chưa từng nói
 Vì giờ nói chưa đến,
 Nay chính là đến giờ
 Quyết định nói Đại-thừa.
 Chín bộ pháp của ta
 Thuận theo chúng sanh nói
 Vào Đại-thừa làm gốc
 Nên mới nói kinh này.
 Có Phật tử tâm tịnh

Êm dịu cũng căn lợi,
 Nơi vô lượng các Phật
 Mà tu đạo sâu mầu,
 Vì hàng Phật tử này
 Nói kinh Đại-thừa đây.
 Ta ghi cho người đó
 Đời sau thành Phật đạo
 Bởi thâm tâm niệm Phật
 Tu trì tịnh giới vậy
 Hạng này nghe thành Phật
 Rất mừng đầy khắp mình,
 Phật biết tâm của kia.
 Nên vì nói Đại-thừa.
 Thanh-văn hoặc bồ-tát,
 Nghe ta nói pháp ra
 Nhẫn đến một bài kệ
 Đều thành phật không nghi.
 Trong cõi phật mười phương
 Chỉ có một thừa pháp
 Không hai cũng không ba
 Trừ phật phương tiện nói
 Chỉ dùng danh tự giả
 Dẫn dắt các chúng sanh

Vì nói trí huệ Phật.
 Các Phật ra nơi đời
 Chỉ một việc này thực
 Hai thứ chẳng phải chơn.
 Trọn chẳng đem tiểu thừa
 Mà tế độ chúng sanh,
 Phật tự trụ Đại-thừa
 Như pháp của mình được
 Định, huệ, lực trang nghiêm
 Dùng đây độ chúng sanh.
 Tự chứng đạo vô thượng
 Pháp bình-đẳng Đại-thừa
 Nếu dùng tiểu thừa độ
 Nhẫn đến nơi một người
 Thời ta đọa sân tham
 Việc ấy tất không được,
 Nếu người tin về Phật
 Như-Lai chẳng dối gạt
 Cũng không lòng tham ghen
 Dứt ác trong các pháp
 Nên Phật ở mười phương
 Mà riêng không chỗ sợ.
 Ta dùng tướng trang nghiêm

Ánh sáng soi trong đời
 Đấng vô lượng chúng trọng
 Vì nói thực tướng ẩn
 Xá-Lợi-Phất! nên biết
 Ta vốn lập thế nguyện
 Muốn cho tất cả chúng
 Bằng như ta không khác,
 Như ta xưa đã nguyện
 Nay đã đầy đủ rồi
 Độ tất cả chúng sanh
 Đều khiến vào Phật đạo
 Nếu ta gặp chúng sanh
 Dùng Phật đạo dạy cả
 Kẻ vô trí rồi sai
 Mê lầm không nhận lời.
 Ta rõ chúng sanh đó
 Chưa từng tu cội lành
 Chấp chặt nơi ngũ dục
 Vì si ái sinh khổ,
 Bởi nhân duyên các dục.
 Sanh vào ba đường dữ
 Xoay lăn trong sáu nẻo
 Chịu đủ những khổ độc

Thân mọn thọ bào thai
 Đời đời tăng trưởng luôn
 Người đức mỏng ít phước
 Các sự khổ bức ngặt
 Vào rừng rậm tà kiến
 Hoặc chấp có, chấp không
 Nương gá các chấp này
 Đầy đủ sáu mươi hai
 Chấp chặt pháp hư vọng
 Bền nhận không bỏ được
 Ngã mạn tự khoe cao
 Dua nịnh lòng không thực
 Trong nghìn muôn ức kiếp
 Chẳng nghe danh tự Phật
 Cũng chẳng nghe chánh pháp
 Người như thế khó độ.
 Cho nên Xá-Lợi-Phất!
 Ta vì bày phương tiện
 Nói các đạo dứt khổ
 Chỉ cho đó niết-bàn
 Ta đầu nói niết-bàn
 Cũng chẳng phải thật diệt,
 Các pháp từ bốn lai

Tướng thường tự vắng lặng
 Phật tử hành đạo rồi
 Đời sau được thành Phật
 Ta có sức phương tiện
 Mở bày khắp ba thừa.
 Tất cả các Thế-Tôn
 Đều nói đạo nhất thừa
 Nay trong đại chúng này
 Đều nên trừ nghi lầm
 Lời Phật nói không khác
 Chỉ một, không hai thừa.
 Vô số kiếp đã qua
 Vô lượng Phật diệt độ
 Trăm nghìn muôn ức Phật
 Số nhiều không lường được.
 Các Thế-Tôn như thế
 Các món duyên thí dụ
 Vô số ức phương tiện
 Diễn nói các pháp tướng,
 Các đức Thế-Tôn đó
 Đều nói pháp nhất thừa
 Độ vô lượng chúng sanh
 Khiến vào nơi Phật đạo

Lại các đại-Thánh-chúa
 Biết tất cả thế gian
 Trời người loài quần sanh
 Thâm tâm chỗ ưa muốn
 Bền dùm phương tiện khác
 Giúp bày nghĩa đệ nhất.
 Nếu có loài chúng sanh
 Gặp các Phật quá khứ
 Hoặc nghe pháp bố thí
 Hoặc trì giới nhẫn nhục
 Tinh tấn, thiền, trí thấy
 Các món tu phước huệ,
 Những người như thế đó
 Đều đã thành Phật đạo
 Sau các Phật diệt độ
 Nếu người lòng lành dịu
 Các chúng sanh như thế
 Đều đã thành Phật đạo
 Các Phật diệt độ rồi
 Người cúng dường xá-lợi
 Dựng muôn ức thứ tháp
 Vàng, bạc và pha-lê
 Xa-cừ cùng mã-nã

Ngọc mai khô, lưu ly
 Thanh tịnh rộng nghiêm sức,
 Trau giồi nơi các tháp,
 Hoặc có dựng miếu đá
 Chiên-đàn và trầm-thủy
 Gỗ mật cùng gỗ khác
 Gạch ngói bùn đất thủy,
 Hoặc ở trong đồng trống
 Chứa đất thành miếu Phật
 Nhẫn đến đồng tử giỡn
 Nhóm cát thành tháp Phật,
 Những hạng người như thế
 Đều đã thành Phật đạo.
 Nếu như người vì Phật
 Xây dựng các hình-tượng
 Chạm trở thành các tướng
 Đều đã thành Phật đạo.
 Hoặc dùng bảy báu làm
 Thau, đồng bạch, đồng đỏ
 Chất nhôm cùng chì kẽm
 Sắt, gỗ cùng với bùn
 Hoặc dùng keo, sơn, vải
 Nghiêm sức làm tượng Phật

Những người như thế đó
 Đều đã thành Phật đạo
 Vẽ vờ làm tượng Phật
 Trăm tướng phước trang nghiêm
 Tự làm hoặc bảo người
 Đều đã thành Phật đạo.
 Nhấn đến đồng tử giỡn
 Hoặc cỏ cây và bút
 Hoặc lấy móng tay mình
 Mà vẽ làm tượng Phật
 Những hạng người như thế
 Lần lần chứa công-đức
 Đầy đủ tâm đại bi
 Đều đã thành Phật đạo
 Chỉ dạy các Bồ-Tát
 Độ thoát vô lượng chúng.
 Nếu người nơi tháp miếu
 Tượng báu và tượng vẽ
 Dùng hoa, hương, phan, lọng
 Lòng kính mà cúng dường
 Hoặc khiến người thổi nhạc
 Đánh trống, thổi sừng ốc
 Tiêu địch, cầm, không-hầu

Tỳ-bà, chụp-chả đồng
 Các tiếng hay như thế
 Dem dùng cúng dường hết
 Hoặc người lòng vui mừng
 Ca ngâm khen đức Phật
 Nhấn đến một tiếng nhỏ
 Đều đã thành Phật đạo
 Nếu người lòng tán loạn
 Nhấn đến dùng một hoa
 Cúng dường nơi tượng vẽ
 Lần thấy các đức Phật
 Hoặc có người lễ lạy
 Hoặc lại chỉ chấp tay
 Nhấn đến giơ một tay
 Hoặc lại hơi cúi đầu
 Dùng dây cúng dường tượng
 Lần thấy vô lượng Phật
 Tự thành đạo vô thượng
 Rộng độ chúng vô số
 Vào Vô dư niết-bàn
 Như củi hết lửa tắt.
 Nếu người tâm tán loạn
 Bước vào trong tháp chùa

Chỉ niệm Nam-mô Phật
 Đều đã thành Phật đạo
 Nơi các Phật quá khứ
 Tại thế, hoặc diệt độ,
 Có người nghe pháp này
 Đều đã thành Phật đạo
 Các Thế-Tôn vị lai
 Số nhiều không thể lường
 Các đức Như-lai đó
 Cùng phương tiện nói pháp.
 Tất cả các Như-lai
 Dùng vô lượng phương tiện
 Độ thoát các chúng sanh
 Vào trí vô lậu Phật,
 Nếu có người nghe pháp
 Không ai chẳng thành Phật.
 Các Phật vốn thệ nguyện
 Ta tu hành Phật đạo
 Khấp muốn cho chúng sanh
 Cũng đồng được đạo này.
 Các Phật đời vị lai
 Dầu nói trăm nghìn ức
 Vô số các pháp môn

Kỳ thực vì nhất thừa.
 Các Phật Lương-Túc-tôn
 Biết pháp thường không tánh
 Giống Phật theo duyên sanh
 Cho nên nói như thừa.
 Pháp đó trụ ngôi pháp
 Tướng thế gian thường còn
 Nơi đạo tràng biết rồi
 Đức Phật phương tiện nói.
 Hiện tại mười phương Phật
 Của trời người cúng dường
 Số nhiều như hằng sa
 Hiện ra nơi thế gian
 Vì an ổn chúng sanh
 Cũng nói pháp như thế.
 Biết vắng bật thứ như thừa
 Bởi dùng sức phương tiện
 Dầu bày các món đạo
 Kỳ thực vì Phật thừa
 Biết các hạnh chúng sanh
 Thâm tâm nó nghĩ nhớ
 Nghiệp quen từ quá khứ
 Tánh dục, sức tinh tấn

Và các căn lợi độn
 Dùng các món nhân duyên
 Thí dụ cùng lời lẽ
 Tùy cơ phương tiện nói.
 Ta nay cũng như vậy
 Vì an ổn chúng sanh
 Dùng các món pháp môn
 Rao bày nơi Phật đạo
 Ta dùng sức trí huệ
 Rõ tính dục chúng sanh
 Phương tiện nói các pháp
 Điều khiến được vui mừng.
 Xá-Lợi-Phất nên biết!
 Ta dùng mắt Phật xem
 Thấy sáu đường chúng sanh
 Nghèo cùng không phước huệ
 Vào đường hiểm sanh tử
 Khổ nối luôn không dứt
 Sâu tham nơi ngũ dục
 Như trâu "mao" mấn đuôi
 Do tham ái tự che
 Đui mù không thấy biết
 Chẳng cầu Phật thế lớn

Cùng pháp dứt sự khổ
 Sâu vào các tà kiến
 Lấy khổ muốn bỏ khổ
 Phật vì chúng sanh này
 Mà sanh lòng đại bi
 Xưa, tu ngồi đạo tràng
 Xem cây cùng kinh hành
 Suy nghĩ việc như vậy:
 Trí huệ của ta được
 Vi diệu rất thứ nhất
 Chúng sanh các căn chậm
 Tham vui si làm mù
 Các hạng người như thế
 Làm sao mà độ được?
 Bảy giờ các Phạm-vương
 Cùng các trời Đế-Thích
 Bốn Thiên-vương hộ đời
 Và trời Đại-Tự-Tại
 Cùng các thiên chúng khác
 Trăm nghìn ức quyến thuộc
 Chắp tay cung kính lễ
 Thỉnh ta chuyển pháp-luân.
 Ta liền tự suy nghĩ

Nếu chỉ khen Phật thừa
 Chúng sanh chìm nơi khổ
 Không thể tin pháp đó
 Do phá pháp không tin
 Rớt trong ba đường dữ
 Ta thà không nói pháp
 Mau vào cõi niết-bàn
 Liền nhớ Phật quá khứ
 Thực hành sức phương tiện
 Ta nay chứng được đạo
 Cũng nên nói ba thừa.
 Lúc ta nghĩ thế đó
 Mười phương Phật đều hiện
 Tiếng Phạm an-ủi ta
 Hay thay! đức Thích-Ca
 Bậc Đạo-Sư thứ nhất
 Được pháp vô thượng ấy
 Tùy theo tất cả Phật
 Mà dùng sức phương tiện
 Chúng ta cũng đều được
 Pháp tối diệu thứ nhất
 Vì các loại chúng sanh
 Phân biệt nói ba thừa.

Trí kém ưa pháp nhỏ
 Chẳng tự tin thành Phật
 Cho nên dùng phương tiện
 Phân biệt nói các quả
 Dầu lại nói ba thừa
 Chỉ vì dạy Bồ-Tát.
 Xá-Lợi-Phất nên biết!
 Ta nghe các đức Phật
 Tiếng nhiệm mầu rất sạch
 Xưng: “Nam-mô chư Phật!”
 Ta lại nghĩ thế này
 Ta ra đời trước ác
 Như các Phật đã nói
 Ta cũng thuận làm theo
 Suy nghĩ việc đó rồi
 Liền đến thành Ba-Nại.
 Các pháp tướng tịch diệt
 Không thể dùng lời bày
 Bèn dùng sức phương tiện
 Vì năm tỳ-kheo nói.
 Đó gọi chuyển pháp luân
 Bèn có tiếng niết-bàn
 Cùng với a-la-hán

Tên pháp, tăng sai khác.
 Từ kiếp xa nhân lại
 Khen bày Pháp niết-bàn
 Dứt hẳn khổ sống chết
 Ta thường nói như thế
 Xá-Lợi-Phất phải biết
 Ta thấy các Phật tử
 Chí quyết cầu Phật đạo
 Vô lượng nghìn muôn ức
 Đều dùng lòng cung kính
 Đồng đi đến chỗ Phật
 Từng đã theo các Phật
 Nghe nói pháp phương tiện
 Ta liền nghĩ thế này
 Sở dĩ Phật ra đời
 Để vì nói Phật huệ
 Nay chính đã đúng giờ.
 Xá-Lợi-Phất phải biết!
 Người căn chậm trí nhỏ
 Kẻ chấp tướng kiêu mạn
 Chẳng thể tin pháp này
 Nay ta vui vô-úy
 Ở trong hàng Bồ-Tát

Chính bỏ ngay phương tiện
 Chỉ nói đạo vô thượng.
 Bồ-Tát nghe pháp đó
 Đều đã trừ lưới nghi
 Nghìn hai trăm La-hán
 Cũng đều sẽ thành Phật
 Như nghi thức nói pháp
 Của các Phật ba đời
 Ta nay cũng như vậy
 Nói pháp không phân biệt
 Các đức Phật ra đời
 Lâu xa khó gặp gỡ
 Chính sử hiện ra đời
 Nói pháp này khó hơn
 Vô lượng vô số kiếp
 Nghe pháp này cũng khó,
 Hay nghe được pháp này
 Người đó cũng lại khó
 Thí như hoa linh-thoại
 Tất cả đều ưa mến
 Ít có trong trời, người
 Lâu lâu một lần trở.
 Người nghe pháp mừng khen

Nhẫn đến nói một lời
 Thời là đã cúng dường
 Tất cả Phật ba đời
 Người đó rất ít có
 Hơn cả hoa Ưu-đàm.
 Các ông chớ có nghi
 Ta là vua các pháp
 Khắp bảo các đại chúng
 Chỉ dùng đạo nhứt thừa
 Dạy bảo các Bồ-Tát
 Không thanh-văn đệ tử
 Xá-Lợi-Phất các ông!
 Thanh-văn và bồ-tát
 Phải biết pháp mâu này
 Bí yếu của các Phật
 Bối đời ác năm trước
 Chỉ tham ưa các dục
 Những chúng sanh như thế
 Trọn không cầu Phật đạo
 Người ác đời sẽ tới
 Nghe Phật nói nhứt thừa
 Mê lầm không tin nhận
 Phá pháp đọa đường dữ

Người tâm quý trong sạch
 Quyết chí cầu Phật đạo
 Nên vì bọn người ấy
 Rộng khen đạo nhứt thừa.
 Xá-Lợi-Phất nên biết
 Pháp các Phật như thế
 Dùng muôn ức phương tiện
 Tùy thời nghi nói pháp
 Người chẳng học tập tu
 Không hiểu được pháp này
 Các ông đã biết rõ
 Phật là thầy trong đời
 Việc phương-tiện tùy nghi
 Không còn lại nghi lầm
 Lòng sinh rất vui mừng
 Tự biết sẽ thành Phật.

* * * * *

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOA

HẾT QUYỂN THỨ NHẤT

--oOo--

Một sáng chiếu phương đông, thể diệu
toàn bày, chẳng phải chỗ suy lường mà suy

lường được, thâm hiểu ở trong lòng, phương tiện truyền bày một đạo nhà hương trời.

NAM-MÔ PHÁP-HOÀ HỘI-THƯỢNG
PHẬT BỒ-TÁT (3 lần)

Thế-Tôn hiện điềm tốt, Di-Lặc nghi tướng lành, Văn-Thù vì chúng rộng phô bày: Phật xưa phóng hào-quang. Ba phen mời đấng Pháp Vương vì nói hương Diệu-Liên.

NAM-MÔ QUÁ-KHỨ NHẬT-NGUYỆT
ĐĂNG-MINH PHẬT (3 lần)

THÍCH NGHĨA

(1) KINH: Pháp thường, mười phương ba đời các đức Phật đều nói như vậy. Nói đủ là "Khế Kinh" nghĩa là "pháp thường khế hiệp chân lý cùng khế hiệp căn cơ chúng sanh". DIỆU-PHÁP LIÊN-HOÀ: Pháp màu khó nghĩ lường, thắng hơn tất cả pháp. Kinh pháp này là bất nhất trong kinh pháp khác của Phật nói, dụ như hoa sen, vì hoa sen sánh với hoa khác có 5 điều đặc biệt:

Có hoa và có gương: nhân quả đồng thời.

Mọc trong bùn lầy mà vẫn trong sạch thơm tho.

Cọng hoa từ gốc tách riêng nhưng không chung cành với lá.

Ong và bướm không bu đậu.

Không bị người dùng làm trang điểm (xưa đàn bà Ấn-Độ quen dùng hoa kết thành tràng để đeo đội v.v...)

(2) Đức Phật Thích-Ca Mâu-Ni.

(3) Các điều vọng lâm hay làm lọt mất công đức lành.

(4) Tự mình đã được thoát khỏi khổ sinh tử luân hồi.

(5) BA CÔI: Côi dục, côi sắc, côi vô-sắc.

(6) Từ quả A-na-hàm trở xuống chưa được giải thoát còn phải học tập nên gọi "HỮU-HỌC". Quả a-la-hán đã được giải thoát, về trong Tiểu-thừa-pháp, thì không còn phải học nữa nên gọi "VÔ-HỌC".

(7) Quả chứng của Phật.

(8) TỔNG TRÌ: Gồm nhiếp các Pháp.

(9) Tài biện luận ưa giảng nói pháp.

(10) Chỗ rất ráo, trọn vẹn, nên xong hoàn toàn.

(11) Tên của vị vua 33 nước trời Đao-Lợi ở trên đỉnh núi Tu-Di.

(12) Ba thứ tiếng vang dội và 3 thứ rung động của hình sắc.

(13) (16) Các loài thần hầu hạ cõi Đao-Lợi.

(14) Thần phi-thiên: có phước như trời mà đức kém hơn trời.

(15) Chim cánh vàng (kim-sí-diểu)

(17) Thần rắn.

(18) 1) Trời; 2) Người; 3) a-tu-la; 4) Thú; 5) Quỷ; 6) Địa ngục.

(19) Phật là vua pháp (Pháp-vương). Bồ-Tát cũng như con của Phật nên là: Pháp-vương-tử.

(20) Người thọ tam quy ngũ-giới tu tại-gia gần gũi hộ thờ Tam-Bảo nên gọi cận-sự, đàn ông là Nam, đàn bà là nữ, ta quen gọi là "cư-sĩ".

(21) Vô số (một số lớn). Kiếp có: Tiểu-kiếp, trung-kiếp, đại-kiếp. Một tiểu-kiếp có 16.798.000 năm. Một trung-kiếp có 20 tiểu-kiếp. Một đại-kiếp có 4 trung-kiếp: Thành, Trụ, Hoại, Không.

(22) 1) Khổ-đế; 2) Tập-đế; 3) Diệt-đế; 4) Đạo-đế.

(23) 1) Vô-minh- 2) Hành- 3) Thức- 4) Danh sắc- 5) Lục nhập- 6) Xúc- 7) Thọ- 8) Ái- 9) Thủ- 10) Hữu- 11) Sanh- 12) Lão-tử. Mười hai món này làm nhân duyên lẫn nhau.

(24) Cũng gọi là 6 độ: 1) Bố-thí-độ, 2) Trì-giới-độ, 3) Nhẫn-nhục-độ, 4) Tinh-tấn-độ, 5) Thiên-định-độ, 6) Trí-huệ-độ.

(25) Trí của Phật.

(26) 1) Đông-thắng-thần-châu. 2) Nam-thiệm-bộ-châu (quả địa-cầu), 3) Tây-ngưu-hóa-châu, 4) Bắc-câu-lô-châu.

(27) Thọ-ký: Trao cho lời ghi chắc về sau bao nhiêu năm, ở cõi nào sẽ thành Phật hiệu là v.v...

(28) Sông Hằng một con sông lớn xứ Ấn-Độ, trong sông và hai bờ có cát rất mịn, trong kinh thường dùng số cát ấy để chỉ một số đông nhiều.

(29) Ông thầy dắt dẫn.

(30) Thanh-văn thừa, Duyên-giác thừa, Phật-thừa.

(31) Phương chúc hay phương pháp tiện lợi dễ dàng.

Sự tích tả KINH PHÁP HOA
ÔNG NGHIÊM CUNG

Nước Tàu, triều nhà Trần niên hiệu Đại-Kiến năm đầu, ở xứ Dương-Châu có ông Nghiêm-Cung tả Kinh Pháp Hoa để phân phát cho người trì tụng.

Lúc đó có thần ở miếu Cung-Đình-Hồ mách mộng cho khách buôn đem hết của trong miếu đưa sang trao cho ông Cung để chi phí về việc tả kinh.

Lại một hôm ông Cung mang tiền ra phố mua giấy viết lờ thiếu 3.000 đồng điệu, bỗng thấy từ trong chợ đi ra một người cầm 3.000 đồng điệu trao cho ông Cung mà nói: "Giúp ông mua giấy". Nói xong biến mất.

Rốt đời Tùy, giặc cướp đến Giang-Đô đều dặn nhau không nên phạm đến xóm của ông Nghiêm Pháp-Hoa (Nghiêm-Cung). Nhờ đó mà cả xóm an-lành.

Đến cuối đời Đường, nhà họ Nghiêm vẫn nối nhau tả kinh không thôi.

Vậy thì tả kinh, hay in kinh công đức lớn biết dường nào, không nói đến phước báu tốt đẹp ở nhiều đời sau, mà ngay trong hiện tại cũng không thể lường được, chẳng những là mình khỏi khổ

ngay mà ngay mọi người ở gần cũng được nhờ, cả Thần Thánh cũng thường theo hộ trợ như truyện ông Nghiêm-Cung đây vậy.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- oOo ---

QUYỂN THỨ HAI

3.- PHẨM "THÍ DỤ" THỨ BA

Lúc bấy giờ ngài Xá-Lợi-Phất hỗn hởi vui mừng, liền đứng dậy chấp tay chiêm ngưỡng dung nhan của đức Phật mà bạch Phật rằng: Nay con theo đức Thế-Tôn nghe được tiếng pháp này, trong lòng hỗn hởi được điều chưa từng có. Vì sao? Con xưa theo Phật nghe pháp như thế này, thấy các vị Bồ-Tát được thọ ký thành Phật mà chúng con chẳng được dự việc đó tự rất cảm thương mất vô lượng tri kiến của Như-lai.

Thế-Tôn! Con thường khi một mình ở dưới cây trong núi rừng, hoặc ngồi hoặc đi kinh hành, hằng nghĩ như vậy: Chúng ta đồng vào pháp tánh, tại sao đức Như-lai lại dùng pháp tiểu thừa mà tế độ cho?

Đó là lỗi của chúng con chớ chẳng phải là Thế-Tôn vậy. Vì sao? Nếu chúng con chờ Phật nói pháp sở nhân thành đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác thời chắc do pháp Đại-thừa mà được độ thoát. Song chúng con chẳng hiểu Phật phương tiện theo cơ nghi mà nói pháp, vừa mới nghe Phật nói pháp vội tin nhận suy gẫm để chứng lấy.

Thế-Tôn! Con từ xưa đến nay trọn ngày luôn đem hằng tự trách mình, mà nay được từ Phật nghe pháp chưa từng có, trước khi hề nghe, dứt các lòng nghi hối, thân ý thơ thới rất được an ổn. Ngày nay mới biết mình thật là Phật tử, từ miệng Phật sanh ra, từ pháp hóa sanh, được pháp phần của Phật.

Khi ấy, Ngài Xá-Lợi-Phất muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Con nghe tiếng pháp này
Được điều chưa từng có
Lòng rất đổi vui mừng
Lưới nghi đều đã trừ,
Xưa nay nhờ Phật dạy

Chẳng mất nơi Đại-thừa.
 Tiếng Phật rất ít có
 Hay trừ khổ chúng sanh
 Con đã được lậu tận (1)
 Nghe cũng trừ lo khổ.
 Con ở nơi hang núi
 Hoặc dưới cụm cây rừng
 Hoặc ngồi hoặc kinh hành
 Thường suy nghĩ việc này,
 Thôi ôi! Rất tự trách
 Sao lại tự khi mình
 Chúng ta cũng Phật tử
 Đồng vào pháp vô lậu
 Chẳng được ở vị lai
 Nói pháp vô thượng đạo,
 Sắc vàng, bả hai tướng (2)
 Mười lực (3) các giải thoát.
 Đồng chung trong một pháp
 Mà chẳng được việc đây
 Tám mươi tướng tốt đẹp
 Mười tám pháp bất cộng (4)
 Các công đức như thế
 Mà ta đều đã mất

Lúc con kinh hành riêng
 Thấy Phật ở trong chúng
 Danh đồn khắp mười phương
 Rộng lợi ích chúng sanh
 Tự nghĩ mất lợi này
 Chính con tự khi dối
 Con thường trong ngày đêm
 Hằng suy nghĩ việc đó
 Muốn đem hỏi Thế-Tôn?
 Là mất hay không mất?
 Con thường thấy Thế-Tôn
 Khen ngợi các Bồ-Tát (5)
 Vì thế nên ngày đêm
 Suy lường việc như vậy
 Nay nghe tiếng Phật nói
 Theo cơ nghi dạy Pháp
 Vô lậu khó nghĩ bàn
 Khiến chúng đến đạo tràng.
 Con xưa chấp tà kiến
 Làm thầy các Phạm-chí (6)
 Thế-Tôn rõ tâm con
 Trừ tà nói niết-bàn.
 Con trừ hết tà kiến

Được chứng nơi pháp không
 Bấy giờ lòng tự bảo
 Được đến nơi diệt độ
 Mà nay mới tự biết
 Chẳng phải thực diệt độ.
 Nếu lúc được thành Phật
 Đủ ba mươi hai tướng
 Trời, người, chúng, dạ-xoa
 Rồng, thần đều cung kính
 Bấy giờ mới được nói
 Dứt hẳn hết không thừa
 Phật ở trong đại chúng
 Nói con sẽ thành Phật
 Nghe tiếng pháp như vậy
 Lòng nghi hối đã trừ.
 Khi mới nghe Phật nói
 Trong lòng rất sợ nghi
 Phải chăng ma giả Phật
 Náo loạn lòng ta ư?
 Phật dùng các món duyên
 Thí dụ khéo nói phô,
 Lòng kia an như biển
 Con nghe, lưới nghi dứt.

Phật nói thưở quá khứ
 Vô lượng Phật diệt độ
 An trụ trong phương tiện
 Cũng đều nói pháp đó.
 Phật hiện tại, vị lai.
 Số nhiều cũng vô lượng
 Cũng dùng các phương tiện
 Diễn nói pháp như thế.
 Như Thế-Tôn ngày nay
 Từ sanh đến xuất gia
 Được đạo Chuyển pháp-luân
 Cũng dùng phương tiện nói
 Thế-Tôn nói đạo thật
 Ba tuần (7) không nói được
 Vì thế con định biết
 Không phải ma giả Phật
 Con sa vào lưới nghi
 Cho là ma làm ra.
 Nghe tiếng Phật êm dịu
 Sâu xa rất nhiệm mầu
 Nói suốt pháp thanh tịnh
 Tâm con rất vui mừng.
 Nghi hối đã hết hẳn

An trụ trong thật trí
 Con quyết sẽ thành Phật
 Được trời, người cung kính
 Chuyển pháp-luân vô thượng
 Giáo hóa các Bồ-Tát.

Lúc bấy giờ, đức Phật bảo ngài Xá-Lợi-Phất: “Ta nay ở trong hàng trời, người, Samôn, bà-la-môn mà nói. Ta xưa từng ở nơi hai muôn ức Phật vì đạo vô thượng nên thường giáo hóa ông, ông cũng lâu dài theo ta thọ học, ta dùng phương tiện dẫn dắt ông sanh vào trong pháp ta. Xá-Lợi-Phất! Ta thuở xưa dạy ông chí nguyện Phật đạo, ông nay đều quên mà bèn tự nói đã được diệt độ. Ta nay lại muốn khiến ông nghĩ nhớ bản nguyện cùng đạo đã làm, mà vì các thanh-văn nói kinh Đại-thừa tên là: “Diệu-Pháp Liên-Hoa” là pháp giáo hóa Bồ-Tát được chư Phật hộ niệm.

Xá-Lợi-Phất! Ông đến đời vị lai, quá vô lượng vô biên bất-khả tư-nghì kiếp, cúng dường bao nhiêu nghìn muôn ức Phật, phụng

trì chánh pháp đầy đủ đạo tu hành của Bồ-Tát, sẽ thành Phật hiệu là Hoa-Quang Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật Thế-Tôn.

Nước tên: Ly-Cấu, cõi đó bằng phẳng thanh tịnh đẹp đẽ an ổn giàu vui, trời người đông đảo. Lưu ly làm đất, có tám đường giao thông, dây bằng vàng ròng để giăng bên đường, mé đường đều có hàng cây bằng bảy báu, thường có hoa trái. Đức Hoa-Quang Như-lai cũng dùng ba thừa giáo hóa chúng sanh.

Xá-Lợi-Phất! Lúc đức Phật ra đời dầu không phải là đời ác mà bởi bản nguyện nên nói pháp ba thừa. Kiếp đó tên là "Đại-Bảo-Trang-Nghiêm". Vì sao gọi là "Đại-Bảo-Trang-Nghiêm"? Vì trong cõi đó dùng Bồ-Tát làm "Đại-Bảo" vậy. Các Bồ-Tát trong số đông vô lượng vô biên bất-khả tư-nghì, tính kể hay thí dụ đều không đếm được, chẳng

phải sức trí huệ của Phật không ai có thể biết được. Khi muốn đi thì có hoa đỡ chân.

Các vị Bồ-Tát đó không phải hàng mới phát tâm, đều đã trồng cội từ lâu. Ở nơi vô lượng trăm nghìn muôn ức đức Phật, tịnh tu phạm hạnh hằng được các Phật khen. Thường tu trí huệ của Phật đủ sức thần thông lớn, khéo biết tất cả các pháp môn, ngay thật không dối, chí niệm bền vững bậc Bồ-Tát như thế, khắp đầy nước đó.

Xá-Lợi-Phất! Đức Phật Hoa-Quang thọ mười hai tiểu kiếp, trừ còn làm vương tử chưa thành Phật. Nhân dân nước đó thọ tám tiểu kiếp. Đức Hoa-Quang Như-lai quá mười hai tiểu kiếp thọ ký vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác cho Kiên-Mãn Bồ-Tát mà bảo các tỳ-kheo: Ông Kiên-mãn Bồ-Tát này kể đây sẽ thành Phật hiệu là Hoa-Túc An-Hành Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, cõi nước của đức Phật đó cũng lại như đây.

Xá-Lợi-Phất! Sau khi Phật Hoa-Quang đó diệt độ, chánh pháp trụ lại trong đời ba

mười hai tiểu kiếp, tượng pháp trụ đời cũng ba mươi hai tiểu kiếp.”

Lúc ấy, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Xá-Lợi-Phất đời sau
 Thành đấng Phật trí khắp
 Hiệu rằng: Phật Hoa-Quang
 Sẽ độ vô lượng chúng.
 Cúng dường vô số Phật
 Đầy đủ hạnh Bồ-Tát
 Các công đức thập lực
 Chứng được đạo vô thượng
 Quá vô lượng kiếp rồi
 Kiếp tên Đại-Bảo-Nghiêm
 Cõi nước tên Ly-Cấu
 Trong sạch không vết nhơ
 Dùng lưu ly làm đất
 Dây vàng giăng đường sá
 Cây bảy báu sắc đẹp
 Thường có hoa cùng trái
 Bồ-Tát trong cõi đó
 Chí niệm thường bền vững

Thần thông ba-la-mật
 Đều đã trọn đầy đủ
 Nơi vô số đức Phật
 Khéo học đạo Bồ-Tát
 Những Đại-sĩ như thế
 Phật Hoa-Quang hóa độ.
 Lúc Phật làm vương tử
 Rời nước bỏ vinh hoa
 Nơi thân cuối rốt sau
 Xuất gia thành Phật đạo
 Phật Hoa-Quang trụ thế
 Thọ mười hai tiểu kiếp
 Chúng nhân dân nước đó
 Sống lâu tám tiểu kiếp
 Sau khi Phật diệt độ
 Chánh pháp trụ ở đời
 Ba mươi hai tiểu kiếp
 Rộng độ các chúng sanh
 Chánh pháp diệt hết rồi
 Tượng pháp cũng băm hai
 Xá-lợi rộng truyền khắp
 Trời, người, khắp cúng dường
 Phật Hoa-Quang chỗ làm

Việc đó đều như thế.
 Đáng Lương-Túc-Tôn kia
 Rất hơn không ai bằng
 Phật tức là thân ông
 Nên phải tự vui mừng.

Bảy giờ bốn bộ chúng: tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, Cận-sự-nam, Cận-sự-nữ và cả đại-chúng: trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, v.v... thấy Xá-Lợi-Phất ở trước Phật lãnh lấy lời dự ghi sẽ thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, lòng rất vui mừng hơn hở vô lượng. Mỗi người đều cõi y trên của mình đang đắp đẽ cúng dường Phật.

Thích-Đề Hoàn-Nhơn cùng phạm-thiên-vương v.v... và vô số thiên tử cũng đem y đẹp của trời, hoa trời Mạn-đà-la, Ma-ha Mạn-đà-la v.v... cúng dường nơi Phật. Y trời tung lên liền trụ giữa hư không mà tự xoay chuyển. Các kỹ nhạc trời trăm nghìn muôn thứ ở giữa hư không đồng thời đều trỗi. Rưới các thứ hoa trời mà nói lời rằng: "Đức Phật

xưa ở thành Ba-La-Nại, ban đầu chuyển pháp-luân rất lớn vô thượng".

Lúc đó các Thiên tử muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Xưa ở thành Ba-Nại
 Chuyển pháp-luân Tứ-Đế
 Phân biệt nói các pháp
 Sanh diệt của năm nhóm (8)
 Nay lại chuyển pháp-luân
 Rất lớn diệu vô thượng,
 Pháp đó rất sâu mầu
 Ít có người tin được.
 Chúng ta từ xưa lại
 Thường nghe Thế-Tôn nói
 Chưa từng nghe thượng pháp
 Thâm diệu như thế này,
 Thế-Tôn nói pháp đó
 Chúng ta đều tùy hỷ,
 Đại trí Xá-Lợi-Phất
 Nay được lãnh Phật ký
 Chúng ta cũng như vậy
 Quyết sẽ được thành Phật,

Trong tất cả thế gian
 Rất tôn không còn trên
 Phật đạo chẳng thể bàn
 Phương tiện tùy nghi nói
 Ta bao nhiêu nghiệp phước
 Đời nay hoặc quá khứ
 Và công đức thấy Phật.
 Trọn hồi hướng Phật đạo.

Bấy giờ, Xá-Lợi-Phất bạch rằng: "Thế-Tôn! con nay không còn nghi hối, tự mình ở trước Phật được thọ ký thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Các vị tâm tự tại một nghìn hai trăm đây, lúc xưa ở bậc hữu-học, Phật thường dạy rằng: "Pháp của ta hay lìa sanh, già, bệnh, chết rớt ráo niết-bàn". Các vị hữu-học vô-học đây cũng đều đã tự rời chấp ngã cùng chấp có, chấp không v.v... nói là được niết-bàn, mà nay ở trước đức Thế-Tôn nghe chỗ chưa từng nghe, đều sa vào nghi lầm. Hay thay Thế-Tôn! Xin Phật vì bốn chúng nói nhân duyên đó, khiến lìa lòng nghi hối"

Khi ấy, Phật bảo ngài Xá-Lợi-Phất: Ta trước đây không nói rằng: "Các Phật Thế-Tôn dùng các món nhân duyên lời lẽ thí dụ phương tiện mà nói pháp đều là vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác ư? Các điều nói đó đều vì dạy BỒ-TÁT vậy. Nhưng Xá-Lợi-Phất! Nay ta sẽ dùng một thí dụ để chỉ rõ lại nghĩa đó, những người có trí do thí dụ mà được hiểu."

Xá-Lợi-Phất! Như trong quốc ấp, tụ lạc có vị đại trưởng-giả tuổi đã già suy, của giàu vô lượng, có nhiều nhà ruộng và các tôi tớ. Nhà ông rộng lớn mà chỉ có một cửa để ra vào, người ở trong đó rất đông; hoặc một trăm, hai trăm cho đến năm trăm người, lâu gác đã mục, vách phen sụp đổ, chân cột hư nát, trính xiêng xiêu ngã, bốn phía đồng một lúc, lửa bùng nổi lên đốt cháy nhà cửa.

Các người con của trưởng-giả hoặc mười người, hoặc hai mươi người, hoặc đến ba mươi người ở trong nhà đó.

Trưởng-giả thấy lửa từ bốn phía nhà cháy lên, liền rất sợ sệt mà nghĩ rằng: Ta đâu có thể ở nơi cửa của nhà cháy này ra ngoài rất an ổn, song các con ở trong nhà lửa ưa vui chơi giỡn không hay biết, không sợ sệt, lửa đến đốt thân rất đau khổ lắm, mà lòng chẳng nhàm lo, không có ý cầu ra khỏi.

Xá-Lợi-Phất! Ông trưởng-giả đó lại nghĩ: thân và tay của ta có sức mạnh, nên dùng vạt áo hoặc dùng ghe đặng từ trong nhà mà ra ngoài. Ông lại nghĩ: Nhà này chỉ có một cái cửa mà lại hẹp nhỏ, các con thơ bé chưa hiểu, mê đắm chơi giỡn hoặc vấp ngã bị lửa đốt cháy, ta nên vì chúng nó mà nói những việc đáng sợ.

Nhà này đã bị cháy phải mau ra liền, chớ để bị lửa đốt hại. Nghĩ như thế theo chỗ đã nghĩ đó mà bảo các con: "Các con mau ra!" Cha dầu thương xót khéo nói để dụ dỗ, mà các người con ưa vui chơi chẳng khứng tin chịu, chẳng sợ sệt, trọn không có lòng muốn ra, lại cũng chẳng hiểu gì là lửa? gì là nhà?

thế nào là hại? Chỉ cứ đông tây chạy giỡn nhìn cha mà thôi.

Bấy giờ, trưởng-giả liền nghĩ nhà này đã bị lửa lớn đốt cháy, ta cùng các con nếu không ra liền chắc sẽ bị cháy, ta nay nên bày chước phương tiện khiến cho các con được khỏi nạn này.

Cha biết các con đều vẫn có lòng thích các đồ chơi trân báu lạ lùng, nếu có, chắc chúng nó ưa đắm, mà bảo các con rằng: "Đây này là những món ít có khó được mà các con có thể vui chơi, nếu các con không ra lấy sau chắc buồn ăn năn. Các thứ xe dê, xe hươu, xe trâu như thế, nay ở ngoài cửa có thể dùng dạo chơi, các con ở nơi nhà lửa nên mau ra đây tùy ý các con muốn, cha đều sẽ cho các con".

Lúc bấy giờ, các người con nghe cha nói đồ chơi báu đẹp vừa ý mình nên lòng mỗi người đều mạnh mẽ xô đẩy lẫn nhau cùng đua nhau ruổi chạy tranh ra khỏi nhà lửa. Khi đó trưởng-giả thấy các con được an ổn

ra khỏi nhà lửa đều ở trong đường ngã tư nơi đất trống không còn bị chướng ngại, tâm ông thơ thới vui mừng hơn hở.

Bấy giờ, các người con đều thưa với cha rằng: "Cha lúc nãy hứa cho những đồ chơi tốt đẹp, nào xe dê, xe hươu, xe trâu xin liền ban cho."

Xá-Lợi-Phất! Khi đó trưởng-giả đều cho các con đồng một thứ xe lớn, xe đó cao rộng chưng dọn bằng các món báu, lan can bao quanh, bốn phía treo linh, lại dùng màn lọng giăng che ở trên, cũng dùng đồ báu đẹp tốt lạ mà trau giồi đó, dây bằng báu kết thắt các dải hoa rủ xuống, nệm chiếu mềm mại trải chồng, gối đở để trên, dùng trâu trắng kéo, sắc da mập sạch thân hình mập đẹp, có sức rất mạnh bước đi ngay bằng mau lẹ như gió, lại có đông tôi tớ để hầu hạ đó.

Vì cơ sao? Vì ông trưởng-giả đó của giàu vô lượng, các thứ kho tàng thảy đều đầy ngập, ông nghĩ rằng: "Của cải của ta nhiều vô cực, không nên dùng xe nhỏ xấu kém mà

cho các con, nay những trẻ thơ này đều là con của ta, đồng yêu không thiên lệch, ta có xe bằng bảy báu như thế số nhiều vô lượng nên lấy lòng bình đẳng mà đều cho chúng nó, chẳng nên sai khác."

Vì sao? Dầu đem xe của ta đó khắp cho cả người một nước hãy còn không thiếu huống gì các con. Lúc ấy các người con đều ngồi xe lớn được điều chưa từng có, không phải chỗ trước kia mình trông.

Xá-Lợi-Phát! Ý của ông nghĩ sao? Ông trưởng-giả đó đồng đem xe trân báu lớn cho các người con, có lỗi hư vọng chăng? Xá-Lợi-Phát thưa: "Thưa Thế-Tôn! Không, ông Trưởng giả chỉ làm cho các con được khỏi nạn lửa, được toàn thân mạng chúng nó, chẳng phải là hư vọng. Vì sao? Nếu được toàn thân mạng bèn đã được đồ chơi tốt đẹp, huống nữa là dùng phương tiện cứu vớt ra khỏi nhà lửa.

Thế-Tôn! Dầu ông trưởng-giả đó nhẫn đến chẳng cho một thứ xe rất nhỏ còn chẳng

phải hư vọng. Vì sao? Vì ông trưởng-giả đó trước có nghĩ như vậy: Ta dùng trước phương tiện cho các con được ra khỏi, vì nhân duyên đó nên không hư vọng vậy. Huống gì ông trưởng-giả tự biết mình của giàu vô lượng muốn lợi ích các con mà đồng cho xe lớn!"

Phật bảo ngài Xá-Lợi-Phát: "Hay thay! Hay thay! Như lời ông nói, Xá-Lợi-Phát! Như-lai cũng lại như thế, Phật là cha của tất cả thế gian, ở nơi các sự sợ hãi suy não lo buồn vô minh che tối hết hẳn không còn thừa, mà trọn thành tựu vô lượng tri-kiến, trí-lực, vô-sở-úy; có sức đại thần thông cùng sức trí huệ đầy đủ các món phương tiện. Trí huệ Ba-la-mật, đại từ đại bi thường không hề lười mỗi. Hằng vì cầu việc lành lợi cho tất cả muôn loại mà sanh vào nhà lửa tam giới cũ mục này, để độ chúng sanh ra khỏi nạn lửa; sanh, già, bệnh, chết, lo buồn khổ não, ngu si tối tăm, ba độc; dạy bảo cho chúng sanh được vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Ta thấy các chúng sanh bị những sự sanh, già, bệnh, chết, lo buồn khổ não nó đốt cháy, cũng vì năm món dục (9) tài lợi mà bị các điều thống khổ. Lại vì tham mê đeo đuổi tìm cầu nên hiện đời thọ các điều khổ, đời sau thọ khổ địa-ngục, súc-sanh, ngạ-quỷ. Nếu sanh lên trời và ở trong loài người thời nghèo cùng khốn khổ, bị khổ về người yêu thường xa lìa, kẻ oán ghét lại gặp gỡ. Các món khổ như thế chúng-sanh chìm trong đó vui vẻ dạo chơi, chẳng hay biết, chẳng kinh chẳng sợ, cũng chẳng sanh lòng nhàm chán, không cầu giải thoát; ở trong nhà lửa tam giới này đông tây rảo chạy dầu bị khổ nhiều vẫn chẳng lấy làm lo.

Xá-Lợi-Phất! Đức Phật thấy việc này rồi bèn nghĩ rằng: Ta là cha của chúng sanh nên cứu chúng nó ra khỏi nạn khổ đó, ban vô lượng vô biên món trí huệ vui của Phật để chúng nó dạo chơi.

Xá-Lợi-Phất! Đức Như-lai lại nghĩ: Nếu ta chỉ dùng sức thần thông cùng sức trí huệ

bỏ chước phương tiện, mà vì chúng sanh khen ngợi các món tri-kiến, trí-lực, vô-sở-úy của Như-lai, ắt chúng sanh chẳng có thể do đó mà được độ thoát. Vì sao? Vì các chúng sanh đó chưa khỏi sự sanh, già, bệnh, chết, lo buồn, đau khổ, đương bị thiêu đốt trong nhà lửa tam giới, làm sao có thể hiểu được trí huệ của Phật.

Xá-Lợi-Phất! Như ông trưởng-giả kia dầu thân và tay có sức mạnh mà chẳng dùng đó, chỉ ân cần phương tiện gắng cứu các con thoát nạn nhà lửa, rồi sau đều cho xe trâu báu lớn.

Đức Như-lai cũng lại như thế, dầu có trí lực cùng sức vô úy (10) mà chẳng dùng đến, chỉ dùng trí huệ phương tiện nơi nhà lửa tam giới cứu vớt chúng sanh, vì chúng sanh nói ba thừa thanh-văn, duyên-giác cùng Phật-thừa mà bảo rằng: "Các người không nên ưa ở trong nhà lửa tam giới, chớ có ham mê các món sắc, thanh, hương, vị, xúc thô hèn, nếu tham, mê ắt sinh ái nhiễm thời sẽ bị nó đốt;

các người mau ra khỏi ba cõi sẽ được chứng ba thừa: Thanh-văn, Duyên-giác và Phật-thừa.

Nay ta vì các người mà bảo nhiệm việc đó quyết không dối vậy. Các người chỉ nên siêng năng tinh-tấn tu hành". Đức Như-lai dùng phương tiện ấy để dụ dẫn chúng sanh thẳng đến, lại bảo: "Các người nên biết rằng pháp ba thừa đó đều là pháp của các đấng Thánh khen ngợi, là pháp tự tại không bị ràng buộc không còn phải nương gá tìm cầu, ngồi trong ba thừa này dùng các món căn, lực, giác-chi, thánh-đạo (11), thiền định vô lậu cùng giải thoát tam muội v.v... để tự vui sướng, được vô lượng sự an ổn khoái lạc".

Xá-Lợi-Phất! nếu có chúng sanh nào bề trong có trí tánh, theo đức Phật Thế-Tôn nghe pháp tin nhận ân cần tinh tấn, muốn chóng ra khỏi ba cõi tự cầu chứng niết-bàn, gọi đó là thanh-văn thừa, như các người con kia vì cầu xe dê mà ra khỏi nhà lửa.

Nếu có chúng sanh nào theo đức Thế-Tôn nghe pháp, tin nhận, rồi ân cần tinh tấn, cầu trí huệ tự nhiên ưa thích riêng lẻ vắng lặng, sâu rõ nhân duyên của các pháp, gọi đó là Duyên-giác-thừa, như các người con kia vì cầu xe hươu mà ra khỏi nhà lửa.

Nếu có chúng sanh nào theo đức Phật Thế-Tôn nghe pháp tin nhận, siêng tu tinh tấn cầu nhứt-thiết-trí, Phật-trí, tự-nhiên-trí, vô-sư-trí, các món tri-kiến-lực, vô-úy của Như-lai, có lòng thương xót làm an vui cho vô lượng chúng sanh, lợi ích trời, người, độ thoát tất cả, hạng đó gọi là Đại-thừa, Bồ-Tát vì cầu được thừa này thời gọi là Ma-ha-tát, như các người con kia cầu xe trâu mà ra khỏi nhà lửa.

Xá-Lợi-Phất! Như ông trưởng-giả kia thấy các con được an ổn ra khỏi nhà lửa đến chỗ vô úy, ông tự nghĩ, ta của giàu vô lượng, nên bình đẳng đem xe lớn đồng cho các con. Đức Như-lai cũng lại như thế, là cha của tất cả chúng sanh, nếu thấy có vô lượng nghìn

ức chúng sanh do cửa Phật giáo mà thoát khỏi khổ, đường hiểm đáng sợ của ba cõi được sự vui niết-bàn.

Bấy giờ, đức Như-lai bèn nghĩ: "Ta có vô lượng vô biên trí huệ, lực-vô-úy v.v... tạng pháp của các đức Phật, các chúng sanh này đều là con của ta đồng ban cho pháp Đại-thừa, chẳng để có người được diệt độ riêng, đều đem pháp diệt độ của Như-lai mà cho chúng sanh nó diệt độ.

Những chúng sanh đã thoát khỏi ba cõi đó, Phật đều cho món vui thiên định, giải thoát v.v... của các đức Phật, các món đó đều là một tướng, một thứ mà các đấng Thánh khen ngợi, hay sanh ra sự vui sạch mầu bậc nhất.

Xá-Lợi-Phất! Như ông trưởng-giả ban đầu dùng ba thứ xe dụ dẫn các con, sau rồi chỉ ban cho xe lớn vật báu trang nghiêm an ổn thứ nhất, song ông trưởng-giả kia không có lỗi hư dối. Đức Như-lai cũng như thế, không có hư dối, ban đầu nói ba thừa dẫn

dắt chúng sanh sau rồi chỉ dùng Đại-thừa mà độ giải thoát đó.

Vì sao? Như-lai có vô lượng tạng pháp trí huệ, lực, vô-sở-úy, có thể ban pháp Đại-thừa cho tất cả chúng sanh, chỉ vì chúng sanh không thọ được hết.

Xá-Lợi-Phất! Vì nhân duyên đó nên phải biết các đức Như-lai dùng sức phương tiện ở nơi một Phật-thừa phân biệt nói thành ba.

Đức Phật muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Thí như ông trưởng-giả
 Có một căn nhà rất lớn
 Nhà đó đã lâu cũ
 Mà lại rất xấu xa,
 Phòng nhà vừa cao nguy
 Gốc cột lại gãy mục
 Trính xiêng đều xiêu vẹo
 Nền móng đã nát rã,
 Vách phen đều sụp đổ
 Đất bùn rơi rớt xuống,

Tranh lợp sa tán loạn
 Kèo đòn tay rời khớp,
 Bốn bề đều cong vạy
 Khắp đây những tạp nhơ,
 Có đến năm trăm người
 Ở đó nơi trong đó.
 Chim xi, hiêu, điêu, thứu,
 Qua, chim thước, cừ, cáp
 Loài ngoan-xà, phúc-yết,
 Giống ngô-công, do-diên,
 Loài thủ-cung, bá-túc
 Dữu-ly cùng hề-thử
 Các giống độc trùng dữ
 Ngang dọc xen ruồi chạy,
 Chỗ phần giải hôi thối.
 Đồ bất tịnh chảy tràn
 Các loài trùng khương lương
 Bu nhóm ở trên đó,
 Cáo, sói cùng dã-can
 Liếm nhai và dày đập
 Cắn xé những thân chết
 Xương thịt bừa bãi ra,
 Do đây mà bày chó

Đua nhau đến ngoạm lấy,
 Ốm đói và sợ sệt
 Nơi nơi tìm món ăn
 Giành giựt cấu xé nhau
 Gầm gừ gào sủa rên,
 Nhà đó sự đáng sợ
 Những biến trạng dường ấy.
 Khắp chỗ đều có những
 Quỷ, ly, mi, vọng, lượng
 Quỷ dạ-xoa quỷ dữ
 Nuốt ăn cả thịt người,
 Các loài trùng độc dữ
 Những cầm thú hung ác
 Ấp, cho bú sản sanh
 Điều tự giấu gìn giữ
 Quỷ dạ-xoa đua đến
 Giành bắt mà ăn đó,
 Ăn đó no nê rồi
 Lòng hung dữ thêm hăng
 Tiếng chúng đánh cãi nhau
 Thật rất đáng lo sợ.
 Những quỷ Cừ-bàn-trà
 Ngồi xồm trên đồng đất

Hoặc có lúc hồng đất
 Một thước hay hai thước
 Qua rồi lại, dạo đi
 Buông lung chơi cùng giỡn
 Nắm hai chân của chó
 Đánh cho la thất thanh
 Lấy chân đạp trên cổ
 Khủng bố chó để vui.
 Lại có các giống quỷ
 Thân nó rất cao lớn
 Trần truồng thân đen xấu
 Thường ở luôn trong đó
 Rền tiếng hung ác lớn
 Kêu la tìm món ăn
 Lại có các giống quỷ
 Cổ nó nhỏ bằng kim,
 Lại có các giống quỷ
 Đầu nó như đầu trâu
 Hoặc là ăn thịt người
 Hoặc là ăn thịt chó,
 Đầu tóc rối tung lên
 Rất ác lại hung hiểm,
 Bị đói khát bức ngặt

Kêu la vừa rong chạy
 Dạ-xoa cùng quỷ đói
 Các chim muông ác độc
 Đói gấp rảo bốn bề
 Rình xem các cửa sổ
 Các nạn dường thế đấy
 Vô lượng việc ghê sợ (12)
 Nhà cũ mục trên đó
 Thuộc ở nơi một người
 Người ấy vừa mới ra
 Thời gian chưa bao lâu
 Rồi sau nhà cửa đó
 Bỗng nhiên lửa cháy đỏ
 Đồng một lúc bốn bề
 Ngọn lửa đều hừng hực,
 Rường cột và trính xiêng
 Tiếng tách nổ vang động
 Nát gãy rơi rớt xuống
 Vách phen đều lở ngã,
 Các loại quỷ thần thảy
 Đồng cất tiếng kêu to,
 Các giống chim điêu, thúu
 Quỷ Cưu-bàn-trà thảy

Kinh sợ chạy sảng sốt
 Vẫn không tự ra được,
 Thú dữ loài trùng độc
 Chui núp trong lỗ hang
 Các quý Tỳ-xá-xà
 Cũng ở trong hang đó
 Vì phước đức kém vậy
 Bị lửa đến đốt bức
 Lại tàn hại lẫn nhau
 Uống máu ăn thịt nhau.
 Những loại thú dã-can
 Thời đều đã chết trước
 Các giống thú dữ lớn
 Giành đua đến ăn nuốt.
 Khói tanh bay phùn phụt
 Phủ khắp bít bốn bề,
 Loài ngô-công, do-diên
 Cùng với rắn hung độc
 Bị lửa lòn đốt cháy
 Tranh nhau chạy khỏi hang
 Quý Bàn-trà rình chờ
 Liền bắt lấy mà ăn.
 Lại có các ngã-quỷ

Trên đầu lửa rực cháy
 Đói khát rất nóng khô
 Sảng sốt chạy quàng lên,
 Nhà lửa đó dường ấy
 Rất đáng nên ghê sợ
 Độc hại cùng tai lửa
 Các nạn chẳng phải một.
 Lúc bấy giờ chủ nhà
 Đứng ở nơi ngoài cửa
 Nghe có người mách rằng:
 Các người con của ông
 Trước đây vì dạo chơi
 Mà đến vào nhà này
 Thơ bé không hiểu biết
 Chỉ vui ham ưa đắm.
 Trưởng-giả vừa nghe xong
 Kinh sợ vào nhà lửa
 Tìm phương nghi cứu tế
 Cho con khỏi thiêu hại
 Mà dụ bảo các con
 Nói rõ các họa nạn:
 Nào ác quỷ độc trùng
 Hỏa tai lan tràn cháy

Các sự khổ thứ lớp
 Nói luôn không hề dứt
 Loài độc xà, người phúc
 Và các quỷ dạ-xoa
 Cùng quỷ Cưu-bàn-trà
 Những dã-can, chồn, chó
 Chim điêu, thú xi, hiêu
 Lại giống bá túc thủy
 Đều đói khát khổ gấp
 Rất đáng phải ghê sợ
 Chỗ khổ nạn như thế
 Huống lại là lửa lớn.
 Các con nhỏ không hiểu
 Dầu có nghe cha dạy
 Cứ vẫn còn ham ưa
 Vui chơi mãi không thôi
 Bấy giờ trưởng-giả kia
 Mới bèn nghĩ thế này
 Các con như thế đó
 Làm ta thêm sầu não
 Nay trong nhà lửa này
 Không một việc đáng vui
 Mà các con gây đại

Vẫn ham mê vui chơi
 Chẳng chịu nghe lời ta
 Toan sẽ bị lửa hại.
 Ông bèn lại suy nghĩ
 Nên bày các phương tiện
 Bảo với các con rằng:
 Cha có rất nhiều thứ
 Các đồ chơi trân kỳ
 Những xe báu tốt đẹp
 Nào xe dê, xe hươu
 Cùng với xe trâu lớn
 Hiện để ở ngoài cửa
 Các con mau ra đây
 Cha chính vì các con
 Mà sắm những xe này
 Tùy ý các con thích
 Có thể để dạo chơi.
 Các con nghe cha nói
 Các thứ xe như vậy
 Tức thời cùng giành đua
 Rảo chạy ra khỏi nhà
 Đến nơi khoảng đất trống
 Rời những sự khổ nạn

Trưởng-giả thấy các con
 Được ra khỏi nhà lửa
 Ở nơi ngã tư đường
 Đều ngồi tòa sư-tử
 Ông bèn tự mừng rằng
 Ta nay rất mừng vui
 Những đứa con ta đây
 Để nuôi rất khó lắm
 Chúng nhỏ dại không hiểu
 Mới lâm vào nhà hiểm
 Có nhiều loài trùng độc
 Quỷ, lỵ mị đáng sợ
 Lửa lớn cháy hừng hực
 Bốn phía đều phụt lên
 Mà các trẻ con này
 Lại ham ưa vui chơi
 Nay ta đã cứu chúng
 Khiến đều được thoát nạn
 Vì thế các người ơi!
 Ta nay rất vui mừng.
 Khi ấy các người con
 Biết cha đã ngồi an
 Đều đến bên chỗ cha

Mà thưa cùng cha rằng:
 Xin cha cho chúng con
 Ba thứ xe báu lạ
 Như vừa rồi cha hứa
 Các con mau ra đây
 Sẽ cho ba thứ xe
 Tùy ý các con muốn
 Bây giờ chính phải lúc
 Xin cha thương cấp cho.
 Trưởng-giả giàu có lớn
 Kho đụn rất nhiều đây
 Vàng bạc cùng lưu ly
 Xa-cừ ngọc mã-nã,
 Dùng những món vật báu
 Tạo thành các xe lớn
 Chưng dọn trang nghiêm đẹp
 Khắp vòng có bao lớn
 Bốn mặt đều treo linh
 Dây vàng xen thắt tụi
 Lưới mảnh kết trần châu
 Giăng bày phủ phía trên
 Hoa vàng các chuỗi ngọc
 Lòng thông rủ khắp chỗ

Các màu trang sức đẹp
 Khắp vòng xây quanh xe
 Dùng nhiều hàng mềm mại
 Để làm nệm lót ngồi
 Vải quý mịn rất tốt
 Giá trị đến nghìn muôn
 Bóng láng trắng sạch sẽ
 Dùng trải trùm trên nệm
 Có trâu trắng to lớn
 Mập khỏe nhiều sức mạnh
 Thân hình rất tươi tốt
 Để kéo xe báu đó
 Đông những tôi và tớ
 Mà chực hầu giữ gìn
 Dem xe đẹp như thế
 Đồng ban cho các con
 Các con lúc bấy giờ
 Rất vui mừng hớn hở
 Ngồi trên xe báu đó
 Dạo đi khắp bốn phương
 Vui chơi nhiều khoái lạc
 Tự tại không ngăn ngại.
 Bảo Xá-Lợi-Phất này

Đức Phật cũng như vậy
 Tôn cả trong hàng Thánh
 Cha lành của trong đời
 Tất cả các chúng sanh
 Đều là con của ta
 Say mê theo thế lạc
 Không có chút huệ tâm
 Ba cõi hiểm không an
 Dường như nhà lửa cháy
 Các nạn khổ đầy đầy
 Rất đáng nên ghê sợ
 Thường có những sanh, già
 Bệnh, chết và rầu lo
 Các thứ lửa như thế
 Cháy hừng chẳng tắt dứt
 Đức Như-lai đã là
 Nhà lửa ba cõi đó
 Vắng lặng ở thong thả
 An ổn trong rừng nội
 Hiện nay ba cõi này
 Đều là của ta cả
 Những chúng sanh trong đó
 Cũng là con của ta

Mà nay trong ba cõi
 Có nhiều thứ hoạn nạn
 Chỉ riêng một mình ta
 Có thể cứu hộ chúng
 Dầu lại đã dạy bảo
 Mà vẫn không tin nhận
 Vì nơi các dục nhiễm
 Rất sanh lòng tham mê
 Bởi thế nên phương tiện
 Vì chúng nói ba thừa
 Khiến cho các chúng sanh
 Rõ ba cõi là khổ
 Mở bày cùng diễn nói
 Những đạo pháp xuất thế,
 Các người con đó thấy
 Nếu nơi tâm quyết định
 Đầy đủ ba món minh (13)
 Và sáu món thần thông (14)
 Có người được Duyên-Giác
 Hoặc bất thối Bồ-Tát.
 Xá-Lợi-Phất phải biết
 Ta vì các chúng sanh
 Dùng món thí dụ này

Để nói một Phật-thừa
 Các ông nếu có thể
 Tin nhận lời nói đây
 Tất cả người đều sẽ
 Chứng thành quả Phật đạo
 Phật thừa đây vi diệu
 Rất thanh tịnh thứ nhất
 Ở trong các thế giới
 Không còn pháp nào trên
 Của các Phật vui ưa,
 Tất cả hàng chúng sanh
 Đều phải nên khen ngợi
 Và cúng dường lễ bái
 Đủ vô lượng nghìn ức
 Các trí lực, giải thoát
 Thiên định và trí huệ
 Cùng pháp khác của Phật
 Chứng được thừa như thế
 Khấp cho các con thấy
 Ngày đêm cùng kiếp số
 Thường được ngồi dạo chơi
 Cho các hàng Bồ-Tát
 Cùng với chúng thanh-văn

Nương nơi thừa báu này
 Mà thẳng đến đạo tràng.
 Vì bởi nhân duyên đó
 Tìm kỹ khắp mười phương
 Lại không thừa nào khác
 Trừ Phật dùng phương tiện
 Bảo với Xá-Lợi-Phất!
 Bọn ông các người thầy
 Đều là con của ta
 Ta thời là cha lành.
 Các ông trải nhiều kiếp
 Bị các sự khổ đốt
 Ta đều đã cứu vớt
 Cho ra khỏi ba cõi
 Ta dầu ngày trước nói
 Các ông được diệt độ
 Nhưng chỉ hết sanh tử
 Mà thật thời chẳng diệt
 Nay việc nên phải làm
 Chỉ có trí huệ Phật.
 Nếu có Bồ-Tát nào
 Ở trong hàng chúng này
 Có thể một lòng nghe

Pháp thật của các Phật,
 Các đức Phật Thế-Tôn
 Dầu dùng chước phương tiện
 Mà chúng sanh được độ
 Đều là Bồ-Tát cả
 Nếu có người trí nhỏ
 Quá mê nơi ái dục
 Phật bèn vì bọn này
 Mà nói lý khổ-đế,
 Chúng sanh nghe lòng mừng
 Được điều chưa từng có
 Đức Phật nói khổ-đế,
 Chơn thật không sai khác
 Nếu lại có chúng sanh
 Không rõ biết gốc khổ
 Quá say nơi khổ nhân
 Chẳng tạm rời bỏ được
 Phật vì hạng người này
 Dùng phương tiện nói dạy
 Nguyên nhân có các khổ
 Tham dục là cội gốc
 Nếu dứt được tham dục
 Khổ không chỗ nương đỡ

Dứt hết hẳn các khổ
 Gọi là đế thứ ba
 Vì chứng diệt-đế vậy
 Mà tu hành đạo-đế
 Lìa hết các khổ phược
 Gọi đó là giải thoát
 Người đó nơi pháp gì
 Mà nói được giải thoát?
 Chỉ xa rời hy vọng
 Gọi đó là giải thoát
 Kỳ thực chưa phải được
 Giải thoát hẳn tất cả
 Đức Phật nói người đó
 Chưa phải thật diệt độ
 Vì người đó chưa được
 Đạo quả vô thượng vậy.
 Ý của ta không muốn
 Cho đó đến diệt độ,
 Ta là đấng Pháp-vương
 Tự tại nơi các Pháp
 Vì an ổn chúng sanh
 Nên hiện ra nơi đời.
 Xá-Lợi-Phất phải biết

Pháp ấn của ta đây
 Vì muốn làm lợi ích
 Cho thế gian nên nói
 Tại chỗ ông đi qua
 Chớ có vọng tuyên truyền.
 Nếu có người nghe đến
 Tùy hỷ kính nhận lấy
 Phải biết rằng người ấy
 Là bậc bất-thối-chuyển
 Nếu có người tin nhận
 Kinh pháp vô thượng này.
 Thời người đó đã từng
 Thấy các Phật quá khứ
 Cung kính và cúng dường
 Cũng được nghe pháp này.
 Nếu người nào có thể
 Tin chịu lời ông nói
 Thời chính là thấy Ta
 Cũng là thấy nơi ông
 Cùng các chúng tỳ-kheo
 Và các hàng Bồ-Tát.
 Phật vì người trí sâu
 Nói Kinh Pháp Hoa này

Kẻ thức cặn nghe đến
 Mê lầm không hiểu được.
 Tất cả hàng thanh-văn
 Cùng với Bích-chi-Phật
 Ở trong kinh pháp này
 Sức kia không hiểu được.
 Chính ông Xá-Lợi-Phất
 Hãy còn nơi kinh này
 Dùng lòng tin được vào
 Huống là thanh-văn khác.
 Bao nhiêu thanh-văn khác
 Do tin theo lời Phật
 Mà tùy thuận kinh này
 Chẳng phải trí của mình.
 Lại này Xá-Lợi-Phất!
 Kẻ kiêu mạn biếng lười
 Vọng so chấp lấy ngã
 Chớ vì nói kinh này,
 Hạng phàm phu biết cặn
 Quá mê năm món dục
 Nghe pháp không hiểu được
 Cũng chẳng nên vì nói.
 Nếu có người không tin

Khinh hủy chê kinh này
 Thời là dứt tất cả
 Giống Phật ở thế gian.
 Nếu có người sù mặt
 Mà ôm lòng nghi hoặc
 Ông nên lóng nghe nói
 Tội báo của người đó
 Hoặc Phật còn tại thế
 Hoặc sau khi diệt độ
 Nếu có người chê bai
 Kinh điển như thế này
 Thấy có người đọc tụng
 Biên chép thọ trì kinh
 Rồi khinh tiện ghét ghen
 Mà ôm lòng kết hờn
 Tội báo của người đó
 Ông nay lại lóng nghe.
 Người đó khi mạng chung
 Sa vào ngục A-tỳ
 Đầy đủ một kiếp chẵn
 Kiếp mãn hết lại sanh
 Cứ xoay vần như thế
 Nhẫn đến vô số kiếp.

Từ trong địa ngục ra
 Sẽ đọa vào súc sanh,
 Hoặc làm chó, dã-can
 Thân thể nó ốm gầy
 Đen điu thêm ghẻ lác
 Bị người thường chọc ghẹo
 Lại còn phải bị người
 Gớm nhòm và ghét rẻ
 Thường ngày đói khát khổ
 Xương thịt đều khô khan,
 Lúc sống chịu khổ sở
 Chết bị ném ngói đá
 Vì đoạn mất giống Phật
 Nên thọ tội báo đó
 Hoặc sanh làm lạc đà
 Hoặc sanh vào loài lừa
 Thân thường mang kéo nặng
 Lại thêm bị đánh đập
 Chỉ nhớ tưởng: nước, cỏ
 Ngoài ra không biết gì
 Vì khinh chê kinh này
 Mà mắc tội như vậy
 Có khi làm dã-can

Đi vào trong xóm làng
 Thân thể đầy ghẻ lác
 Lại chột hết một mắt
 Bị bọn trẻ nhỏ vây
 Theo đánh đập liệng ném
 Chịu nhiều các đau khổ
 Hoặc có lúc phải chết
 Ở đây vừa chết rồi
 Liền lại thọ thân rắn
 Thân thể nó dài lớn
 Đến năm trăm do tuần
 Điếc ngậy và không chân
 Lăn lóc đi bằng bụng
 Bị các loài trùng nhỏ
 Cắn rúc ăn thịt máu
 Bị khổ cả ngày đêm
 Không tạm có ngừng nghỉ
 Vì khinh chê kinh này
 Mà mắc tội như vậy.
 Nếu được sanh làm người
 Các căn đều ám độn
 Lùn xấu lại lệch què
 Dui điếc thêm lưng gù

Có nói ra lời gì
 Mọi người không tin nhận
 Hơi miệng thường hôi thối
 Bị quỷ mị dựa nhập
 Nghèo cùng rất hèn hạ
 Bị người sai khiến luôn,
 Nhiều bệnh thân ốm gầy
 Không có chỗ cậy nhờ
 Dù nương gân với người
 Mà người chẳng để ý
 Nếu có được điều chi
 Thời liền lại quên mất,
 Nếu học qua nghề thuốc
 Theo đúng phép trị bệnh
 Mà bệnh người nặng thêm
 Hoặc có khi đến chết,
 Nếu tự mình có bệnh
 Không người chữa lành được
 Dù có uống thuốc hay
 Mà bệnh càng thêm nặng,
 Hoặc người khác phản nghịch
 Cướp giạt trộm lấy của
 Các tội dường thế đó

Lại tự mang vạ lây.
 Những người tội như đây
 Trọn không thấy được Phật
 Là vua trong hàng Thánh
 Thường nói pháp giáo hóa
 Những người tội như đây
 Thường sanh chỗ hoạn nạn
 Tâm cuồng loạn, tai điếc
 Trọn không nghe pháp được,
 Trải qua vô số kiếp
 Như số cát sông Hằng
 Sanh ra liền điếc câm
 Các căn chẳng đầy đủ
 Thường ở trong địa ngục
 Như dạo chơi vườn nhà,
 Ở tại các đạo khác
 Như ở nhà cửa mình
 Lạc đà, lừa, lợn, chó
 Là chỗ kia thường đi
 Vì khinh chê kinh này
 Mắc tội dường thế đó.
 Nếu được sanh làm người
 Điếc, đui lại câm, ngọng

Nghèo cùng các tướng suy
 Dùng đó tự trang nghiêm.
 Sưng bủng bệnh khô khát
 Ghẻ, lác, cùng ung thư
 Các bệnh như trên đó
 Dùng làm y phục mặc,
 Thân thể thường hôi hám
 Nhơ nhớp không hề sạch
 Lòng chấp ngã sâu chặt
 Thêm nhiều tánh giận hờn
 Tình dâm dục hấy hừng
 Đến chẳng chữa cầm thú,
 Vì khinh chê kinh này
 Mắc tội dường thế đó.
 Bảo cho Xá-Lợi-Phất!
 Người khinh chê kinh này
 Nếu kể nói tội kia
 Cùng kiếp cũng chẳng hết
 Vì bởi nhân duyên đó
 Ta vẫn bảo các ông
 Trong nhóm người vô trí
 Chớ nên nói kinh này
 Nếu có người lợi căn

Sức trí huệ sáng láng
 Học rộng và nhớ dai
 Lòng mong cầu Phật đạo
 Những hạng người như thế
 Mới nên vì đó nói
 Nếu có người đã từng
 Thấy trăm nghìn ức Phật
 Trông các cội đức lành
 Thâm tâm rất bền vững
 Hạng người được như thế
 Mới nên vì đó nói.
 Nếu có người tinh tấn
 Thường tu tập lòng từ
 Chẳng hề tiếc thân mạng
 Mới nên vì đó nói
 Nếu có người cung kính
 Không có sanh lòng khác
 Lìa xa các phàm phu
 Ở riêng trong núi thẳm
 Những hạng người như thế
 Mới nên vì đó nói
 Lại Xá-Lợi-Phất này!
 Nếu thấy có người nào

Rồi bỏ ác tri-thức
 Gần gũi bạn hiền lành
 Người được như thế ấy
 Mới nên vì đó nói.
 Nếu thấy hàng Phật tử
 Giữ giới hạnh trong sạch
 Như minh châu sáng sạch
 Ham cầu kinh Đại thừa
 Những người được như thế
 Mới nên vì đó nói.
 Nếu người không lòng giận
 Chắc thật ý dịu hòa
 Thường thương xót mọi loài
 Cung kính các đức Phật
 Hạng người tốt như thế
 Mới nên vì đó nói.
 Lại có hàng Phật tử
 Ở tại trong đại chúng
 Thuần dùng lòng thanh tịnh
 Các món nhân cùng duyên
 Thí dụ và lời lẽ
 Nói pháp không chướng ngại
 Những người như thế ấy

Mới nên vì đó nói
 Nếu có vị tỳ-kheo
 Vì cầu nhứt-thiết-trí
 Khắp bốn phương cầu pháp
 Chắp tay cung kính thọ
 Chỉ ưa muốn thọ trì
 Kinh điển về Đại-thừa
 Nhẫn đến không hề thọ
 Một bài kệ kinh khác
 Hạng người được như thế
 Mới nên vì đó nói.
 Như có người chí tâm
 Cầu xá-lợi của Phật
 Cầu kinh cũng như thế
 Được rồi đỉnh lễ thọ
 Người đó chẳng còn lại
 Có lòng cầu kinh khác
 Cũng chưa từng nghĩ tưởng
 Đến sách vở ngoại đạo
 Người được như thế ấy
 Mới nên vì đó nói.
 Bảo cùng Xá-Lợi-Phất!
 Ta nói các sự tướng

Của người cầu Phật đạo
 Cùng kiếp cũng chẳng hết
 Những người như thế đó
 Thời có thể tin hiểu
 Ông nên vì họ nói
 Kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ HAI

4.- PHẨM “TÍN GIẢI” THỨ TƯ

Lúc bấy giờ, các Ngài Tuệ-Mệnh Tu-Bồ-Đề, Đại Ca-Chiên-Diên, Đại Ca-Diếp, Đại Mục-Kiền-Liên, từ nơi Phật được nghe pháp chưa từng có. Đức Thế-Tôn dự ghi cho Ngài Xá-Lợi-Phất sẽ thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, sanh lòng hy hữu hớn hỡ vui mừng, liền từ chỗ ngồi đứng dậy sửa y phục trịch bày vai hữu, gối hữu chầm đất, một lòng chấp tay cúi mình cung kính chiêm ngưỡng dung nhan Phật mà bạch cùng Phật rằng: "Chúng con ở đầu trong hàng tăng, tuổi đều già lụn, tự cho đã được niết-bàn không kham nhiệm gì nữa, chẳng còn thẳng cầu thêm đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đức Thế-Tôn thuở trước nói pháp đã lâu, lúc đó chúng con ngồi nơi tòa thân thể mỗi mệt, chỉ nhớ nghĩ ba pháp: Không, vô tướng, vô tác, đối với các pháp du hí thân thông, tịnh cõi nước Phật, độ thoát chúng sanh của Bồ-Tát, lòng chúng con không ưa thích.

Vì sao? Đức Thế-Tôn khiến chúng con ra khỏi ba cõi được chứng niết-bàn, lại nay đây chúng con tuổi đã già nua ở nơi đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác của Phật dạy Bồ-Tát không hề sanh một niệm ưa thích. Chúng con hôm nay ở trước Phật nghe thọ ký cho thanh-văn sẽ được vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, lòng rất vui mừng được pháp chưa từng có, chẳng ngờ hôm nay bỗng nhiên được pháp hy hữu, tự rất mừng may được lợi lành lớn, vô lượng trân báu chẳng tìm cầu mà tự được.

Thế-Tôn! chúng con hôm nay xin nói thí dụ để chỉ rõ nghĩa đó.

Thí như có người tuổi thơ bé, bỏ cha trốn đi qua ở lâu nơi nước khác, hoặc mười, hai

mười đến năm mươi năm; người đó tuổi đã lớn lại thêm nghèo cùng khốn khổ, dong ruổi bốn phương để cầu đồ mặc vật ăn, dạo đi lần lần tình cờ về bốn quốc.

Người cha từ trước đến nay, tìm con không được bèn ở lại tại một thành trong nước đó. Nhà ông giàu lớn của báu vô lượng, các kho đụn, vàng, bạc, lưu ly, san-hô, hổ-phách, pha lê, châu ngọc v.v... đầy đều đầy tràn; tôi tớ, thần tá, lại dân rất đông, voi, ngựa, xe cộ bò dê nhiều vô số. Cho vay thâu vào lời lãi khắp đến nước khác, khách thương buôn bán cũng rất đông nhiều.

Bấy giờ, gã nghèo kia dạo đến các tụ lạc, trải qua xóm làng, lần hồi đến nơi thành của người cha ở.

Người cha hằng nhớ con, cùng con biệt ly hơn năm mươi năm mà ông vẫn chưa từng đối với người nói việc như thế, chỉ tự suy nghĩ già nua và có nhiều của cải, vàng bạc, trân báu, kho đụn tràn đầy, không có con cái, một mai mà chết mất thì của cải tản thất

không người giao phó. Cho nên ân cần nhớ luôn đến con. Ông lại nghĩ: Nếu ta gặp được con ủy phó của cải, thân nhiên khoái lạc không còn sầu lo.

Thưa Thế-Tôn! Bấy giờ gã cùng tử làm thuê làm mướn lần hồi tình cờ đến nhà người cha bèn đứng lại bên cửa, xa thấy cha ngồi giường sư tử, ghế báu đỡ chân, các hàng bà-la-môn, sát-đế-lợi, cư-sĩ đều cung kính bao quanh. Trên thân ông đó dùng chuỗi ngọc chân châu giá trị nghìn vạn để trang nghiêm, kẻ lại dân tôi tớ tay cầm phất trần trắng đứng hầu hai bên. Màn báu che trên, những phan đẹp thòng xuống, nước thơm rưới đất, rải các thứ danh hoa, các vật báu chưng bày, phát ra, thâu vào, lấy, cho v.v... có các sự nghiêm sức dường ấy, uy đức rất tôn trọng.

Gã cùng tử thấy cha có thế lực lớn liền sanh lòng lo sợ, hối hận về việc đến nhà này, nó thầm nghĩ rằng: "Ông này chắc là vua, hoặc là bậc đồng vua, chẳng phải là chỗ của ta làm thuê mướn được tiền vật.

Chẳng bằng ta qua đến xóm nghèo có chỗ cho ta ra sức để được đồ mặc vật ăn, nếu như ta đứng lâu ở đây hoặc rồi họ sẽ bức ngặt ép sai ta làm". Gã nghĩ như thế rồi, liền chạy mau đi thẳng.

Khi đó, ông trưởng-giả ngồi nơi tòa sư tử thấy con bèn nhớ biết, lòng rất vui mừng mà tự nghĩ rằng: "Của cải kho tàng của ta nay đã có người giao phó rồi, ta thường nghĩ nhớ đứa con này làm sao gặp được, nay bỗng nó tự đến rất vừa chỗ muốn của ta, ta dầu tuổi già có vẫn thương tiếc". Ông liền sai người hầu cận đuổi gấp theo bắt lại.

Lúc ấy, kẻ sứ giả chạy mau qua bắt, gã cùng tử kinh ngạc lớn tiếng kêu oan: "Tôi không hề xúc phạm, cớ sao lại bị bắt?" Kẻ sứ giả bắt đó càng gấp cưỡng dắt đem về. Khi đó gã cùng tử tự nghĩ không tội chi mà bị bắt bỏ đây chắc định phải chết, lại càng sợ sệt mê ngất ngã xuống đất.

Người cha xa thấy vậy bèn nói với kẻ sứ giả rằng: "Không cần người đó, chớ cưỡng

đem đến, lấy nước lạnh rưới trên mặt cho nó tỉnh lại đừng nói chi với nó".

Vì sao? Cha biết con mình chí ý hạ liệt, tự biết mình giàu sang làm khiếp sợ cho con. Biết chắc là con rồi mà dùng phương tiện chẳng nói với người khác biết là con mình. Kẻ sứ giả nói với cùng tử: "Nay ta thả người đi đâu tùy ý".

Gã cùng tử vui mừng được điều chưa từng có, từ dưới đất đứng dậy, qua đến xóm nghèo để tìm cầu sự ăn mặc.

Bấy giờ ông trưởng-giả toan muốn dụ dẫn người con mà bày chước phương tiện, mặt sai hai người, hình sắc tiêu tụy không có oai đức: "Hai người nên qua xóm kia từ từ nói với gã cùng tử, nơi đây có chỗ làm trả giá gấp bội. Gã cùng tử nếu chịu thời dất về đây khiến làm. Nếu nó có hỏi muốn sai làm gì? Thì nên nói với nó rằng: Thuê người hốt phân, chúng ta hai người cũng cùng người chung nhau làm." Khi đó hai người sứ liền tìm gã cùng tử, rồi thuật đủ việc như trên.

Bấy giờ gã cùng tử trước hỏi lấy giá cả liền đến hốt phân. Người cha thấy con, thương xót và quái lạ. Lại một ngày khác ông ở trong cửa sổ xa thấy con ốm o tiêu tụy, phân đất bụi bặm dơ dáy không sạch. Ông liền cởi chuỗi ngọc, áo tốt mịn màng cùng đồ trang sức, lại mặc áo thô rách trỉn dơ, bụi đất lấm thân, tay mặt cầm đồ hốt phân, bộ dạng đáng nể sợ, bảo những người làm rằng: "Các người phải siêng làm việc chớ nên lười nghỉ!" Dùng phương tiện đó được đến gần người con.

Lúc sau lại bảo con rằng: "Gã nam tử này! Người thường làm ở đây đừng lại đi nơi khác, ta sẽ trả thêm giá cho người; những đồ cần dùng như loại bồn, chậu, gạo, bột, muối, dấm, người chớ tự nghỉ ngại. Cũng có kẻ tổ già hèn hạ, nếu cần ta cấp cho, nên phải an lòng, ta như cha của người chớ có sầu lo".

Vì sao? Vì ta tuổi tác già lớn mà người thì trẻ mạnh, người thường trong lúc làm việc không lòng dối khi trẻ nải giận hờn nói

lời thán oán, đều không thấy người có các điều xấu đó như các người làm công khác. Từ ngày nay hẳn sau như con đẻ của ta. Tức thời trưởng-giả lại đặt tên cho cùng tử gọi đó là "con".

Khi đó gã cùng tử, dầu mừng việc tình cờ đó song vẫn còn tự cho mình là khách, là người làm công hèn, vì cố đó mà trong hai mươi năm thường sai hốt phân, sau đó lòng gã mới lần thể tin ra vào không ngại sợ, nhưng chỗ gã ở cũng vẫn nguyên chỗ cũ.

Thế-Tôn! Bấy giờ trưởng-giả có bệnh, tự biết mình không bao lâu sẽ chết mới bảo cùng tử rằng: "Ta nay rất nhiều vàng bạc, trân, báu, kho đụn tràn đầy, trong đó nhiều ít chỗ đáng xài dùng người phải biết hết đó. Lòng ta như thế, người nên thể theo ý ta.

Vì sao? Nay ta cùng người bèn là không khác, nên gắng dụng tâm chớ để sót mất". Khi ấy cùng tử liền nhận lời bảo lãnh biết các của vật, vàng, bạc, trân, báu và các kho tàng, mà trọn không có ý mong lấy của đáng

chừng bữa ăn, chỗ của gã ở vẫn tại chỗ cũ, tâm chí hạ liệt cũng chưa bỏ được.

Lại trải qua ít lâu sau, cha biết ý chí con lần đã thông thái trọn nên chí lớn, tự chê tâm ngày trước. Đến giờ sắp chết, ông gọi người con đến và hội cả thân tộc, quốc-vương, quan đại-thần, dòng sát-lợi, hàng cư-sĩ, khi đã nhóm xong, ông liền tự tuyên rằng: "Các ngài nên rõ, người này là con ta, của ta sanh ra, ngày trước trong thành nọ, bỏ ta trốn đi, nổi trôi khổ sở, hơn năm mươi năm, nó vốn tên ấy, còn ta tên ấy. Xưa ta ở tại thành này lòng lo lắng tìm kiếm, bỗng ở nơi đây gặp được nó. Nó thật là con ta, ta thật là cha nó. Nay ta có tất cả bao nhiêu của cải, đều là của con ta có, trước đây của cải cho ra trâu vào, con ta đây coi biết."

Thế-Tôn! Khi đó gã cùng tử nghe cha nói như thế, liền rất vui mừng được điều chưa từng có, mà nghĩ rằng: "Ta vốn không có lòng mong cầu, nay kho tàng báu này tự nhiên mà đến".

Thế-Tôn! Ông phú trưởng-giả đó là đức Như-lai, còn chúng con đều giống như con của Phật. Đức Như-lai thường nói chúng con là con.

Thưa Thế-Tôn! Chúng con vì ba món khổ (16) nên ở trong sanh tử chịu các sự đau đớn mê lầm không hiểu biết, ưa thích các pháp tiểu thừa. Ngày nay đức Thế-Tôn khiến chúng con suy nghĩ dọn trừ những phân dơ các pháp hý luận (17). Chúng con ở trong đó siêng gắng tinh tấn được đến niết-bàn, cái giá một ngày. Đã được đây rồi lòng rất vui mừng tự cho là đủ, mà tự nói rằng: Ở trong pháp của Phật; do siêng năng tinh tấn nên chỗ được rộng nhiều.

Nhưng đức Thế-Tôn trước biết chúng con lòng ưa muốn sự hèn tẻ, ham nơi pháp tiểu thừa, chúng con không bị Phật buông bỏ, chẳng vì phân biệt rằng: Các ông sẽ có phần bảo tàng tri kiến của Như-lai.

Đức Thế-Tôn dùng sức phương tiện nói bày trí huệ của Như-lai. Chúng con theo

Phật được giá niết-bàn một ngày, cho là nhiều rồi, đối với pháp Đại-thừa này không có chí cầu. Chúng con lại nhân trí huệ của Phật, vì các vị Bồ-Tát mà chỉ bày diễn nói, nhưng chính tự mình lại không có chí muốn nơi pháp đó.

Vì sao? Đức Phật biết chúng con ưa nơi pháp tiểu thừa, nên dùng sức phương tiện thuận theo chúng con mà nói pháp, chúng con không tự biết thật là Phật tử. Ngày nay chúng con mới biết đức Thế-Tôn ở nơi trí huệ của Phật không có lần tiếc.

Vì sao? Chúng con từ xưa đến nay thật là Phật tử mà chỉ ưa nơi pháp tiểu thừa, nếu chúng con có tâm ham Đại-thừa, thời Phật vì chúng con mà nói pháp Đại-thừa. Ở trong kinh này chỉ nói pháp nhưt thừa. Lúc xưa đức Phật ở trước bồ-tát chê trách thanh-văn ham pháp tiểu thừa.

Nhưng đức Phật thực dùng đại-thừa để giáo hóa, vì thế nên chúng con nói vốn không có lòng mong cầu mà nay bấu lốn của

đấng Pháp-vương tự nhiên đến, như chỗ nên được của Phật tử đều đã được có.

Bấy giờ ngài Ma-ha Ca-Diếp muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Chúng con ngày hôm nay
 Nghe âm giáo của Phật
 Lòng hớn hở mừng rỡ
 Được pháp chưa từng có.
 Phật nói hàng thanh-văn
 Sẽ được thành quả Phật
 Đổng châu báu vô thượng
 Chẳng cầu tự nhiên được.
 Ví như gã đồng tử
 Thơ bé không hiểu biết
 Bỏ cha trốn chạy đi
 Đến cõi nước xa khác
 Nổi trôi khắp nước ngoài
 Hơn năm mươi năm dài
 Cha gã lòng buồn nhớ
 Kiếm tìm khắp bốn phương
 Kiếm tìm đó đã mỗi
 Liên ở lại một thành

Xây dựng nên nhà cửa
 Năm món dục tự vui.
 Nhà ông giàu có lớn
 Nhiều những kho vàng, bạc
 Xa-cừ, ngọc mã-nã
 Trân châu, ngọc lưu ly
 Voi ngựa cùng trâu dê
 Kiệu, cán đủ xe cộ
 Ruộng đất và tôi tớ
 Nhân dân rất đông nhiều
 Xuất nhập thâu lời lãi
 Bèn khắp đến nước khác
 Khách thương người buôn bán
 Không xứ nào không có,
 Nghìn muôn ức chúng hội
 Vây quanh cung kính ông,
 Thường được bậc vua chúa
 Mến yêu nhớ tưởng đến,
 Các quan, hạng hào tộc
 Điều cũng đồng tôn trọng
 Vì có các sự duyên
 Người tới lui rất đông,
 Giàu mạnh như thế đó

Có thể lực rất lớn
 Mà tuổi đã già nua
 Lại càng buồn nhớ con
 Ngày đêm luống suy nghĩ
 Giờ chết toan sắp đến
 Con thơ dại bỏ ta
 Hơn năm mươi năm tròn,
 Các của vật kho tàng
 Sẽ phải làm thế nào?
 Bây giờ gã cùng tử
 Đi tìm cầu ăn mặc
 Ấp này đến ấp khác
 Nước này sang nước nọ,
 Hoặc có khi được của
 Hoặc có khi không được,
 Đói thiếu hình gầy gò
 Thân thể sanh ghẻ lác.
 Lặn lội đi trải qua
 Đến thành cha gã ở
 Xoay vần làm thuê mướn
 Bèn đến trước nhà cha.
 Lúc ấy ông trưởng-giả
 Đang ở trong nhà ông

Giăng màn châu báu lớn
 Ngồi tòa sư-tử cao
 Hàng quyến thuộc vây quanh
 Đông người đứng hầu hạ,
 Hoặc có người tính toán
 Vàng, bạc, cùng vật báu
 Cửa cải ra hoặc vào
 Biên chép ghi giấy tờ.
 Gã cùng tử thấy cha
 Quá mạnh giàu tôn nghiêm
 Cho là vị quốc-vương
 Hoặc là đồng bậc vua,
 Kinh sợ tự trách thầm
 Tại sao lại đến đây?
 Lại thầm tự nghĩ rằng:
 Nếu ta đứng đây lâu
 Hoặc sẽ bị bức ngặt
 Ép buộc sai khiến làm.
 Suy nghĩ thế đó rồi
 Rảo chạy mà đi thẳng
 Hỏi thăm xóm nghèo nàn
 Muốn qua làm thuê mướn.
 Lúc bấy giờ trưởng-giả

Ngồi trên tòa sư-tử
 Xa trông thấy con mình
 Thầm lặng mà ghi nhớ,
 Ông liền bảo kẻ sứ
 Đuổi theo bắt đem về.
 Gã cùng tử sợ kêu
 Mê ngất ngã trên đất
 Người này theo bắt tôi
 Chắc sẽ bị giết chết
 Cần gì đồ ăn mặc
 Khiến tôi đến thế này!
 Trưởng-giả biết con mình
 Ngu dại lòng hẹp hèn
 Chẳng chịu tin lời ta
 Chẳng tin ta là cha
 Ông liền dùng phương tiện
 Lại sai hai người khác
 Mất chốt, thân lùn xấu
 Hạng không có oai đức!
 Các người nên bảo nó
 Rằng ta sẽ thuê nó
 Hốt dọn các phân nhơ
 Trả giá bội cho nó.

Gã cùng tử nghe rồi
 Vui mừng theo sứ về
 Vì dọn các phân nhơ
 Sạch sẽ các phòng nhà
 Trưởng-giả trong cửa sổ
 Thường ngó thấy con mình
 Nghĩ con mình ngu dại
 Ưa thích làm việc hèn.
 Lúc đó ông trưởng-giả
 Mặc y phục cũ rách
 Tay cầm đồ hốt phân
 Qua đến chỗ con làm
 Phương tiện lần gần gũi
 Bảo rằng: rán siêng làm!
 Đã thêm giá cho người
 Và cho dầu thoa chân
 Đồ ăn uống đầy đủ
 Thêm đệm chiếu đầy ấm
 Cặn kẽ nói thế này:
 Người nên siêng làm việc!
 Rồi lại dụ dằng bảo
 Như con thật của ta.
 Ông trưởng-giả có trí

Lần lần cho ra vào
 Trải qua hai mươi năm
 Coi sóc việc trong nhà,
 Chỉ cho biết vàng, bạc,
 Ngọc trân châu, pha-lê
 Các vật ra hoặc vào
 Điều khiến gã biết rõ.
 Gã vẫn ở ngoài cửa
 Nướng nấu nơi am tranh
 Tự nghĩ phận nghèo nàn
 Ta không có vật đó.
 Cha biết lòng con mình
 Lần lần đã rộng lớn
 Muốn giao tài vật cho
 Liền nhóm cả thân tộc
 Quốc vương các đại thần
 Hàng sát-lợi, cư-sĩ
 Rồi ở trong chúng này
 Tuyên nói chính con ta
 Bỏ ta đi nước khác
 Trải hơn năm mươi năm,
 Từ gặp con đến nay
 Đã hai mươi năm rồi

Ngày trước ở thành kia
 Mà mất đứa con này
 Ta đi tìm khắp nơi
 Bèn đến ngụ nơi đây
 Phàm của cải ta có
 Nhà cửa cùng nhân dân
 Thấy đều phó cho nó
 Mặc tình nó tiêu dùng.
 Người con nhớ xưa nghèo
 Chí ý rất kém hèn
 Nay ở nơi cha mình
 Được quá nhiều châu báu
 Và cùng với nhà cửa
 Gồm tất cả tài vật,
 Lòng rất đổi vui mừng
 Được điều chưa từng có.
 Đức Phật cũng như thế
 Biết con ưa tiểu thừa
 Nên chưa từng nói rằng
 Các người sẽ thành Phật
 Mà chỉ nói chúng con
 Được có đức vô lậu
 Trọn nên quả tiểu thừa

Hàng thanh-văn đệ tử
Đức Phật bảo chúng con
Nói đạo pháp tối thượng
Người tu tập pháp này
Sẽ được thành Phật quả
Chúng con vâng lời Phật
Vì các bồ-tát lớn
Dùng các món nhân duyên
Cùng các món thí dụ
Bao nhiêu lời lẽ hay
Để nói đạo vô thượng.
Các hàng Phật tử thấy
Từ nơi con nghe pháp
Ngày đêm thường suy gẫm
Tinh tấn siêng tu tập.
Bấy giờ các đức Phật
Liên thọ ký cho kia:
Các ông ở đời sau
Sẽ được thành Phật đạo.
Pháp mầu rất bí tàng
Của tất cả các Phật
Chỉ để vì bồ-tát
Mà dạy việc thật đó,

Nhưng chẳng vì chúng con
Nói pháp chân yếu này
Như gã cùng tử kia
Được gần bên người cha
Dầu lãnh biết các vật
Nhưng lòng chẳng mong cầu,
Chúng con dầu diễn nói
Tặng pháp báu của Phật
Tự mình không chí nguyện
Cũng lại như thế đó.
Chúng con diệt bề trong (18)
Tự cho là đã đủ
Chỉ xong được việc này
Lại không biết việc khác.
Chúng con dầu có nghe
Pháp tịnh cõi nước Phật
Cùng giáo hóa chúng sanh
Đều không lòng ưa vui.
Như thế là vì sao?
Vì tất cả các pháp
Thấy đều là không lặng
Không sanh cũng không diệt
Không lớn cũng không nhỏ

Vô lậu và vô vi,
 Suy nghĩ thế đó rồi
 Chẳng sanh lòng ưa muốn.
 Chúng con đã từ lâu
 Đối với trí huệ Phật
 Không tham không ưa thích
 Lại không có chí nguyện,
 Mà đối với pháp mình
 Cho đó là rất ráo.
 Chúng con từ lâu nay
 Chuyên tu tập pháp không
 Được thoát khỏi hoạn nạn
 Khổ não của ba cõi
 Trụ trong thân rốt sau
 Hữu dư y niết-bàn (19)
 Đức Phật dạy bảo ra
 Chứng được đạo chẳng luống
 Thời là đã có thể
 Báo được ơn của Phật.
 Chúng con đâu lại vì
 Các hàng Phật tử thấy
 Tuyên nói pháp bồ-tát
 Để cầu chứng Phật đạo

Mà mình đối pháp đó
 Trọn không lòng ham muốn
 Đấng Đạo-Sư buông bỏ
 Vì xem biết lòng con
 Ban đầu không khuyên gắng
 Nói những lợi có thực
 Như ông trưởng-giả giàu
 Biết con chí kém hèn
 Bèn dùng sức phương tiện
 Để hòa phục tâm con
 Vậy sau mới giao phó
 Tất cả tài vật báu
 Đức Phật cũng thế đó
 Hiện ra việc ít có
 Biết con ưa tiểu thừa
 Bèn dùng sức phương tiện
 Điều phục tâm của con
 Rồi mới dạy trí lớn.
 Chúng con ngày hôm nay
 Được pháp chưa từng có
 Chẳng phải chỗ trước mong
 Mà nay tự nhiên được
 Như gã cùng tử kia

Được vô lượng của báu
 Thế-Tôn! Chúng con nay
 Được đạo và chứng quả
 Ở nơi pháp vô lậu
 Được tuệ nhãn thanh tịnh
 Chúng con từ lâu nay
 Gìn tịnh giới Phật chế
 Mới ở ngày hôm nay
 Được hưởng quả báo đó,
 Trong pháp của Pháp-vương
 Lâu tu-hành phạm hạnh
 Ngày nay được vô lậu
 Quả báo lớn vô thượng
 Chúng con ngày hôm nay
 Mới thật là thanh-văn
 Dem tiếng đạo của Phật
 Cho tất cả đều nghe
 Chúng con ngày hôm nay
 Thật là a-la-hán
 Ở nơi các thế gian
 Trời, người và ma, phạm,
 Khắp ở trong chúng đó
 Đáng lãnh của cúng dường

Ôn lớn của Thế-Tôn
 Dem việc ít có này
 Thương xót dạy bảo cho
 Làm lợi ích chúng con
 Trái vô lượng ức kiếp
 Ai có thể đền được.
 Tay lặn chân cung cấp
 Đầu đánh lễ cung kính
 Tất cả đều cúng dường
 Điều không thể đền được.
 Hoặc dùng đầu đội Phật
 Hai vai cùng cõng vác
 Trong kiếp số hằng sa
 Tận tâm mà cung kính,
 Lại đem đưng đồ ngon
 Y phục báu vô lượng
 Và các thứ đồ nằm
 Cùng các món thuốc thang
 Gỗ ngưu-đầu chiên-đàn
 Và các vật trân báu
 Để dựng xây tháp miếu
 Y báu lót trên đất
 Như các việc trên đây

Dem dùng cúng dường Phật
 Trái kiếp số hằng sa
 Cũng không đền đáp được.
 Các Phật thật ít có
 Đấng vô lượng vô biên
 Đến bất-khả tư-nghì
 Đủ sức thần thông lớn,
 Bạc vô lậu vô vi
 Là vua của các Pháp
 Hay vì kẻ hạ liệt
 Nhẫn việc cao thượng đó,
 Hiện lấy tướng phàm phu
 Tùy cơ nghi dạy nói
 Các Phật ở nơi pháp
 Được sức rất tự tại
 Biết các hàng chúng sanh
 Có những điều ưa muốn
 Và chí lực của nó
 Theo sức nó kham nhiệm
 Dùng vô lượng thí dụ
 Mà vì chúng nói pháp
 Tùy theo các chúng sanh
 Trông căn lành đời trước

Lại biết đã thành thực
 Hay là chưa thành thực
 Suy lường những điều đó
 Phân biệt biết rõ rồi
 Ở nơi đạo nhất thừa
 Tùy cơ nghi nói ba.

* * * * *

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOÀ

HẾT QUYỂN THỨ HAI

---o0o---

Bạc thượng căn lãnh ngộ, hàng trung hạ
 nổi nghi, mở quyền bày thật hội ba thời.
 Pháp mẫu tuyệt sự nói suy, của báu không
 riêng tư, toàn giao phó cho con nhà.

NAM-MÔ PHÁP-HOÀ HỘI-THƯỢNG
 PHẬT BỒ-TÁT. (3 lần)

Đức Như-lai dụ nói ba cõi làm nhà, ngoài
 cửa ba cõi bày ba thứ xe, các con đua giành
 ồn ào, trưởng-giả mừng khoe, thọ ký quả
 Phật không sai.

NAM-MÔ VỊ-LAI HOA-QUANG
PHẬT. (3 lần)

---o0o---

THÍCH NGHĨA

(1) LẬU TẬN: Nhiễm tâm phiền-não đã hết sạch, đồng nghĩa với: 'Vô Lậu'.

(2) Thân Phật sắc vàng tử-kim đủ 32 tướng tốt.

(3) Trí của Phật có 10 lực dụng:

1. Thị-xú phi-xú trí-lực
2. Nghiệp trí-lực
3. Thiên-định trí-lực
4. Căn-tính trí-lực
5. Nguyên-dục trí-lực
6. Giới trí-lực
7. Đạo-chí-xử trí-lực
8. Túc-mạng trí-lực
9. Thiên-nhãn trí-lực
10. Lậu-tận trí-lực

(4) BÁT CỘNG: Bồ-tát cùng thanh-văn duyên-giác đều không có, riêng phật là có 18 pháp này.

(5) BỒ-TÁT: 'Bồ-đề': Giác; 'tát đỏa': Hữu-tình; nói tắt là bồ-tát, tức là bậc đã tự hay giác ngộ và có thể cứu độ giác ngộ loài hữu tình.

(6) Tức là bà-la-môn.

(7) Tên của ma-vương ở đầu cõi dục.

(8) NGŨ UẨN: Sắc uẩn, thọ uẩn, tưởng uẩn, hành uẩn, thức uẩn. Cũng gọi là ngũ ấm.

(9) NGŨ DỤC: 1. Tài (sắc), sắc, danh, thực (sự ăn), thùỳ (ngủ nghỉ). 2. Sắc, thanh, hương, vị, xúc.

(10) Bốn đức vô-sở-úy của Phật:

1. Nhất-thiết-trí vô-úy
2. Lậu-tận vô-úy
3. Thuyết-đạo vô-úy
4. Thuyết-khổ-tận-đạo vô-úy

(11) NĂM CĂN: Tín căn, tinh-tấn căn, niệm căn, định căn, tuệ căn.

NĂM LỰC: tín lực, tinh tấn lực, niệm lực, định lực, tuệ lực.

BẢY GIÁC CHI: Trạch pháp, niệm, tinh tấn, hỷ, khinh an, định, xả.

TÁM CHÁNH ĐẠO: chánh kiến, chánh tư duy, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng, chánh niệm, chánh tinh tấn, chánh định.

(12) SÚY: Cú tai mèo; Hiêu, Điêu, THỨU: Loài chim dữ, tiếng xấu. THUỐC: Chim khách.

CUU: Tu-hú. CÁP: Bồ câu. NGOAN-XÀ: Rắn độc. PHÚC-YẾT: Bò-cạp.

NGÔ CÔNG: Rít. DO-DIÊN: Trùng, rận ở trong áo tơi. DỨU-LY: Chồn, cáo.

HỀ-THỦ: Giống chuột. KHƯƠNG-LƯƠNG: Bọ hung.

(13) Thiên-nhãn-minh, Túc-mạng-minh, Lậu-tận-minh.

(14) Thiên-nhãn-thông, thân-túc-thông, thiên-nhĩ-thông, tha-tâm-thông, túc-mạng-thông, lậu-tận-thông.

(15) TIN: lòng tin. GIẢI: Hiểu rõ.

(16) Khổ khổ, hoại khổ, hành khổ.

(17) HÝ-LUẬN: Lời luận nói suông không sự thật, đồng nghĩa với hư vọng.

(18) Diệt lòng phiền-não: 1. Kiến sở đoạn 2. Tư sở đoạn.

(19) niết-bàn: Tịch tịnh; VIÊN TỊCH: nghĩa là vắng bật. Còn vọng động phiền não là còn tạo nghiệp thọ báo sanh-tử. Dứt hẳn vọng động phiền não khỏi báo sanh tử yên lặng nhàn vui nên gọi niết-bàn.

HỮU-DU Y: Thân người hiện còn thừa lại rất sau cả.

---o0o---

SỰ TÍCH TẢ KINH THOÁT KHỔ

Nhà Đường, niên hiệu Long-Sóc năm thứ ba, xứ Trường-An, mẹ vợ ông Lưu-Công-Tín chết.

Không bao lâu cô họ Trần, vợ ông Tín, cũng bỗng chết, thần-hồn đi đến một ngục đá, thấy mẹ mình ở trong cửa đá thọ nhiều sự khổ.

Người mẹ khóc bảo con gái rằng: "Mau vì mẹ tả một bộ Kinh Pháp Hoa ngõ hầu thoát khỏi tội này". Nói vừa xong cửa đá liền khép lại.

Cô họ Trần sống lại, thuật chuyện gặp mẹ với chồng. Ông Tín nhờ ông Triệu-Sư-Tử tả kinh, ông Triệu bèn đem một bộ Kinh Pháp Hoa hiện đã thành tả rất tốt giao cho ông Tín sửa sang, mà bộ kinh đó vốn là của một người họ Phạm ra tiền mượn tả, mà ông Tín chưa biết cũng tin là ông Triệu tả cho mình.

Không bao lâu, cô họ Trần lại nằm chiêm bao thấy mẹ đòi kinh, cô nói rằng đã tả xong rồi. Mẹ liền khóc rằng: "Mẹ chính vì bộ kinh đó mà càng bị khổ thêm. Bộ kinh đó vốn là của nhà họ Phạm

tu phước, sao lại cướp làm công của mình?" Sau khi thức dậy, cô Trần và ông Tín đi hỏi thăm lại, thời quả thực họ Phạm ra hai trăm tả kinh mà chính là bộ trên đó.

Vợ chồng liền thuê người tả một bộ khác để cúng dường hồi hướng công đức cho mẹ.

Than ôi! Công đức tả kinh hay ấn tống lớn biết là dường nào? Tội nặng bị khổ ở địa ngục nhờ người tả một bộ Kinh Pháp Hoa mà còn có đủ phước để thoát khổ hướng nữa là mình tự ra công tiền ư!

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ BA

5.- PHẨM “DUỘC-THẢO-DỤ”

THỨ NĂM

Lúc bấy giờ, đức Thế Tôn bảo ngài Ma-ha Ca-Diếp và các vị đại đệ tử: "Hay thay! Hay thay! Ca-Diếp. Khéo nói được công đức chơn thật của đức Như-lai. Đúng như lời các ông vừa nói; đức Như-lai lại còn có vô lượng vô biên a-tăng-kỳ công đức, các ông dầu trải qua vô lượng ức kiếp nói cũng không hết được.

Ca-Diếp nên biết! Đức Như-lai là vua của các pháp nếu có nói ra lời chi đều không hư dối vậy. Phật ở nơi tất cả pháp dùng sức trí huệ phương tiện mà diễn nói, pháp của Phật nói thảy đều đến bậc nhất-thiết-trí (1). Đức Như-lai xem biết chỗ quy thú (2) của tất cả pháp; cũng rõ biết chỗ tâm sở hành (3)

của tất cả chúng sanh không thấu không ngại. Phật lại ở nơi các pháp rốt ráo rõ biết hết, chỉ bày tất cả trí huệ cho các chúng sanh.

Ca-Diếp! Thí như trong cõi tam-thiên đại-thiên nơi núi, sông, khe, hang, ruộng, đất sanh ra cây cối, lùm rừng và các cỏ thuốc, bao nhiêu giống loại tên gọi màu sắc đều khác. Mây dầy bủa giăng trùm khắp cõi tam-thiên đại-thiên (4) đồng thời mưa xối xuống, khắp nơi nhuần thấm, cây cối lùm rừng và các cỏ thuốc: hoặc thứ gốc nhỏ, thân nhỏ, nhánh nhỏ, lá nhỏ, hoặc thứ gốc chỉ vừa, thân vừa, nhánh vừa, lá vừa; hoặc có thứ gốc lớn, thân lớn, nhánh lớn, lá lớn. Các giống cây lớn nhỏ, tùy hạng thượng trung hạ mà hấp thụ khác nhau. Một cụm mây tuôn mưa xuống xứng theo mỗi giống loại mà cây cỏ được sanh trưởng, đơm bông kết trái. Dầu rằng một cõi đất sanh, một trận mưa thấm nhuần mà các cỏ cây đều có sai khác.

Ca-Diếp nên biết! Đức Như-lai cũng lại như thế, hiện ra nơi đời như là vùng mây lớn nổi lên, dùng giọng tiếng lớn vang khắp thế giới cả trời, người, a-tu-la, như mây lớn kia trùm khắp cõi nước tam-thiên đại-thiên. Phật ở trong đại chúng mà xướng lời này: "Ta là đấng Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện thế, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn. Người chưa được độ thời làm cho được độ, người chưa tỏ ngộ thời làm cho tỏ ngộ, người chưa an thời làm cho được an, người chưa chứng niết-bàn thời làm cho chứng niết-bàn, đời nay và đời sau Phật đều biết đúng như thật. Ta là bậc nhứt-thiết-trí, bậc nhứt-thiết-kiến, là bậc tri đạo, bậc khai đạo, bậc thuyết đạo. Các người, hàng trời, người, a-tu-la đều nên đến đây vì để nghe pháp vậy."

Bấy giờ có vô số nghìn muôn ức loài chúng sanh đi đến chỗ đức Phật mà nghe pháp. Lúc đó, đức Như-lai xem xét các căn

lợi độn, tinh tấn hay giải đãi của chúng sanh đó, thuận vừa sức nó kham được mà vì chúng nói pháp, chủng loại nhiều vô lượng, Phật đều khiến vui mừng được nhiều lợi lành. Các chúng sanh này nghe pháp rồi, hiện đời an ổn, đời sau sanh về chỗ lành, do đạo được thọ hưởng vui và cũng được nghe pháp, đã nghe pháp rồi lìa khỏi các chướng ngại ở trong các pháp theo sức mình kham được lần lần đều được vào đạo. Như mây lớn kia mưa rưới khắp tất cả cỏ cây lùm rừng và các cỏ thuốc, theo giống của mỗi thứ đều được đượm nhuần đầy đủ, đều được sanh trưởng. Đức Như-lai nói pháp một tướng một vị, nghĩa là: Tướng giải thoát, tướng xa lìa, tướng diệt, rốt ráo đến bậc "nhứt-thiết-chủng-trí". Có chúng sanh nào nghe pháp của Như-lai hoặc thọ trì đọc tụng, đúng như lời mà tu hành, được công đức tự mình không hay biết.

Vì sao? Vì chỉ có Như-lai là biết chủng tướng thể tánh của chúng sanh đó: Nhớ việc

gì? Nghĩ việc gì? Tu việc gì? Nhớ thế nào? Nghĩ thế nào? Tu thế nào?

Dùng pháp gì để nhớ? Dùng pháp gì để nghĩ? Dùng pháp gì để tu? Dùng pháp gì đặng pháp gì?

Chúng sanh ở nơi các bậc, chỉ có đức Như-lai thấy đó đúng như thật, rõ ràng không bị ngại. Như cây cối lùm rừng các cỏ thuốc kia không tự biết tánh thượng trung hạ của nó.

Đức Như-lai biết pháp một tướng một vị ấy, nghĩa là: Tướng giải thoát, tướng xa lìa, tướng diệt, tướng rốt ráo niết-bàn thường tịch diệt, trọn về nơi không, Phật biết như thế rồi xem xét tâm ưa muốn của chúng sanh mà dắt dìu nó, cho nên chẳng lìa vì chúng vội nói "nhứt-thiết-chủng-trí."

Ca-Diếp! Các ông rất là hy hữu, có thể biết rõ đức Như-lai tùy cơ nghi nói pháp, hay tin hay nhận. Vì sao? Vì các đức Phật Thế-Tôn tùy cơ nghi nói pháp khó hiểu khó biết.

Khi đó đức Thế-Tôn muốn tuyên lại
nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Pháp Vương phá các cõi
Hiện ra trong thế gian
Theo tánh của chúng sanh
Dùng các cách nói pháp
Đức Như-lai tôn trọng
Trí huệ rất sâu xa
Lâu giữ pháp yếu này
Chẳng vội liền nói ra
Người trí nếu được nghe
Thời có thể tin hiểu,
Kẻ không trí nghi hồi
Thời bèn là mất hẳn.
Ca-Diếp! Vì cố đó
Theo sức chúng nói pháp
Dùng các món nhân duyên
Cho chúng được chánh kiến
Ca-Diếp! ông nên biết
Thí như vừng mây lớn
Nổi lên trong thế gian
Che trùm khắp tất cả

Mây trí huệ chứa nhuần
Chớp nhoáng sáng chói lò
Tiếng sấm xa vang động
Khiến mọi loài vui đẹp
Nhật quang bị che khuất
Trên mặt đất mát mẻ
Mây mù sa bủa gần
Dường có thể nắm tới.
Trận mưa đó khắp cùng
Bốn phương đều xối xuống
Dòng nước tuôn vô lượng
Cõi đất đều rút đầy
Nơi núi sông hang hiểm
Chỗ rậm rợp sanh ra
Những cây cối cỏ thuốc
Các thứ cây lớn nhỏ
Trăm giống lúa mộng mạ
Các thứ mía cùng nho
Nhờ nước mưa đượm nhuần
Thả đều tươi tốt cả.
Đất khô khắp được rưới
Thuốc cây đều sum sê
Vừng mây kia mưa xuống

Nước mưa thuần một vị
 Mà cỏ cây lùm rừng
 Theo mỗi thứ đượm nhuần
 Tất cả các giống cây
 Hạng thượng trung cùng hạ
 Xứng theo tánh lớn nhỏ
 Đều được sanh trưởng cả.
 Gốc thân nhánh và lá
 Trổ bông trái sắc vàng
 Một trận mưa rưới đến
 Cây cỏ đều thấm ướt
 Theo thể tướng của nó
 Tánh loại chia lớn nhỏ
 Nước đượm nhuần vẫn một
 Mà đều được sum sê.
 Đức Phật cũng như thế
 Hiện ra nơi trong đời
 Ví như vầng mây lớn
 Che trùm khắp tất cả
 Đã hiện ra trong đời
 Bèn vì các chúng sanh
 Phân biệt diễn nói bày
 Nghĩa thật của các pháp

Đấng Đại-Thánh Thế-Tôn
 Ở trong hàng trời người
 Nơi tất cả chúng hội
 Mà tuyên nói lời này:
 Ta là bậc Như-lai
 Là đấng Lương-Túc-Tôn (5)
 Hiện ra nơi trong đời
 Dường như vầng mây lớn
 Thấm nhuần khắp tất cả
 Những chúng sanh khổ khó
 Đều làm cho lìa khổ
 Được an ổn vui sướng
 Hưởng sự vui thế gian
 Cùng sự vui niết-bàn.
 Các chúng trời người này
 Một lòng khéo lắng nghe
 Đều nên đến cả đây
 Ra mắt đấng vô thượng.
 Ta là đấng Thế-Tôn
 Không có ai bằng được
 Muốn an ổn chúng sanh
 Nên hiện ra trong đời
 Vì các đại chúng nói

Pháp cam lồ trong sạch
 Pháp đó thuần một vị
 Giải thoát niết-bàn thôi.
 Dùng một giọng tiếng mầu
 Diễn xướng nghĩa nhiệm này
 Đều thường vì Đại-thừa
 Mà kết làm nhân duyên.
 Ta xem tất cả chúng
 Khắp đều bình đẳng cả
 Không có lòng bỉ thử
 Cùng với tâm yêu ghét
 Ta không chút tham đắm
 Cũng không có hạn ngại
 Hằng vì tất cả chúng
 Mà bình đẳng nói pháp
 Như khi vì một người
 Lúc chúng đông cũng vậy.
 Thường diễn nói pháp luôn
 Từng không việc gì khác
 Ngồi, đứng, hoặc đến, đi
 Trọn không hề nhàm mỏi
 Đầy đủ cho thế gian
 Như mưa khắp thấm nhuần

Sang hèn cùng thượng hạ
 Giữ giới hay phá giới
 Oai nghi được đầy đủ
 Và chẳng được đầy đủ
 Người chánh-kiến tà-kiến
 Kẻ độn căn lợi căn
 Khắp rưới cho mưa pháp
 Mà không chút nhàm mỏi.
 Tất cả hàng chúng sanh
 Được nghe pháp của ta
 Tùy sức mình lãnh lấy
 Trụ ở các nơi các bậc
 Hoặc là ở trời, người
 Làm Chuyển-luân thánh-vương
 Trời Thích, Phạm, các vua
 Đó là cỏ thuốc nhỏ
 Hoặc rõ pháp vô lậu
 Hay chứng được niết-bàn
 Khởi sáu pháp thần thông
 Và được ba món minh
 Ở riêng trong núi rừng
 Thường hành môn thiền định
 Chứng được bậc Duyên-giác

Là cỏ thuốc bậc trung.
 Hoặc cầu bực Thế-Tôn
 Ta sẽ được thành Phật
 Tu hành tinh tấn, định
 Là cỏ thuốc bậc thượng
 Lại có hàng Phật tử
 Chuyên tâm nơi Phật đạo
 Thường thật hành từ bi
 Tự biết mình làm Phật
 Quyết định không còn nghi
 Gọi đó là cây nhỏ.
 Hoặc an trụ thần thông
 Chuyển bất thối pháp luân
 Độ vô lượng muôn ức
 Trăm nghìn loài chúng sanh
 Bề-tát hạng như thế
 Gọi đó là cây lớn.
 Phật chỉ bình đẳng nói
 Như nước mưa một vị
 Theo căn tánh chúng sanh
 Mà hưởng thọ không đồng
 Như những cỏ cây kia
 Được đượm nhuần đều khác

Phật dùng món dụ này
 Để phương tiện chỉ bày
 Các thứ lời lẽ hay
 Điều diễn nói một pháp
 Ở nơi trí huệ Phật
 Như một giọt trong biển.
 Ta rưới trận mưa pháp
 Đầy đủ khắp thế gian
 Pháp mầu thuần một vị
 Tùy sức riêng tu hành,
 Như thể lùm rừng kia
 Và cỏ thuốc những cây
 Tùy giống lớn hay nhỏ
 Lần lần thêm sum suê
 Pháp của các đức Phật
 Thường dùng thuần một vị
 Khiến cho các thế gian
 Đều khắp được đầy đủ
 Lần lựa siêng tu hành
 Rồi đều được đạo quả.
 Hàng thanh-văn, duyên-giác,
 Ở nơi chốn núi rừng,
 Trụ thân hình rớt sau

Nghe Phật Pháp được quả
 Đó gọi là cỏ thuốc
 Điều đặn thêm lớn tốt
 Nếu các vị bồ-tát
 Trí huệ rất vững bền
 Rõ suốt cả ba cõi
 Cầu được thừa tối thượng
 Đó gọi là cây nhỏ
 Mà được thêm lớn tốt.
 Lại có vị trụ thiền
 Được sức thần thông lớn
 Nghe nói các pháp không
 Lòng rất sanh vui mừng
 Phóng vô số hào quang
 Độ các loài chúng sanh
 Đó gọi là cây lớn
 Mà được thêm lớn tốt
 Như thế, Ca-Diếp này!
 Đức Phật nói pháp ra
 Thí như vầng mây lớn
 Dùng nước mưa một vị
 Đượm nhuần nơi hoa người
 Điều được kết trái cả.

Ca-Diếp ông phải biết
 Ta dùng các nhân duyên
 Các món thí dụ thủy
 Để chỉ bày đạo Phật
 Đó là ta phương tiện
 Các đức Phật cũng thế
 Nay ta vì các ông
 Nói việc rất chân thật
 Các chúng thuộc thanh-văn
 Điều chẳng phải diệt độ
 Chỗ các ông tu hành
 Là đạo của bồ-tát
 Lần lần tu học xong
 Thủy đều sẽ thành Phật.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- oOo ---

QUYỂN THỨ BA

6.- PHẨM "THỌ KÝ" THỨ SÁU

Lúc bấy giờ, đức Thế Tôn nói bài kệ đó rồi, bảo các đại chúng xướng lời thế này: "Ông Ma-Ha Ca-Diếp, đệ tử của Ta, ở đời vị lai sẽ phụng thờ ba trăm muôn ức các đức Thế Tôn, cúng dường cung kính tôn trọng ngợi khen, rộng nói vô lượng đại pháp của các đức Phật, ở nơi thân rốt sau được thành Phật hiệu là Quang-Minh Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật, Thế-Tôn.

Nước tên là Quang Đức, kiếp tên là Đại-Trang-Nghiêm. Phật thọ mười hai tiểu kiếp. Chánh pháp trụ thế hai mươi tiểu kiếp. Cõi nước tốt đẹp, không có các thứ dơ xấu, ngôi sỏi gai góc cùng đồ tiện lợi chẳng sạch. Cõi

đó bằng phẳng không có cao thấp hầm hố gò nổng, đất bằng lưu ly, cây báu thẳng giăng bên đường, rải các hoa báu khắp nơi sạch sẽ.

Bồ-tát trong nước đó đông vô lượng nghìn ức, các chúng thanh-văn cũng lại vô số. Không có việc ma, dầu là có ma và dân ma, nhưng đều hộ trì Phật pháp".

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Bảo các tỳ-kheo rằng:
 Ta dùng mắt của Phật
 Thấy ông Ca-Diếp này
 Ở nơi đời vị lai
 Quá vô số kiếp sau
 Sẽ được thành quả Phật,
 Mà ở đời vị lai
 Cúng dường và kính thờ
 Đủ ba trăm muôn ức
 Các đức Phật Thế-Tôn.
 Vì câu trí huệ Phật
 Mà tịnh tu phạm hạnh
 Cúng dường đáng tối thượng

Nhị Túc-Tôn xong rồi
 Tu tập trọn tất cả
 Trí huệ bậc vô thượng
 Ở nơi thân rốt sau
 Được chứng thành làm Phật
 Cõi đó rất thanh tịnh
 Chất lưu ly làm đất
 Nhiều thứ cây bằng báu
 Thẳng hàng ở bên đường
 Dây vàng giăng ngăn đường
 Người ngó thấy vui mừng
 Thường thoảng ra hương thơm
 Rải rác thứ hoa đẹp
 Các món báu kỳ diệu
 Dùng để làm trang nghiêm
 Cõi đó đất bằng thẳng
 Không có những gò hầm.
 Các hàng chúng bồ-tát
 Đông không thể xưng kể
 Tâm các vị hòa dịu
 Đều được thần thông lớn
 Phụng trì các kinh điển
 Đại thừa của các Phật.

Các hàng chúng thanh-văn
 Vô lậu thân rốt sau
 Là con của Pháp-vương
 Cũng chẳng thể kể hết
 Nhẫn đến dùng thiên nhãn
 Cũng chẳng thể đếm biết.
 Phật đó sẽ sống lâu
 Tuổi mười hai tiểu kiếp
 Chánh pháp trụ ở đời
 Đủ mười hai tiểu kiếp
 Tượng pháp trụ ở đời
 Cũng hai mươi tiểu kiếp
 Đức Quang-Minh Thế-Tôn
 Việc của ngài như thế.

Lúc bấy giờ, ngài đại Mục-Kiền-Liên,
 ngài Tu-Bồ-Đề, ngài đại Ca-Chiên-Diên
 v.v... thấy đều run sợ một lòng chấp tay
 chiêm ngưỡng dung nhan của Phật, mắt
 không hề tạm rời, liền đồng tiếng nhau nói
 kệ rằng:

Thế-Tôn rất hùng mãnh
 Pháp vương trong dòng Thích

Vì thương xót chúng con
 Mà ban giọng tiếng Phật.
 Nói rõ thâm tâm con
 Được Phật thọ ký cho
 Như dùng cam lộ rưới
 Từ nóng được mát mẻ.
 Như từ nước đói đến
 Bỗng gặp cỗ tiệc vua
 Còn ôm lòng nghi sợ
 Chưa dám tự ăn liền
 Nếu lại được vua bảo
 Vậy sau mới dám ăn,
 Chúng con cũng như vậy
 Hằng nghĩ lỗi tiểu thừa
 Chẳng biết làm thế nào
 Được huệ vô thượng Phật,
 Dầu nghe giọng tiếng Phật
 Nói chúng con thành Phật
 Còn ôm lòng lo sợ
 Như chưa dám tự ăn
 Nếu được Phật thọ ký
 Mới là khoái an vui
 Thế Tôn rất hùng mãnh

Thường muốn an thế gian
 Xin thọ ký chúng con
 Như đói cần bảo ăn.

Lúc bấy giờ, Thế-Tôn biết tâm niệm của các vị đệ tử lớn bảo các thầy tỳ-kheo rằng: “Ông Tu-Bồ-Đề đây đến đời vị lai phụng thờ ba trăm năm muôn ức na-do-tha (6) đức Phật, cúng dường cung kính tôn trọng ngợi khen, thường tu hạnh thanh tịnh, đủ đạo bồ-tát, ở thân rốt sau được thành Phật hiệu: Danh-tướng Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự-trượng-phu, Thiên-nhân-Sư, Phật, Thế-Tôn.

Kiếp đó tên Hữu-Bảo, nước đó tên là Bảo-Sanh. Cõi đó bằng phẳng, đất bằng lưu ly, cây báu trang nghiêm, không có những gò, hầm, cát, sỏi, gai chông cùng tiện lợi dơ dáy; hoa báu trải đất khắp nơi sạch sẽ, nhân dân cõi đó đều ở đài báu và lầu gác quý đẹp. Hàng đệ tử thanh-văn đông vô lượng vô biên, tính kể cùng thí dụ đều không thể biết.

Các chúng bồ-tát đông vô số nghìn muôn ức na-do-tha.

Đức Phật thọ mười hai tiểu kiếp, chánh pháp trụ ở đời hai mươi tiểu kiếp, tượng pháp cũng trụ đời hai mươi tiểu kiếp, Đức Phật đó thường ở trên hư không vì chúng nói pháp độ thoát đặng vô lượng bồ-tát cùng chúng thanh-văn”.

Khi đó, đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Các chúng tỳ-kheo này!
 Nay ta bảo các ông
 Điều nên phải một lòng
 Lóng nghe lời ta nói.
 Đệ tử lớn của ta
 Là ông Tu-Bồ-Đề
 Rồi sẽ được làm Phật
 Hiệu gọi là Danh-Tướng
 Sẽ phải cúng vô số
 Muôn ức các đức Phật
 Theo hạnh của Phật làm
 Lần lần đủ đạo lớn.

Thân rốt sau sẽ được
 Ba mươi hai tướng tốt
 Xinh lịch đẹp đẽ lắm
 Đường như núi báu lớn
 Cõi nước của Phật đó
 Trang nghiêm sạch thứ nhất
 Chúng sanh nào được thấy
 Không ai chẳng ưa mến
 Phật ở trong cõi đó
 Độ thoát vô lượng chúng.
 Trong pháp hội của Phật
 Các bồ-tát đông nhiều
 Thấy đều bực lợi căn
 Chuyển pháp luân bất thối.
 Cõi nước đó thường dùng
 Bồ-tát để trang nghiêm
 Các chúng thanh-văn lớn
 Chẳng có thể đếm kể
 Điều được ba món minh
 Đủ sáu thứ thần thông
 Trụ tám pháp giải thoát
 Có oai đức rất lớn.
 Đức Phật đó nói pháp

Hiện ra vô lượng món
 Pháp thân thông biến hóa
 Chẳng thể nghĩ bàn được.
 Các hàng trời, nhân dân
 Số đông như hằng sa
 Đều cùng nhau chấp tay
 Lóng nghe lời Phật dạy.
 Đức Phật đó sẽ thọ
 Tuổi mười hai tiểu kiếp
 Chánh pháp trụ lại đời
 Đủ hai mươi tiểu kiếp
 Tượng pháp trụ ở đời
 Cũng hai mươi tiểu kiếp.

Lúc bấy giờ, đức Thế-Tôn lại bảo các chúng tỳ-kheo: “Ta nay nói với các ông, ông đại Ca-Chiên-Diên này ở đời vị lai, dùng các đồ cúng mà cúng dường phụng thờ tám nghìn ức Phật cung kính tôn trọng. Sau khi các đức Phật diệt độ, ông đều dựng tháp miếu cao một nghìn do tuần, ngang rộng ngay bằng năm trăm do tuần, tháp miếu đó dùng bảy món báu vàng, bạc, lưu ly, xa-cừ,

mã-nã, trân châu và mai khôi hợp lại thành, cúng dường tháp miếu bằng các thứ hoa, chuỗi ngọc, hương xoa, hương bột, hương đốt, lọng nhiễu, tràng phan...

Sau thời kỳ đó sẽ lại cúng dường hai mươi muôn ức Phật cũng như trước, cúng dường các đức Phật đó rồi, đủ đạo bồ-tát sẽ được làm Phật hiệu: Diêm-Phù-Na-Đề-Kim-Quang Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật, Thế-Tôn.

Cõi đó bằng phẳng, đất bằng pha lê, cây báu trang nghiêm, vàng ròng làm bằng dây để giăng bên đường, hoa đẹp trải đất khắp nơi sạch sẽ. Người được thấy đều vui mừng, không có bốn đường dữ: Địa-ngục, ngạ-quỷ, súc-sanh và a-tu-la. Các trời cùng người rất đông, các chúng thanh-văn và bồ-tát vô lượng muôn ức trang nghiêm nước đó. Đức Phật đó thọ mười hai tiểu kiếp, chánh pháp

trụ ở đời hai mươi tiểu kiếp, tượng pháp cũng trụ hai mươi tiểu kiếp”.

Lúc đó, Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Các chúng tỳ-kheo này!
 Đều nên một lòng nghe
 Như lời của ta nói
 Chớ thật không khác lạ.
 Ông Ca-Chiên-Diên này
 Sau sẽ dùng các món
 Đồ cúng dường tốt đẹp
 Mà cúng dường các Phật
 Các đức Phật diệt rồi
 Dựng tháp bằng bảy báu
 Cũng dùng hoa và hương
 Để cúng dường xá-lợi.
 Thân rốt sau của ông
 Đặng trí huệ của Phật
 Thành bậc Đẳng-chánh-giác
 Cõi nước rất thanh tịnh
 Độ thoát được vô lượng
 Muôn ức hàng chúng sanh

Đều được mười phương khác
 Thường đến kính cúng dường,
 Ánh sáng của Phật đó
 Không ai có thể hơn
 Đức Phật đó hiệu là:
 Diêm-Phù-Kim-Quang Phật
 Bồ-tát và thanh-văn
 Dứt tất cả hữu lậu
 Đông vô lượng vô số
 Trang nghiêm cõi nước đó.

Lúc bấy giờ, đức Thế-Tôn lại bảo trong đại chúng: “Ta nay nói với các ông, ông đại Mục-Kiền-Liên đây sẽ dùng các món đồ cúng, cúng dường tám nghìn các đức Phật, cung kính tôn trọng. Sau khi các đức Phật diệt độ đều dựng tháp miếu cao, một nghìn do tuần, ngang rộng thẳng bằng năm trăm do tuần, dùng bảy món báu: vàng bạc, mai khôi hợp lại thành. Đem các thứ hoa, chuỗi ngọc, hương xoa, hương bột, hương đốt, lọng nhiễu và tràng phan để cúng dường tháp.

Sau lúc ấy lại sẽ cúng dường, hai trăm muôn ức các đức Phật cũng như trước, rồi sẽ được thành Phật hiệu: Đa-Ma-La-Bạt-Chiên-Đàn-Hương-Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự-trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật, Thế-Tôn.

Kiếp đó tên là Hỷ-Mãn, nước tên là Ý-Lạc, cõi đó bằng phẳng, đất pha lê là đất, cây báu trang nghiêm, rải hoa trên châu khắp nơi sạch sẽ, người được thấy đều vui mừng. Các hàng trời người rất đông, bồ-tát và thanh-văn số nhiều vô lượng, đức Phật đó thọ hai mươi bốn tiểu kiếp, chánh pháp trụ lại đời bốn mươi tiểu kiếp, tượng pháp cũng trụ bốn mươi tiểu kiếp”.

Khi đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Đệ tử của ta đây
Là đại Mục-Kiền-Liên
Bỏ thân người này rồi
Sẽ được gặp tám nghìn

Hai trăm muôn ức vị
Các đức Phật Thế-Tôn
Ông vì cầu Phật đạo
Nên cúng dường cung kính
Ở nơi các đức Phật
Thường tu trì phạm hạnh
Ở trong vô lượng kiếp
Phụng trì pháp của Phật.
Các đức Phật diệt rồi
Xây tháp bằng bảy báu
Tháp vàng rất cao rộng
Dùng hoa hương kỹ nhạc
Để dùng dâng cúng dường
Tháp miếu các đức Phật.
Lần lần được đầy đủ
Đạo hạnh bồ-tát rồi
Ở nơi nước Ý-Lạc
Mà được thành quả Phật
Hiệu là Đa-Ma-La
Bạt-Chiên-Đàn-Hương-Phật.
Đức Phật đó thọ mạng
Hai mươi bốn tiểu kiếp
Thường vì hàng trời người

Mà diễn nói đạo Phật
 Chúng thanh-văn vô lượng
 Như số cát sông Hằng
 Đủ ba minh, sáu thông
 Đều có oai đức lớn.
 Bồ-tát đông vô số
 Chí bền lòng tinh tấn
 Ở nơi trí huệ Phật
 Đều không hề thối chuyển.
 Sau khi Phật diệt độ
 Chánh pháp sẽ trụ đời
 Đủ bốn mươi tiểu kiếp
 Tượng pháp cũng như thế.
 Các đệ tử của ta
 Bạc oai đức đầy đủ
 Số đó năm trăm người
 Ta đều sẽ thọ ký
 Ở nơi đời vị lai
 Đều được chứng thành Phật
 Ta cùng với các ông
 Đời trước kết nhân duyên
 Ta nay sẽ thuật nói
 Các ông khéo lắng nghe.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ BA

7.- PHẨM "HÓA THÀNH DỤ" (6)

THỨ BẢY

Đức Phật bảo các thầy tỳ-kheo: "Thuở quá khứ vô lượng vô biên bất khả tư nghì a-tăng-kỳ kiếp đã qua, lúc bấy giờ có đức Phật hiệu Đại-Thông Trí-Thắng Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật, Thế-Tôn.

Nước đó tên là Hảo-Thành, kiếp tên Đại-Tướng. Các tỳ-kheo! Từ khi đức Phật đó diệt độ nhãn đến nay rất là lâu xa, thí như địa chủng trong cõi tam-thiên đại-thiên, giả sử có người đem mài làm mực rồi đi khỏi một nghìn cõi nước ở phương đông bèn chấm một điểm chừng bằng bụi nhỏ, lại qua một

ngàn cõi nước nữa cũng chấm một điểm, cứ như thế lần lượt chấm hết mực mài bằng địa chủng ở trên. Ý các ông nghĩ sao? Các cõi nước đó hoặc thầy toán có thể biết được ngàn mé số đó chăng?"

- Thưa Thế-Tôn! Không thể biết!

- Các tỳ-kheo! Những cõi nước của người đó đi qua hoặc có chấm mực hoặc không chấm mực đều nghiền nát cả ra làm bụi, một hạt bụi là một kiếp, từ đức Phật đó diệt độ đến nay lại lâu hơn số đó vô lượng vô biên trăm nghìn muôn ức a-tăng-kỳ kiếp. Ta dùng sức tri kiến của Như-lai xem thuở lâu xa đó dường như hiện ngày nay.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Ta nhớ đời quá khứ
 Vô lượng vô biên kiếp
 Có Phật Lương-Túc-Tôn
 Hiệu Đại-Thông Trí-Thắng
 Như người dùng sức mài

Cõi tam-thiên đại-thiên
 Hết tất cả địa chủng
 Thấy đều làm thành mực
 Quá hơn ngàn cõi nước
 Bèn chấm mỗi điểm trần
 Như thế lần lượt chấm
 Hết các mực trần này.
 Bao nhiêu cõi nước đó
 Điểm cùng chẳng điểm thấy
 Lại đều nghiền làm bụi
 Một bụi làm một kiếp
 Kiếp số lâu xa kia
 Lại nhiều hơn số bụi
 Phật đó diệt đến nay
 Vô lượng kiếp như thế
 Trí vô ngại của Phật
 Biết Phật đó diệt độ
 Và thanh-văn bồ-tát
 Như hiện nay thấy diệt.
 Các tỳ-kheo nên biết.
 Trí Phật tịnh vi diệu
 Vô lậu và vô ngại
 Suốt thấu vô lượng kiếp.

Đức Phật bảo các tỳ-kheo: "Đức Đại-Thông Trí-Thắng Phật thọ năm trăm bốn mươi vạn ức na-do-tha kiếp, đức Phật đó khi trước lúc ngồi đạo tràng phá ma rồi, sắp được đạo vô-thượng chánh-đẳng, chánh-giác mà Phật pháp chẳng hiện ra trước, như thế một tiểu kiếp cho đến mười tiểu kiếp, ngồi xếp bằng thân và tâm đều không động mà các Phật pháp còn chẳng hiện ra trước.

Thuở đó, các vị trời Đao-Lợi ở dưới cội cây Bồ-đề đã trước vì đức Phật đó mà trải tòa sư-tử cao một do tuần (7), Phật ngồi nơi tòa này sẽ được đạo vô-thượng, chánh-đẳng, chánh-giác. Khi Phật vừa ngồi trên tòa đó các trời phạm-thiên-vương rưới những hoa trời khắp bốn mươi do tuần, gió thơm lâu lâu thổi đến, thổi đẹp hoa héo rồi rưới hoa mới mãi như thế không ngớt mãi mười tiểu kiếp để cúng dường đức Phật, mãi đến khi Phật diệt độ thường rưới hoa này. Các trời Tứ-thiên-vương vì cúng dường Phật nên thường đánh trống trời. Ngoài ra các vị trời khác trỗi

kỹ nhạc trời, mãi mười tiểu kiếp đến khi Phật diệt độ cũng lại như thế.

Các tỳ-kheo! Đức Đại-Thông Trí-Thắng Phật quá mười tiểu kiếp các Phật pháp hiện ra trước thành đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Lúc Phật chưa xuất gia có mười sáu người con trai, người con cả tên Trí-Tích. Các người con đó đều có các món đồ chơi tốt đẹp báu lạ, nghe cha chứng đặng quả vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác đều bỏ đồ báu của mình đi đến chỗ Phật. Các người mẹ khóc lóc theo đưa.

Ông nội là vua Chuyển-luân-thánh-vương, cùng một trăm vị đại thần và trăm nghìn muôn ức nhân dân khác đều vây quanh nhau đi theo đến đạo tràng, mọi người đều đến gần gũi đức Đại-Thông Trí-Thắng Như-lai để cúng dường cung kính tôn trọng ngợi khen. Khi đã đến nơi tất cả đem đầu mặt mình lạy chân Phật, đi vòng quanh đức Phật xong, đều chấp tay một lòng chiêm

ngưỡng dung nhan của Phật, rồi nói kệ khen Phật:

Thế-Tôn oai đức lớn
 Vì muốn độ chúng sanh
 Trong vô lượng ức năm
 Bèn mới được thành Phật
 Các nguyện đã đầy đủ
 Hay thay lành vô thượng
 Thế-Tôn rất ít có
 Một phen ngồi mười kiếp
 Thân thể và tay chân
 Yên tịnh không hề động
 Tâm Phật thường yên lặng
 Chưa từng có tán loạn
 Trọn rớt ráo vắng bật
 An trụ pháp vô lậu
 Ngày nay thấy Thế-Tôn
 An ổn thành Phật đạo
 Chúng con được lợi lành
 Mừng rỡ rất vui đẹp.
 Chúng sanh thường đau khổ
 Dui mù không Đạo-Sư

Chẳng biết đạo dứt khổ
 Chẳng biết cầu giải thoát
 Lâu ngày thêm nẻo ác
 Giảm tổn các chúng trời
 Từ tối vào nơi tối
 Trọn chẳng nghe danh Phật.
 Nay Phật được vô thượng
 Đạo an ổn vô lậu
 Chúng ta và trời người
 Vì được lợi lớn tột
 Cho nên đều cúi đầu
 Quy mạng (8) đấng vô thượng.

Bấy giờ mười sáu vị vương tử nói kệ khen đức Phật rồi liền khuyến thỉnh đức Thế-Tôn chuyển pháp luân, đều thưa rằng: “Đức Thế-Tôn nói pháp được an ổn, thương xót làm lợi ích cho các trời và nhân dân”. Lại nói kệ rằng:

Đức Phật không ai bằng
 Trăm phước tự trang nghiêm
 Được trí huệ vô thượng
 Nguyện vì đời nói pháp

Độ thoát cho chúng con
 Và các loài chúng sanh
 Xin phân biệt chỉ bày
 Cho được trí huệ Phật
 Nếu chúng con thành Phật
 Chúng sanh cũng được thế
 Thế-Tôn biết chúng sanh
 Thâm tâm nghĩ tưởng gì
 Cũng biết đạo chúng làm
 Lại biết sức trí huệ
 Muốn ưa và tu phước
 Nghiệp gây tạo đời trước
 Thế-Tôn biết cả rồi
 Nên chuyển pháp vô thượng.

Phật bảo các tỳ-kheo: "Lúc đức Đại-
 Thông Trí-Thắng Phật được quả vô-thượng
 chánh-đẳng chánh-giác, trong mười phương,
 mỗi phương đều năm trăm muôn ức các cõi
 nước Phật sáu diệu vang động. Trong các cõi
 nước đó chỗ tối tăm ánh sáng của nhật
 nguyệt không soi tới được mà đều sáng rõ,
 trong đó chúng sanh đều được thấy nhau,

đồng nói rằng: "Trong đây tại sao bỗng sanh
 ra chúng sanh?".

Lại trong các cõi đó cung điện của chư
 Thiên cho đến Phạm-Cung sáu diệu vang
 động, hào quang lớn soi cùng khắp đầy cõi
 nước, sáng hơn ánh sáng của trời".

Bấy giờ, phương Đông, năm trăm muôn
 ức các cõi nước, cung điện của trời Phạm-
 Thiên (9) ánh sáng soi chói gấp bội hơn ánh
 sáng thường ngày, các phạm-thiên-vương
 đều tự nghĩ rằng: "Hôm nay cung điện sáng
 suốt từ xưa chưa từng có, vì nhân duyên gì
 mà hiện điềm tốt này?" Lúc đó các vị phạm-
 thiên-vương liền đi đến nhau để chung bàn
 việc đó. Trong chúng có một vị phạm-thiên-
 vương lớn tên Cứu-Nhứt-Thiết vì các Phạm-
 chúng mà nói kệ rằng:

Các cung điện chúng ta
 Sáng suốt xưa chưa có
 Đây là nhân duyên gì
 Phải nên chung nhau tìm
 Là trời đại đức sanh

Hay là Phật ra đời
Mà ánh sáng lớn này
Khắp soi cả mười phương.

Bấy giờ, năm trăm muôn ức cõi nước, các vị phạm-thiên-vương cùng chung với cung điện (10) mỗi vị đều lấy đũa đựng các thứ hoa trời, đồng đi đến phương Tây suy tìm tướng sáng đó. Thấy đức Đại-Thông Trí-Thắng Như-lai ngồi tòa sư-tử ở nơi đạo tràng dưới cội Bồ-đề, hàng chư Thiên, Long-vương, càn-thát-bà, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, nhưn và phi nhưn v.v... cung kính vây quanh đức Phật đang chuyển pháp luân; tức thời các vị phạm-thiên-vương đầu mặt lay chân Phật đi quanh trăm nghìn vòng, liền lấy hoa trời mà rải trên đức Phật.

Hoa của mấy ông rải nhóm như núi Diệu-Cao, cùng để cúng-dường cây Bồ-đề của Phật, cây Bồ-đề đó cao mười do-tuần. Cúng dường hoa xong, mỗi vị đem cung điện dựng lên đức Phật mà thưa rằng: “Xin đức

Phật đoái thương lợi ích cho chúng con, cung điện dâng cúng đây xin nhận ở.”

Lúc đó, các vị phạm-thiên-vương liền ở trước Phật một lòng đồng tiếng dùng kệ khen rằng:

Thế-Tôn rất ít có
Khó thể gặp gỡ được
Đủ vô lượng công đức
Hay cứu hộ tất cả
Thầy lớn của trời người
Thương xót ở trong đời
Mười phương các chúng sanh
Khắp đều nhờ lợi ích.
Chúng con từng theo đến
Năm trăm muôn ức nước
Bỏ vui thiên định sâu
Vì để cúng dường Phật
Chúng con phước đời trước
Cung điện rất tốt đẹp
Nay đem dựng Thế-Tôn
Cúi xin thương nạp thọ.

Bấy giờ, các vị phạm-thiên-vương nói kệ khen đức Phật rồi thưa rằng: "Cúi xin đức Thế-Tôn chuyển pháp-luân, độ thoát chúng sanh mở đường niết-bàn." Khi ấy, các vị phạm-thiên-vương một lòng đồng tiếng mà nói kệ rằng:

Thế-Hùng Lương-Túc-Tôn
Cúi xin diễn nói pháp
Dùng sức từ bi lớn
Độ chúng sanh khổ não.

Lúc đó đức Đại-Thông Trí-Thắng Như-lai lắng yên nhận lời. (11)

Lại nữa các tỳ-kheo! Phương đông nam năm trăm muôn ức cõi nước các vị phạm-thiên-vương đều tự thấy cung điện mình ánh sáng chói lòa từ xưa chưa từng có, vui mừng hớn hở sanh lòng hy hữu, liền cùng đến nhau chung bàn việc đó. Lúc ấy trong chúng đó có một vị phạm-thiên-vương tên là Đại-Bi, vì các Phạm-chúng mà nói kệ rằng:

Việc đó nhân duyên gì

Mà hiện tướng như thế?
Các cung điện chúng ta
Sáng suốt xưa chưa từng có
Là trời Đại-đức sanh
Hay là Phật ra đời?
Chưa từng thấy tướng này
Nên chung một lòng cầu
Quá nghìn muôn ức cõi
Theo luồng sáng tìm đến
Phần nhiều Phật ra đời
Độ thoát khổ chúng sanh.

Bấy giờ, năm trăm muôn ức các vị phạm-thiên-vương cùng chung với cung điện, lấy đũa đựng các thứ hoa trời, đồng đến phương Tây-Bắc suy tìm tướng đó. Thấy đức Đại-ThôngTrí-Thắng Như-lai ngồi tòa sư-tử nơi đạo tràng dưới cội Bồ-đề, các hàng chư Thiên, Long-vương, càn-thát-bà, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, nhơn cùng phi-nhơn v.v... cung kính vây quanh, và thấy mười sáu vị vương tử thỉnh Phật chuyển pháp-luân.

Khi ấy các vị phạm-thiên-vương đầu mặt lay chân Phật, đi quanh trăm nghìn vòng, liền lấy hoa trời mà rải trên Phật. Hoa rải đó nhóm như núi Diệu-Cao, cùng để cúng dường cây Bồ-đề của Phật. Cúng dường hoa xong, đều đem cung điện dâng lên đức Phật mà thưa rằng: “Xin Phật thương xót lợi ích cho chúng con, những cung điện dâng đây cúi xin nhận ở”.

Lúc đó, các vị phạm-thiên-vương liền ở trước Phật một lòng đồng tiếng nói kệ khen rằng:

Thánh Chúa vua trong trời
 Tiếng Ca-lăng-tần-già
 Thương xót hàng chúng sanh
 Chúng con nay kính lễ.
 Thế-Tôn rất ít có
 Lâu xa một lần hiện
 Một trăm tám mươi kiếp
 Luống qua không có Phật
 Ba đường dữ đầy đầy
 Các chúng trời giảm ít.

Nay Phật hiện ra đời
 Làm mắt cho chúng sanh
 Chỗ quy thú của đời
 Cứu hộ cho tất cả
 Là cha của chúng sanh
 Thương xót làm lợi ích
 Nhờ phước lành đời trước
 Nay được gặp Thế-Tôn.

Khi đó, các vị phạm-thiên-vương nói kệ khen Phật xong đều thưa rằng: “Cúi xin đức Thế-Tôn thương xót tất cả chuyển pháp-luân cho, để độ thoát chúng sanh”.

Lúc ấy, các vị phạm-thiên-vương một lòng đồng tiếng mà nói kệ khen rằng:

Đại-Thánh chuyển pháp-luân
 Chỉ bày các pháp tướng
 Độ chúng sanh đau khổ
 Khiến được rất vui mừng
 Chúng sanh nghe pháp này
 Được đạo hoặc sanh thiên
 Các đường dữ giảm ít
 Bạc nhẵn thiện thêm nhiều.

Khi đó, đức Đại-Thông Trí-Thắng Phật lặng yên nhận lời.

Lại nữa các tỳ-kheo! năm trăm muôn ức cõi nước ở phương Nam các vị đại Phạm-vương đều tự thấy cung điện mình ánh sáng chói lòa từ xưa chưa từng có, vui mừng hớn hở sanh lòng hy hữu liền đến cùng nhau chung bàn việc đó. Vì nhân duyên gì cung điện của chúng ta có ánh sáng chói này? Trong chúng đó có một vị phạm-thiên-vương lớn tên là Diệu-Pháp, vì hàng Phạm-chúng mà nói kệ rằng:

Các cung điện chúng ta
 Quang minh rất oai diệu
 Đây không phải không nhân
 Tướng này phải tìm đó
 Quá hơn trăm nghìn kiếp
 Chưa từng thấy tướng này
 Là trời đại đức sanh
 Hay đức Phật ra đời?

Bấy giờ, năm trăm muôn ức phạm-thiên-vương cùng cung điện chung, mỗi vị dùng

đẩy dựng các thứ hoa trời đồng đến phương Bắc suy tìm tướng đó. Thấy đức Đại-Thông Trí-Thắng Như-lai ngồi tòa sư-tử nơi đạo tràng dưới cội cây Bồ-đề, hàng chư Thiên, Long-vương, càn-thát-bà, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, nhơn và phi-nhơn v.v..., cung kính vây quanh, cùng thấy mười sáu vị vương tử thỉnh Phật chuyển pháp-luân.

Khi đó, các vị phạm-thiên-vương đầu mặt lễ Phật đi quanh trăm nghìn vòng, liền lấy hoa trời mà rải trên đức Phật. Hoa rải đó nhóm như núi Diệu-Cao và để cúng dường cây Bồ-đề của Phật. Cúng dường hoa xong, mỗi vị đều đem cung điện dâng lên đức Phật mà thưa rằng: "Xin đức Phật đoái thương lợi ích chúng con, cung điện của chúng con dâng đây cúi xin nạp xử". Bấy giờ, các vị đại phạm-thiên-vương liền ở trước Phật một lòng đồng tiếng nói kệ khen rằng:

Thế-Tôn rất khó thấy
 Bạc phá các phiền não
 Hơn trăm ba mươi kiếp

Nay mới thấy một lần
 Hàng chúng sanh đói khát
 Nhờ mưa pháp đầy đủ
 Xưa chỗ chưa từng thấy
 Đấng vô lượng trí huệ
 Như hoa Ưu-đàm-bát
 Ngày nay mới gặp gỡ
 Cung điện của chúng con
 Nhờ hào quang được đẹp
 Thế-Tôn đại từ mẫn
 Cúi xin thương nhận ở.

Khi đó, các vị phạm-thiên-vương nói kệ khen đức Phật rồi đều bạch rằng: “Cúi mong đức Thế-Tôn chuyển pháp-luân làm cho tất cả thế gian các hàng Trời, Ma, Phạm, Sa-môn, Ba-la-môn đều được an ổn mà được độ thoát”. Lúc ấy các vị phạm-thiên-vương một lòng đồng tiếng nói kệ rằng:

Cúi mong Thiên-Nhân-Tôn
 Chuyển pháp-luân vô thượng
 Đánh vang pháp cổ lớn
 Mà thổi pháp loa lớn

Độ vô lượng chúng sanh
 Chúng con đều quy thỉnh
 Nên nói tiếng sâu xa.

Khi đó, đức Đại-Thông Trí-Thắng lắng yên nhận lời đó.

Phương Tây-Nam hẳn đến phương dưới cũng lại như thế.

Bấy giờ, năm trăm muôn ức cõi nước ở thượng phương, các vị đại phạm-thiên-vương thấy đều tự thấy cung điện của mình ở ánh sáng chói rực từ xưa chưa từng có, vui mừng hơn hở sanh lòng hy hữu, liền đi đến nhau để chung bàn việc đó. Vì nhân duyên gì cung điện của chúng ta có ánh sáng này? Lúc đó trong chúng có một vị đại phạm-thiên-vương tên là Thi-Khí vì hàng Phạm-chúng mà nói kệ rằng:

Nay vì nhân duyên gì?
 Cung điện của chúng ta
 Ánh sáng oai đức chói
 Đẹp đẽ chưa từng có?

Tướng tốt như thế đó
 Xưa chưa từng nghe thấy
 Là trời Đại-đức sanh
 Hay là Phật ra đời?

Bấy giờ, năm trăm muôn ức các vị phạm-thiên-vương cùng cung điện chung, mỗi vị đều dùng đũa đựng các thứ hoa trời đồng đến phương dưới suy tìm tướng sáng đó. Thấy đức Đại-Thông-Trí Như-lai ngồi tòa sư-tử nơi đạo tràng dưới gốc Bồ-đề, hàng chư Thiên, Long-vương, càn-thát-bà, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, nhơn và phi-nhơn v.v... cung kính vây quanh và thấy mười sáu vị vương tử thỉnh đức Phật chuyển pháp-luân.

Lúc đó, các vị phạm-thiên-vương đầu mặt lạy Phật đi quanh trăm nghìn vòng, liền lấy hoa trời rải trên đức Phật. Hoa rải nhóm như núi Diệu-Cao và để cúng dường cây Bồ-đề của Phật. Cúng dường hoa xong, đều đem cung điện dâng lên đức Phật mà bạch rằng: "Xin đoái thương lợi ích chúng con. Cung điện dâng đây cúi mong Phật nạp ở".

Lúc đó, các vị phạm-thiên-vương liền ở trước Phật một lòng đồng tiếng dùng kệ khen rằng:

Hay thay! thấy các Phật
 Đấng Thánh-Tôn cứu thế
 Hay ở ngục tam giới
 Cứu khỏi các chúng sanh
 Thiên-Nhân-Tôn trí khắp
 Thương xót loài quần manh
 Hay khai môn cam lộ
 Rộng độ cho tất cả.
 Lúc xưa vô lượng kiếp
 Luống qua không có Phật
 Khi Phật chưa ra đời
 Mười phương thường mờ tối
 Ba đường dữ thêm đông
 A-tu-la cũng thịnh
 Các chúng trời càng bớt
 Chết nhiều đọa ác đạo
 Chẳng theo Phật nghe pháp
 Thường làm việc chẳng lành
 Sắc, lực, cùng trí huệ

Các việc đều giảm ít
 Vì tội nghiệp nhân duyên
 Mất vui cùng tưởng vui
 Trụ trong pháp tà kiến
 Chẳng biết nghi tắc lành
 Chẳng nhờ Phật hóa độ
 Thường đọa trong ác đạo.
 Phật là mắt của đời
 Lâu xa mới hiện ra
 Vì thương các chúng sanh
 Nên hiện ở trong đời
 Siêu việt thành chánh-giác
 Chúng con rất mừng vui
 Và tất cả chúng khác
 Mừng khen chưa từng có
 Cung điện của chúng con
 Nhờ hào quang nên đẹp
 Nay đem dâng Thế-Tôn
 Cúi mong thương nhận ở
 Nguyên đem công đức này
 Khấp đến cho tất cả
 Chúng con cùng chúng sanh
 Đồng thành Phật đạo.

Khi đó, năm trăm muôn ức các vị phạm-
 thiên-vương nói kệ khen đức Phật rồi, đều
 bạch Phật rằng: “Cúi mong đức Thế-Tôn
 chuyển pháp-luân, nhiều chỗ an ổn, nhiều
 chỗ độ thoát”. Lúc ấy các vị phạm-thiên-
 vương đồng nói kệ rằng:

Thế-Tôn chuyển pháp-luân
 Đánh trống pháp cam lộ
 Độ chúng sanh khổ não
 Mở bày đường niết-bàn
 Cúi mong nhận lời con
 Dùng tiếng vi diệu lớn
 Thương xót mà nói bày
 Pháp tu vô lượng kiếp.

Lúc bấy giờ, Đại-Thông Trí-Thắng Như-
 lai nhận lời thỉnh của các phạm-thiên-vương
 và mười sáu vị vương-tử tức thời ba phen
 chuyển pháp-luân mười hai hành (12) hoặc
 là sa-môn, bà-la-môn, hoặc là trời, ma,
 phạm và các thế gian khác đều không thể
 chuyển được, nói: Đây là khổ, đây là khổ
 tập, đây là khổ diệt, đây là đạo diệt khổ.

Và rộng nói pháp mười hai nhân duyên: Vô minh duyên hành, hành duyên thức, thức duyên danh sắc, danh sắc duyên lục nhập, lục nhập duyên xúc, xúc duyên thọ, thọ duyên ái, ái duyên thủ, thủ duyên hữu, hữu duyên sanh, sanh duyên lão, tử, ưu bi, khổ não.

Vô minh diệt thì hành diệt, hành diệt thì thức diệt, thức diệt thì danh sắc diệt, danh sắc diệt thì lục nhập diệt, lục nhập diệt thì xúc diệt, xúc diệt thì thọ diệt, thọ diệt thì ái diệt, ái diệt thì thủ diệt, thủ diệt thì hữu diệt, hữu diệt thì sanh diệt, sanh diệt thì lão, tử, ưu bi, khổ não diệt.

Đức Phật ở trong đại chúng trời, người khi nói pháp đó có sáu trăm muôn ức na-do-tha người do vì không thọ tất cả pháp mà ở các lậu tâm được giải thoát, đều được thiền định sâu mầu, ba món minh, sáu món thông, đủ tám giải thoát.

Lúc nói pháp lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, có nghìn muôn ức hằng-hà-sa na-do-

tha chúng sanh cũng bởi không thọ tất cả pháp mà nơi các lậu tâm được giải thoát. Từ đây hẳn sau các chúng thanh-văn nhiều vô lượng vô biên, không thể tính kể được.

Bấy giờ mười sáu vị vương-tử đều là đồng tử mà xuất gia làm sa-di, các căn thông lanh, trí huệ sáng láng, đã từng cúng dường trăm nghìn muôn ức các đức Phật, tịnh tu hạnh thanh tịnh, cầu đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, đều bạch cùng Phật rằng: "Thưa Thế-Tôn! Các vị đại-đức thanh-văn vô lượng nghìn muôn ức đây đã thành tựu xong, đức Thế-Tôn cũng nên vì chúng con nói pháp vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, chúng con nghe xong đều đồng tu học Thế-Tôn! Chúng con có chí mong được tri kiến của Như Lai chỗ nghĩ tưởng trong thâm tâm, đức Phật tự chứng biết cho.

Lúc đó, tám muôn ức người trong chúng của Chuyển-luân-thánh-vương dấy đến thấy mười sáu vị vương-tử xuất gia, cũng tự cầu xuất gia, vua liền thuận cho.

Bấy giờ, đức Phật nhận lời thỉnh của sa-di, qua hai muôn kiếp sau mới ở trong hàng bốn chúng nói kinh Đại-thừa tên là: "Diệu-Pháp Liên-Hoa" là pháp giáo hóa bồ-tát được chư Phật hộ niệm. Đức Phật nói kinh đó xong, mười sáu vị sa-di vì đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, đều đồng thọ thì đọc tụng thông thuộc. Lúc nói kinh đó, mười sáu vị sa-di bồ-tát thấy đều tin thọ trong chúng thanh-văn cũng có người tin hiểu. Ngoài ra nghìn muôn ức loại chúng sanh đều sanh lòng nghi lầm. Phật nói kinh đó suốt tám nghìn kiếp chưa từng thôi bỏ. Phật nói kinh đó xong liền vào tịnh thất trụ trong thiền định tám muôn bốn nghìn kiếp.

Bấy giờ, mười sáu vị bồ-tát sa-di biết Phật nhập thất trụ trong thiền định vắng bật, mỗi vị đều lên pháp tòa cũng trong tám muôn bốn nghìn kiếp vì bốn bộ chúng rộng nói phân biệt kinh Diệu-Pháp Liên Hoa.

Mỗi vị đều độ sáu trăm muôn ức na-do-tha hằng hà-sa chúng sanh, chỉ dạy cho được

lợi mừng, khiến phát tâm vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đức Đại-Thông Trí-Thắng Phật qua tám muôn bốn nghìn kiếp sau từ tam-muội dậy, qua đến pháp tòa mà ngồi an lành, khắp bảo trong hàng đại chúng: "Mười sáu vị bồ-tát sa-di này rất là ít có, các căn thông lệ, trí huệ sáng láng, đã từng cúng dường vô lượng nghìn muôn ức số đức Phật, ở chỗ các đức Phật thường tu hạnh thanh tịnh, thọ trì trí của Phật để chỉ dạy chúng sanh làm cho vào trong đó. Các ông phải luôn luôn gần gũi mà cúng dường các vị ấy.

Vì sao? Nếu hàng thanh-văn, duyên-giác cùng các bồ-tát có thể tin kinh pháp của mười sáu vị bồ-tát sa-di đó nói mà thọ trì không mất, thì người đó sẽ được đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác trí huệ của Như-lai".

Phật bảo các tỳ-kheo: "Mười sáu vị bồ-tát đó thường ưa nói kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa này. Sáu trăm muôn ức na-do-tha hằng-

hà-sa chúng sanh của mỗi vị bồ-tát hóa độ đó đời đời sanh ra đều cùng bồ-tát ở chung, theo nghe pháp với bồ-tát thấy đều tin hiểu. Nhờ nhân duyên đó mà được gặp bốn muôn ức các đức Phật Thế-Tôn đến nay vẫn chẳng ngớt.

Các tỳ-kheo! Ta nói với các ông mười sáu vị sa-di đệ tử của đức Phật kia nay đều chứng được đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, hiện đang nói pháp trong cõi nước ở mười phương có vô lượng trăm nghìn muôn ức bồ-tát thanh-văn để làm quyến thuộc.

Hai vị sa-di làm Phật ở phương Đông: Vị thứ nhất tên là A-Súc ở nước Hoa-Hỷ, vị thứ hai tên là Tu-Di-Đỉnh.

Hai vị làm Phật ở phương Đông-Nam: Vị thứ nhất tên là Sư-Tử-Âm, vị thứ hai tên là Sư-Tử-Tướng.

Hai vị làm Phật ở phương Nam: Vị thứ nhất tên là Hư-Không-Trụ, vị thứ hai tên là Thường-Diệt.

Hai vị làm Phật ở phương Tây-Nam: Vị thứ nhất tên là Đế-Tướng, vị thứ hai tên là Phạm-Tướng.

Hai vị làm Phật ở phương Tây: Vị thứ nhất tên là A-Di-Đà, vị thứ hai tên là Độ-Nhứt-Thiết Thế-Gian Khổ-Não.

Hai vị làm Phật ở phương Tây-Bắc: Vị thứ nhất tên là Đa-Ma-La-Bạt Chiên-Đàn-Hương Thần Thông, vị thứ hai tên là Tu-Di-Tướng.

Hai vị làm Phật ở phương Bắc: Vị thứ nhất tên là Vân-Tự-Tại, vị thứ hai tên là Vân-Tự-Tại-Vương.

Một vị làm Phật ở phương Đông-Bắc hiệu Hoại-Nhứt-Thiết Thế-Gian Bồ-Úy.

Vị thứ mười sáu, chính ta là Thích-Ca Mâu-Ni Phật ở cõi nước Ta-bà thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Các tỳ-kheo! Lúc chúng ta làm sa-di mỗi người giáo hóa vô lượng trăm nghìn muôn ức hằng-hà-sa chúng sanh vì đạo vô-thượng chánh-đẳng, chánh-giác theo ta nghe pháp. Những chúng sanh đó đến nay có người trụ bậc thanh-văn, ta thường giáo hóa pháp vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Những bọn người này đáng dùng pháp đó mà lần vào Phật đạo.

Vì sao? Vì trí huệ của Như-lai khó tin khó hiểu, vô lượng hằng-ha-sa chúng sanh bị hóa độ trong thuở đó chính là bọn ông, các tỳ-kheo, và sau khi ta diệt độ các đệ tử thanh-văn trong đời vị lai. Sau khi ta diệt độ, lại có đệ tử không nghe kinh này, không biết không hay hạnh của bồ-tát, tự ở nơi công đức của mình được tưởng cho là diệt độ sẽ nhập niết-bàn.

Ta ở nơi nước khác làm Phật lại có tên khác. Người đó dầu sanh lòng tưởng là diệt độ nhập niết-bàn, nhưng ở nơi cõi kia cầu trí huệ của Phật, được nghe kinh này, chỉ do

Phật thừa mà được diệt độ lại không có thừa nào khác, trừ các đức Như-lai phương tiện nói pháp.

Các tỳ-kheo! Nếu đức Như-lai tự biết giờ niết-bàn sắp đến, chúng lại thanh tịnh lòng tin hiểu bền chắc, rõ thấu pháp không, sâu vào thiền định, bèn nhóm các bồ-tát và chúng thanh-văn mà vì nói kinh này. Trong đời không có hai thừa mà được diệt độ, chỉ có một Phật thừa được diệt độ thôi.

Các tỳ-kheo nên rõ! Đức Như-lai phương tiện sâu vào tánh chúng sanh, biết chí nó ưa pháp nhỏ, rất ham nơi năm món dục vì hạng người này mà nói niết-bàn, người đó nếu nghe thời liền tin nhận.

Thí dụ đường hiểm nhiều nạn dữ, dài năm trăm do tuần. Chốn ghê sợ hoang vắng không người. Nếu chúng đông muốn đi qua con đường này đến chỗ trân bửu, có một vị Đạo-Sư thông minh sáng suốt khéo biết rõ tướng thông bít của con đường hiểm, dắt chúng nhân muốn vượt qua nạn đó. Chúng

nhân được dắt đi giữa đường lười mỗi bạch đạo sư rằng: "Chúng con mệt nhọc lại thêm sợ sệt chẳng có thể đi nữa, đường trước còn xa nay muốn lui về".

Vị Đạo-sư nhiều sức phương tiện mà tự nghĩ rằng: Bọn này đáng thương, làm sao cam bỏ thân bảo lớn mà muốn lui về. Nghĩ thế rồi dùng sức phương tiện ở giữa đường hiểm quá ba trăm do tuần, hóa làm một cái thành mà bảo chúng nhân rằng: "Các người chớ sợ, đừng lui về, nay thành lớn này có thể dừng ở trong đó tùy ý muốn làm gì thì làm, nếu vào thành này sẽ rất được an ổn, nếu có thể lại thẳng đến chỗ châu báu đi cũng được".

Bấy giờ, chúng mỗi mệt rất vui mừng khen chưa từng có, chúng ta hôm nay khỏi được đường dữ rất được an ổn. Đó rồi chúng nhân thẳng vào hóa thành sanh lòng tưởng cho rằng đã được độ rất an ổn.

Lúc ấy Đạo-Sư biết chúng nhưn đó đã được nghỉ ngơi không còn mệt, liền diệt

hóa thành bảo chúng nhưn rằng: "Các người nên đi tới, chỗ châu báu ở gần đây, thành lớn trước đó là của ta biến hóa ra để nghỉ ngơi thôi".

Các tỳ-kheo! Đức Như-lai cũng lại như thế, nay vì các ông mà làm vị đại Đạo-Sư, biết các đường dữ sanh tử phiền não hiểm nạn dài xa nên bỏ nên vượt qua. Nếu như chúng sanh chỉ nghe một Phật thừa thời chẳng muốn thấy Phật, chẳng muốn gần gũi, mà nghĩ thế này: "Đạo Phật dài xa lâu ngày chịu cần khổ mới có thể được thành". Phật biết tâm chúng đó khiếp nhược hạ liệt, dùng sức phương tiện mà ở giữa đường vì để nghỉ nên nói hai món niết-bàn. (13)

Nếu chúng sanh trụ nơi hai bậc, đức Như-lai bấy giờ liền bèn vì nói: "Chỗ tu của các ông chưa xong, bậc của các ông ở gần với huệ của Phật. Phải quan sát suy lường niết-bàn đã được đó chẳng phải chân thật vậy. Chỉ là sức phương tiện của Như-lai, ở nơi một Phật thừa phân biệt nói thành ba. Như vị

Đạo-Sư kia vì cho mọi người ngơi nghỉ mà hóa thành lớn, đã biết nghỉ xong mà bảo đó rằng: “Chỗ châu báu ở gần, thành này không phải thật, của ta biến hóa làm ra đó thôi”.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Đại-Thông Trí-Thắng Phật
 Mười kiếp ngồi đạo tràng
 Phật Pháp chẳng hiện tiền
 Chẳng được thành Phật đạo
 Các trời, thần, Long-vương
 Chúng a-tu-la thấy
 Thường rải các hoa trời
 Để cúng dường Phật đó
 Chư thiên đánh trống trời
 Và thổi các kỹ nhạc
 Gió thơm thổi hoa héo
 Lại mưa hoa tốt mới
 Quá mười tiểu kiếp rồi
 Mới được thành Phật đạo
 Các trời cùng người đời
 Lòng đều sanh hờn hở.

Mười sáu người con Phật
 Đều cùng quyền thuộc mình
 Nghìn muôn ức vây quanh
 Chung đi đến chỗ Phật
 Đầu mặt lạy chân Phật
 Thỉnh Phật chuyển pháp-luân
 "Đấng Thánh-Sư mưa pháp
 Lợi con và tất cả
 Thế-Tôn rất khó gặp
 Lâu xa một lần hiện
 Vì giác ngộ quần sanh
 Mà chấn động tất cả".
 Các thế giới phương Đông
 Năm trăm muôn ức cõi
 Phạm cung điện sáng chói
 Từ xưa chưa từng có
 Phạm-vương thấy tướng này
 Liền đến chỗ Phật ở
 Rải hoa để cúng dường
 Và dâng cung điện lên
 Thỉnh Phật chuyển pháp-luân
 Nói kệ khen ngợi Phật
 Phật biết chưa đến giờ

Nhận thỉnh yên lặng ngồi
 Ba phương cùng bốn phía
 Trên, dưới cũng như thế
 Rưới hoa dâng cung điện
 Thỉnh Phật chuyển pháp-luân
 "Thế-Tôn rất khó gặp
 Nguyện vì bốn từ bi
 Rộng mở cửa cam-lộ
 Chuyển pháp-luân vô-thượng. "
 Thế-Tôn huệ vô thượng
 Nhân chúng như kia thỉnh
 Vì nói các món pháp
 Bốn đế, mười hai duyên
 Vô minh đến lão tử
 Đều từ sanh duyên hữu
 Những quá hoạn như thế
 Các ông phải nên biết
 Tuyên nói pháp đó rồi
 Sáu trăm muôn ức cai (14)
 Được hết các ngăn khổ
 Đều thành a-la-hán.
 Thời nói pháp thứ hai
 Ngàn vạn hằng sa chúng

Ở các pháp chẳng thọ
 Cũng được a-la-hán,
 Từ sau đây được đạo
 Số đông đến vô lượng
 Muôn ức kiếp tính kể
 Không thể đặng ngần mé.
 Bảy giờ mười sáu vị
 Xuất gia làm sa-di
 Đều đồng thỉnh Phật kia
 Dẫn nói pháp Đại thừa:
 “Chúng con cùng quyến thuộc
 Đều sẽ thành Phật đạo
 Nguyện được như Thế-Tôn
 Tuệ nhãn sạch thứ nhất.”
 Phật biết lòng đồng tử
 Chỗ làm của đời trước
 Dùng vô lượng nhân duyên
 Cùng các món thí dụ
 Nói sáu Ba-la-mật
 Và các việc thần thông,
 Phân biệt pháp chân thật
 Đạo của bồ-tát làm
 Nói Kinh Pháp Hoa này

Kệ nhiều như hằng sa.
 Phật kia nói kinh rồi
 Vào tịnh thất nhập định
 Tám vạn bốn ngàn kiếp
 Một lòng ngồi một chỗ.
 Các vị sa-di đó
 Biết Phật chưa xuất thiền
 Vì vô lượng chúng nói
 Huệ vô thượng của Phật
 Mỗi vị ngồi pháp tòa
 Nói kinh Đại-thừa này
 Sau khi Phật yên lặng
 Tuyên bày giúp giáo hóa.
 Mỗi vị sa-di thấy
 Số chúng sanh mình độ
 Có sáu trăm muôn ức
 Hằng-ha-sa các chúng.
 Sau khi Phật diệt độ
 Các người nghe pháp đó
 Ở các nơi cõi Phật
 Thường cùng thầy sanh chung.
 Mười sáu sa-di đó
 Đầy đủ tu Phật đạo

Nay hiện ở mười phương
 Đều được thành chánh-giác
 Người nghe pháp thuở đó
 Đều ở chỗ các Phật
 Có người trụ thanh-văn
 Lâu dạy cho Phật đạo.
 Ta ở số mười sáu
 Từng vì các người nói
 Cho nên dùng phương tiện
 Dẫn dắt đến Huệ Phật
 Do bản nhân duyên đó
 Nay nói Kinh Pháp Hoa
 Khiến người vào Phật đạo
 Dè dặt chớ kinh sợ.
 Thí như đường hiểm dữ
 Xa vắng nhiều thú độc
 Và lại không cỏ nước
 Chốn mọi người ghê sợ
 Vô số nghìn muôn chúng
 Muốn qua đường hiểm này
 Đường đó rất xa vời
 Trái năm trăm do tuần.
 Bảy giờ một Đạo-Sư

Nhớ dai có trí huệ
 Sáng suốt lòng quyết định
 Đường hiểm cứu các nạn
 Mọi người đều mệt mỏi
 Mà bạch Đạo-Sư rằng:
 “Chúng con nay mỗi mệt
 Nơi đây muốn trở về.”
 Đạo-Sư nghĩ thế này:
 Bọn này rất đáng thương
 Làm sao muốn lui về
 Cam mất trân bảo lớn?
 Liên lại nghĩ phương tiện
 Nên bày sức thần thông
 Hóa làm thành quách lớn
 Các nhà cửa trang nghiêm
 Bốn bề có vườn rừng
 Sông ngòi và ao tắm
 Cửa lớn lầu gác cao
 Trai, gái đều đông vậy.
 Hóa ra thành đó rồi
 An ủi chúng: “Chớ sợ
 Các người vào thành này
 Đều được vừa chỗ muốn.”

Mọi người đã vào thành
 Lòng đều rất vui mừng
 Đều sanh tưởng an ổn
 Tự nói đã được độ.
 Đạo-Sư biết nghĩ xong
 Nhóm chúng mà bảo rằng:
 “Các người nên đi nữa
 Đây là hóa thành thôi
 Thấy các người mỗi mệt
 Giữa đường muốn lui về
 Nên dùng sức phương tiện
 Ta hóa làm thành này
 Các người gắng tinh tấn
 Nên đồng đến chỗ báu.
 Ta cũng lại như vậy
 Đạo-Sư của tất cả
 Thấy những người cầu đạo
 Giữa đường mà lười bỏ
 Không thể vượt đường dữ
 Sanh tử đầy phiền não
 Nên dùng sức phương tiện
 Vì nghĩ nói niết-bàn.
 Rằng các người khổ diệt

Chỗ làm đều đã xong
 Đã biết đến niết-bàn
 Đều chứng a-la-hán
 Giờ mới nhóm đại chúng
 Vì nói pháp chân thật
 Sức phương tiện các Phật
 Phân biệt nói ba thừa
 Chỉ có một Phật thừa
 Vì nghĩ nên nói hai (15)
 Vì các người nói thật
 Các người chưa phải diệt,
 Vì nhứt-thiết-trí Phật
 Nên phát tinh tấn mạnh
 Người chứng nhứt-thiết-trí
 Mười lực các phật pháp
 Đủ bả hai tướng tốt
 Mới là chân thật diệt,
 Các phật là đạo-sư
 Vì nghĩ nói niết-bàn
 Đã biết nơi nghĩ rồi
 Dẫn vào nơi huệ Phật.”

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOA

HẾT QUYỂN THỨ BA

--oOo--

Một tiếng kín bầy, thần thông giáo hóa
 thâm gia hộ, khắp rưới mưa pháp nhuần các
 mầm, quả báo nhà rộng lớn, chốn châu báu
 không xa, quyền biến hóa đồng hoa đốm hư
 không.

Nam-Mô Pháp-Hoa Hội-Thượng-Phật
 Bồ-Tát (3 lần)

Ba căn khắp nhuần, đệ tử nhờ ơn, thành
 biến hóa đối bày chớ cho là chân, lại xem
 nhân duyên đức Trí-Thắng, mười sáu vị
 Vương-Tôn tám phương chứng thân vàng.

Nam-Mô Đại-Thông Trí-Thắng Phật (3
 lần)

--oOo--

THÍCH NGHĨA

(1) *Đây tức là "nhứt-thiết chủng-trí" trí của Phật, rõ thấu rành suốt ba thuở mười phương tất cả thế-gian và xuất-thế-gian.*

(2) *Chỗ về đến, tức là cội nguồn.*

(3) *Lòng tưởng mong, suy nghĩ; mong cầu v.v...*

(4) *Một thái dương-hệ gọi là 1 tiểu thế giới,*

1.000 tiểu thế-giới là 1 tiểu thiên thế-giới,

1.000 tiểu thiên là 1 trung-thiên,

1.000 trung-thiên là đại-thiên thế-giới.

Vậy đại-thiên thế-giới là ba lần nhân ngàn (1 T-G x 1000 x 1000 x 1000), nên gọi tam-thiên đại-thiên thế-giới, gồm có 1.000.000.000 thế-giới, là số thế-giới của cõi Ta-bà thuộc quyền giáo hóa của đức Thích-Ca.

(5) *LUỖNG: Phước đức và trí huệ 2 món. TỨC là đầy đủ.*

(6) *Thành trì do thần thông biến hóa ra, để dụ huyền giáo hóa của Phật.*

(7) *Có 3 hạng do tuần: 1) 40 dặm Tàu, 2) 60 dặm, 3) 80 dặm.*

(8) *Dem thân mạng về nương, nghĩa là chữ "Nam-mô" tiếng Phạm.*

(9) *Cõi dục trên người có 6 cõi trời:*

1.- *Trời Tứ-Thiên-Vương;*

2.- *Trời Đao-Lợi (vua là Đế-Thích hay Thích-Đề-Hoàn-Nhơn)*

3.- *Trời Dạ-Ma;*

4.- *Trời Đâu-Xuất;*

5.- *Trời Hóa-Lạc;*

6.- *Trời Tha-Hóa-Tự-Tại, trên cõi dục có cõi Sắc, cõi Sắc có bốn thiên (sơ-thiên, nhị-thiên, tam-thiên, tứ-thiên), 18 cõi Trời.*

Trong Sơ-thiên có 3 cõi:

1.- *Trời Phạm-chúng*

2.- *Phạm-Vương. phạm-thiên-vương là vua Trời Sơ-thiên.*

3.- *Đại-Phạm Thiên-Vương là vua Trời Tứ-thiên.*

(10) *Có phước lành lớn nên cảm báo có cung điện tùy thân nhỏ lớn như ý.*

(11) *Theo nghi biểu của Phật, ai thưa thỉnh việc chi nếu nín thỉnh là chịu.*

(12) Ba lần TỬ-ĐẾ thành 12.

1.- Dây là khổ, dây là Tập, dây là Diệt, dây là Đạo.

2.- Khổ nên biết, Tập nên dứt, Diệt nên chứng, Đạo nên tu.

3.- Khổ biết rồi, Tập dứt rồi, Diệt chứng rồi, Đạo tu rồi.

(13) 1.- Thanh-văn niết-bàn. 2.- Duyên-giác niết-bàn.

(14) Một trăm triệu (100.000.000) gọi là "cai".

(15) Thanh-văn-thừa, Duyên-giác-thừa.

Các danh từ: Vô-lượng, vô-biên, a-tăng-kỳ, vô-số, na-do-tha, hằng-hà-sa, bất-khả tư-nghì, bất-khả-xưng, bất-khả-thuyết, v.v... đều là những số lớn trên số muôn ức.

--oOo--

Sự tích ĐỌC KINH THOÁT KHỔ

(trích trong Pháp-uyển)

Đời Đường, ở Ung-Châu, huyện Trường-An có ông Cao-Pháp-Nhãn là cháu huyền tôn của ông Cao-Tần, quan bộc xạ đời Tùy. Đến niên hiệu Long-Sóc năm thứ ba, ngày 25 tháng giêng đến Trung-Đài dự thí, trưa cỡi ngựa về nhà. Nhà ông ở

góc phía Nam phường Nghĩa-Ninh, phía Đông chùa Hóa-Độ. Giữa đường gặp bọn người cỡi ngựa rượt bắt, chạy về gần đến nhà té ngựa mê ngất rồi chết, mọi người tri hô, người nhà vội đến khiêng về đến sáng ngày mai mới sống lại. Ông Nhãn bảo người nhà rằng: “Ta bị quỷ bắt đến địa-ngục thấy vua Diêm-La ngồi trên tòa cao, giận mắng ta rằng: Người tại sao lại đến chùa Hóa-Độ trong phòng thầy Minh-Tạng ăn trái của thường-trụ Tăng? - Nói xong bắt ta nuốt 400 hòn sắt nóng, đương lúc nuốt thời cổ họng nghẹn rút thân thể đỏ khô co lại biến làm màu đỏ, nuốt hết mới sống lại”.

Ngày 26 là ngày ông mới sống lại, lại có bọn quỷ hiện đến bắt dẫn về cho vua Diêm-Vương. Vua quở: “Tại sao người không kính tin Tam-Bảo dám nói chuyện lỗi xấu của Tăng? Người nuốt sắt xong sẽ bị cày lưỡi”. Đến ngày 29 tháng đó sau khi nuốt sắt xong sống lại cho đến ngày 30 sáng sớm lại chết đến địa ngục chịu cày sắt cày lưỡi tự thấy lưỡi mình dài đến vài dặm, người ở bên xem thấy ông Nhãn le lưỡi ra hơn thước (thước Tàu). Vua lại bảo ngục tốt: “Người này nói chuyện hay dở của Tam-Bảo đem búa lớn ra chặt bỏ lưỡi đó”. Ngục tốt chặt mãi không đứt. Vua bảo lấy búa theo nhỏ bỏ vào vạc nước sôi nấu, nấu mãi không rã. Vua

lấy làm lạ hỏi, ông Nhân thưa: “Tôi từng đọc Kinh Pháp Hoa một lượt”. Vua không tin tra sổ công đức, thấy trong án có ghi: “Đọc một bộ Kinh Pháp Hoa”. Vua liền truyền thả cho về.

Ông Nhân hiện còn, người đến thăm xem như đi chợ, người nghe thấy phát tâm tu hành rất đông. Cả nhà ông Nhân từ đó rất mực kính tin Tam-Bảo, gắng chí tin tấn tu hành, hằng răn nhắc nhau không hề nhàm mỏi.

Tam-Bảo là con thuyền từ báu đưa chúng sanh ra khỏi biển sanh tử khổ. Kính thì phước vô lượng. Khinh... họa không nhỏ. Phật là đấng Chí-Tôn, Pháp là Thánh dực, Tăng là biểu hiệu của Phật và Pháp. Ông Nhân khinh Tăng mà phải tội, lại nhờ đọc Kinh Pháp Hoa mà khỏi tai ương. Chỉ đọc có một bộ Kinh Pháp Hoa mà lười chặt không dứt, nấu không rã, làm đến nỗi vua Diêm-Vương phải kính sợ mà mau đưa về. Huống là người đọc tụng 2 bộ, 3 bộ đến trăm nghìn bộ ư. Nếu có người nào chí thành tụng niệm Kinh Pháp Hoa thời công đức vô lượng vô biên, tội nghiệp đều tiêu, phước lành đầy đủ. Sau khi xả báo thân hiện tại, quyết chắc sẽ cảm thành thân vàng Kim-cang ở vị lai vậy.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ TƯ

8.- PHẨM "NGŨ BÁ ĐỆ TỬ THỌ KÝ" THỨ TÁM

Lúc bấy giờ, ngài Mãn-Từ-Tử từ nơi đức Phật nghe trí huệ phương tiện tùy cơ nghi nói pháp như thế, lại nghe thọ ký cho các vị đệ tử lớn sẽ thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, lại nghe việc nhân duyên đời trước, lại nghe các đức Phật có sức tự tại thần thông lớn, được điều chưa từng có, lòng thanh tịnh hơn hở, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, đến trước Phật, đầu mặt lễ chân Phật rồi đứng qua một bên chiêm ngưỡng dung nhan của Phật mắt không tạm rời, mà nghĩ thế này:

"Thế-Tôn rất riêng lạ, việc làm ít có, thuận theo bao nhiêu chủng tánh ở trong đời, dùng sức phương tiện tri kiến mà vì đó nói pháp, vượt chúng sanh ra khỏi chỗ tham trước,

chúng con ở nơi công đức của Phật không thể dùng lời nói mà tuyên bày được, chỉ có đức Thế-Tôn hay biết bốn nguyện trong thâm tâm của chúng con".

Bấy giờ Phật bảo các tỳ-kheo: "Các ông thấy Mãn-Từ-Tử đây chăng? Ta thường khen ông là bậc nhất trong hàng người nói pháp, cũng thường khen các món công đức của ông, rờng rặc siêng năng hộ trì giúp tuyên bày pháp của ta, có thể chỉ dạy lời mừng cho hàng bốn chúng (1) giải thích trọn vẹn chánh pháp của Phật, mà làm nhiều lợi ích cho những người cùng đồng hạnh thanh tịnh. Ngoài đức Như-lai, không ai có thể cùng tận chỗ biện bác ngôn luận của ông. Các ông chớ tưởng Mãn-Từ-Tử chỉ hay hộ trì trợ tuyên pháp của ta thôi, ông cũng đã ở nơi chín mươi ức đức Phật thuở quá khứ mà hộ trì trợ tuyên chánh pháp của Phật, ở trong nhóm người nói pháp thuở đó cũng là bậc nhất.

Ông lại ở pháp không của chư Phật nói, thông suốt rành rẽ, được bốn món trí vô ngại, thường hay suy gẫm chắc chắn nói pháp thanh tịnh không có nghi lầm đầy đủ sức thần thông của bồ-tát tùy số thọ mạng mà thường tu hạnh thanh tịnh.

Người đời thuở đức Phật kia đều gọi ông thật là thanh-văn. Nhưng ông Mãn-Từ-Tử dùng phương tiện đó làm lợi ích cho vô lượng trăm nghìn chúng sanh, lại giáo hóa vô lượng vô số người khiến đứng nơi vô-thượng chánh-đẳng, chánh-giác. Ông vì muốn tịnh cõi Phật mà thường làm Phật sự giáo hóa chúng sanh.

Các tỳ-kheo! Ông Mãn-Từ-Tử cũng được bậc nhất ở trong hàng người nói pháp thuở bảy đức Phật, nay ở chỗ ta trong hàng người nói pháp cũng là bậc nhất.

Trong hàng người nói Pháp thuở các đức Phật trong Hiền kiếp về đương lai cũng lại là bậc nhất, mà đều hộ trì giúp tuyên bày pháp của Phật. Ông cũng sẽ ở trong đời vị

lai hộ trì trợ tuyên chánh pháp của vô lượng vô biên các đức Phật, giáo hóa làm lợi ích cho vô lượng chúng sanh khiến an lập nơi đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, vì tịnh cõi Phật mà thường siêng năng tinh tấn giáo hóa chúng sanh, lần lần đầy đủ đạo bồ-tát.

Qua vô lượng vô số kiếp sau, ông sẽ ở nơi cõi này thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, hiệu là: Pháp-Minh Như-lai, Ứng-cúng Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật-Thế-Tôn.

Đức Phật đó lấy số thế giới tam-thiên đại-thiên nhiều như số cát sông Hằng mà làm thành một cõi Phật. Đất bằng bảy thứ báu, thẳng bằng như bàn tay không có núi gò, khe suối, rạch ngòi. Nhà, đài bằng bảy thứ báu đầy đầy trong đó, cung điện của các trời ở gần trên hư không, người cùng trời

giao tiếp nhau, hai bên đều thấy được nhau, không có đường dữ cũng không có người nữ.

Tất cả chúng sanh đều do biến hóa sanh, không có dâm dục, được pháp thần thông lớn, thân chói ánh sáng, bay đi tự tại, chí niệm bền chắc có đức tinh tấn trí huệ, tất cả đều thân sắc vàng đủ ba mươi hai tướng tốt để tự trang nghiêm.

Nhân dân nước đó thường dùng hai thức ăn: Một là pháp-hỷ thực, hai là thiền-duyet thực (2). Có vô lượng vô số nghìn muôn ức na-do-tha các chúng bồ-tát được sức thần thông lớn, bốn trí vô ngại (3), khéo hay giáo hóa loài chúng sanh. Chúng thanh-văn trong nước đó tính kể số đếm đều không thể biết được, đều được đầy đủ ba món Minh, sáu pháp thần thông và tám món giải thoát. (4)

Cõi nước của đức Phật đó có vô lượng công đức trang nghiêm thành tựu như thế, kiếp tên Bảo-Minh, nước tên Thiện-Tịnh. Phật đó sống lâu vô lượng vô số kiếp, pháp

trụ đời rất lâu. Sau khi Phật diệt độ, dựng tháp bằng bảy thứ báu khắp cả nước đó.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói bài kệ rằng:

Các tỳ-kheo lóng nghe
 Đạo của Phật tử làm
 Vì khéo học phương tiện
 Chẳng thể nghĩ bàn được
 Biết chúng ưa pháp nhỏ
 Mà sợ nơi trí lớn
 Cho nên các bồ-tát
 Làm thanh-văn duyên-giác
 Dùng vô số phương tiện
 Độ các loài chúng sanh,
 Tự nói là thanh-văn
 Cách Phật đạo rất xa
 Độ thoát vô lượng chúng
 Thấy đều được thành tựu
 Dầu ưa nhỏ, biếng lười
 Sẽ khiến lần thành Phật.
 Trong ẩn hạnh bồ-tát
 Ngoài hiện là thanh-văn

Ít muốn, nhàm sanh tử
 Thật tự tịnh cõi Phật
 Bày ba độc cho người (5)
 Lại hiện tướng tà kiến,
 Đệ tử ta như vậy
 Phương tiện độ chúng sanh
 Nếu ta nói đủ cả
 Các món việc hiện hóa
 Chúng sanh nghe đó rồi
 Thời lòng sanh nghi lầm
 Nay Phú-Lâu-Na đây
 Ở xưa nghìn ức Phật
 Siêng tu đạo mình làm
 Tuyên hộ các Phật pháp
 Vì cầu huệ vô thượng
 Mà ở chỗ chư Phật
 Hiện ở trên đệ tử
 Học rộng có trí huệ
 Nói pháp không sợ sệt
 Hay khiến chúng vui mừng
 Chưa từng có mỗi một
 Để giúp nên việc Phật.
 Đã được thần thông lớn

Đủ bốn trí vô ngại
 Biết các căn lợi độn
 Thường nói pháp thanh tịnh
 Diễn xướng nghĩa như thế
 Để dạy nghìn ức chúng
 Khiến trụ pháp Đại-thừa
 Mà tự tịnh cõi Phật.
 Đời sau cũng cúng dường
 Vô lượng vô số Phật
 Hộ trợ tuyên chánh pháp
 Cũng tự tịnh cõi Phật
 Thường dùng các phương tiện
 Nói pháp không e sợ
 Độ chúng không kể được
 Đều thành nhứt-thiết-trí
 Cúng dường các Như-lai
 Hộ trì tạng Pháp-bảo,
 Sau đó được thành Phật
 Hiệu gọi là Pháp-Minh
 Nước đó tên Thiện-Tịnh
 Bảy thứ báu hợp thành
 Kiếp tên là Bảo-Minh
 Chúng bồ-tát rất đông

Số nhiều vô lượng ức
 Đều được thần thông lớn
 Sức uy đức đầy đủ
 Khắp đầy cả nước đó,
 Thanh-văn cũng vô số
 Ba minh tám giải thoát
 Được bốn trí vô ngại
 Dùng hạnh này làm Tăng.
 Chúng sanh trong cõi đó
 Dâm dục đều đã dứt
 Thuần một biến hóa sanh
 Thân trang nghiêm đủ tướng
 Pháp-hỷ, thiền-duyệt thực
 Không tưởng món ăn khác,
 Không có hàng nữ-nhơn
 Cũng không các đường dữ.
 Phú-Lâu-Na tỳ-kheo
 Khi công đức trọn đầy
 Sẽ được Tịnh-độ này
 Chúng hiền Thánh rất đông
 Vô-lượng việc như thế
 Nay ta chỉ lược nói.

Bấy giờ, một nghìn hai trăm vị a-la-hán, bậc tâm tự tại, nghĩ như vậy: "Chúng ta vui mừng được điều chưa từng có, nếu đức Thế-Tôn đều thọ ký cho như các đệ tử lớn khác thời sung sướng lắm".

Đức Phật biết tâm niệm của các vị đó nên nói với ngài đại Ca-Diếp: "Một nghìn hai trăm vị a-la-hán đó, nay ta sẽ hiện tiền thứ tự mà thọ ký đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác."

Trong chúng đó, đệ-tử lớn của ta là Kiều-Trần-Như Tỳ kheo, sẽ cúng dường sáu muôn hai nghìn ức đức Phật, vậy sau được thành Phật hiệu là Phổ-Minh Như-lai, Ứng-cúng, Chính-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn.

Năm trăm vị a-la-hán: Ông Ưu-Lâu Tần-Loa Ca-Diếp, ông Già-Da Ca-Diếp, ông Na-Đề Ca-Diếp, ông Ca-Lưu Đà-Di, ông Ưu-Đà-Di, ông A-Nâu-Lâu-Đà, ông Ly-Bà-Đa, ông Kiếp-Tân-Na, ông Bạc-Câu-La, ông

Chu-Đà, ông Sa-Dà-Đà, v.v... đều sẽ được đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, đều đồng một hiệu là Phổ-Minh.

Bấy giờ đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Kiều-Trần-Như tỳ-kheo
Sẽ gặp vô lượng Phật
Qua vô số kiếp sau
Mới được thành chánh-giác
Thường phóng quang minh lớn
Đầy đủ các thần thông
Danh đồn khắp mười phương
Tất cả đều tôn kính
Thường nói pháp vô thượng
Nên hiệu là Phổ-Minh
Cõi nước đó thanh tịnh
Bồ-tát đều dũng mãnh
Đều lên lầu gác đẹp
Dạo các nước mười phương
Đem đồ cúng vô thượng
Hiến dâng các đức Phật
Làm việc cúng đó xong

Sanh lòng rất vui mừng
 Giấy lát về bốn quốc
 Có sức thần như thế.
 Phật thọ sáu muôn kiếp
 Chánh pháp trụ bội thọ
 Tượng pháp lại hơn chánh
 Pháp diệt trừ người lo
 Năm trăm tỳ-kheo kia
 Thứ tự sẽ làm Phật
 Đồng hiệu là Phổ-Minh
 Thứ lớp thọ ký nhau:
 Sau khi ta diệt độ
 Ông đó sẽ làm Phật
 Thế gian của ông độ
 Cũng như ta ngày nay
 Cõi nước đó nghiêm sạch
 Và các sức thần thông
 Chúng thanh-văn bồ-tát
 Chánh pháp cùng tượng pháp
 Thọ mạng kiếp nhiều ít
 Đều như trên đã nói
 Ca-Diếp! Ông đã biết
 Năm trăm vị tự tại

Các chúng thanh-văn khác
 Cũng sẽ làm như thế
 Vị nào vắng mặt đây
 Ông nên vì tuyên nói.

Bấy giờ, năm trăm vị a-la-hán ở trước Phật được thọ ký xong, vui mừng hơn hờ liền từ chỗ ngồi đứng dậy đến trước Phật, đầu mặt lạy chân Phật ăn năn lỗi của mình mà tự trách: Thế-Tôn! Chúng con thường nghĩ như vậy, tự cho mình đã được rớt ráo diệt độ, nay mới biết đó là như người vô trí. Vì sao? Chúng con đáng được trí huệ của Như-lai mà bèn tự lấy trí nhỏ cho là đủ.

Thế-Tôn! Thí như có người đến nhà bạn thân say rượu mà nằm, lúc đó người bạn thân có việc quan phải đi, lấy châu báu vô giá cột trong áo của gã say, cho nó rời đi. Gã đó say mèm đều không hay biết, sau khi dậy bèn dạo đi đến nước khác, vì việc ăn mặc mà phải gắng sức cầu tìm rất là khổ nhọc, nếu có được chút ít bèn cho là đủ.

Lúc sau người bạn thân gặp gỡ thấy gã bèn bảo rằng: Lạ thay! Anh này sao lại vì ăn mặc mà đến nỗi này. Ta lúc trước muốn cho anh được an vui tha hồ thụ năm món dục, ở ngày tháng năm đó, đem châu báu vô giá cột vào trong áo anh nay vẫn còn đó mà anh không biết, lại đi nhọc nhằn sâu khổ để cầu tự nuôi sống thực là khờ lắm; nay anh nên đem ngọc báu đó đổi chác lấy đồ cần dùng thì thường được vừa ý không chỗ thiếu thốn.

Đức Phật cũng lại như vậy, lúc làm bồ-tát giáo hóa chúng con, khiến phát lòng cầu nhứt-thiết-trí, mà chúng con liền bỏ quên không hay không biết. Đã được đạo a-la-hán tự nói là diệt-độ, khổ nhọc nuôi sống được chút ít cho là đủ, tất cả trí nguyện vẫn còn chẳng mất. Ngày nay đức Thế-Tôn giác ngộ chúng con mà nói rằng: “Các tỳ-kheo! Đạo của các ông không phải rất ráo diệt. Ta từ lâu đã khiến các ông gieo căn lành của Phật, dùng sức phương tiện chỉ tướng niết-bàn mà các ông cho là thật được diệt độ.”

Thế-Tôn! Chúng con nay mới biết mình thật là bồ-tát được thọ ký sẽ thành đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Vì nhân-duyên đó lòng rất vui mừng được điều chưa từng có.

Bấy giờ, ông A-Nhã Kiều-Trần-Như muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Chúng con nghe vô thượng
 Tiếng thọ ký an ổn
 Vui mừng chưa từng có
 Lạy Phật trí vô lượng.
 Nay ở trước Thế-Tôn
 Tự hối các lỗi quấy
 Trong Phật báu vô lượng
 Được chút phần niết-bàn
 Bèn tự cho là đủ.
 Như người ngu vô trí
 Thí như người nghèo cùng
 Qua đến nhà bạn thân
 Nhà đó rất giàu lớn
 Bày đủ các tiệc ngon
 Dem châu báu vô giá

Cột dính trong vạt áo
 Thăm cho rồi bỏ đi
 Gã say nằm không hay
 Sau khi gã tỉnh dậy
 Đạo đi đến nước khác
 Cầu ăn mặc tự sống
 Nuôi sống rất khốn khổ
 Được ít cho là đủ
 Chẳng lại muốn đồ tốt
 Chẳng biết trong vạt áo
 Có châu báu vô giá
 Người thân hữu cho châu
 Sau gặp gã nghèo này
 Khổ thiết trách gã rồi
 Chỉ cho châu trong áo.
 Gã nghèo thấy châu đó
 Lòng gã rất vui mừng
 Giàu có các cửa cải
 Tha hồ hưởng ngũ dục.
 Chúng con cũng như vậy
 Thế-Tôn từ lâu xưa
 Thường thường giáo hóa cho
 Khiến gieo nguyện vô thượng

Chúng con vì vô trí
 Chẳng hay cũng chẳng biết
 Được chút phần niết-bàn
 Cho đủ chẳng cầu nữa.
 Nay Phật giác ngộ con
 Nói chẳng phải thật diệt.
 Được Phật huệ vô thượng
 Đó mới là thật diệt
 Con nay từ Phật nghe
 Thọ ký việc trang nghiêm
 Cùng tuần tự thọ ký
 Thân tâm khắp vui mừng.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ TƯ

9.- “THỌ HỌC VÔ HỌC NHƠN KÝ” PHẨM THỨ CHÍN

Bấy giờ, ngài A-Nan và ngài La-Hầu-La nghĩ như vậy: "Chúng ta tự suy nghĩ, nếu được thọ ký thời sung sướng lắm". Liên từ chỗ ngồi đứng dậy đến trước Phật, đầu mặt lay chân Phật đồng bạch Phật rằng: "Thế Tôn! Chúng con trong đây cũng đáng có phần, chỉ có đức Như-lai, là chỗ về nương của chúng con. Lại chúng con là người quen biết của tất cả trời, người, a-tu-la trong đời. A-Nan thường làm vị thị giả hộ trì tạng pháp, La-Hầu-La là con của Phật, nếu Phật thọ-ký đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác cho, thời lòng nguyện cầu của con đã mãn, mà lòng trông của chúng cũng được đủ".

Lúc đó, hàng đệ-tử thanh-văn, bậc học cùng vô-học, hai nghìn người đều từ chỗ ngồi đứng dậy, trạch vai áo bên hữu đến trước Phật chấp tay một lòng chiêm ngưỡng dung nhan của Thế-Tôn như chỗ nguyện cầu của A-Nan và La-Hầu-La rồi đứng qua một phía.

Bấy giờ, đức Phật bảo A-Nan: Ông ở đời sau sẽ được làm Phật hiệu là Sơn-Hải-Tuệ Tự-Tại Thông-Vương Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh túc, Thiện-thệ Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật Thế-Tôn; ông sẽ cúng dường sáu mươi hai ức đức Phật, hộ trì tạng pháp vậy sau chứng được đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, giáo hóa hai mươi nghìn muôn ức hằng-hà-sa các chúng bồ-tát vv... làm cho thành đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Nước tên là Thường-Lập-Thắng-Phan, cõi đó thanh tịnh, đất bằng chất lưu ly, kiếp tên Diệu-Âm Biến-Mãn. Đức Phật đó thọ mạng vô lượng

nghìn muôn ức vô lượng a-tăng-kỳ kiếp tính đếm số kể chẳng có thể biết được, chánh pháp trụ đời gấp bội thọ mạng, tượng pháp lại gấp bội chánh pháp.

A-Nan! Đức Phật Sơn-Hải-Tuệ-Tự-Tại-Thông-Vương đó, được vô lượng nghìn muôn ức hằng-hà-sa các đức Phật Như-lai ở mười phương đồng ngợi khen công đức của ngài. Khi đó đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nay Ta nói trong Tăng
A-Nan, người trì pháp
Sẽ cúng dường các Phật
Vậy sau thành chánh giác
Hiệu rằng: Sơn-Hải-Tuệ
Tự-Tại-Thông-Vương Phật
Cõi nước kia thanh tịnh
Tên Thường-Lập-Thắng-Phan
Giáo hóa các bồ-tát
Số đông như hằng sa
Phật có oai đức lớn
Tiếng đồn khắp mười phương

Vì bởi thương chúng sanh
Nên sống lâu vô lượng
Chánh pháp bội thọ mạng
Tượng pháp lại bội chánh
Vô số hàng chúng sanh
Đông như cát sông Hằng
Ở trong pháp Phật đó
Gieo nhân duyên Phật đạo.

Bấy giờ, trong hội hàng bồ-tát mới phát tâm, tám nghìn người, đều nghĩ thế này: “Chúng ta còn chưa nghe các vị bồ-tát lớn được thọ ký như thế, có nhân duyên gì mà các thanh-văn được thọ ký như thế.”

Lúc ấy, đức Thế-Tôn biết tâm niệm của các vị bồ-tát mà bảo rằng: “Các Thiện-nam tử! Ta cùng bọn ông A-Nan ở chỗ đức Phật Không-Vương đồng thời phát tâm vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. A-Nan thường ưa học rộng, còn ta thường siêng năng tinh tấn, cho nên nay ta đã thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác mà A-Nan hộ trì pháp của ta, ông cũng sẽ hộ trì pháp tạng của các đức

Phật tương lai, giáo-hóa thành tựu các chúng bồ-tát. Bốn nguyện của ông như thế nên được thọ ký dường ấy.”

Ngài A-Nan tận mặt ở trước Phật, tự nghe Phật thọ ký cùng cõi nước trang nghiêm, chỗ mong cầu đã đủ, lòng rất vui mừng được điều chưa từng có. Tức thời nghĩ nhớ tạng pháp của vô lượng nghìn muôn ức các đức Phật thuở quá khứ, suốt thấu không ngại như hiện nay nghe và cũng biết bốn nguyện.

Khi đó, ngài A-Nan nói kệ rằng:

Thế-Tôn rất ít có
 Khiến con nhớ quá khứ
 Vô lượng các Phật Pháp
 Như chỗ nghe ngày nay
 Con nay không còn nghi
 An trụ trong Phật đạo
 Phương tiện làm thị giả
 Hộ trì các Phật Pháp.

Bấy giờ, Phật bảo ông La-Hầu-La: Ông ở đời sau sẽ được làm Phật hiệu: Đạo-Thất-Bảo-Hoa, Như-lai Ứng-cúng, Chính-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật, Thế-Tôn. Ông sẽ cúng dường các đức Như-lai như số vi trần trong mười phương thế giới. Thường vì các đức Phật mà làm trưởng tử, cũng như hiện nay.

Đức Phật Đạo-Thất-Bảo-Hoa đó, cõi nước trang nghiêm, kiếp số thọ mạng, giáo hóa đệ tử, chánh pháp và tượng pháp cũng đồng như đức Sơn-Hải-Tuệ-Tự-Tại-Thông-Vương Như Lai không khác. Ông cũng làm trưởng tử cho Phật này, qua sau đây rồi sẽ được đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Lúc đó đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Lúc ta làm Thái tử
 La-Hầu làm trưởng tử.
 Ta nay thành Phật đạo
 Thọ pháp làm Pháp-tử.

Ở trong đời vị lai
 Gặp vô lượng ức Phật
 Làm trưởng tử cho kia
 Một lòng cầu Phật đạo.
 Hạnh kín của La-Hầu
 Chỉ ta biết được thôi
 Hiện làm con cả ta
 Để chỉ các chúng sanh
 Vô lượng ức nghìn muôn
 Công đức không thể đếm
 An trụ trong Phật pháp
 Để cầu đạo vô thượng.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn thấy bậc hữu-học cùng vô-học hai nghìn người, chí ý hòa dịu vắng lặng trong sạch, một lòng nhìn Phật, Phật bảo A-Nan: "Ông thấy bậc hữu-học vô-học nghìn người đây chăng?"

- Vâng! Con đã thấy.

- A-Nan! Các người sẽ cúng dường các đức Như-lai như số vi trần trong năm mươi thế giới, cung kính tôn trọng hộ trì pháp tạng. Rồi sau đồng thời ở cõi nước trong

mười phương đều được thành Phật, đều đồng một hiệu là Bảo-Tướng Như-lai Ứng-cúng, Chính-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ Điều-ngự trượng-phu. Thiên-nhân-sư, Phật Thế-Tôn, sống lâu một kiếp, cõi nước trang nghiêm, thanh-văn, bồ-tát, chánh pháp, tượng pháp thấy đều đồng nhau.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Hai nghìn thanh-văn đây
 Nay đứng ở trước ta
 Thấy đều thọ ký cho
 Đời sau sẽ thành Phật
 Cúng dường các đức Phật
 Như số trần nói trên.
 Hộ trì tạng pháp Phật
 Sau sẽ thành Chánh-giác
 Đều ở nơi mười phương
 Thấy đồng một danh hiệu
 Đồng thời ngời đạo tràng
 Để chứng tuệ vô thượng

Điều hiệu là Bảo-Tướng
 Cõi nước cùng đệ tử
 Chánh pháp và tượng pháp
 Thấy đều không có khác.
 Điều dùng các thần thông
 Độ mười phương chúng sanh
 Tiếng đồn vang khắp cùng
 Lân nhập vào niết-bàn.

Lúc đó, bậc hữu-học cùng vô-học hai nghìn người nghe đức Phật thọ ký vui mừng hớn hở mà nói kệ rằng:

Thế-Tôn đèn tuệ sáng
 Con nghe tiếng thọ ký
 Lòng vui mừng đầy đủ
 Như được nước cam lộ.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ TƯ

10.- PHẨM "PHÁP SƯ" THỨ MƯỜI

Lúc bấy giờ, đức Thế-Tôn nhân nói với Dược-Vương Bồ-Tát để bảo tám muôn đại sĩ rằng: Dược-Vương! Trong đại chúng đây vô lượng hàng chư thiên, long-vương, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu la, ca-lâu-la, khẩn-na-la, ma-hầu-la-dà, nhưn cùng phi nhưn, và tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di, hạng cầu thanh-văn, hạng cầu bích-chi-phật, hạng cầu phật đạo, các loại như thế đều ở trước Phật nghe kinh Diệu-Pháp-Liên-Hoa một bài kệ một câu nhĩn đến một niệm tùy hỷ đó, ta đều thọ ký cho sẽ được vô-thượng chánh-đẳng-chánh-giác.

Phật bảo Dược-Vương: Lại sau khi đức Như-lai diệt độ, nếu có người nghe kinh Diệu-Pháp-Liên-Hoa, nhĩn đến một bài kệ

một câu niệm tùy hỷ đó, ta cũng thọ ký đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác cho.

Nếu lại có người thọ trì đọc tụng, giải nói, biên chép kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa, nhẫn đến một bài kệ, đối kinh điển này cung kính xem như Phật. Các thứ cúng dường, hoa, hương, chuỗi ngọc hương bột, hương xoa, hương đốt, lọng lụa, tràng phan, y phục, kỹ nhạc, nhẫn đến chấp tay cung kính. Dục-Vương nên biết! Các người trên đó đã từng cúng dường mười muôn ức phật, ở chỗ các đức phật thành tựu chí nguyện lớn vì thương xót chúng sanh mà sanh vào nhân gian.

Dục-Vương! Nếu có người hỏi những chúng sanh nào ở đời vị lai sẽ được làm phật? Nên chỉ các người trên đó ở đời vị lai ắt được làm phật. Vì sao? Nếu có gã thiện-nam, người thiện-nữ nào ở nơi Kinh Pháp Hoa nhẫn đến một câu, thọ trì, đọc tụng, giải nói biên chép. Các thứ cúng dường kinh quyển, hoa, hương, chuỗi ngọc, hương bột,

hương xoa, hương đốt lọng lụa, tràng phan, y phục, kỹ nhạc chấp tay cung kính. Người đó tất cả trong đời đều nên chiêm ngưỡng sùng phụng. Nên đem đồ cúng dường Như-lai mà cúng đó. Phải biết người đó là bồ-tát lớn thành xong đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, vì thương xót chúng sanh mà nguyện sanh trong đời để rộng nói phân biệt kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa, huống lại người trọn hay thọ trì và các thứ cúng dường.

Dục-Vương nên biết! Người đó tự bỏ nghiệp báo thanh tịnh sau khi ta diệt độ vì thương chúng sanh mà sanh nơi đời ác, rộng nói kinh này. Nếu người thiện-nam, người thiện-nữ đó, sau khi ta diệt độ có thể riêng vì một người nói Kinh Pháp Hoa, nhẫn đến một câu, phải biết người đó là sứ của Như-lai, đức Như-lai sai làm việc của Như-lai, huống là ở trong đại chúng rộng vì người nói.

Dục-Vương! Nếu có người ác dùng tâm không lành ở trong một kiếp hiện ở trước

Phật thường chê mắng phật, tội đó còn nhẹ. Nếu có người dùng một lời dữ chê mắng người tại gia hay xuất gia đọc tụng Kinh Pháp Hoa, tội đây rất nặng.

Dược-Vương! Có người đọc tụng Kinh Pháp Hoa, phải biết người đó dùng đức trang nghiêm của phật tự trang nghiêm mình, thời được Như-lai dùng vai mang vác. Người đó đến đâu, mọi người nên hướng theo làm lễ, một lòng chấp tay cung kính cúng dường, tôn trọng, ngợi khen: hoa, hương, chuỗi ngọc, hương bột, hương xoa, hương đốt, lọng nhiễu, tràng phan, y phục, đồ ngon, trỗi các thứ kỹ nhạc, đồ cúng bậc thượng của trong loài người mà đem cúng dường cho người đó, nên cầm hoa báu trời mà rải cúng đó, nên đem đồng báu trên trời dâng cho đó.

Vì sao? Người đó hoan hỷ nói pháp, giây lát nghe pháp liền được rốt ráo vô-thượng chánh-đẳng chánh giác vậy.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu muốn trụ phật đạo
 Thành tựu trí tự nhiên
 Thường phải siêng cúng dường
 Người thọ trì Pháp-Hoa.
 Có ai muốn mau được
 Nhứt-thiết-chủng trí-tuệ
 Nên thọ trì kinh này
 Và cúng dường người trì.
 Nếu người hay thọ trì
 Kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa
 Nên biết là sứ Phật
 Thương nhớ các chúng sanh
 Những người hay thọ trì
 Kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa
 Xa bỏ cõi thanh tịnh
 Thương chúng nên sanh đây
 Phải biết người như thế
 Chỗ muốn sanh tự tại
 Ở nơi đời ác này
 Rộng nói pháp vô thượng,
 Nên đem hoa, hương trời
 Và y phục, báu trời
 Đồng báu tốt trên trời

Cúng dường người nói pháp
 Đời ác, sau ta diệt
 Người hay trì kinh này
 Phải chấp tay lễ kính
 Như cúng dường Thế-Tôn,
 Đồ ngon ngọt bậc thượng
 Và các món y phục
 Cúng dường phật tử đó
 Mong được giây lát nghe.
 Nếu người ở đời sau
 Hay thọ trì kinh này
 Ta khiến ở trong người
 Làm việc của Như-lai.
 Nếu ở trong một kiếp
 Thường ôm lòng chẳng lành
 Đổ mắt mà mắng phật
 Mắc vô lượng tội nặng
 Có người đọc tụng trì
 Kinh Diệu-Pháp-Hoa này
 Giây lát dùng lời mắng
 Tội đây còn hơn kia.
 Có người cầu Phật đạo
 Mà ở trong một kiếp

Chấp tay ở trước ta
 Dùng vô số kệ khen
 Do vì khen Phật vậy
 Được vô lượng công đức.
 Khen ngợi người trì kinh
 Phước đây lại hơn kia.
 Trong tám mươi ức kiếp
 Dùng sắc thanh tối diệu
 Và cùng hương, vị, xúc
 Cúng dường người trì kinh
 Cúng dường như thế rồi
 Mà được chốc lát nghe
 Thời nên tự mừng vui
 Nay ta được lợi lớn
 Được-Vương! Nay bảo ông
 Các kinh của ta nói
 Mà ở trong kinh đó
 Pháp-Hoa tốt thứ nhất.

Lúc bấy giờ, Phật lại bảo ngài Được-Vương Đại Bồ-Tát: Kinh điển của ta nói nhiều vô lượng nghìn muôn ức, đã nói, hiện

nói, sẽ nói, mà ở trong đó Kinh Pháp Hoa rất là khó tin khó hiểu.

Dược-Vương kinh này là tạng bí yếu của các đức phật, chẳng có thể chia bửa vọng trao cho người. Kinh đây là của các đức phật giữ gìn từ xưa đến nay chưa từng bày nói, mà chính kinh này khi Như-lai đương hiện tại còn nhiều kẻ oán ghét, huống là sau lúc phật diệt độ.

Dược-Vương nên biết! Sau khi Như-lai diệt độ, người nào có thể biên chép, thọ trì, đọc tụng, cúng dường vì người khác mà nói, thời được Như-lai lấy y trùm đó, lại được các đức phật hiện tại ở phương khác hộ niệm cho. Người đó có sức tin lớn và sức trí nguyện, các sức căn lành, phải biết người đó cùng Như-lai ở chung, được đức Như-lai lấy tay xoa đầu.

Dược-Vương! Nơi nơi, chỗ chỗ, hoặc nói, hoặc đọc, hoặc tụng, hoặc chép, hoặc chỗ có quyển kinh này đều nên dựng tháp bằng bảy

thứ báu cho tốt cao rộng đẹp đẽ, chẳng cần để xá-lợi.

Vì sao? Vì trong đó đã có toàn thân của đức Như-lai rồi. Tháp đó nên dùng tất cả hoa, hương, chuỗi ngọc, lọng lụa, tràng phan, kỹ nhạc, ca tụng, để cúng dường kính tôn trọng ngợi khen. Nếu có người thấy được pháp này mà lễ lạy cúng dường, phải biết những người đó đều gần đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Dược-Vương! Có rất nhiều người tại gia cùng xuất gia làm đạo bồ-tát, nếu chẳng có thể thấy nghe, đọc tụng, biên chép thọ trì, cúng dường được Kinh Pháp Hoa này, phải biết người đó chưa khéo tu đạo bồ-tát. Nếu có người được nghe kinh điển này, mới là khéo tu đạo bồ-tát. Có chúng sanh nào cầu Phật đạo hoặc thấy hoặc nghe Kinh Pháp Hoa này, nghe xong tin hiểu thọ trì, nên biết người đó được gần đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Dược-Vương! Thí như có người khát tìm nước ở nơi gò cao kia xoi đào tìm đó, vẫn thấy đất khô biết rằng nước còn xa, ra công đào không thôi, lần thấy đất ướt rồi thấy đến bùn, tâm người đó quyết chắc biết rằng nước ắt gần.

Bồ-tát cũng lại như thế, nếu chưa nghe chưa hiểu chưa có thể tu tập Kinh Pháp Hoa này, phải biết người đó cách đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác còn xa.

Nếu được nghe hiểu suy gẫm tu tập kinh này, thời chắc biết được gần vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Vì sao? Vì đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác của bồ-tát đều thuộc kinh này, kinh này mở môn phương tiện bày tướng chân thật. Tạng Kinh Pháp Hoa này, xa kín nhiệm sâu không có người đến được, nay Phật vì giáo hóa để thành tựu bồ-tát mà chỉ bày cho.

Dược-Vương! Nếu có bồ-tát nghe Kinh Pháp Hoa này mà kinh nghi sợ sệt, phải biết đó là bồ-tát mới phát tâm. Nếu hàng thanh-văn nghe kinh này mà kinh nghi sợ sệt, phải biết đó là hàng tăng-thượng-mạn. (7)

Dược-Vương! Nếu có người thiện-nam, người thiện-nữ nào, sau khi đức Như-lai diệt độ muốn vì hàng bốn chúng mà nói Kinh Pháp Hoa này thời phải nói cách thế nào? Người thiện-nam, thiện-nữ đó phải vào nhà Như-lai, mặc y Như-lai, ngồi tòa Như-lai, rồi mới nên vì bốn chúng mà rộng nói kinh này.

Nhà Như-lai chính là tâm từ bi lớn đối với trong tất cả chúng sanh, y Như-lai chính là lòng nhu hòa nhẫn nhục, tòa Như-lai chính là nhứt thiết pháp không. An trụ trong đây, sau rồi dùng tâm không biếng trễ vì các bồ-tát và bốn chúng rộng nói Kinh Pháp Hoa này.

Dược-Vương! Bấy giờ ta ở nước khác sai hàng hóa nhưn làm chúng nhóm nghe pháp của người đó, ta cũng sai hóa tỳ-kheo, tỳ-

kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di nghe người đó nói pháp. Các người biến hóa đó nghe pháp tin nhận thuận theo không hề trái. Nếu người nói pháp ở chỗ vắng vẻ, ta liền sai nhiều trời, rồng, quỷ, thần, càn-thát-bà, a-tu-la v.v... nghe người đó nói pháp. Ta dầu ở nước khác nhưng luôn luôn khiến người nói pháp đó được thấy thân ta. Nếu ở trong kinh này quên mất câu lối, ta lại vì nói cho đó được đầy-đủ.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Muốn bỏ tánh biếng lười
 Nên phải nghe kinh này
 Kinh này khó được nghe
 Người tin nhận cũng khó.
 Như người khát cần nước
 Xoi đào nơi gò cao
 Vẫn thấy đất khô ráo
 Biết cách nước còn xa
 Lầm thấy đất ướt bùn
 Quyết chắc biết gần nước

Dược-Vương! Ông nên biết
 Các người như thế đó
 Chẳng nghe Kinh Pháp Hoa
 Cách trí Phật rất xa,
 Nếu nghe kinh sâu này
 Quyết rõ pháp thanh-văn
 Đây là vua các kinh
 Nghe xong suy gẫm kỹ
 Phải biết rằng người đó
 Gần nơi trí huệ Phật.
 Nếu người nói kinh này
 Nên vào nhà Như-lai
 Mặc y của Như-lai
 Mà ngồi tòa Như-lai
 Ở trong chúng không sợ
 Rộng vì người giải nói,
 Từ bi lớn làm nhà
 Y nhu hòa nhẫn nhục
 Các pháp không làm tòa
 Ở đó vì người nói.
 Nếu lúc nói kinh này
 Có người lời ác mắng
 Dao, gậy, ngói, đá đánh

Nhớ Phật nên phải nhịn.
 Ta trong muôn ức cõi
 Hiện thân sạch bên chắc
 Trái vô lượng ức kiếp
 Vì chúng sanh nói pháp.
 Sau khi ta diệt độ
 Nếu hay nói kinh này
 Ta sai hóa tứ chúng
 Tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni
 Và nam, nữ thanh tịnh
 Cúng dường nơi pháp-sư
 Dẫn dắt các chúng sanh
 Nhóm đó khiến nghe pháp.
 Nếu người muốn làm hại
 Dao gậy cùng ngói đá
 Thời khiến người biến hóa
 Giữ gìn cho người đó
 Nếu người nói Pháp-Hoa
 Ở riêng nơi vắng vẻ
 Lặng lẽ không tiếng người
 Đọc tụng kinh điển này
 Bảy giờ ta vì hiện
 Thân thanh tịnh sáng suốt

Nếu quên mất chương cú
 Vì nói khiến thông thuộc.
 Nếu người đủ đức này
 Hoặc vì bốn chúng nói
 Chỗ vắng đọc tụng kinh
 Luôn được thấy thân ta
 Nếu người ở chỗ vắng
 Ta sai trời, long-vương
 Dạ-xoa, quỷ, thần thấy
 Vì làm chúng nghe pháp.
 Người đó ưa nói pháp
 Phân giải không trở ngại
 Nhờ các phật hộ niệm
 Hay khiến đại chúng mừng
 Nếu ai gần pháp-sư
 Mau được đạo bồ-tát
 Thuận theo thầy đó học
 Được thấy hằng sa phật.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ TƯ

11.- PHẨM "HIỆN BỬU THÁP"

THỨ MƯỜI MỘT

Lúc bấy giờ, trước Phật có tháp bằng bảy báu, cao năm trăm do-tuần, ngang rộng hai trăm năm mươi do-tuần, từ dưới đất nổi lên trụ ở giữa hư không; các món vật báu trau giồi, năm nghìn bao lớn, nghìn muôn phòng nhà, vô số tràng phan để nghiêm sức đó, chuỗi ngọc báu rủ xuống, muôn nghìn linh báu treo trên tháp. Bốn mặt đều thoảng đưa ra mùi hương gỗ ly-cầu chiên-đàn khắp cùng cả cõi nước.

Các phan lọng đều dùng bảy thứ báu, vàng, bạc, lưu ly, xa-cừ, mã-nã, trân châu và mai-khôi hợp lại thành, cao đến ngang cung trời Tứ-thiên-vương, trời Đao-Lợi rưới hoa mạn-đà-la cúng dường tháp báu.

Các trời khác và rồng, dạ-xoa, càn thát-bà, a-tu-la, ca-lâu-la, khẩn-na-la, ma-hầu-la-dà, nhơn, phi-nhơn v.v... nghìn muôn ức chúng đều đem tất cả hoa, hương, chuỗi ngọc, phan lọng, kỹ nhạc mà cúng dường tháp báu, đồng cung kính tôn trọng ngợi khen.

Bấy giờ trong tháp báu vang tiếng lớn ra khen rằng: Hay thay! Hay thay! Đức Thích-Ca Mâu-Ni Thế-Tôn! có thể dùng huệ lớn bình đẳng vì đại chúng nói kinh Diệu-Pháp-Liên-Hoa là pháp giáo hóa bồ-tát được chư Phật hộ niệm. Đúng thế! Đúng thế! Đức Thích-Ca Mâu-Ni Thế-Tôn! như lời Phật nói đó, đều chân thật.

Bấy giờ, bốn chúng thấy tháp báu lớn trụ trong hư không, lại nghe trong tháp vang tiếng nói ra đều được pháp hỷ, lấy làm lạ chưa từng có, liền từ chỗ ngồi đứng dậy cung kính chấp tay rồi đứng một bên.

Lúc đó, có vị đại bồ-tát tên Đại-Nhạo-Thuyết biết lòng nghi của tất cả trời, người,

a-tu-la, v.v... trong thế gian mà bạch Phật rằng: Bạch Thế-Tôn! Do nhân duyên gì mà có tháp này từ đất nổi lên, lại ở trong tháp vang ra tiếng như thế?

Lúc đó, Phật bảo ngài Đại-Nhạo-Thuyết Bồ tát: Trong tháp báu này có toàn thân Như-lai, thời quá khứ về trước cách đây vô lượng nghìn muôn ức vô số cõi nước ở phương đông có nước tên Bảo-Tịnh, trong nước đó có Phật hiệu là Đa-Bảo, đức Phật đó tu hành đạo bồ-tát phát lời thệ nguyện lớn rằng: Nếu ta được thành Phật sau khi diệt độ trong cõi nước ở mười phương có chỗ nào nói Kinh Pháp Hoa, thời tháp miếu của ta vì nghe kinh đó mà nổi ra nơi trước để làm chứng minh khen rằng: Hay thay! Đức Phật đó thành Phật rồi lúc sắp diệt độ ở trong đại chúng trời, người bảo các tỳ-kheo rằng: Sau khi ta diệt độ muốn cúng dường toàn thân của ta thời nên dựng một tháp lớn.

Đức Phật đó dùng sức nguyện thần thông nơi nơi chỗ chỗ trong mười phương cõi nước,

nếu có nói Kinh Pháp Hoa, thời tháp báu đó đều nổi ra nơi trước, toàn thân Phật ở trong tháp khen rằng: Hay thay! Hay thay! Đại-Nhạo-Thuyết! Nay tháp của Đa-Bảo Như-lai vì nghe nói Kinh Pháp Hoa nên từ dưới đất nổi lên khen rằng: Hay thay! Hay thay!

Bấy giờ, ngài Đại-Nhạo-Thuyết Bồ-Tát do sức thần của đức Như-lai mà bạch Phật rằng: Bạch Thế-Tôn! Chúng con nguyện muốn thấy thân của đức Phật đó.

Phật bảo ngài Đại-Nhạo-Thuyết Bồ-Tát Ma-ha-tát: Phật Đa-Bảo đó có nguyện sâu nặng: Nếu lúc tháp báu của ta vì nghe Kinh Pháp Hoa mà hiện ra nơi trước các đức Phật, có Phật nào muốn đem thân ta chỉ bày cho bốn chúng, thời các vị Phật của Phật đó phân thân ra nói pháp ở các cõi nước trong mười phương đều phải nhóm cả một chỗ, vậy sau thân của ta mới hiện ra.

Đại-Nhạo-Thuyết! Các vị Phật của ta phân thân nói pháp ở các cõi nước trong mười phương nay nên sẽ nhóm lại.

Ngài Đại-Nhạo-Thuyết bạch Phật rằng: Thưa Thế-Tôn! Chúng con cũng nguyện muốn thấy các vị Phật của Thế-Tôn phân thân để lễ lạy cúng dường.

Bấy giờ, Phật phóng một lần sáng nơi lông trắng giữa chặn mày, liền thấy năm trăm muôn ức na-do-tha hằng-hà-sa cõi nước ở phương Đông. Các cõi nước đó đều dùng pha lê làm đất, cây báu, y báu để làm đồ trang nghiêm, vô số nghìn muôn ức bồ-tát đầy đầy trong nước đó. Khắp nơi giăng màn báu, lưới báu phủ trên, đức Phật trong nước đó đều dùng tiếng lớn tốt mà nói các pháp, và thấy vô lượng nghìn muôn ức bồ-tát khắp đầy trong nước đó vì chúng sanh mà nói pháp. Phương Nam, Tây, Bắc, bốn phía, trên dưới chỗ tướng sáng lông trắng chiếu đến cũng lại như thế.

Lúc đó, các phật ở mười phương đều bảo chúng bồ-tát rằng: Thiện-nam-tử! Ta nay phải qua thế giới Ta-bà, chỗ của đức Thích-

Ca Mâu-Ni Phật, cùng để cúng dường tháp báu của Đa-Bảo Như-lai.

Lúc bấy giờ, cõi Ta-bà liền biến thành thanh tịnh, đất bằng lưu ly, cây báu trang nghiêm, vàng ròng làm dây để giăng ngăn tám đường, không có các tụ lạc làng xóm, thành ấp, biển cả, sông ngòi, núi sông cùng rừng bụi. Đốt hương báu lớn, hoa mạn-đà-la trải khắp cõi đất, dùng lưới màn báu giăng trùm ở trên, treo những linh báu, chỉ lưu lại chúng trong hội này, dời các trời người để ở cõi khác.

Lúc đó các đức Phật đều đem theo một vị bồ-tát lớn để làm thị giả qua cõi Ta-bà đều đến dưới cây báu, mỗi mỗi cây báu cao năm trăm do-tuần, nhánh lá hoa trái thứ lớp rất trang nghiêm. Dưới các cây báu đều có tòa sư-tử cao năm do-tuần cũng dùng đồ báu tốt mà trau giồi đó.

Khi ấy, các đức Phật đều ngồi xếp bằng trên tòa này, như thế lần lượt đến khắp đầy cả cõi tam-thiên đại-thiên mà ở nơi thân của

đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật phân ra trong một phương vẫn còn chưa hết.

Bấy giờ, đức Thích-Ca Mâu-Ni vì muốn dung thọ các vị Phật của mình phân thân, nên ở tám phương lại biến thành hai trăm muôn ức na-do-tha cõi nước, đều làm cho thanh tịnh, không có địa-ngục, nga-quỷ, súc-sanh cùng a-tu-la, lại cũng dời các hàng trời người để ở cõi khác.

Những nước của Phật biến hóa ra đó cũng dùng lưu ly làm đất, cây báu trang nghiêm cao năm trăm do-tuần, nhánh lá hoa trái đều có thứ lớp tốt đẹp, dưới cây đều có tòa báu sư-tử cao năm do-tuần, dùng các thứ báu để trau giồi. Những nước đó cũng không có biển cả sông ngòi và các núi lớn: Núi Mục-chân-lân-đà, núi Thiết-vi, núi Đại thiết-vi, núi Tu-di v.v... thông làm một cõi nước Phật, đất báu bằng phẳng, các báu xen lẫn nhau làm màn trùm khắp ở trên, treo các phan lọng, đốt hương báu lớn, các hoa trời báu trải khắp trên đất.

Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật vì các Phật sẽ đến ngòi, nên ở nơi tám phương lại đều biến thành hai trăm muôn ức na-do-tha cõi nước, đều làm cho thanh tịnh, không có địa-ngục, nga-quỷ, súc-sanh và a-tu-la, lại dời các hàng trời người để ở cõi khác. Những nước biến hóa ra đó cũng dùng lưu ly làm đất, cây báu trang nghiêm, cao năm trăm do-tuần nhánh lá hoa trái thứ tự dưới cây đều có tòa sư tử bằng báu cao năm do-tuần, cũng dùng chất báu tốt mà trau giồi đó.

Những nước này cũng không có biển cả sông ngòi và các núi: Núi Mục-chân-lân-đà, núi Đại Mục-chân-lân-đà, núi Thiết-vi, núi Đại thiết-vi, núi Tu-di v.v..., thông lại làm một cõi nước Phật đất báu bằng phẳng, các báu đương xen lẫn nhau thành màn trùm khắp ở trên, treo các phan lọng, đốt hương báu tốt, các thứ hoa trời báu trải khắp trên đất.

Bấy giờ, ở phương Đông, các đức Phật trong trăm nghìn muôn ức na-do-tha hằng-

hà-sa cõi nước của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật phân thân ra, thấy đều nói pháp đến nhóm ở cõi này. Tuần tự như thế, các đức phật trong cõi nước ở mười phương thấy đều đến nhóm ngồi ở tám phương. Bấy giờ mỗi mỗi phương các đức Như-lai ngồi khắp đầy trong bốn trăm muôn ức na-do-tha cõi nước.

Lúc đó, các đức phật đều ngồi tòa sư-tử dưới cây báu, đều sai vị thị giả qua thăm viếng đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, đều đưa cho đầy bụm hoa báu mà bảo thị-giả rằng: Thiện-nam-tử! Người qua đến núi Kỳ-xà-Quật, chỗ của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, theo như lời của ta mà thưa cùng Phật thế này: “Như-Lai có được ít bệnh ít khổ sức khỏe an vui, và chúng bồ-tát cùng thanh-văn đều an ổn chăng?” Rồi đem hoa báu này rải trên Phật để cúng dường mà thưa rằng: “Đức Phật kia cùng muốn mở tháp báu này.” Các đức Phật sai người đến cũng như vậy.

Bấy giờ, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật thấy các vị phật của mình phân thân đến ngồi

trên tòa sư-tử, đều nghe các phật cùng muốn đồng mở tháp báu, Phật liền từ chỗ ngồi đứng dậy trụ trên hư không, tất cả hàng bốn chúng đồng đứng dậy chấp tay một lòng nhìn Phật.

Khi ấy đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật dùng ngón tay hữu mở cửa tháp bảy báu vang ra tiếng lớn, như tháo khóa chốt mở cửa thành lớn. Tức thời tất cả chúng trong hội đều thấy đức Đa-Bảo Như-lai ở trong tháp báu ngồi tòa sư-tử, toàn thân không rã như vào cảnh thiền định lại nghe Phật đó nói: Hay thay! Hay thay! Thích-Ca Mâu-Ni Phật sướng thích nói Kinh Pháp Hoa đó, ta vì nghe kinh đó mà đến cõi này.

Bấy giờ, hàng tứ chúng thấy đức Phật đã diệt độ vô lượng nghìn muôn ức kiếp về trước nói lời như thế đều khen là việc chưa từng có, đều đem hoa trời báu rải trên đức Phật Đa-Bảo và Phật Thích-Ca Mâu-Ni. Lúc đó đức Đa-Bảo Phật ở trong tháp báu chia nửa tòa cho Thích-Ca Mâu-Ni Phật mà nói

rằng: “Thích-Ca Mâu-Ni có thể đến ngồi trên tòa này.” Tức thời đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật vào trong tháp báu ngồi xếp bằng trên nửa tòa đó.

Bấy giờ, hàng đại chúng thấy hai đức Như-lai xếp bằng trên tòa sư tử trong tháp bảy báu thời đều nghĩ rằng: “Đức Phật ngồi trên cao xa, cúi mong đức Như-lai dùng sức thần thông làm cho bọn chúng con đều được ở trên hư không.”

Tức thời đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật dùng sức thần thông tiếp hàng đại chúng đều ở hư không, rồi dùng tiếng lớn mà khắp báo đó rằng: “Ai có thể ở trong cõi Ta-bà này rộng nói kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa nay chính phải lúc. Như-lai không bao lâu sẽ vào niết-bàn, Phật muốn đem Kinh Pháp Hoa này phó chúc cho có người.”

Khi ấy, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Đấng Thánh-chúa Thế-Tôn.

Dù diệt độ đã lâu
 Ở trong tháp báu này
 Còn vì pháp mà đến
 Các ông lại thế nào
 Há chẳng siêng vì pháp?
 Phật Đa-Bảo diệt độ
 Đã vô lượng số kiếp
 Nơi nơi đến nghe pháp
 Vì khó gặp được vậy.
 Phật kia bản nguyện rằng:
 Sau khi ta diệt độ
 Nơi nơi tháp ta qua
 Thường vì nghe Pháp-Hoa
 Lại vô lượng các Phật.
 Số nhiều như hằng sa
 Của ta phân thân ra
 Vì muốn đến nghe pháp
 Và cùng để ra mắt
 Phật diệt độ Đa-Bảo.
 Nên đều bỏ cõi đẹp.
 Cùng với chúng đệ tử
 Trời, người, rồng thần quỷ
 Và các việc cúng dường

Muốn pháp lâu ở đời
 Cho nên đến cõi này.
 Ta vì các Phật ngồi
 Dùng sức thần thông lớn
 Dời vô lượng trời người
 Làm cho nước thanh tịnh.
 Các đức Phật mỗi mỗi
 Đều đến dưới cây báu
 Như hoa sen trang nghiêm
 Nơi ao báu trong sạch
 Dưới mỗi cây báu đó
 Có tòa báu sư-tử (8)
 Phật xếp bằng ngồi trên
 Sáng suốt rất đẹp đẽ
 Như giữa đêm tối tăm
 Đốt đuốc lớn lửa sáng.
 Thân Phật thoảng hương thơm
 Bay khắp mười phương nước
 Chúng sanh được hương xông
 Vui mừng không kể xiết
 Thí như luồng gió lớn
 Thổi lay nhánh cây nhỏ
 Dùng cách phương tiện đó

Làm cho pháp ở lâu.
 Nói cùng hàng đại chúng
 Sau khi ta diệt độ
 Ai có thể hộ trì
 Đọc nói kinh pháp này
 Thời nay ở trước Phật
 Nên tự phát lời thệ.
 Cõi Phật Đa-Bảo kia
 Dầu đã diệt từ lâu
 Do bản thệ nguyện rộng
 Mà còn rền tiếng lớn.
 Đức Đa-Bảo Như-lai
 Và cùng với thân ta
 Nhóm họp các hóa Phật
 Phải nên biết ý này.
 Các hàng phật tử thủy
 Ai có thể hộ pháp
 Nay nên pháp nguyện lớn
 Khiến pháp ở đời lâu
 Có ai hay hộ được
 Kinh Diệu-Pháp-Hoa này
 Thời là đã cúng dường
 Thích-Ca cùng Đa-Bảo.

Đức Đa-Bảo Phật đây
 Ở trong tháp báu lớn
 Thường dạo qua mười phương
 Vì để nghe kinh này.
 Cũng là để cúng dường
 Các hóa Phật đến nhóm
 Trang nghiêm rất sáng đẹp
 Các thế giới vô lượng.
 Nếu người nói kinh này
 Thời là đã thấy ta
 Cùng Đa-Bảo Như-lai
 Và các vị hóa Phật.
 Các thiện-nam-tử này
 Đều nên suy nghĩ kỹ
 Đây là việc rất khó
 Phải phát nguyện rộng lớn
 Bao nhiêu kinh điển khác
 Số nhiều như hằng sa
 Dầu nói hết kinh đó
 Cũng chưa đủ làm khó,
 Hoặc đem núi Diệu-Cao
 Ném để ở phương khác
 Cách vô số cõi phật

Cũng chưa lấy làm khó.
 Nếu người dùng ngón chân
 Động cõi nước Đại-thiên
 Ném xa qua cõi khác
 Cũng chưa lấy làm khó,
 Hoặc đứng trên Hữu-Đảnh
 Nói vô lượng kinh khác
 Vì để dạy bảo người
 Cũng chưa lấy làm khó.
 Nếu sau lúc Phật diệt
 Người ở trong đời ác
 Có thể nói kinh này
 Đây thì rất là khó,
 Giả sử lại có người
 Dùng tay nắm hư không
 Để mà khắp dạo đi
 Cũng chưa lấy làm khó.
 Sau khi ta diệt độ
 Nếu người tự thư trì (9)
 Hoặc bảo người thư trì
 Đây thời là rất khó,
 Hoặc đem cả cõi đất
 Để trên móng ngón chân

Bay lên đến phạm-thiên
 Cũng chưa lấy làm khó,
 Sau khi Phật diệt độ
 Người ở trong đời ác
 Tạm đọc kinh pháp này
 Đây thì mới là khó.
 Giả sử gặp kiếp Thiêu (10)
 Gánh mang những củ khô
 Vào lửa không bị cháy
 Cũng chưa lấy làm khó,
 Sau khi ta diệt độ
 Nếu người trì kinh này
 Vì một người mà nói
 Đây thì mới là khó
 Hoặc người trì tám muôn
 Bốn nghìn các tạng pháp
 Đủ mười hai bộ kinh
 Vì người mà diễn nói
 Khiến các người nghe pháp
 Đều được sáu thần thông
 Dù được như thế đó
 Cũng chưa lấy làm khó
 Sau khi ta diệt độ

Nghe lãnh kinh điển này
 Hỏi nghĩa thú trong kinh
 Đây thì mới là khó.
 Hoặc có người nói pháp
 Làm cho nghìn muôn ức
 Đến vô lượng vô số
 Hằng-hà-sa chúng sanh
 Chứng được a-la-hán
 Đủ sáu phép thần thông
 Dầu có lợi ích đó
 Cũng chưa phải là khó,
 Sau khi ta diệt độ
 Nếu người hay phụng trì
 Những kinh điển như đây
 Đây thì là rất khó.
 Ta vì hộ Phật đạo
 Ở trong vô lượng cõi
 Từ thuở trước đến nay
 Rộng nói nhiều các kinh
 Mà ở trong kinh đó
 Kinh này là bậc nhất
 Nếu có người trì được
 Thì là trì thân Phật,

Các thiện-nam-tử này
 Sau khi ta diệt độ
 Ai có thể thọ trì
 Và đọc tụng kinh này
 Thì nay ở trước Phật
 Nên tự nói lời thệ.
 Kinh pháp đây khó trì
 Nếu người tạm trì đó
 Thời ta rất vui mừng
 Các đức phật cũng thế
 Người nào được như vậy
 Các đức phật thường khen
 Đó là rất dũng mãnh
 Đó là rất tinh tấn
 Gọi là người trì giới
 Bạc tu hạnh đầu-đà (11)
 Thời chắc sẽ mau được
 Quả vô thượng Phật đạo.
 Có thể ở đời sau
 Đọc trì kinh pháp này
 Là chơn thật phật tử
 Trụ ở bậc thuần thiện,
 Sau khi Phật diệt độ

Có thể hiểu nghĩa này
 Thì là mắt sáng suốt
 Của trời người trong đời
 Ở trong đời kinh sợ
 Hay nói trong chốc lát
 Tất cả hàng trời người
 Đều nên cúng dường đó.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ TƯ

12.- PHẨM "ĐỀ BÀ ĐẠT ĐA"

THỨ MƯỜI HAI

Lúc bấy giờ, đức Phật bảo các vị bồ-tát và hàng trời, người, bốn chúng: Ta ở trong vô lượng kiếp về thời quá khứ cầu Kinh Pháp Hoa không có lười mỏi. Trong nhiều kiếp thường làm vị Quốc-vương phát nguyện cầu đạo vô thượng Bồ-đề, lòng không thoái chuyển. Vì muốn đầy đủ sáu pháp Ba-la-mật nên siêng làm việc bố thí lòng không lẫn tiếc, bố thí voi, ngựa, bảy báu, nước thành, vợ, con, tôi tớ, bạn bè, cho đến đầu, mắt, tủy, óc, thân, thịt, tay, chân, chẳng tiếc thân mạng.

Thuở đó, nhân dân trong đời sống lâu vô lượng, vua vì mến pháp nên thôi bỏ ngôi vua, giao việc trị nước cho Thái-tử. Đánh

trống ra lệnh cầu pháp khắp bốn phương: Ai có thể vì ta nói pháp Đại-thừa, thời ta sẽ trọn đời cung cấp hầu hạ.

Khi ấy có vị tiên nhơn đến thưa cùng vua rằng: “Ta có pháp đại-thừa tên là Kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa, nếu đại-vương không trái ý ta, ta sẽ vì đại-vương mà tuyên nói.”

Vua nghe lời vị tiên nhơn nói, vui mừng hơn-hở, liền đi theo vị tiên nhơn để cung cấp việc cần dùng: hoặc hái trái, gánh nước, hoặc lượm củi, nấu ăn cho đến dùng thân mình làm giường ghế, thân tâm không biết mỏi. Thuở đó theo phụng thờ vị tiên nhơn trải qua một nghìn năm, vì trọng pháp nên siêng năng cung cấp hầu hạ cho tiên nhơn không thiếu thốn.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Ta nhớ kiếp quá khứ
 Vì cầu pháp đại-thừa
 Dầu làm vị Quốc vương

Chẳng ham vui ngũ dục
 Đánh chuông rao bốn phương
 Ai có pháp đại-thừa
 Nếu vì ta giải nói
 Thân sẽ làm tôi tớ.
 Giờ có tiên Trường-Thọ
 Đến thưa cùng đại-vương
 Ta có pháp nhiệm mầu
 Trong đời ít có được
 Nếu có thể tu hành
 Ta sẽ vì ông nói.
 Khi vua nghe tiên nói
 Sanh lòng rất vui đẹp
 Liền đi theo tiên như
 Cung cấp đồ cần dùng
 Lượm củi và rau trái
 Theo lời cung kính dâng
 Lòng ham pháp đại-thừa
 Thân tâm không lười mỏi,
 Khấp vì các chúng sanh
 Siêng cầu pháp mầu lớn
 Cũng không vì thân mình
 Cùng với vui ngũ dục

Nên dầu làm vua lớn
 Siêng cầu được pháp này
 Do đó được thành Phật
 Nay vẫn vì ông nói.

Phật bảo các tỳ-kheo rằng: Thuở ấy, vua đó thời chính thân ta, còn tiên như đó nay chính là ông Đề-Bà-Đạt-Đa. Do nhờ ông thiện-tri-thức Đề-Bà-Đạt-Đa làm cho ta đầy đủ sáu pháp Ba-la-mật, từ-bi hỷ-xả, ba mươi hai tướng tốt, tám mươi món đẹp, thân sắc vàng tía, mười trí lực, bốn món vô-sở-úy, bốn món nhiếp pháp, mười tám món bất cộng, thần thông đạo lực, thành bậc chánh-đẳng chánh-giác rộng độ chúng sanh, tất cả công đức đó đều là nhân thiện-tri-thức Đề-Bà-Đạt-Đa cả.

Phật bảo hàng tứ chúng: Qua vô lượng kiếp về sau, ông Đề-Bà-Đạt-Đa sẽ được thành Phật hiệu là Thiên-Vương Như-lai, Ứng-cúng, Chính-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật

Thế-Tôn. Cõi nước đó tên là Thiên-Đạo, lúc Thiên-Vương Phật trụ ở đời hai mươi trung kiếp, rộng vì các chúng sanh mà nói pháp mầu, hằng-hà-sa chúng sanh được quả a-la-hán, vô lượng chúng sanh phát tâm duyên-giác, hằng-hà-sa chúng sanh phát tâm vô thượng đạo, được vô-sanh-nhãn đến bậc bất-thối-chuyển.

Sau khi đức Thiên-Vương Phật nhập niết-bàn, chánh-pháp trụ lại đời hai mươi trung kiếp, toàn thân xá-lợi dựng tháp bằng bảy báu, cao sáu mươi do-tuần. Các hàng trời nhân dân đều đem hoa đẹp, hương bột, hương xoa, hương đốt, y phục, chuỗi ngọc, tràng phan, lọng báu, kỹ nhạc, ca tụng để lễ lạy cúng dường tháp đẹp bằng bảy báu đó. Vô lượng chúng sanh được quả a-la-hán, vô lượng chúng sanh ngộ bích-chi Phật, bất-khả tư-nghì chúng sanh phát tâm bồ-đề đến bậc bất-thối-chuyển.

Đức Phật bảo các tỳ-kheo: Trong đời vị lai, nếu có kẻ thiện-nam, người thiện-nữ

nghe kinh Diệu-Pháp Liên-hoa phẩm Đề-Bà-Đạt-Đa, sanh lòng trong sạch kính tin chẳng sanh nghi lầm, thời chẳng đọa địa-ngục, ngạ-quỷ, súc-sinh, được sinh ở trước các đức Phật trong mười phương, chỗ người đó sanh ra thường được nghe kinh này. Nếu sanh vào cõi nhân thiên thời hưởng sự vui thắng diệu, nếu sanh ở trước Phật thời từ hoa sen hóa sanh.

Bấy giờ, ở hạ phương vị bồ-tát theo hầu đức Đa-Bảo Như-lai tên là Trí-Tích bạch với đức Đa-Bảo-Phật nên trở về bốn quốc. Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật bảo Trí-Tích rằng: Thiện-nam-tử! Chờ giây lát, cõi đây có Bồ-Tát tên Văn-Thù-Sư-Lợi có thể cùng ra mắt nhau luận nói pháp mầu rồi sẽ về bốn độ.

Lúc đó, ngài Văn-Thù-Sư-Lợi ngồi hoa sen nghìn cánh lớn như bánh xe, các vị bồ-tát cùng theo cũng ngồi hoa sen báu, từ nơi cung rồng Ta-Kiệt-La trong biển lớn tự nhiên vọt lên trụ trong hư không, đến núi Linh-Thứ, từ trên hoa sen bước xuống đến

chỗ Phật, làm lễ xong, qua chỗ Trí-Tích cùng hỏi thăm nhau rồi ngồi một phía.

Ngài Trí-Tích Bồ-Tát hỏi ngài Văn-Thù-Sư-Lợi rằng: Ngài qua cung rồng hóa độ chúng sanh số được bao nhiêu?

Ngài Văn-Thù-Sư-Lợi nói: Số đó vô lượng không thể tính kể, chẳng phải miệng nói được, chẳng phải tâm lường được, chờ chừng giây lát sẽ tự chứng biết.

Ngài Văn-Thù nói chưa dứt lời, liền có vô số bồ-tát ngồi hoa sen báu từ biển vọt lên đến núi Linh-Thứu trụ giữa hư không. Các vị bồ-tát này đều là của ngài Văn-Thù-Sư-Lợi hóa độ, đủ hạnh bồ-tát đều chung luận nói sáu pháp ba-la-mật. Những vị mà trước kia là thanh-văn ở giữa hư không nói hạnh thanh-văn nay đều tu-hành "nghĩa không" của đại-thừa.

Ngài Văn-Thù-Sư-Lợi nói với ngài Trí-Tích rằng: Tôi giáo hóa ở nơi biển việc đó như thế.

Lúc ấy, ngài Trí-Tích Bồ-Tát nói kệ khen rằng:

Đại trí đức mạnh mẽ
Hóa độ vô lượng chúng
Nay trong hội lớn này
Và tôi đều đã thấy
Diễn nói nghĩa thật tướng
Mở bày pháp nhưt thừa
Rộng độ các chúng sanh
Khiến mau thành Bồ đề.

Ngài Văn-Thù-Sư-Lợi nói: Ta ở biển chỉ thường tuyên nói Kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa.

Ngài Trí-Tích hỏi ngài Văn-Thù-Sư-Lợi rằng: Kinh này rất sâu vi diệu là báu trong các kinh, trong đời rất ít có vậy có chúng sanh nào siêng năng tinh tấn tu hành kinh này mau được thành Phật chẳng?

Ngài Văn-Thù-Sư-Lợi nói: Có con gái của vua rồng Ta-Kiệt-La mới tám tuổi mà căn tính lanh lẹ, có trí huệ, khéo biết các căn tính hành nghiệp của chúng sanh, được

pháp tổng-trì, các tạng pháp kín rất sâu của các phật nói đều có thể thọ trì, sâu vào thiền định, rõ thấu các pháp. Trong khoảnh sát-na phát tâm bồ-đề được bậc bất-thối-chuyển, biện tài vô ngại, thương nhớ chúng sanh như con đỏ, công đức đầy đủ, lòng nghĩ miệng nói pháp nhiệm mầu rộng lớn, từ bi nhân đức khiêm nhường, ý chí hòa nhã, năng ấy có thể đến bồ-đề.

Trí-Tích Bồ-Tát nói rằng: Tôi thấy đức Thích-Ca Như-lai ở trong vô lượng kiếp làm những hạnh khổ khó làm, chứa nhiều công đức để cầu đạo bồ-đề chưa từng có lúc thôi dứt: Ta xem trong cõi tam-thiên đại-thiên hẳn đến không có chỗ nhỏ bằng hạt cải, mà không phải là chỗ của bồ-tát bỏ thân mạng để vì lợi ích chúng sanh, vậy sau mới được thành đạo Bồ-đề, chẳng tin Long-nữ đó ở trong khoảng giây lát chứng thành bậc Chánh-giác.

Nói luận chưa xong, lúc đó con gái của long-vương bỗng hiện ra nơi trước đầu mặt

lễ kính Phật rồi đứng một phía nói kệ khen rằng:

Thấu rõ tướng tội phước
 Khấp soi cả mười phương
 Pháp thân tịnh vi diệu
 Đủ ba mươi hai tướng
 Dùng tám mươi món tốt
 Để trang nghiêm pháp thân
 Trời, người đều kính ngưỡng
 Long thần thấy cung kính
 Tất cả loài chúng sanh
 Không ai chẳng tôn phụng
 Lại nghe thành Bồ-đề
 Chỉ Phật nên chứng biết
 Tôi nói pháp đại-thừa
 Độ thoát khổ chúng sanh.

Bấy giờ, ngài Xá-Lợi-Phất nói với Long-nữ rằng: Người nói không bao lâu chứng được đạo vô thượng, việc đó khó tin. Vì sao? Vì thân gái như ướm chẳng phải là pháp khí, thế nào có thể được thành vô-thượng chánh-giác? Đạo Phật xa rộng phải trải qua vô

lượng kiếp cần khổ chứa nhóm công hạnh, tu đủ các độ, vậy sau mới thành được. Lại thân gái còn có năm điều chướng: Một, chẳng được làm phạm-thiên-vương; hai, chẳng được làm đế-thích; ba, chẳng được làm ma-vương; bốn, chẳng được làm chuyển-luân thánh-vương; năm, chẳng được làm phật. Thế nào thân gái được mau thành phật?"

Lúc đó, Long-nữ có một hột châu báu, giá trị bằng cõi tam-thiên đại-thiên đem dâng đức Phật. Phật liền nhận lấy. Long-nữ nói với Trí-Tích Bồ-Tát cùng tôn giả Xá-Lợi-Phất rằng: Tôi hiến châu báu, đức Thế-Tôn nạp thọ, việc đó có mau chăng?.

- Đáp: Rất mau.

- Long-nữ nói: Lấy sức thần của các ông xem tôi thành Phật lại mau hơn việc đó.

Đang lúc đó cả chúng hội đều thấy Long-nữ thoát nhiên biến thành nam tử, đủ hạnh bồ-tát, liền qua cõi Vô-Cấu ở phương Nam, ngồi tòa sen báu thành bậc Đẳng-chánh-

giác, đủ ba mươi hai tướng, tám mươi món đẹp, khắp vì tất cả chúng sanh trong mười phương mà diễn nói pháp mầu.

Khi ấy trong cõi Ta-bà hàng bồ-tát, thanh-văn, trời, rồng, bát-bộ, nhưn cùng phi-nhơn đều xa thấy Long-nữ kia thành Phật khắp vì hàng nhưn, thiên trong hội đó mà nói pháp, sanh lòng vui mừng đều xa kính lạy, vô lượng chúng sanh nghe pháp tỏ ngộ được bậc bất-thối-chuyển, vô lượng chúng sanh được lãnh lời thọ ký thành phật. Cõi Vô-Cấu sáu diệu vang động, cõi Ta-bà ba nghìn chúng sanh phát lòng bồ-đề mà được lãnh lời thọ ký.

Trí-Tích Bồ-Tát và ngài Xá-Lợi-Phất tất cả trong chúng hội yên lặng mà tin nhận đó.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- oOo ---

QUYỂN THỨ TƯ

13.- PHẨM "TRÌ" THỨ MƯỜI BA

Lúc bấy giờ, ngài Dược-Vương Đại Bồ-Tát và ngài Đại-Nhạo-Thuyết Bồ-Tát Maha-tát cùng chung với quyển thuộc hai muôn vị bồ-tát đều ở trước Phật nói lời thệ rằng: Cúi mong đức Thế-Tôn chớ lo, sau khi Phật diệt độ chúng con sẽ phụng trì đọc tụng nói kinh điển này, đời ác sau, chúng sanh căn lành càng ít, nhiều kẻ tăng-thượng mạn tham lợi dưỡng cúng-dưỡng, thêm lớn căn chướng lành, xa lìa đạo giải thoát, dầu khó có thể giáo hóa, chúng con sẽ khởi sức nhẫn lớn đọc tụng kinh này, thọ-trì giải nói biên chép, dùng các món cúng dường cho đến chẳng tiếc thân mạng.

Lúc đó, trong chúng có năm trăm vị a-la-hán đã được thọ ký đồng bạch Phật rằng:

Thế-Tôn! Chúng con cũng tự thệ nguyện ở nơi cõi khác rộng nói kinh này.

Lại có bậc học và vô học tám nghìn người đã được thọ ký đồng từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay hướng về phía Phật nói lời thệ rằng: Thế-Tôn! Chúng con cũng sẽ ở cõi khác rộng nói kinh này. Vì sao? -Vì người trong nước Ta-bà nhiều điều tệ ác, ôm lòng tăng-thượng-mạn, công đức cạn mỏng, giận hờn, tà vạy tâm không chơn thật.

Khi đó, dì của Phật là Đại-Ái-Đạo tỳ-kheo-ni cùng chung với bậc "học" và "vô học" tỳ-kheo-ni sáu nghìn người đồng từ chỗ ngồi đứng dậy chấp tay chiêm ngưỡng dung nhan của Phật mắt chẳng tạm rời.

Bấy giờ, Thế-Tôn bảo Kiều-Đàm-Di: Cố chi có sắc buồn mà nhìn Như-lai, tâm người toan không cho rằng ta chẳng nói đến tên người, để thọ ký thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác ư?

Kiều-Đàm-Di! Ta trước tổng nói tất cả thanh-văn đều đã được thọ-ký, nay người muốn biết thọ ký đó, đời tương lai sau người sẽ ở trong pháp hội của sáu muôn tám nghìn ức đức Phật làm vị đại Pháp-Sư và sáu nghìn vị "học" "vô-học" tỳ-kheo-ni đều làm pháp-sư. Người lần lần đủ đạo hạnh bồ-tát như thế sẽ được thành Phật hiệu là Nhứt-Thiết Chúng-Sanh Hỷ-Kiến Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-Thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn.

Kiều-Đàm-Di! Đức Nhứt-Thiết Chúng-Sanh Hỷ-Kiến Phật đó và sáu nghìn bồ-tát tuần tự thọ ký được đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Bấy giờ, mẹ của La-Hầu-La là bà Gia-Du-Đà-La tỳ-kheo-ni nghĩ rằng: Thế-Tôn ở nơi trong hội thọ ký riêng chẳng nói đến tên tôi.

Phật bảo bà Gia-Du-Đà-La: Người ở đời sau trong pháp hội của trăm nghìn muôn ức

đức phật, tu hạnh bồ-tát, làm vị đại pháp-sư, lần lần đầy đủ phật đạo ở trong cõi Thiên-Quốc sẽ được thành Phật hiệu là Cụ-Túc Thiên-Vạn Quang-Tướng Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn. Phật sống lâu vô lượng vô số kiếp.

Lúc đó bà Đại-Ái-Đạo tỳ-kheo-ni và bà Gia-Du-Đà-La tỳ-kheo-ni cùng cả quyến thuộc đều rất vui mừng được việc chưa từng có, liền ở trước Phật mà nói kệ rằng:

Đấng Thế-Tôn Đạo-Sư
 Làm an ổn trời người
 Chúng con nghe thọ ký
 Lòng an vui đầy đủ.

Các vị tỳ-kheo-ni nói kệ đó rồi, bạch Phật rằng: Chúng con cũng có thể ở cõi nước phương khác rộng tuyên nói kinh này.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn nhìn tám mươi muôn ức na-do-tha vị đại bồ-tát, các vị Bồ-

Tát đó đều là bậc bất-thối-chuyển, chuyển pháp-luân bất-thối được các pháp tổng-trì, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, đến trước Phật một lòng chấp tay mà nghĩ rằng: Nếu đức Thế-Tôn dạy bảo chúng ta nói kinh này, thời chúng ta sẽ như là Phật dạy rộng tuyên nói pháp này.

Các vị đó lại nghĩ: Nay đức Phật yên lặng chẳng thấy dạy bảo, chúng ta phải làm thế nào?

Lúc đó, các vị bồ-tát kính thuận ý của Phật, và muốn tự thỏa mãn bốn nguyện, bèn ở trước Phật nói lớn tiếng mà phát lời thệ rằng: Thế-Tôn, sau khi Như-lai diệt độ, chúng con đi giáp vòng qua lại khắp mười phương thế giới hay khiến chúng sanh biên chép kinh này, thọ trì, đọc tụng, giải nói nghĩa lý, nghĩ nhớ chơn chánh, đúng như pháp mà tu hành, như thế đều là sức oai thần của Phật. Cúi mong đức Thế-Tôn ở phương khác xa giữ gìn cho.

Tức thời các vị bồ-tát đều đồng tiếng mà nói kệ rằng:

Cúi mong Phật chớ lo
 Sau khi Phật diệt độ
 Trong đời ác ghê sợ
 Chúng con sẽ rộng nói.
 Có những người vô trí
 Lời ác mắng rửa tẩy
 Và dao gậy đánh đập
 Chúng con đều phải nhẫn.
 Tỳ-kheo trong đời ác
 Trí tà lòng dua vạy
 Chưa được nói đã được
 Lòng ngã mạn đầy đầy,
 Hoặc người mặc áo nạp
 Lặng lẽ ở chỗ vắng
 Tự nói tu chơn đạo
 Khinh rẻ trong nhân gian
 Vì ham ưa danh lợi
 Nói pháp cho bạch-y
 Được người đời cung kính
 Như lục thông La-hán

Người đó ôm lòng ác
 Thường nghĩ việc thế-tục
 Giả danh “A-luyện-nhã”
 Ưa nói lỗi chúng con
 Mà nói như thế này
 Các bọn tỳ-kheo này
 Vì lòng tham lợi dưỡng
 Nói luận nghĩa ngoại đạo
 Tự làm kinh điển đó
 Đối lầm người trong đời
 Vì muốn cầu danh tiếng
 Mà giải nói kinh đó
 Thường ở trong đại chúng
 Vì muốn phá chúng con
 Đến Quốc-vương, quan lớn
 Bà-la-môn, cư-sĩ
 Và chúng tỳ-kheo khác
 Chê bai nói xấu con
 Đó là người tà kiến
 Nói luận nghĩa ngoại đạo
 Chúng con vì kính Phật
 Đều nhẫn các ác đó
 Bị người đó khinh rằng

Các người đều là Phật
 Lời khinh mạn dưỡng ấy
 Đều sẽ nhẫn thọ đó.
 Trong đời ác kiếp trước
 Nhiều các sự sợ sệt
 Quỷ dữ nhập thân kia
 Mắng rủa hủy nhục con
 Chúng con kính tin Phật
 Sẽ mặc giáp nhẫn nhục
 Vì để nói kinh này
 Nên nhẫn các việc khó,
 Con chẳng mển thân mạng
 Chỉ tiếc đạo vô thượng.
 Chúng con ở đời sau
 Hộ trì lời Phật dạy
 Thế-Tôn tự nên biết
 Tỳ-kheo đời ác trước
 Chẳng biết Phật phương tiện
 Tùy cơ nghi nói pháp
 Chau mày nói lời ác
 Luôn luôn bị xua đuổi
 Xa rời nơi chùa tháp
 Các điều ác như thế

Nhớ lời Phật dạy bảo
 Điều sẽ nhận việc đó
 Các thành ấp xóm làng
 Kia có người cầu pháp
 Con đều đến chỗ đó
 Nói pháp của Phật dạy.
 Con là sứ của Phật
 Ở trong chúng không sợ
 Con sẽ khéo nói pháp
 Xin Phật an lòng ở
 Con ở trước Thế-Tôn
 Mời phương Phật đến nhóm
 Phát lời thệ như thế
 Phật tự rõ lòng con.

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOA

HẾT QUYỂN THỨ TƯ

Ôm châu đi làm thuê mướn, được chút ít cho là đủ. Nơi cao nguyên đào giếng, chí cầu sâu. Tháp báu vọt lên giáo hóa tròn

khắp. Nhân cùng quả đồng nói. Pháp mầu ý khẩn cầu.

NAM-MÔ PHÁP-HOẠI HỘI-THƯỢNG
 PHẬT BỒ-TÁT. (3 lần)

Năm trăm đệ tử thọ ký chứng quả Phật. Tháp Phật Đa-Bảo vọt ra trước, Ngài Nhạo-Thuyết hỏi căn nguyên. Vì pháp cầu thầy hiền, nghe diễn kinh Diệu-Liên.

NAM-MÔ QUÁ-KHỨ ĐA-BẢO PHẬT.
 (3 lần)

THÍCH NGHĨA

(1) 1.- Tỳ-kheo ; 2.- Tỳ-kheo ni ; 3.- ưu-bà-tắc, ưu-bà-di.

(2) Lãnh hội pháp mầu, lòng vui mừng, thân khoan khoái gọi là "pháp-hỷ-thực".

Trụ trong thiên định, tâm an, thân khoẻ gọi là "Thiền-duyệt-thực".

(3)

1.- Pháp-vô-ngại (có trí nói pháp suốt thông)

2.- Từ-vô-ngại (lời tiếng đầy đủ không trệ)

3.- Nghĩa-vô-ngại (nghĩa ý thấu đáo)

4.- Nhạo-thuyết-vô-ngại (thường ưa thích nói pháp).

(4)

1.- Nội hữu sắc tướng ngoại quán sắc giải thoát

2.- Nội vô sắc tướng ngoại quán sắc giải thoát

3.- Tịnh bội xả thân tác chứng giải thoát

4.- Hư không xứ giải thoát

5.- Thức vô biên xứ giải thoát

6.- Vô sở hữu xứ giải thoát

7.- Phi hữu tướng phi vô tướng giải thoát

8.- Diệt thọ tướng giải thoát.

(5) Tham, sân, si.

(6) Sau khi Phật diệt độ, thời kỳ đầu giáo pháp cùng người tu, chứng quả v.v., cũng như khi Phật còn tại thế thời gọi là "thời kỳ chánh pháp". Lần lần người tu và chứng quả không được như trước thời gọi là "thời kỳ tượng pháp" (tương tự).

(7) Được ít mà làm tự cho là được nhiều, chứng bậc thấp mà làm cho là chứng bậc cao.

(8) Sư-tử làm chúa loài muông thú, ở trong hàng thú tự tại vô úy. Tọa sư-tử chính là lấy nghĩa tự-tại vô-úy đó.

(9) Biên chép và thọ trì.

(10) Một đại-kiếp có 4 kỳ trung-kiếp:

Trung-kiếp thành.

Trung-kiếp trụ

Trung-kiếp hoại

Trung-kiếp không

- Thành là kết cấu hiện thành thế giới. Trụ là thời kỳ toàn vẹn thế giới hữu tình đều đầy đủ như hiện nay đây vậy. Hoại là hư rã, thế giới hư rã do 3 nguyên nhân: A- Lửa; B- Nước; C- Gió. Trong đây kiếp thiêu chính là thời kỳ lửa cháy tan thế giới. Tan hết là KHÔNG.

(11) Tiếng Phạn, nghĩa là giữ sạch bụi nhơ (đâu tẩu) có 12 hạnh:

Mặc phấn tảo y.

Chỉ ba y không được dư

Thường khát thực

Ngày một bữa ăn chánh

Ngày một lần ngồi ăn.

Ăn có tiết lượng

Ở chỗ vắng vẻ

*Ngồi trong gò mả
Ngồi dưới bóng cây
Ngồi chỗ trống
Tùy hạp ngồi
Ngồi luôn không nằm.*

SỰ TÍCH TỤNG ĐỀ KINH

MÌNH VÀ NGƯỜI ĐỀU THOÁT KHỔ

--oOo--

Quận Phùng-Dực, ông Lý-Sơn-Long làm chức Tả-Giám-Môn Hiệu-úy trong niên hiệu Võ-Đức bị bệnh chết, mà trên ngực khoảng bằng bàn tay không lạnh, người nhà chưa nỡ tẩn liệm. Đến ngày thứ bảy sống lại thuật rằng: “Đang lúc chết bị người bắt dẫn đến một dinh quan rất hùng tráng rộng lớn. Trong sân có bọn tù vài nghìn người, hoặc mang gông, hoặc xiềng xích đều đứng xây mặt về hướng Bắc, chật cả sân.

Quân hầu dắt Sơn-Long đến dưới dinh. Có một vị Thiên-Quan ngồi giường cao kẻ hầu hạ nghi vệ như hàng vua chúa. Sơn-Long hỏi quân hầu: “Quan nào đó?” Quân hầu đáp: “Vua đấy”. Sơn-Long đến dưới thêm. Vua hỏi: “Người thuở sanh bình làm

phước nghiệp gì?” Sơn-Long thưa: “Mỗi lần người trong làng thiết lập trai đàn giảng kinh tôi thường thí của vật đồng với người”. Vua lại hỏi: “Còn tự thân người làm phước nghiệp gì?” Sơn-Long thưa: “Tôi tụng thuộc Kinh Pháp Hoa hai quyển.” Vua nói: “Rất hay! Được lên thêm”. Ông Sơn-Long đã lên trên nhà thấy phía Đông-Bắc có một tòa cao giống như tòa diển giảng. Vua chỉ tòa nói với Sơn-Long rằng: “Nên lên tòa này tụng kinh”. Sơn-Long vâng lệnh đến bên tòa. Vua liền đứng dậy nói: “Thỉnh ngài Pháp-sư lên tòa”. Sơn-Long lên tòa xong. Vua liền xây về phía tòa mà ngồi. Sơn-Long khai kinh tụng rằng: “Diệu-Pháp Liên-Hoa kinh, phẩm Tự độ nhất”. - Vua nói: “Thỉnh Pháp-sư thôi”. Sơn-Long liền thôi, xuống tòa lại đứng dưới thêm đoái xem trong sân, bọn tù nhân vừa rồi không còn một người. Vua bảo Sơn-Long rằng: “Phước đức tụng kinh của ông chẳng những là tự lợi, hẳn đến làm cho bọn tù trong sân nhân nghe đề Kinh Pháp Hoa mà đều được thoát khổ, há chẳng hay lắm thay! Nay tha người trở về”.

Sơn-Long lạy từ. Đi được vài mươi bước, vua kêu trở lại rồi bảo quân hầu: “Nên dắt người này đi xem các ngục”.

Quân hầu liền dắt Sơn-Long đi qua phía Đông hơn trăm bước thấy một thành bằng sắt rất rộng lớn, trên có mái trùm kín. Quanh thành có nhiều lỗ nhỏ, thấy các nam nữ từ dưới đất bay vào trong lỗ liền chẳng trở ra. Sơn-Long lấy làm lạ hỏi quân hầu, thì được đáp: “Đây là đại địa-ngục, trong đó nhiều lớp phân cách theo tội riêng khác. Các người đó đều theo nghiệp dữ của mình đã tạo. Vào ngục chịu khổ”. Sơn-Long nghe nói xong buồn sợ xưng “Nam-mô Phật” xin quân hầu dắt ra. Đến cửa viện thấy một vạc lớn lửa mạnh nước sôi, bên vạc có hai người ngồi ngủ. Sơn-Long hỏi đó. Hai người đáp: “Tôi bị tội báo vào vạc nước sôi này. Nhờ Hiền-giả xưng Nam-mô Phật cho nên các người tội trong ngục đều được một ngày nghỉ mệt nên chúng tôi ngủ”. Sơn-Long lại xưng “Nam-mô Phật”.

Quân hầu đưa Sơn-Long về nhà, thấy hàng thân thuộc đương khóc, sắm sửa những đồ tẩm liệm. Sơn-Long vào đến bên thầy thời liền sống lại.

Chuyện trên đây là chính ông Lý-Sơn-Long nói với chủ chùa Tổng-Trì. Chủ chùa thuật lại với tôi.

(Rút trong bộ "Minh-bảo-ký")

Nhiệm-mầu thay Kinh Pháp Hoa! Người tụng trì được công đức, ngoài Phật ra không ai có thể nghĩ lường được. Đọa địa-ngục, vì tội nghiệp nặng, lên tòa vừa khai tụng đề kinh mà cả mấy ngàn tù nhân dưới sân đều thoát khổ. Thoát khổ là bởi tội nghiệp tiêu. Tội nghiệp nặng mà tức khắc tiêu tan, nếu không phải công đức rộng lớn quyết không thể được. Nghe đề Kinh Pháp Hoa mà công đức còn lớn dường ấy, huống là người trì tụng đề kinh, huống là người trì tụng một phẩm, một quyển đến toàn bộ, hẳn đến người giải nói, biên chép ấn tống. Ông Sơn-Long được thoát ngục, được vua trọng, được quân hầu kính, phải chăng là do oai lực của Kinh Pháp Hoa. Ta đối với Kinh Pháp Hoa, thật nên chí thành đánh đờ, thọ trì, đọc tụng, giải nói, in ấn, nếu ta có chí tự thoát khổ và thoát khổ cho người.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- oOo ---

QUYỂN THỨ NĂM

14.- PHẨM “AN LẠC HẠNH”

THỨ MƯỜI BỐN

Lúc bấy giờ, ngài Văn-Thù-Sư-Lợi Đại Bồ-tát bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Các vị bồ-tát này rất là ít có, vì kính thuận Phật nên phát thệ-nguyện lớn: ở nơi đời ác sau, hộ-trì đọc nói Kinh Pháp Hoa này. Thế-Tôn! Các vị đại bồ-tát ở đời ác sau, thế nào mà có thể nói kinh này?

Phật bảo ngài Văn-Thù-Sư-Lợi: Nếu vị Bồ-tát ở đời ác sau muốn nói kinh này, phải an-trụ trong bốn pháp:

Một, an-trụ nơi "hành xứ" và nơi "thân-cận-xứ" của bồ-tát, thời có thể vì chúng sinh mà diễn nói kinh này. Văn-Thù-Sư-Lợi! Thế nào gọi là chỗ "Hành-xứ" của đại bồ-tát? Nếu vị đại bồ-tát an trụ trong nhẫn-nhục

hòa-dịu khéo thuận mà không vụt-chạc lòng cũng chẳng kính sợ, lại ở nơi pháp không phân-biệt mà quán tưởng như thực của các pháp (1) cũng chẳng vin theo, chẳng phân-biệt, đó gọi là chỗ "hành-xứ" của bồ-tát. Thế nào gọi là chỗ "thân-cận" của đại bồ-tát? - Vị đại bồ-tát chẳng gần-gũi quốc-vương, vương-tử, đại-thần, quan-trưởng, chẳng gần-gũi các ngoại-đạo phạm-chí, ni-kiền-tử (2), v.v... và chẳng gần những kẻ viết sách thế tục ca ngâm; sách ngoại-đạo cùng với phái "lộ-già-da-đà" phái "nghịch-lộ-già-da-đà" (3), cũng chẳng gần gũi những kẻ chơi hung-hiểm đâm nhau, đánh nhau, và bọn na-la (4) v.v... bày các cuộc chơi biến-hiện. Lại chẳng gần-gũi bọn hàng thịt và kẻ nuôi heo, dê, gà, chó, săn-bắn chài lưới, hạng người sống với nghề ác, những người như thế hoặc có lúc lại đến thời

Bồ-tát vì nói pháp không có lòng mong cầu. Lại chẳng gần-gũi những tử-khiêu, tử-khiêu-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di, hạng người

cầu quả thanh-Văn, hoặc ở trong phòng, hoặc chỗ kinh-hành, hoặc ở trong giảng-đường chẳng cùng ở chung, hoặc có lúc những người đó lại đến, Bồ-tát theo cơ-nghi nói pháp không lòng mong cầu.

Văn-Thù-Sư-Lợi! Lại vị đại bồ-tát chẳng nên ở nơi thân người nữ cho là tướng có thể sinh tư-tưởng dục nhiễm mà vì nói pháp, cũng chẳng ưa thấy. Nếu vào nhà người chẳng cùng với gái nhỏ, gái trinh, gái góa, v.v... chung nói chuyện, cũng lại chẳng gần năm giống người bất-nam (5) để làm thân hậu. Chẳng riêng mình vào nhà người, nếu lúc có nhân-duyên cần riêng mình vào thời chuyên một lòng niệm phật. Nếu vì người nữ nói pháp thời chẳng hờ rãnh cười, chẳng bày hông, ngực, nhãn đến vì pháp mà còn chẳng thân-hậu, hướng lại là việc khác. Chẳng ưa nuôi đệ-tử sa-di ít tuổi và các trẻ nhỏ, cũng chẳng ưa cùng chúng nó đồng một thầy. Thường ưa ngồi thuyền ở chỗ vắng tu nhiếp

tâm mình. Văn-Thù-Sư-Lợi! Đó gọi là “chỗ thân-cận” ban đầu.

Lại nữa, vị đại Bồ-tát quán sát “Nhất-thiết, pháp không như thật tướng” chẳng điên-đảo, chẳng động, chẳng thối, chẳng chuyển, như hư-không, không có thật-tính, tất cả lời nói phô dứt, chẳng sinh, chẳng xuất, chẳng khởi, không danh, không tướng, thực không chỗ có, không lường, không ngần, không ngại, không chướng, chỉ do nhân-duyên mà có, từ điên-đảo mà sinh cho nên nói, thường ưa quán-sát pháp-tướng như thế đó gọi là “chỗ thân-cận” thứ hai của vị đại bồ tát.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu có vị bồ-tát
 Ở trong đời ác sau
 Lòng không hề sợ-sệt
 Muốn nói kinh pháp này
 Nên trụ vào "hành-xứ"
 Và trụ "thân-cận-xứ".

Thường xa rời quốc-vương
 Và con của quốc-vương
 Quan đại-thần, quan lớn
 Kẻ chơi việc hung-hiểm
 Cùng bọn chiên-đà-la (6)
 Hàng ngoại đạo phạm-chí
 Cùng chẳng ưa gần-gũi
 Hạng người tăng thượng-mạn
 Hàng học giả tham chấp
 Kinh, luật, luận tiểu-thừa
 Những tử-khiêu phá giới
 Danh tự a-la-hán
 Và những tử-khiêu-ni
 Ưa thích chơi giỡn cười
 Các vị ưu-bà-di
 Tham mê năm món dục
 Cầu hiện-tại diệt-độ
 Đều chớ có gần-gũi.
 Nếu những hạng người đó
 Dùng tâm tốt mà đến
 Tại chỗ của bồ-tát
 Để vì nghe phật đạo
 Bồ-tát thời nên dùng

Lòng không chút sợ-sệt
 Chẳng có niệm mong cầu
 Mà vì chúng nói pháp.
 Những gái góa, gái trinh
 Và các kẻ bất-nam
 Đều chớ có gần gũi
 Để cùng làm thân-hậu.
 Cũng chớ nên gần-gũi
 Kẻ đồ-tể cắt thái
 Săn bắn và chà lười
 Vì lợi mà giết hại
 Bán thịt để tự sống
 Buôn bán sắc gái đẹp
 Những người như thế đó
 Đều chớ có gần-gũi.
 Các cuộc chơi giỡn dữ
 Hung-hiểm đâm đánh nhau
 Và những dâm nữ thảy
 Trọn chớ có gần-gũi.
 Chớ nên riêng chỗ khuất
 Vì người nữ nói pháp
 Nếu lúc vì nói pháp
 Chẳng được chơi giỡn cười

Khi vào xóm khát thực
 Phải dất một tử-khiêu
 Nếu không có tử-khiêu
 Phải một lòng niệm phật
 Đây thời gọi tên là
 “Hành-xứ” “thân-cận-xứ”.
 Dùng hai xứ trên đây
 Có thể an-lạc nói.
 Lại cũng chẳng vịn theo
 Pháp thượng, trung và hạ
 Hữu-vi hay vô-vi
 Thực cùng pháp chẳng thực
 Cũng chẳng có phân-biệt
 Là nam là nữ thủy
 Lại chẳng được các pháp
 Chẳng biết cũng chẳng thấy
 Đây thời gọi tên là
 "Hành-xứ" của Bồ-tát.
 Tất cả các món pháp
 Đều không, chẳng chỗ có
 Không có chút thường-trụ
 Vẫn cũng không khởi diệt
 Đây gọi là "thân-cận"

Chỗ người trí hăng nương.
 Chớ đảo-điên phân-biệt
 Các pháp có hoặc không
 Là thực, chẳng phải thực
 Là sinh chẳng phải sinh,
 Ở an nơi vắng-vẻ
 Sửa trao nhiếp tâm mình
 An-trụ chẳng lai độn
 Như thể núi Tu-Di
 Quán-sát tất cả pháp
 Thấy đều không thực có
 Dường như khoảng hư-không
 Không có chút bền chắc.
 Chẳng sinh cũng chẳng xuất
 Chẳng động cũng chẳng thối
 Thường-trụ một tướng-thể
 Đó gọi là "cận-xứ".
 Nếu có vị tử-khiêu
 Sau khi ta diệt độ
 Vào được "hành-xứ" đó
 Thời lúc nói kinh này
 Không có lòng e sợ
 Vị bồ-tát có lúc

Vào nơi nhà tịnh-thất
 Lòng nghĩ nhớ chân chính
 Theo đúng nghĩa quán pháp.
 Từ trong thuyền-định dậy
 Vì các bậc quốc-vương
 Vương-tử và quan, dân
 Hàng bà-la-môn thầy
 Mà khai-hóa diển-bày
 Rộng nói kinh diển này
 Tâm vị đó an-ổn
 Không có chút khiếp-nhược.
 Văn-Thù-Sư-Lợi này!
 Đó gọi là bồ-tát
 An-trụ trong sơ-pháp
 Có thể ở đời sau
 Diển nói Kinh Pháp Hoa.

Lại Văn-Thù Sư-Lợi! Sau khi đức Như-lai diệt-độ, ở trong đời mạt-pháp muốn nói kinh này, phải trụ nơi hạnh an-lạc, hoặc miệng tuyên nói hoặc lúc đọc kinh đều chẳng ưa nói lỗi của người và của kinh diển; chẳng khinh mạn các pháp sư khác, chẳng

nói việc hay dở, tốt xấu của người khác. Ở nơi hàng thanh-văn cũng chẳng kêu tên nói lỗi quấy của người đó, cũng chẳng kêu tên khen-ngợi điều tốt của người đó. Lại cũng chẳng sinh lòng oán hiềm, vì khéo tu lòng an-lạc như thế, nên những người nghe pháp không trái ý. Có chỗ gạn hỏi, chẳng dùng pháp tiểu-thừa đáp, chỉ dùng pháp đại-thừa mà vì đó giải nói làm cho được bậc “Nhất-thiết chủng-trí.”

Khi ấy, Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Vị bồ-tát thường ưa
 An-ổn nói kinh pháp
 Ở nơi chỗ thanh-tịnh
 Mà sắp đặt sàng tòa
 Dùng hương dầu xoa thân
 Tắm gội các bụi dơ
 Mặc y mới sạch-sẽ
 Trong ngoài đều sạch thơm
 Ngồi an nơi pháp-tòa
 Theo chỗ hỏi vì nói.

Nếu có vị tỳ-khiêu
 Cùng với tỳ-khiêu-ni
 Các hàng ưu-bà-tắc
 Và hàng ưu-bà-di
 Quốc-vương và vương-tử,
 Các quan cùng sĩ-dân
 Dùng pháp nghĩa nhiệm-mầu
 Vui-vẻ vì họ nói
 Nếu có người gạn hỏi
 Theo đúng nghĩa mà đáp
 Nhân-duyên hoặc thí-dụ
 Giải-bày phân-biệt nói
 Dùng trí phương-tiện này
 Để khiến kia phát tâm
 Lần lần thêm đông nhiều
 Vào ở trong phật đạo.
 Trừ lòng lưỡi biếng trễ
 Cùng với tướng giải-đãi
 Xa rời các ưu-não
 Tâm từ lành nói pháp
 Ngày đêm thường tuyên nói
 Giáo-pháp vô-thượng đạo
 Dùng các việc nhân-duyên

Vô-lượng món thí-dụ
 Mở bày dạy chúng-sinh
 Để khiến chúng vui mừng
 Y-phục cùng đồ nằm
 Đồ ăn uống thuốc thang
 Mà ở nơi trong đó
 Không có chỗ mong cầu
 Chỉ chuyên một lòng nhớ
 Nhân-duyên nói kinh pháp
 Nguyện ta thành Phật-đạo
 Khiến mọi người cũng vậy
 Đó là lợi lành lớn
 Là an-vui cúng dàng
 Sau khi ta diệt-độ
 Nếu có vị tỳ-khiêu
 Có thể diễn nói được
 Kinh Diệu-Pháp-Hoa này
 Lòng không chút ghen hờn
 Không các nảo chướng-ngại
 Cũng lại không ưu-sầu
 Và cùng mắng nhiếc thảy
 Lại cũng không sợ-sệt
 Không dao gậy đánh đập

Cũng không xua-đuổi ra
 Vì an-trụ nhãn vậy
 Người trí khéo tu-tập
 Tâm mình được dưỡng ấy
 Thời hay trụ an-lạc
 Như ta nói ở trên
 Công-đức của người đó
 Trong nghìn muôn ức kiếp
 Tính kể hay thí-dụ
 Nói chẳng thể hết được.

Lại Văn-Thù-Sư-Lợi! Vị đại bồ-tát ở đời
 rốt sau lúc pháp gần diệt mà thụ-trì đọc-tụng
 kinh-điển này, chớ ôm lòng ghen-ghét dua-
 dối, cũng chớ khinh mắng người học Phật
 đạo, vạch tìm chỗ hay dở của kia. Nếu hàng
 tử-khiêu, tử-khiêu-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di,
 hoặc cầu thanh-văn, hoặc cầu duyên-giác,
 hoặc cầu bồ-tát đạo, đều không được làm
 nãó đó, khiến cho kia sinh lòng nghi-hối mà
 nói với người rằng: Các người cách đạo rất
 xa, trọn không thể được bậc nhất-thiết
 chủng-trí.

Vì sao? Vì các người là kẻ buông-lung,
 biếng trễ đối với đạo. Lại cũng chẳng nên
 hí-luận các pháp có chỗ giành cãi. Phải ở nơi
 tất cả chúng-sinh, khởi tưởng đại-bi, đối với
 các đức Như-lai sinh tưởng như cha lành, đối
 với các bồ-tát, tưởng là bậc đại-sư, với các
 đại bồ-tát ở mười-phương phải thâm tâm lễ
 lạy, với tất-cả chúng-sinh đều bình-đẳng nói
 pháp. Vì thuận theo pháp nên chẳng nói
 nhiều, chẳng nói ít, nhãn đến người ưa pháp
 cũng chẳng vì nói nhiều.

Văn-Thù-Sư-Lợi! Vị đại bồ-tát ở đời
 rốt sau lúc pháp muốn diệt nếu thành tựu được
 hạnh an-lạc thứ ba đây, thời lúc nói pháp
 này không ai có thể nãó loạn được bạn đồng
 học tốt chung cùng đọc tụng kinh này, cũng
 được đại-chúng thường đến nghe thụ. Nghe
 rồi hay nhớ, nhớ rồi hay tụng, tụng rồi hay
 nói, nói rồi hay chép, hoặc bảo người chép,
 cúng-dàng kinh quyển cung-kính tôn trọng
 ngợi khen.

Lúc bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên
lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu muốn nói kinh này
Phải bỏ lòng ghen hờn
Ngạo dua-dối tà-ngụy
Thường tu hạnh chất trực
Chẳng nên khinh miệt người
Cũng chẳng hí-luận pháp
Chẳng khiến kia nghi-hối
Rằng người chẳng thành phật,
Phật-tử đó nói pháp
Thường nhu-hòa hay nhẫn
Từ-bi với tất cả
Chúng-sinh lòng biếng trễ
Bồ-tát lớn mười-phương
Thương chúng nên hành đạo
Phải sinh lòng cung-kính
Đó là Đại-sư ta,
Với các Phật Thế-Tôn
Tưởng là cha vô-thượng,
Phá nơi lòng kiêu-mạn
Nói pháp không chướng-ngại

Pháp thứ ba như thế
Người trí phải giữ-gìn
Một lòng an-lạc hạnh
Vô-lượng chúng cung-kính.

Lại Văn-Thù-Sư-Lợi! Các vị đại bồ-tát ở
đời rớt sau lúc pháp gần diệt có vị nào trì
Kinh Pháp Hoa này ở trong hàng người tại-
gia, xuất-gia sinh lòng từ lớn, ở trong hạng
người chẳng phải bồ-tát sinh lòng bi lớn,
phải nghĩ thế này: những người như thế thời
là mất lợi lớn. Đức Như-lai phương-tiện tùy-
nghi nói pháp chẳng nghe, chẳng biết, chẳng
hay, chẳng hiểu, chẳng tin, chẳng hỏi. Người
đó dẫu chẳng hỏi, chẳng tin, chẳng hiểu kinh
này, lúc ta được vô-thượng chính-đẳng
chánh-giác, người đó tùy ở chỗ nào, ta dùng
sức thần-thông, sức trí-tuệ dẫn dắt đó khiến
được trụ trong pháp này. Văn-Thù-Sư-Lợi!
Vị đại bồ-tát đó ở sau lúc Như-lai diệt-độ
nếu thành-tựu được pháp thứ tư này thời lúc
nói pháp này không có lầm-lỗi, thường được
hàng tỷ-khiêu, tỷ-khiêu-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-

di, quốc-vương, vương-tử, đại-thần nhân-dân bà-la-môn, cư-sĩ thấy cúng-dàng cung-kính tôn-trọng ngợi-khen, hàng chư thiên ở trên hư-không vì nghe pháp cũng thường theo hầu. Nếu ở trong xóm làng thành ấp, rừng cây vắng-vẻ, có người đến muốn gạn hỏi, hàng chư thiên ngày đêm thường vì pháp mà vệ hộ đó, có thể khiến người nghe đều được vui mừng. Vì sao? Vì kinh này được sức thần của tất cả các đức phật thừa quá-khứ, vị-lai, hiện-tại giữ-gìn vậy. Văn-Thù-Sư-Lợi! Kinh Pháp Hoa này ở trong vô-lượng cõi nước, nhần đến danh-tự còn chẳng nghe được, hà-huống là được thấy thụ-trì đọc tụng. Văn-Thù-Sư-Lợi! Thí như vua Chuyển-luân-thánh-vương (10) sức lực mạnh-mẽ muốn dùng uy-thế hàng phục các nước, mà các vua nhỏ chẳng thuận mệnh-lệnh, bấy giờ chuyển-luân-thánh-vương đem các đạo binh ra đánh dẹp, vua thấy binh chúng những người đánh giặc có công, liền rất vui mừng theo công mà thưởng ban. Hoặc ban cho ruộng, nhà, xóm, làng, thành, ấp, hoặc ban

cho đồ y-phục trang-nghiêm nơi thân, hoặc cho các món trân-bảo, vàng, bạc, lưu-ly, xa-cừ, mã-nảo, san-hô, hổ-phách, voi, ngựa, xe, cộ, tôi-tố, nhân-dân, chỉ viên minh-châu trong buổi tóc chẳng đem cho đó. Vì sao? Vì riêng trên đỉnh vua có một viên châu này, nếu đem cho đó thời các quyến thuộc của vua ắt rất kinh lạ. Văn-Thù-Sư-Lợi! Như-lai cũng như thế, dùng sức thuyề-định trí-tuệ được cõi nước pháp, giáo-hóa trong ba cõi mà ma-vương chẳng khứng thuận-phục, các tướng hiền thánh của Như-lai cùng ma đánh nhau. Những người có công lòng cũng vui mừng, ở trong hàng chúng vì nói các kinh khiến tâm kia vui thích, ban cho các pháp thuyề-định, giải-thoát, vô-lậu căn-lực. Và lại ban cho thành niết-bàn, bảo rằng được diệt-độ để dẫn dắt lòng chúng làm cho đều được vui mừng, mà chẳng vì đó nói Kinh Pháp Hoa này. Văn-Thù-Sư-Lợi! Như vua chuyển-Luân thấy các binh chúng những người có công lớn, đem viên minh-châu khó tin từ lâu ở trong buổi tóc chẳng vọng cho

người, mà nay cho đó.Đức Như-lai cũng lại như thế, làm vị đại pháp-vương trong ba cõi, đem pháp mâu giáo-hóa tất cả chúng-sinh. Thấy quân hiền-thánh cùng ma ngũ-ấm, ma phiền-não (7), ma chết, đánh nhau có công lớn, diệt ba độc, khởi ba cõi, phá lưới ma. Lúc ấy Như-lai cũng rất vui mừng, Kinh Pháp Hoa này có thể khiến chúng-sinh đến bậc "nhất-thiết-trí" là pháp mà tất cả thế gian nhiều oán-ghét, khó tin, trước chưa từng nói mà nay nói đó.Văn-Thù-Sư-Lợi! Kinh Pháp Hoa này là lời nói bậc nhất của Như-lai, ở trong các lời nói thời là rất sâu, rốt sau mới ban cho, như vua sức mạnh kia lâu gìn viên minh-châu mà nay mới cho đó.

Văn-Thù-Sư-Lợi! Kinh Pháp Hoa này là tạng bí-mật của các đức Phật Như-lai, ở trong các kinh thời là bậc trên hết, lâu ngày giữ-gìn chẳng vọng tuyên nói, mới ở ngày nay cùng với các ông mà bày nói đó.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Thường tu-hành nhẫn-nhục
Thương xót tất cả chúng
Mới có thể diễn nói
Kinh của Phật khen ngợi.
Đời mạt-thế về sau
Người thụ-trì kinh này
Với tại-gia, xuất-gia
Và chẳng phải bồ-tát,
Nên sinh lòng từ-bi
Những người đó chẳng nghe
Chẳng tin kinh pháp này
Thời là mất lợi lớn
Khi ta chứng Phật-đạo
Dùng các sức phương-tiện
Vì nói kinh pháp này
Làm cho trụ trong đó.
Thí như vua chuyển-Luân
Thánh-vương có sức mạnh
Binh tướng đánh có công
Thưởng ban những đồ vật
Voi, ngựa và xe-cộ
Đồ trang-nghiêm nơi thân,
Và những ruộng cùng nhà

Xóm làng thành ấp thả
 Hoặc ban cho y-phục
 Các món trân báu lạ
 Tôi-tớ cùng của cải
 Đều vui mừng ban cho,
 Nếu có người mạnh-mẽ
 Hay làm được việc khó
 Vua mới mở buổi tóc
 Lấy minh-châu cho đó.
 Đức Như-lai cũng thế
 Là vua trong các pháp
 Nhẫn-nhục sức rất lớn
 Tặng báu trí-tuệ sáng
 Dùng lòng từ-bi lớn
 Đúng như pháp độ-đời
 Thấy tất cả mọi người
 Chịu các điều khổ-não
 Muốn cầu được giải-thoát
 Cùng các ma đánh nhau
 Phật vì chúng-sinh đó
 Nói các món kinh pháp
 Dùng sức phương-tiện lớn
 Nói các kinh điển đó,

Đã biết loài chúng-sinh
 Được sức mạnh kia rồi
 Rốt sau mới vì chúng
 Nói Kinh Pháp Hoa này
 Như vua thánh mở tóc
 Lấy minh-châu cho đó.
 Kinh này là bậc tôn
 Trên hết trong các kinh
 Ta thường giữ-gìn luôn
 Chẳng vọng vì mở bày
 Nay chính đã phải lúc
 Vì các ông mà nói.
 Sau khi ta diệt-độ
 Người mong cầu Phật-đạo
 Muốn được trụ an-ổn
 Diễn nói kinh pháp này
 Phải nên thường gần-gũi
 Bốn pháp trên như thế.
 Người đọc tụng kinh này
 Thường không bị ưu-não
 Lại không có bệnh đau
 Nhan-sắc được trắng sạch
 Chẳng sinh nhà bần-cùng

Dòng ti-tiện xấu-xa
 Chúng-sinh thường ưa thấy.
 Như ham-mộ hiền-thánh
 Các đồng-tử cõi trời
 Dùng làm kẻ sai khiến
 Dao gậy chẳng đến được
 Độc dữ chẳng hại được
 Nếu người muốn mắng-nhiếc
 Miệng thời liền ngậm bít
 Đạo đi không sợ-sệt
 Đường như sư-tử vương
 Trí-tuệ rất sáng-suốt
 Như mặt trời chói sáng.
 Nếu ở trong chiêm-bao
 Chỉ thấy những việc tốt
 Thấy các đức Như-lai
 Ngồi trên tòa sư-tử
 Các hàng chúng tử-khiêu
 Vây quanh nghe nói pháp.
 Lại thấy các long-thần
 Cùng a-tu-la thủy
 Số như cát sông Hằng
 Đều cung-kính chấp tay

Tự ngộ thấy thân mình
 Mà vì chúng nói pháp.
 Lại thấy các đức Phật
 Thân tướng thuần sắc vàng
 Phóng vô-lượng hào-quang
 Soi khắp đến tất cả
 Dùng giọng tiếng phạm-âm
 Mà diễn nói các pháp
 Phật vì hàng tứ-chúng
 Nói kinh pháp vô-thượng
 Thấy thân mình ở trong
 Chấp tay khen-ngợi Phật
 Nghe pháp lòng vui mừng
 Mà vì cúng-dàng Phật
 Được pháp đà-la-ni
 Chứng bậc bất-thối-trí,
 Phật biết tâm người đó
 Đã sâu vào Phật-đạo
 Liền vì thụ-ký cho
 Sẽ thành tối chính-giác.
 Thiện-nam-tử người này!
 Sẽ ở đời vị-lai
 Chứng được vô-lượng trí

Nên đạo lớn của Phật,
 Cõi nước rất nghiêm tịnh
 Rộng lớn không đâu bằng
 Cũng có hàng tứ-chúng
 Chắp tay nghe nói pháp.
 Lại thấy thân của mình
 Ở trong rừng núi vắng
 Tu-tập các pháp lành
 Chứng thực-tướng các pháp
 Sâu vào trong thuyền-định
 Thấy các phật mười-phương
 Các phật thân sắc vàng
 Trăm phước tướng trang-nghiêm
 Nghe pháp vì người nói
 Thường có mộng tốt đó.
 Lại mộng làm quốc-vương
 Bỏ cung-điện quyền thuộc
 Và ngũ-dục thượng diệu
 Đi đến nơi đạo-tràng
 Ở dưới gốc Bồ-Đề
 Mà ngồi tòa sư-tử
 Cầu đạo quá bảy ngày
 Được trí của các phật

Thành đạo vô-thượng rồi
 Dậy mà chuyển pháp-luân
 Vì bốn-chúng nói pháp
 Trái nghìn muôn ức kiếp
 Nói pháp mầu vô-lậu
 Độ vô-lượng chúng-sinh
 Sau sẽ vào niết-bàn
 Như khói hết đèn tắt.
 Nếu trong đời ác sau
 Nói pháp bậc nhất này
 Người đó được lợi lớn
 Các công-đức như trên

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ NĂM

15.- PHẨM “TÙNG ĐỊA DỮNG XUẤT”

THỨ MƯỜI LĂM

Lúc bấy giờ, các vị đại Bồ-tát ở cõi nước phương khác đông hơn số cát của tám sông Hằng, ở trong đại-chúng đứng dậy chấp tay làm lễ mà bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Nếu bằng lòng cho chúng con lúc sau khi Phật diệt-độ ở tại cõi Ta-Bà này siêng tu tinh tấn, giữ-gìn đọc-tụng, biên chép cúng-dàng kinh-điển này, thời chúng con sẽ ở trong cõi đây mà rộng nói đó.

Khi đó Phật bảo các chúng đại Bồ-tát: Thiện nam-tử! Thôi đi chẳng cần các ông hộ-trì kinh này. Vì sao? Vì cõi Ta-bà của ta tự có chúng đại Bồ-tát số đông bằng số cát của sáu muôn sông Hằng. Mỗi vị Bồ-tát có sáu muôn hằng-hà-sa quyến-thuộc, những

người đó có thể sau khi ta diệt-độ hộ-trì đọc tụng rộng nói kinh này.

Lúc Phật nói lời đó, cõi Ta-Bà trong tam-thiên đại-thiên cõi nước đất đều rung nứt, mà ở trong đó có vô-lượng nghìn muôn ức vị đại bồ-tát đồng thời vọt ra. Các vị bồ-tát đó thân đều sắc vàng, đủ ba mươi hai tướng tốt cùng vô-lượng ánh-sáng, trước đây đều ở dưới cõi Ta-Bà này, cõi đó trụ giữa hư-không. Các vị bồ-tát đó nghe tiếng nói của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật nên từ dưới mà đến. Mỗi vị bồ-tát đều là bậc đạo thủ trong đại chúng, đều đem theo sáu muôn hằng-hà-sa quyến-thuộc, huống là những vị đem năm muôn, bốn muôn, ba muôn, hai muôn, một muôn hằng-hà-sa quyến thuộc. Huống là hẳn đến những vị đem một hằng-hà-sa, nửa hằng-hà-sa, một phần hằng-hà-sa, hẳn đến một phần trong nghìn môn ức na-do-tha phần hằng-hà-sa quyến-thuộc. Huống là những vị đem nghìn môn ức na-do-tha quyến-thuộc, huống là đem muôn ức quyến-

thuộc, huống là đem nghìn trăm muôn nhân đến một muôn, huống là đem một nghìn, một trăm nhân đến mười quyển thuộc, huống là năm, bốn, ba, hai, một người đệ-tử. Huống lại là những vị riêng một mình ưa hạnh viển-ly, số đông vô lượng vô-biên dường ấy, tính đếm thí-dụ chẳng có thể biết được.

Các vị bồ-tát đó từ dưới đất lên, đều đến nơi tháp đẹp bảy báu, chỗ của đức Đa-Bửu Như-lai và Thích Ca Mâu-Ni Phật, đến nơi rồi hướng về hai vị Thế-Tôn mà đầu mặt lay chân Phật, và đến chỗ các đức Phật ngồi trên tòa sư-tử dưới cội cây báu, cũng đều làm lễ. Đi quanh bên mặt ba vòng, chấp tay cung-kính dùng các cách ngợi-khen của bồ-tát mà ngợi-khen Phật, rồi đứng qua một phía, ưa vui chiêm-ngưỡng hai đấng Thế-Tôn.

Từ lúc các vị bồ-tát do từ dưới đất vọt lên dùng các cách ngợi-khen của bồ-tát mà khen-ngợi Phật, thời gian đó trải qua năm

mười tiểu-kiếp. Bảy giờ, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật nín lặng ngồi yên, cùng hàng tứ-chúng cũng đều nín lặng, năm mươi tiểu-kiếp, vì do sức thần của Phật, khiến hàng đại-chúng cho là như nửa ngày.

Bảy giờ, hàng tứ-chúng cũng nhờ sức thần của Phật, thấy các bồ-tát đầy khắp vô-lượng nghìn muôn ức cõi nước hư-không.

Trong chúng bồ-tát đó có bốn vị đạo sư: 1. Thượng-hạnh. 2. Vô-biên-hạnh. 3. Tịnh-hạnh. 4. An-lập-hạnh. Bốn vị bồ-tát này là bậc thượng-thủ xướng-đạo sư trong chúng đó, ở trước đại-chúng, bốn vị đồng chấp tay nhìn đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật mà hỏi thăm rằng: Thưa Thế-Tôn! Có được ít bệnh, ít não, an-vui luôn chẳng, những người đáng độ thụ-giáo dễ chẳng, chẳng làm cho đức Thế-Tôn sinh mỗi nhọc chẳng?

Khi đó, bốn vị bồ-tát nói kệ rằng:

Thế-Tôn được an-vui
Ít bệnh cùng ít não,

Giáo hóa các chúng-sinh,
 Được không mỗi nhọc ư?
 Lại các hàng chúng-sinh
 Thụ hóa có dễ chăng?
 Chẳng làm cho Thế-Tôn
 Sinh nhọc mệt đó ư?

Lúc bấy giờ đức Thế-Tôn ở trong đại-chúng bồ-tát mà nói rằng: Đúng thế! Đúng thế! Các thiện-nam tử! Đức Như-lai an vui, ít bệnh, ít nã, các hàng chúng-sinh hóa-độ được dễ, không có nhọc mệt.

Vì sao? Vì các chúng-sinh đó, từ nhiều đời nănh lại, thường được ta dạy bảo, mà cũng từng ở nơi các phật quá-khứ, cung-kính, tôn-trọng, trông các cội lành. Các chúng-sinh đó vừa mới thấy thân ta, nghe ta nói pháp, liền đều tín nhận, vào được trong tuệ của Như-lai, trừ người trước đã tu-tập học-hành tiểu-thừa; những người như thế ta cũng khiến được nghe kinh này, vào trong tuệ của phật.

Lúc ấy các vị bồ-tát nói kệ rằng:

Hay thay! Hay thay!
 Đức đại-hùng Thế-Tôn
 Các hàng chúng-sinh thấy
 Điều hóa độ được dễ
 Hay hỏi các đức phật
 Về trí-tuệ rất sâu
 Nghe pháp rồi tin làm
 Chúng con đều tùy-hỷ.

Khi đó, đức Thế-Tôn khen-ngợi các vị đại Bồ-tát thượng-thủ: Hay thay! Hay thay! Thiện-nam-tử! Các ông có thể đối với đức Như-lai mà phát lòng tùy-hỷ.

Bấy giờ ngài Di-Lặc Bồ-tát cùng tám nghìn hằng-hà-sa các chúng Bồ-tát đều nghĩ rằng: Chúng ta từ xưa nănh lại chẳng thấy, chẳng nghe các chúng đại bồ-tát như thế, từ dưới đất vọt lên, đứng trước đức Thế-Tôn, chấp tay cúng-dàng thăm hỏi Như-lai.

Lúc đó, ngài Di-Lặc Bồ-tát biết tâm-niệm của tám nghìn hằng-hà-sa chúng bồ-tát, cùng muốn tự giải quyết chỗ nghi của

mình, bèn chấp tay hướng về phía Phật, nói kệ rằng:

Vô-lượng nghìn muôn ức
 Các bồ-tát đại-chúng
 Từ xưa chưa từng thấy
 Nguyện đấng Lương-Túc nói
 Là từ chốn nào đến
 Do nhân-duyên gì nhóm
 Thân lớn đại thân-thông
 Trí tuệ chẳng nghĩ bàn
 Chí niệm kia bền vững
 Có sức nhẫn-nhục lớn
 Chúng-sinh chỗ ưa thấy
 Là từ chốn nào đến?
 Mỗi mỗi hàng bồ-tát
 Dem theo các quyến thuộc
 Số đông không thể lường
 Như số hằng-hà-sa
 Hoặc có đại bồ-tát
 Dem sáu muôn hằng-sa
 Các đại-chúng như thế
 Một lòng cầu Phật-đạo,

Những đại-sư đó thấy
 Sáu muôn hằng-hà-sa
 Đều đến cúng-dàng Phật
 Cùng hộ-trì kinh này.
 Dem năm muôn hằng-sa
 Số này hơn số trên
 Bốn muôn và ba muôn
 Hai muôn đến một muôn
 Một nghìn một trăm thấy
 Nhẫn đến một hằng-sa
 Nửa và ba bốn phần
 Một phần trong ức muôn
 Nghìn muôn na-do-tha
 Muôn ức các đệ-tử
 Nhẫn đến đem nửa ức
 Số đông lại hơn trên.
 Trăm muôn đến một muôn
 Một nghìn và một trăm
 Năm mươi cùng một mươi
 Nhẫn đến ba, hai, một
 Riêng mình không quyến thuộc
 Ưa thích ở riêng vắng
 Đều đi đến cõi Phật

Số đây càng hơn trên.
 Các đại-chúng như thế
 Nếu người phát thể đếm
 Quá nơi kiếp hằng-sa
 Còn chẳng thể biết hết.
 Các vị uy-đức lớn
 Chúng bồ-tát tinh-tấn
 Ai vì đó nói pháp
 Giáo-hóa cho thành-tựu
 Từ ai, đầu phát tâm?
 Xưng-dương phật-pháp nào?
 Thụ-trì tu kinh gì?
 Tu-tập phật-đạo nào?
 Các bồ-tát như thế
 Thần-thông sức trí lớn
 Đất bốn-phương rúng nứt
 Đều từ đất vọt lên
 Thế-Tôn! Con từ xưa
 Chưa từng thấy việc đó
 Xin Phật nói danh-hiệu
 Cõi nước của kia ở.
 Con thường qua các nước
 Chưa từng thấy chúng này

Con ở trong chúng đây
 Bèn chẳng quen một người
 Thoạt vạy từ đất lên
 Mong nói nhân-duyên đó.
 Nay trong đại-hội này
 Vô-lượng trăm nghìn ức
 Các chúng bồ-tát đây
 Đều muốn biết việc này
 Hằng bồ-tát chúng kia
 Gốc ngọn nhân duyên đó
 Thế-Tôn đức vô-lượng
 Cúi mong quyết lòng nghi.

Khi ấy các vị Phật của đức Thích-Ca
 Mâu-Ni phân thân, từ vô-lượng nghìn muôn
 ức cõi nước ở phương khác đến, ngồi xếp
 bằng trên tòa sư-tử, dưới các gốc cây báu nơi
 trong tám phương. Hàng thị-giả của Phật đó,
 đều thấy đại-chúng bồ-tát ở bốn-phương cõi
 tam-thiên đại-thiên, từ đất vọt lên trụ trên
 hư-không, đều bạch với Phật mình rằng:
 Thế-Tôn! Các đại-chúng vô-lượng vô-biên
 a-tăng-kỳ Bồ-tát đó, từ chốn nào mà đến?

Lúc ấy các đức phật đều bảo thị-giả: Các Thiện-nam tử! Hãy chờ giây lát, hiện có vị đại bồ-tát tên là Di-Lặc, là vị mà đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật thụ-ký kế đây sẽ làm Phật đã hỏi việc đó, đức Phật sẽ đáp, các ông tự đương, nhân đây mà được nghe.

Bấy giờ, đức Thích-Ca Mâu-ni Phật bảo ngài Di-Lặc Bồ-tát: Hay thay! Hay thay! A-Dật-Đa (9), bèn có thể hỏi Phật việc lớn như thế, các ông phải chung một lòng, mặc giáp tinh-tấn, phát ý bền vững. Nay đức Như-lai muốn hiển-phát tuyên-bày trí-tuệ của các đức phật, sức thần-thông tự-tại của các đức phật, sức sư-tử mạnh nhanh của các đức phật, sức uy thế mạnh lớn của các đức phật.

Khi đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Phải một lòng tinh-tấn
Ta muốn nói việc này
Chớ nên có nghi-hối
Trí phật chẳng nghĩ bàn
Ông nay gắng sức tin

Trụ nơi trong nhẫn thiện
Chỗ pháp xưa chưa nghe
Nay đều sẽ được nghe
Nay ta an-ủi ông
Chớ ôm lòng nghi sợ
Phật không lời chẳng thực
Trí-tuệ chẳng nghĩ bàn
Phật được pháp bậc nhất
Rất sâu khó phân biệt
Như thế nay sẽ nói
Các ông một lòng nghe.

Khi đức Thế-Tôn nói kệ đó, bảo ngài Di-Lặc Bồ-tát: Nay ta ở trong đại-chúng này, tuyên bảo các ông. A-Dật-Đa! Các hàng đại bồ-tát vô-lượng vô-số a-tăng-kỳ, từ dưới đất vọt ra mà các ông từ xưa chưa từng thấy đó, chính ta ở cõi Ta-bà lúc được vô-thượng chính-đẳng chính-giác rồi, giáo-hóa chỉ dẫn các bồ-tát đó, điều-phục tâm kia khiến phát đạo-tâm.

Các vị bồ-tát đó, ở phía dưới cõi Ta-bà, cõi đó trụ giữa hư-không, ở trong các kinh

điển đọc tụng thông lệ, suy ngẫm rõ hiểu, nghĩ tưởng chân-chính. A-Dật-Đa! Các thiện-nam-tử đó chẳng thích ở trong chúng nhiều nói bàn, thường ưa ở chỗ vắng, siêng tu tinh-tấn chưa từng thôi dứt. Cũng chẳng nương tựa người trời mà ở, thường ham trí-tuệ sâu không có chướng-ngại, cũng thường ham nói pháp của đức Phật, chuyên lòng tinh-tấn cầu tuệ vô-thượng.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

A-Dật ông nên biết!
 Các bồ-tát lớn này
 Từ vô-số kiếp lại
 Tu-tập trí-tuệ Phật
 Đều là ta hóa-độ
 Khiến phát đại-đạo tâm
 Chúng đó là con ta
 Y chỉ thế-giới này
 Thường tu-hạnh đầu-đà
 Chỉ thích ở chỗ vắng
 Bỏ đại-chúng ồn náo

Chẳng ưa nói bàn nhiều,
 Các vị đó như thế
 Học tập đạo-pháp ta
 Ngày đêm thường tinh-tấn
 Vì để cầu Phật-đạo
 Ở phương dưới Ta-bà
 Trụ giữa khoảng hư-không
 Sức chí niệm bền-vững
 Thường siêng cầu trí-tuệ
 Nói các món pháp mầu
 Tâm kia không sợ-sệt.
 Ta ở thành Già-Da
 Ngồi dưới gốc bồ-đề
 Thành bậc tối chính-giác
 Chuyển pháp-luân vô-thượng
 Rồi mới giáo-hóa đó
 Khiến đều phát đạo-tâm
 Nay đều trụ bất-thối
 Đều sẽ được thành phật.
 Nay ta nói lời thực
 Các ông một lòng tin
 Ta từ lâu xa lại
 Giáo-hóa các chúng đó.

Lúc bấy giờ, ngài Di-Lặc Bồ-tát cùng vô số chúng bồ-tát, lòng sinh nghi-hoặc, lấy làm lạ chưa từng có mà nghĩ rằng: Thế nào đức Thế-Tôn ở trong thời-gian rất ngắn mà có thể giáo-hóa vô-lượng vô-biên a-tăng-kỳ các đại bồ-tát đó, làm cho trụ nơi vô-thượng chính-đẳng chính-giác.

Liên bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Đức Như-lai lúc làm Thái-Tử rời khỏi cung dòng Thích, ngồi nơi đạo-tràng cách thành Già-Da chẳng bao xa, được thành vô-thượng chính-đẳng chính-giác. Từ đó đến nay mới hơn bốn mươi năm, đức Thế-Tôn thế nào ở trong thời-gian ngắn đó làm nên phật sự lớn! Do thế-lực của Phật, do công-đức của Phật, giáo-hóa vô-lượng chúng bồ-tát lớn như thế sẽ thành vô-thượng chính-đẳng chính-giác?

Thế-Tôn! Chúng đại bồ-tát này giả sử có người trong nghìn muôn ức kiếp đếm không thể hết, chẳng được ngàn mé, chúng đó từ lâu hẳn lại, ở nơi vô-lượng vô-biên các đức

Phật, trồng các gốc lành, thành-tựu đạo Bồ-tát thường tu phạm-hạnh.

Thế-Tôn! Việc như thế đời rất khó tin. Thí như có người sắc đẹp tóc đen, tuổi hai mươi lăm, chỉ người trăm tuổi, nói đó chỉ là con của ta. Người trăm tuổi nọ cũng chỉ già tuổi nhỏ nói là cha ta, để nuôi ta thấy, việc đó khó tin. Đức Phật cũng như thế.

Từ lúc thành đạo nhần đến nay, kỳ thực chưa bao lâu, mà các đại-chúng Bồ-tát đó, đã ở nơi vô-lượng nghìn muôn ức kiếp, vì Phật-đạo nên siêng tu tinh-tấn, khéo nhập xuất trụ nơi vô-lượng nghìn muôn ức tam-muội (11) được thần-thông lớn, tu hạnh thanh-tịnh đã lâu, khéo hay thứ đệ tập các pháp lành, giỏi nơi vấn-đáp, là báu quý trong loài người, tất cả thế-gian rất là ít có.

Ngày nay đức Thế-Tôn mới nói, lúc được Phật đạo, bắt đầu khiến kia phát tâm, giáo-hóa chỉ dạy diu-dắt, làm cho kia hướng về vô-thượng chính-đẳng chính-giác. Đức Thế-

Tôn thành Phật chưa bao lâu mà bèn có thể làm được việc công-đức lớn này.

Chúng con dầu lại tin Phật tùy cơ-nghi nói pháp, lời Phật nói ra chưa từng hư-vọng, chỗ Phật biết thảy đều thông suốt, như các Bồ-tát mới phát tâm, sau khi Phật diệt-độ nếu nghe lời này boặc chẳng tin nhận, sinh nhân-duyên tội-nghiệp phá chính-pháp.

Kính thưa Thế-Tôn! Mong vì chúng giải nói trừ lòng nghi của chúng con, và các-thiện-nam-tử đời vị-lai nghe việc này rồi cũng chẳng sinh nghi.

Lúc đó ngài Di-Lặc muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Phật xưa từ dòng Thích
 Xuất-gia gần Già-da
 Ngồi dưới cây Bồ-đề
 Đến nay còn chưa xa.
 Các hàng phật-tử này
 Số đông không thể lường
 Lâu đã tu Phật-đạo

Trụ nơi sức thần-thông
 Khéo học đạo Bồ-tát
 Chẳng nhiễm pháp thế-gian
 Như hoa sen trong nước
 Từ đất mà vọt ra
 Đều sinh lòng cung-kính
 Đứng nơi trước Thế-Tôn,
 Việc đó khó nghĩ bàn
 Thế nào mà tin được
 Phật được đạo rất gần
 Chỗ thành-tựu rất nhiều
 Mong vì trừ lòng nghi
 Như thực phân-biệt nói
 Thí như người trẻ mạnh
 Tuổi mới hai mươi lăm
 Chỉ người trăm tuổi già
 Tóc bạc và mặt nhăn:
 Bọn này của ta sinh
 Con cũng nói là cha
 Cha trẻ mà con già
 Mọi người đều chẳng tin.
 Thế-Tôn cũng như thế
 Được đạo đến nay gần

Các chúng bồ-tát này
 Chí vững không hiệp nhược
 Từ vô-lượng kiếp lại
 Mà tu đạo Bồ-tát
 Giải nơi gạn hỏi đáp
 Tâm kia không sợ-sệt
 Nhân-nhục lòng quyết-định
 Đoan-chính có uy-đức
 Mười-phương phật khen-ngợi
 Khéo hay phân-biệt nói
 Chẳng thích ở trong chúng
 Thường ưa ở thuyên-định
 Vì cầu Phật đạo vậy
 Trụ hư-không phương dưới.
 Chúng con từ Phật nghe
 Nơi việc này không nghi
 Nguyên Phật vì người sau
 Diễn nói khiến rõ hiểu,
 Nếu người ở kinh này
 Sinh nghi lòng chẳng tin
 Liên phải đọa đường dữ
 Mong nay vì giải nói:
 Vô-lượng bồ-tát đó

Thế nào thời-gian ngắn
 Giáo-hóa khiến phát tâm
 Mà trụ bậc bất-thối?

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ NĂM

16.- PHẨM “NHƯ LAI THỌ LƯỢNG”

THỨ MƯỜI SÁU

Lúc bấy giờ, Phật bảo các bồ-tát và tất cả đại-chúng: Các thiện-nam-tử! Các ông phải tin hiểu lời nói chắc thực của Như-lai.

Lại bảo các đại-chúng: Các ông phải tin hiểu lời nói chắc thực của Như-lai.

Lại bảo các đại-chúng: Các ông phải tin hiểu lời nói chắc thực của Như-lai.

Lúc đó đại-chúng Bồ-tát, ngài Di-Lặc làm đầu, chấp tay bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Cúi mong nói đó, chúng con sẽ tin nhận lời Phật. Ba phen bạch như thế rồi lại nói: Cúi mong nói đó, chúng con sẽ tin nhận lời Phật.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn biết các vị bồ-tát ba phen thỉnh chẳng thôi, mà bảo đó rằng:

Các ông lóng nghe! Sức bí-mật thần-thông của Như-lai, tất cả trong đời, trời, người và a-tu-la đều cho rằng nay đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật ra khỏi cung họ Thích, cách thành Già-da chẳng bao xa, ngồi nơi đạo-tràng được vô-thượng chính-đẳng chính-giác.

Nhưng thiện-nam-tử! Thực ta thành Phật hiển lại đây, đã vô-lượng vô-biên trăm nghìn muôn ức na-do-tha kiếp. Ví như năm trăm nghìn muôn ức na-do-tha a-tăng-kỳ cõi tam-thiên, đại-thiên, giả-sử có người nghiên làm vi-trần qua phương đông, cách năm trăm nghìn muôn ức na-do-tha a-tăng kỳ cõi nước, bèn rơi một bụi trần, đi qua phía đông như thế cho đến hết vi-trần đó.

Các thiện-nam-tử! Ý ông nghĩ sao? Các thế-giới đó có thể suy gẫm so tính biết được số đó chăng?

Di-Lặc Bồ-tát, thấy đều bạch Phật rằng: Thế Tôn! Các thế-giới đó vô-lượng vô-biên, chẳng phải tính được, đếm được, cũng chẳng phải tâm-lực biết đến được. Tất cả thanh-

văn, duyên-giác dùng trí vô-lậu, chẳng có thể suy-nghi biết được hạn số đó, chúng con trụ bậc bất-thối, ở trong việc này cũng chẳng thông đạt.

Thế Tôn! Các thế-giới như thế, nhiều vô-lượng vô-biên.

Bấy giờ, Phật bảo các chúng Bồ-tát: Các thiện-nam-tử! Nay ta sẽ tuyên nói rành-rõ cho các ông. Các thế-giới đó, hoặc dính vi-trần hoặc chẳng dính, đều nghiên cả làm vi-trần, cứ một trần là một kiếp, từ ta thành Phật nhả lại đến nay, lại lâu hơn số đó trăm nghìn muôn ức na-do-tha a-tăng-kỳ kiếp. Từ đó nhả lại, ta thường ở cõi Ta-bà này nói pháp giáo-hóa, cũng ở trong trăm nghìn muôn ức na-do-tha a-tăng-kỳ cõi nước khác dắt dẫn lợi-ích chúng-sinh.

Các thiện-nam-tử! Nếu có chúng-sinh nào đến chỗ ta, ta dùng Phật nhãn quan-sát: tín, v.v... các căn lợi-độn của chúng, tùy theo chỗ đáng độ, nơi nơi tự nói văn-tự chẳng đôn, niên kỷ hoặc lớn, hoặc nhỏ, cũng lại

hiện nói sẽ nhập niết-bàn, lại dùng các trí phương-tiện nói pháp vi-diệu, có thể làm cho chúng-sinh phát lòng vui mừng.

Các thiện-nam-tử! Như-lai thấy những chúng-sinh ưa nơi pháp tiểu-thừa, đức mỏng tội nặng. Phật vì người đó nói: Ta lúc trẻ xuất-gia được vô-thượng chính-đẳng chính-giác, nhưng thực, từ ta thành Phật nhả lại, lâu xa dường ấy, chỉ dùng phương-tiện giáo-hóa chúng-sinh, khiến vào Phật-đạo, nên nói như thế.

Các thiện-nam-tử! Kinh-điển của đức Như-lai nói ra, đều vì độ thoát chúng-sinh, hoặc nói thân mình, hoặc nói thân người, hoặc chỉ thân mình, hoặc chỉ thân người, hoặc chỉ việc mình, hoặc chỉ việc người, các lời nói đều thực chẳng dối.

Vì sao? Vì đức Như-lai đúng như thực thấy biết tướng của tam-giới, không có sinh-tử, hoặc thối, hoặc xuất, cũng không ở đời và diệt-độ, chẳng phải thực, chẳng phải hư, chẳng phải như, chẳng phải dị, chẳng phải

như ba cõi mà thấy nơi ba cõi. Các việc như thế Như-lai thấy rõ, không có sai lầm.

Bởi các chúng-sinh có các món tính, các món dục, các món hạnh, các món nhớ tưởng phân-biệt, muốn làm cho sinh các căn lành, nên dùng bao nhiêu nhân-duyên, thí-dụ ngôn-từ, các cách nói pháp, chỗ làm Phật-sự, chưa từng tạm bỏ. Như thế, từ ta thành Phật nhân-lại, thực là lâu xa, thọ mệnh vô-lượng a-tăng-kỳ kiếp, thường còn chẳng mất.

Các thiện-nam-tử! Ta xưa tu-hành đạo Bồ-tát, cảm thành thọ-mệnh, nay vẫn chưa hết, lại còn hơn số trên, nhưng nay chẳng phải thực diệt-độ, mà bèn xưng nói sẽ diệt-độ. Đức Như-lai dùng phương-tiện đó, giáo-hóa chúng-sinh.

Vì sao? - Vì nếu Phật ở lâu nơi đời, thời người đức mỏng, chẳng trồng gốc lành, nghèo cùng hèn-hạ, ham ưa năm món dục, sa vào trong lưới nhớ tưởng vọng-kiến. Nếu thấy đức Như-lai thường còn chẳng mất, bèn sinh lòng buông-lung nhàm trễ, chẳng có thể

sinh ra ý tưởng khó gặp-gỡ cùng lòng cung-kính, cho nên đức Như-lai dùng phương-tiện nói rằng: "Tỷ-khiêu phải biết, các đức Phật ra đời, khó có thể gặp gỡ".

Vì sao? - Những người đức mỏng, trải qua trăm nghìn muôn ức kiếp, hoặc có người thấy Phật hoặc người chẳng thấy, do việc này, nên ta nói rằng: "Tỷ-khiêu! Đức Như-lai khó có thể được thấy".

Các chúng-sinh đó nghe lời như thế, ắt sẽ sinh ý-tưởng khó gặp-gỡ, ôm lòng luyện-mộ khát-ngưỡng nơi Phật, bèn trồng gốc lành, cho nên đức Như-lai dầu chẳng diệt mà nói diệt-độ.

Lại thiện-nam-tử! Phương-pháp của các đức Phật Như-lai đều như thế, vì độ chúng-sinh đều thực chẳng dối.

Ví như vị lương-y, trí-tuệ sáng-suốt, khéo luyện phương thuốc trị các bệnh. Người đó nhiều con cái, hoặc mười, hai mươi nhân đến số trăm, do có sự duyên đến nước xa khác.

Sau lúc đó các người con uống thuốc độc khác, thuốc phát muộn-loạn lăn-lộn trên đất.

Bấy giờ, người cha từ nước xa trở về nhà. Các con uống thuốc độc, hoặc làm mất bản tâm, hoặc chẳng mất, xa thấy cha về đều rất vui mừng, quỳ lạy hỏi thăm: "An-lành về an-ổn. Chúng con ngu-si, lầm uống thuốc độc, xin cứu lành cho, lại ban thọ-mệnh cho chúng con."

Cha thấy các con khổ não như thế, y theo các kinh phương, (12) tìm cỏ thuốc tốt, mùi sắc vị ngon, thả đều đầy-đủ. Đâm nghiên hòa-hợp, đưa bảo các con uống mà nói rằng: "Thuốc đại lương-dược này mùi sắc vị ngon, thả đều đầy đủ, các con nên uống, mau trừ khổ-não, không còn lại có các bệnh-hoạn".

Trong các con, những người chẳng thất tâm, thấy thuốc lương dược ấy, sắc hương đều tốt, liền bèn uống đó, bệnh trừ hết, được lành mạnh. Ngoài ra, những người thất tâm, thấy cha về dầu cũng vui mừng hỏi thăm,

cầu xin trị bệnh, song trao thuốc cho mà không chịu uống.

Vì sao? Vì hơi độc đã thâm-nhập làm mất bản tâm, nơi thuốc tốt thơm đẹp này mà cho là không ngon. Người cha nghĩ rằng: "Người con này đáng thương, bị trúng độc, tâm đều điên-đảo, dầu thấy ta về, mừng cầu xin cứu lành, nhưng thuốc tốt như thế, mà chẳng chịu uống, nay ta bày chước phương-tiện, khiến chúng uống thuốc này".

Nghĩ thế rồi liền bảo rằng: "Các con phải biết, ta nay già suy, giờ chết đã đến, thuốc "lương-dược" tốt này nay để ở đây, các con nên lấy uống, chớ lo không lành". Bảo thế, rồi lại đến nước khác, sai sứ về nói: "Cha các người đã chết".

Bấy giờ, các con nghe cha chết, lòng rất sầu khổ mà nghĩ rằng: "Nếu cha ta còn, thương xót chúng ta, có thể được cứu hộ, hôm nay bỏ ta xa chết ở nước khác". Tự nghĩ mình nay cô cút, không có chỗ cậy nhờ, lòng thường bi-cảm, tâm bèn tỉnh ngộ biết

thuốc này, sắc hương vị ngon, liền lấy uống đó, bệnh độc đều lành. Người cha nghe các con đều đã lành mạnh, liền trở về cho các con đều thấy.

Các thiện-nam-tử! Ý ông nghĩ sao? Vả có người nào có thể nói ông lương y đó mắc tội hư-dối chằng?

- Thưa Thế-Tôn, không thể được!

Phật nói: Ta cũng như thế, từ khi thành Phật đến nay đã vô-lượng vô-biên trăm nghìn muôn ức na-do-tha a-tăng-kỳ kiếp, vì chúng sinh dùng sức phương-tiện nói: "sẽ diệt độ", cũng không ai có thể đúng như pháp mà nói ta có lỗi hư dối.

Khi đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Từ ta thành Phật lại
 Trải qua các kiếp số
 Vô-lượng trăm nghìn muôn
 A-tăng-kỳ ức năm
 Thường nói pháp giáo-hóa

Vô-số ức chúng-sinh
 Khiến vào nơi Phật-đạo
 Đến nay vô-lượng kiếp
 Vì độ chúng-sinh vậy
 Phương-tiện hiện niết-bàn
 Mà thực chẳng diệt-độ
 Thường trụ đây nói pháp
 Ta thường trụ ở đây
 Dùng các sức thần-thông
 Khiến chúng-sinh điên-đảo
 Dầu gần mà chẳng thấy
 Chúng thấy ta diệt-độ
 Rộng cúng-dàng xá-lợi
 Thấy đều hoài luyến mộ
 Mà sinh lòng khát-ngưỡng,
 Chúng-sinh đã tín-phục
 Ngay thực ý diệu-hòa
 Một lòng muốn thấy Phật
 Chẳng tự tiếc thân mệnh
 Giờ ta cùng chúng tăng
 Đều ra khỏi Linh-Thứu
 Ta nói với chúng-sinh
 Thường ở đây chẳng diệt

Vì dùng sức phương-tiện
 Hiện có diệt chẳng diệt.
 Nước khác có chúng-sinh
 Lòng cung-kính tín-nhạo
 Ta ở lại trong đó
 Vì nói pháp vô-thượng
 Ông chẳng nghe việc đó
 Chỉ nói ta diệt-độ.
 Ta thấy các chúng-sinh
 Chìm ở trong khổ-não
 Nên chẳng vì hiện thân
 Cho kia sinh khát-ngưỡng
 Nhân tâm kia luyến-mộ
 Hiện ra vì nói pháp
 Sức thần-thông như thế
 Ở trong vô-số kiếp
 Thường tại núi Linh-Thứu
 Và các trụ xứ khác.
 Chúng-sinh thấy tận kiếp
 Lúc lửa lớn thiêu đốt
 Cõi ta đây an-ổn
 Trời người thường đông vầy
 Vườn rừng các nhà gác

Những món báu trang-nghiêm
 Cây báu nhiều hoa trái
 Chỗ chúng-sinh vui chơi
 Các trời đánh trống trời
 Thường thổi những kỹ nhạc
 Rưới hoa mạn-đà-la
 Cúng Phật và đại-chúng.
 Tịnh-độ ta chẳng hư
 Mà chúng thấy cháy rã
 Lo-sợ các khổ-não
 Như thế đều đầy-dẫy
 Các chúng-sinh tội đó
 Vì nhân-duyên nghiệp dữ
 Quá a-tăng-kỳ kiếp
 Chẳng nghe tên tam-bảo.
 Người nhu-hòa ngay thực
 Có tu các công-đức
 Thời đều thấy thân ta
 Ở tại đây nói pháp.
 Hoặc lúc vì chúng này
 Nói Phật thọ vô-lượng,
 Người lâu thấy Phật
 Vì nói Phật khó gặp.

Trí-lực ta như thế
 Tuệ-Quang soi vô-lượng
 Thọ-mệnh vô-số kiếp
 Tu hành lâu cảm được.
 Các ông người có trí
 Chớ ở đây sinh nghi
 Nên dứt khiến hết hẳn
 Lời Phật thật không dối.
 Như lương-y chước khéo
 Vì để trị cuồng-tử
 Thực còn mà nói chết
 Không thể nói hư-dối.
 Ta là cha trong đời
 Cứu các người đau-khổ
 Vì phàm-phu điên-đảo
 Thực còn mà nói diệt,
 Vì cứ thường thấy ta
 Mà sinh lòng kiêu-tứ
 Buông-lung ham ngũ-dục
 Sa vào trong đường dữ.
 Ta thường biết chúng-sinh
 Hành-đạo chẳng hành-đạo
 Tùy chỗ đáng độ được

Vì nói các pháp-môn
 Hằng tự nghĩ thế này:
 Lấy gì cho chúng-sinh
 Được vào tuệ vô-thượng
 Mau thành-tự thân Phật.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ NĂM

17.- PHẨM “PHÂN BIỆT CÔNG ĐỨC”

THỨ MƯỜI BẢY

Lúc bấy giờ, trong đại-hội nghe Phật nói thọ-mệnh, kiếp số dài lâu như thế, vô-lượng, vô-biên, vô-số chúng-sinh được lợi-ích lớn.

Khi đó, đức Thế-Tôn bảo ngài Di-Lặc đại bồ-tát: "A-Dật-Đa! Lúc ta nói đức Như-lai thọ-mệnh dài lâu như thế, có sáu trăm tám muôn ức na-do tha hằng-hà-sa chúng-sinh được "Vô-sinh pháp-nhãn".(13) Lại có đại Bồ-tát nghìn lần gấp bội được môn "văn-trì-đà-la-ni"(14). Lại có một thế-giới vi-trần số đại Bồ-tát được "Nhạo-thuyết vô-ngại biện-tài"(15). Lại có một thế-giới vi-trần số đại Bồ-tát được trăm nghìn muôn ức vô-lượng môn "Triền đà-la-ni". Lại có tam-

thiên đại-thiên thế-giới vi-trần số đại Bồ-tát chuyển được "Pháp-luân bất-thối".

Lại có nhị-thiên trung-quốc-độ vi-trần số đại bồ-tát chuyển được "Pháp-luân thanh-tịnh". Lại có tiểu thiên quốc độ vi trần số đại bồ-tát tám đời sẽ được vô-thượng chính-đẳng chính-giác. Lại có bốn tứ-thiên-hạ (16) vi-trần số đại bồ-tát bốn đời sẽ được chính-đẳng chính-giác. Lại có ba tứ-thiên-hạ vi-trần số đại bồ-tát ba đời sẽ được vô-thượng chính-đẳng chính-giác. Lại có hai tứ-thiên-hạ vi-trần số đại bồ-tát hai đời sẽ được vô-thượng chính-đẳng chính-giác. Lại có một tứ-thiên-hạ vi-trần số đại bồ-tát một đời sẽ được vô-thượng chính-đẳng chính-giác. Lại có tám thế-giới vi-trần số chúng-sinh đều phát tâm vô-thượng chính-đẳng chính-giác.

Lúc đức Phật nói các vị đại bồ-tát đó được pháp-lợi, (17) trên giữa hư-không, rải hoa mạn-đà-la, hoa ma-ha mạn-đà-la để rải vô-lượng trăm nghìn muôn ức các đức phật ngồi trên tòa sư-tử dưới gốc cây báu, và rải

đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật cùng đức Đa-Bửu Phật ngồi trên tòa sư-tử trong tháp bảy báu: cùng rải tất cả các đại bồ-tát và bốn-bộ-chúng. Lại rải bột gỗ chiên-đàn, trầm-thủy hương v.v... trong hư không, trống trời tự kêu tiếng hay sâu-xa. Lại rải nghìn thứ thiên-y, thông các chuỗi ngọc chân-châu, chuỗi châu ma-ni, chuỗi châu như-y khắp cả chín phương, các lò hương báu đốt hương vô-giá, tự-nhiên khắp đến cúng dàng đại-chúng. Trên mỗi đức Phật có các vị bồ-tát nắm cầm phan-lọng, thứ-đệ mà lên đến trời phạm-thiên. Các vị bồ-tát đó dùng tiếng tăm hay, ca vô-lượng bài tụng ngợi-khen các đức Phật.

Khi ấy ngài Di-Lặc Bồ-tát từ chỗ ngồi đứng dậy, trích áo bày vai hữu, chấp tay hướng về phía Phật mà nói kệ rằng:

Phật nói pháp ít có
 Từ xưa chưa từng nghe
 Thế-Tôn có sức lớn
 Thọ-mệnh chẳng thể lường.

Vô-số các Phật-tử
 Nghe Thế-Tôn phân-biệt
 Nói được pháp-lợi đó
 Vui mừng đầy khắp thân
 Hoặc trụ bậc bất-thối
 Hoặc được đà-la-ni
 Hoặc vô-ngại nhạo-thuyết
 Muôn ức triền tống-trì.
 Hoặc có cõi đại-thiên
 Số vi-trần bồ-tát
 Mỗi vị đều nói được
 Pháp-luân bất-thối-chuyển.
 Hoặc có trung-thiên-giới
 Số vi-trần bồ-tát
 Mỗi vị đều có thể
 Chuyển pháp-luân thanh-tịnh.
 Lại có tiểu-thiên-giới
 Số vi-trần bồ-tát
 Còn dư lại tám đời
 Sẽ được thành Phật-đạo.
 Lại có bốn, ba, hai
 Tứ-thiên-hạ như thế
 Số vi-trần bồ-tát

Theo số đời thành phật.
 Hoặc một tứ-thiên-hạ
 Số vi-trần bồ-tát
 Còn dư có một đời
 Sẽ thành nhất-thiết-trí.
 Hàng chúng-sinh như thế
 Nghe Phật thọ dài lâu
 Được vô-lượng quả-báo
 Vô-lậu rất thanh-tịnh.
 Lại có tám thế-giới
 Số vi-trần chúng-sinh
 Nghe Phật nói thọ-mệnh
 Đều phát tâm vô-thượng
 Thế-Tôn nói vô-lượng
 Bất-khả tư-nghì pháp
 Nhiều được có lợi-ích
 Như hư-không vô-biên
 Rưới hoa thiên mạn-đà
 Hoa ma-ha mạn-đà
 Thích, Phạm như hằng-sa
 Vô-số cõi Phật đến
 Rưới chiêm-đàn trầm thủy
 Lãng-xăng loạn sa xuống

Như chiêm bay liệng xuống
 Rải cúng các đức phật.
 Trống trời trong hư-không
 Tự-nhiên vang tiếng mầu,
 Áo trời nghìn muôn thứ
 Xoay-chuyển mà rơi xuống
 Các lò hương đẹp báu
 Đốt hương quý vô-giá
 Tự-nhiên đều cùng khắp
 Cúng dàng các Thế-Tôn.
 Chúng đại bồ-tát kia
 Cầm phan-lọng bảy báu
 Cao đẹp muôn ức thứ
 Thứ lớp đến phạm-thiên.
 Trước mỗi mỗi đức Phật
 Tràng báu treo phan tốt
 Cũng dùng nghìn muôn kệ
 Ca vịnh các Như-lai
 Như thế các món việc
 Từ xưa chưa từng có
 Nghe Phật thọ vô lượng
 Tất cả đều vui mừng
 Phật tiếng đồn mười phương

Rộng lợi ích chúng sinh
Tất cả đủ căn lành
Để trợ tâm vô thượng.

Lúc bấy giờ, Phật bảo ngài Di-Lặc đại Bồ-tát rằng: A-Dật-Đa! Có chúng-sinh nào nghe đức Phật thọ mệnh dài lâu như thế, hẳn đến có thể sinh một niệm tín giải, được công-đức không hạn lượng được. Nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn, vì đạo vô-thượng chính-đẳng chính-giác, trong tám muôn ức na-do-tha kiếp tu năm pháp ba-la-mật: bố-thí ba-la-mật, trì-giới ba-la-mật, nhẫn-nhục ba-la-mật, tinh-tấn ba-la-mật, thuyên-định ba-la-mật, trừ trí-tuệ ba-la-mật, đem công-đức này sánh với công-đức tín-giải trước, trăm phần, nghìn phần, trăm nghìn muôn ức phần chẳng kịp một, hẳn đến tính đếm, thí-dụ, không thể biết được. Nếu thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn có công-đức như thế mà thối-thất nơi vô-thượng chính-đẳng chính-giác, thời quyết không có lẽ đó.

Khi ấy, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu người cầu tuệ phật.
Trong tám mươi muôn ức
Na-do-tha kiếp số
Tu năm ba-la-mật
Ở trong các kiếp đó
Bố-thí cúng dàng phật
Và duyên-giác đệ-tử
Cùng các chúng bồ-tát,
Đồ uống ăn báu lạ
Thượng phục và đồ nằm
Chiên-đàn dựng tinh-xá
Dùng vườn rừng trang-nghiêm
Bố-thí như thế thảy
Các món đều vi-diệu
Hết các kiếp số này
Để hồi-hướng Phật đạo,
Nếu lại gìn cấm giới
Thanh-tịnh không thiếu sót
Cầu nơi đạo vô-thượng
Được các phật khen ngợi

Nếu lại tu nhân-nhục
 Trụ nơi chỗ điều-nhu
 Dầu các ác đến hại
 Tâm đó chẳng khuynh-động
 Các người có được pháp
 Cứu lòng tăng-thượng-mạn
 Bị bợn này khinh não
 Như thế đều nhân được
 Hoặc lại siêng tinh-tấn
 Chí-niệm thường bền vững
 Trong vô-lượng ước kiếp
 Một lòng chẳng trễ thôi.
 Lại trong vô-số kiếp
 Trụ nơi chỗ vắng-vẻ
 Hoặc ngồi hoặc kinh-hành
 Trừ ngủ thường nhiếp-tâm
 Do các nhân-duyên đó
 Hay sinh các thuyên định,
 Tám mươi ước muôn kiếp
 An-trụ tâm chẳng loạn
 Dem phước thuyên-định đó
 Nguyện cầu đạo vô-thượng
 Ta được nhất-thiết-trí

Tận ngần các thuyên định
 Người đó trong trăm nghìn
 Muôn ước kiếp số lâu
 Tu các công-đức này
 Như trên đã nói rõ.
 Có thiện-nam, tín-nữ.
 Nghe ta nói thọ-mệnh
 Nhân đến một niềm tin
 Phước đây hơn phước kia
 Nếu người trọn không có
 Tất-cả các nghi-hối
 Thân tâm giây lát tin
 Phước đó nhiều như thế.
 Nếu có các bồ-tát
 Vô-lượng kiếp hành đạo
 Nghe ta nói thọ-mệnh
 Đây thời tin nhận được
 Các hàng người như thế
 Đỉnh thụ kinh-điển này
 Nguyện ta thuở vị-lai
 Sống lâu độ chúng-sinh
 Như Thế-Tôn ngày nay
 Vua trong các họ Thích

Đạo-tràng rền tiếng lớn
 Nói pháp không sợ-sệt
 Chúng ta đời vị-lai
 Được mọi người tôn-kính
 Lúc ngồi nơi đạo-tràng
 Nói thọ-mệnh cũng thế,
 Nếu có người thâm-tâm
 Trong-sạch mà ngay thực
 Học rộng hay tổng-trì
 Tùy nghĩa giải lời Phật
 Những người như thế đó
 Nơi đây không có nghi.

Lại A-Dật-Đa! Nếu có người nghe nói đức Phật thọ-mệnh dài lâu, hiểu ý-thú của lời nói đó, người này được công-đức không có hạn-lượng, có thể sinh-tuệ vô-thượng của Như-lai. Huống là người rộng nghe kinh này, hoặc bảo người nghe, hoặc tự thọ trì, hoặc bảo người thọ trì, hoặc tự chép, hoặc bảo người chép, hoặc đem hoa hương, chuỗi ngọc, tràng-phan, lọng nhiễu, dầu thơm, đèn nến cúng-dàng quyển kinh, công-đức của

người này vô-lượng vô-biên có thể sinh nhất-thiết chủng-trí.

A-Dật-Đa! Nếu thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhân nghe ta nói thọ-mệnh dài lâu sinh lòng tin hiểu chắc, thời chính là thấy đức Phật thường ở núi Kỳ-Xà-Quật, cùng chúng bồ-tát lớn và hàng thanh-văn vây quanh nói pháp.

Lại thấy cõi Ta-bà này đất bằng lưu-ly ngang liền bằng phẳng, dây vàng diêm-phù-đàn để ngăn tám nẻo đường, cây báu bày hàng, các đài lầu nhà thấy đều các thú báu hợp thành, chúng bồ-tát đều ở trong đó. Nếu có người tưởng quán được như thế, phải biết đó là tướng tin hiểu sâu chắc.

Và lại sau đức Như-lai diệt-độ, nếu có người nghe kinh này mà không chê bai, sinh lòng tùy-hỷ phải biết đó đã là tướng tin hiểu sâu chắc, huống là người đọc, tụng, thụ-trì kinh này, người này thời là kẻ đầu đội đức Như-lai.

A-Dật-Đa! Thiện-nam-tử cùng thiện-nữ-nhân đó chẳng cần lại vì ta mà dựng chùa tháp, và cất tăng-phường dùng bốn sự cúng-dàng để cúng-dàng chúng tăng. Vì sao? Vì thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhân đó thụ-trì, đọc tụng kinh điển này thời là đã dựng tháp tạo lập tăng-phường cúng-dàng chúng tăng, thời là đem xá-lợi của Phật dựng tháp bảy báu cao rộng nhỏ lẫn lên đến trời phạm-thiên, treo các phan lọng và các linh báu, hoa, hương, chuỗi ngọc, hương bột, hương-xoa, hương đốt, các trống, kỹ nhạc, ống tiêu, ống địch, không-hầu các thứ múa chơi, dùng tiếng giọng tốt ca ngâm khen-ngợi, thời là ở trong vô-lượng nghìn muôn ức kiếp đã làm việc cúng-dàng đó rồi.

A-Dật-Đa! Nếu sau khi ta diệt-độ, nghe kinh điển này, có người hay thụ-trì, hoặc tự chép hoặc bảo người chép, đó là dựng lập tăng-phường, dùng gỗ chiên-đàn đỏ làm các cung-điện nhà cửa ba mươi hai sở, cao bằng tám cây đa-la, cao rộng nghiêm đẹp, trăm

ngàn tỷ-khiêu ở nơi trong đó. Vườn, rừng, ao tắm, chỗ kinh-hành, hang ngồi thuyền, y-phục đồ uống ăn, giường nệm, thuốc thang tất cả đồ vui đầy-đầy trong đó, tăng-phường có ngần ấy trăm nghìn muôn ức nhà gác như thế, số đó nhiều vô-lượng, dùng để hiện tiền cúng-dàng nơi ta và tỷ-khiêu tăng.

Cho nên ta nói: Sau khi Như-lai diệt-độ nếu có người thụ-trì, đọc tụng, vì người khác nói. Hoặc mình chép hoặc bảo người chép, cúng-dàng kinh quyển thời chẳng cần lại dựng chùa tháp và tạo lập tăng-phường cúng-dàng chúng tăng. Huống lại có người hay thụ-trì kinh này mà gồm tu-hành bố-thí, trì-giới, nhẫn-nhục tinh-tấn, nhất-tâm, trí-tuệ, công-đức của người đây rất thù-thắng vô-lượng vô-biên.

Thí như hư-không, đông, tây, nam, bắc, bốn phía trên, dưới vô-lượng vô-biên, công-đức của người đó cũng lại như thế vô-lượng vô-biên mau đến bậc nhất-thiết chửng-trí. Nếu có người đọc tụng thụ-trì kinh này vì

người khác nói, hoặc tự chép, hoặc bảo người chép, lại có thể dựng tháp cùng tạo lập tăng-phường cúng-dàng khen-ngợi chúng thanh-văn-tăng, cũng dùng trăm nghìn muôn pháp ngợi-khen mà ngợi-khen công-đức của bồ-tát.

Lại vì người khác dùng các món nhân-duyên theo nghĩa giải nói Kinh Pháp Hoa này, lại có thể thanh-tịnh trì-giới cùng người nhu-hòa mà chung cùng ở, nhẫn-nhục không sân, chí niệm bền vững, thường quý ngời thuyên được các món định sâu, tinh-tấn mạnh-mẽ nhiếp các pháp lành, căn lành trí-sáng, giải gạn hỏi đáp.

A-Dật-Đa! Nếu sau khi ta diệt-độ các thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhân thụ-trì, đọc tụng kinh điển này lại có các công-đức lành như thế, phải biết người đó đã đến đạo-tràng gần vô-thượng chính-đẳng chính-giác ngời dưới gốc đạo-thụ.

A-Dật-Đa! Chỗ của thiện-nam-tử cùng thiện-nữ-nhân đó hoặc ngời, hoặc đứng,

hoặc đi, trong đó bèn nên xây tháp, tất cả trời người đều phải cúng-dàng như tháp của Phật.

Khi ấy, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Sau khi ta diệt độ
 Hay phụng trì kinh này
 Người đó phúc vô-lượng
 Như trên đã nói rõ.
 Đó thời là đầy-đủ
 Tất cả các cúng-dàng
 Dùng xá-lợi xây tháp
 Bảy báu để trang-nghiêm.
 Chùa-chiền rất cao rộng
 Nhỏ lẫn đến Phạm-thiên
 Linh báu nghìn muôn ức
 Gió động vang tiếng mầu,
 Lại trong vô-lượng kiếp
 Mà cúng-dàng tháp đó
 Hoa hương, các chuỗi ngọc
 Thiên-y, các kỹ-nhạc
 Thắp đèn dầu nến thơm

Quanh khắp thường soi sáng,
 Lúc đời ác mạt-pháp
 Người hay trì kinh này
 Thời là đã đầy đủ
 Các cúng-dàng như trên.
 Nếu hay trì kinh này
 Thời như Phật hiện-tại
 Dùng ngư-đầu chiên-đàn
 Dựng tăng-phường cúng-dàng
 Nhà ba mươi hai sở
 Cao tám cây đa-la
 Đồ ngon y-phục tốt
 Giường nằm đều đầy đủ.
 Trăm nghìn chúng nường ở
 Vườn rừng các ao tắm
 Chỗ kinh-hành, ngồi thuyền
 Các món đều nghiêm tốt.
 Nếu có lòng tín hiểu
 Thụ-trì, đọc tụng biên
 Nếu lại bảo người biên
 Và cúng-dàng kinh quyển.
 Rải hoa hương, hương bột
 Dùng tu-mạn, chiêm-bặc

A-đề, mục-đa-dà
 Uống dầu thường đốt đó
 Người cúng-dàng như thế
 Được công-đức vô-lượng
 Như hư-không vô-biên
 Phước đó cũng như thế.
 Huống lại trì kinh này
 Gồm bố-thí trì-giới,
 Nhẫn-nhục ưa thuyền-định
 Chẳng sân, chẳng ác khẩu
 Cung-kính nơi tháp miếu
 Khiêm-hạ các tử-khiêu
 Xa lìa tâm tự cao
 Thường nghĩ suy trí-tuệ,
 Có gan hỏi chẳng sân
 Tùy-thuận vì giải nói
 Nếu làm được hạnh đó
 Công-đức chẳng lường được.
 Nếu thấy pháp-sư này
 Nên công-đức như thế
 Phải dùng hoa trời rải
 Áo trời trùm thân kia
 Đầu mặt tiếp chân lạy

Sinh lòng tưởng như Phật,
 Lại nên nghĩ thế này:
 Chẳng lâu đến đạo-thụ
 Được vô lậu vô vi
 Rộng lợi các người trời
 Chỗ trụ chỉ của kia
 Kinh hành hoặc ngồi nằm
 Nhẫn đến nói một kệ
 Trong đây nên xây tháp
 Trang-nghiêm cho tốt đẹp
 Các món đem cúng dàng,
 Phật tử ở chỗ này
 Thời là Phật thụ dụng
 Thường ở nơi trong đó
 Kinh hành và ngồi nằm.

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOA

HẾT QUYỂN THỨ NĂM

Toan cầu an lạc, bốn pháp bền tu, thân được “kế châu” nổi tiếng nhà, ba cõi bãi đao binh, bản và tích đều rõ, sa giới chúng ngộ vô sinh.

NAM MÔ PHÁP-HOA HỘI-THƯỢNG
 PHẬT BỒ-TÁT. (3 lần)

Đức Văn Thù khải cáo, vừa giúp chân thuyên, bền giữ bốn pháp được an nhiên, từ đất vọt lên chúng nhiều nghìn, ngài A Dật Đa trùng tuyên, thọ lượng rộng vô biên.

NAM MÔ A DẬT ĐA BỒ TÁT. (3 lần)

THÍCH NGHĨA

(1) Rồi tất cả tướng: có không v.v... gọi là “thật tướng” (tướng chân thật), vì tất cả tướng: có không v.v... đều là hư dối cả.

(2) Ni kiền tử: Lỗa hình ngoại đạo (đạo ở trần truồng) cũng gọi là: “Vô tâm ngoại đạo” (đạo không biết hổ thẹn).

(3) Lộ già da đà: Phái thuận thế ngoại đạo (đạo thuận theo thế tục), nghịch lộ già da đà: phái nghịch thuận thế ngoại đạo (đạo chống trái với thuận thế ngoại đạo).

(4) Kẻ múa hát.

(5) Chẳng phải thực đàn ông, như người lại cái, kẻ không nam căn v.v...

(6) Kẻ đồ tể, quân đao phủ.

(7) Sắc, thụ, tưởng, hành, thức ấm hay làm khổ hại nên gọi là ma. Các lòng tham, sân, dục, nghi v.v... thường làm rối rắm, phiền muộn rất khổ hại nên gọi là ma.

(8) Sau khi giáo pháp của đức Thích Ca diệt, mãn tiểu kiếp thứ 9, qua tiểu kiếp thứ 10, thời kỳ kiếp giảm người thọ 80.000 tuổi, đức Di Lặc Bồ tát hiện thân thành Phật ở cõi này hiệu là Di Lặc Phật.

(9) Tên của Di Lặc Bồ tát, Tàu dịch là “Vô Năng Thắng”, còn Di Lặc là họ, dịch là “Từ Thị”.

(10) Có bốn:

- Thiết luân vương (cai trị 1 châu thiên hạ)

- Đồng luân vương (cai trị 2 châu thiên hạ)

- Ngân luân vương (cai trị 3 châu thiên hạ)

- Kim luân vương (cai trị 4 châu thiên hạ)

Vì phước lực đời trước nên khi lên ngôi vua có xe báu tự nhiên, hoặc bằng sắt, đồng, bạc, vàng hiện ra. Vua dùng xe đó mà đi tuần hay dẹp giặc trong cõi mình cai trị nên gọi là “Chuyển luân thánh vương”.

(11) Tiếng Phạm dịch là “chính định”. Mới vào cõi định gọi là “nhập”, ở trong cõi định gọi là “trụ”, từ cõi định dậy gọi là “xuất” (ra).

(12) Những sách nói về phương pháp trị bệnh.

(13) Sức trí nhận chắc nơi thể vô sinh của các pháp.

(14) “Đà la ni” tiếng Phạm, dịch là “tổng trì”, được môn văn trì đà la ni này thời nghe pháp đều có thể hiểu nhớ tất cả.

(15) Được môn này thời ưa thích nói pháp không nhàm, không trệ ngại, tài biện luận vô tận.

(16) Ngoài bốn phía núi Tu di, trong biển “đại hàm hải” có bốn châu: 1.- Đông Thắng Thần châu; 2.- Tây Ngưu Hóa châu; 3.- Bắc Câu Lư châu; 4.- Nam Thiệm Bộ châu cũng gọi Nam Diêm Phù Đề chính là cõi đất chúng ta hiện ở.

(17) Vì nhân duyên nghe pháp mà được lợi ích.

Sự tích

TẢ KINH CỨU BẠN ĐỒNG HỌC

Đời Tùy, niên hiệu Đại Nghiệp, có vị khách tăng đi đến miếu núi Thái Sơn muốn tạm nghỉ. Người giữ miếu nói: “Đây không có nhà nào khác, chỉ dưới mái hiên của miếu Thần có thể tạm nghỉ, nhưng gần đây những người nghỉ nơi đó đều chết cả.”

Khách tăng nói: “Không hề gì, cho ta tạm nghỉ nơi đó.” Người giữ miếu bất đắc dĩ y lời dọn giường cho khách tăng nghỉ dưới miếu.

Tối đến, khách tăng ngồi ngay thẳng tụng kinh. Ước chừng một canh sau, nghe trong màn có tiếng vàng ngọc khua, giây lát có vị Thần từ trong màn ra lễ lạy khách tăng. Khách tăng nói: “Nghe nói trước đây nhiều người bị chết tại chốn này, có phải là đàn việt hại đó chăng? Xin chớ hại ta.”

Thần nói: “Ngày trước tình cờ những người mệnh số sắp chết, nghe tiếng động của đệ tử, nhân quá sợ mà chết, chớ chẳng phải làm hại, xin Thầy chớ lo.”

Khách tăng mời Thần ngồi nói chuyện. Lát sau khách tăng hỏi: “Nghe nói Thần Thái Sơn cai trị loài quỷ, có thực chăng?”

Thần đáp: “Đệ tử phước bạc, chính có thể. Có phải Thầy muốn biết rõ việc người thân của Thầy đã chết không?”

Tăng nói: “Ta có hai bạn đồng học đã chết muốn thấy đó.”

Thần hỏi tên hiệu rồi nói: “Một người đã đầu thai làm người, còn một người bị tội nặng đang ở địa ngục, không thể kêu đến, nếu Thầy muốn thấy cũng có thể được.”

Tăng rất mừng, liền đứng dậy đi theo Thần. Không bao xa, thấy nhà ngục cháy đỏ rực. Thần dắt tăng vào một nhà, xa thấy một người đang ở trong lửa rên la nói không ra tiếng, thân thể nám đen không nhìn được, mùi thịt cháy hôi khét khiến người đau lòng.

Thần nói: “Chính ông ấy đó. Thầy còn muốn đi xem vài nơi khác chăng?”

Tăng buồn rầu xin trở về. Giây lát đến miếu, lại cùng Thần ngồi. Tăng hỏi Thần cách cứu bạn học. Thần nói: “Có thể được lắm. Nếu Thầy tả cho

ông ấy một bộ kinh Pháp Hoa, thời chắc ông ấy được khỏi.”

Bấy giờ gần sáng, Thần từ biệt tăng vào trong.

Sáng ra người giữ miếu thấy khách tăng vẫn yên lành, lấy làm lạ hỏi. Tăng thuật lại chuyện trong đêm.

Khách tăng về chùa vì bạn tả kinh Pháp Hoa, tả xong đóng bìա xén cất tử tế, lại mang kinh đến miếu. Đêm đó, Thần ra chào hỏi mừng rỡ. Khách tăng đem chuyện tả kinh xong nói với Thần.

Thần nói: “Đệ tử đã biết rõ việc ấy, Thầy vì bạn tả kinh, lúc mới chép đề mục thời ông ấy đã khỏi khổ, hiện đã thác sanh về nhân gian rồi. Chỗ này không được tinh khiết, không thể thờ kinh, xin Thầy đem kinh về chùa.”

Thần và tăng cùng nhau đàm luận đến gần sáng, Thần từ biệt khách tăng vào trong. Tăng lại mang kinh về chùa.

Quan Biệt giá Trương Đức tự nói: “Khi ông trấn nhậm ở Châu huyện có biết rõ việc trên.”

(Lại bộ Thượng thư Đường Lâm biên)

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ SÁU

18.- PHẨM “TÙY-HỦ CÔNG-ĐỨC”

THỨ MƯỜI TÁM

Lúc bấy giờ, Ngài Di-Lặc Bồ-Tát bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn nào nghe Kinh Pháp Hoa này mà tùy hỷ đó, được bao nhiêu phước đức? Liên nói kệ rằng:

Sau khi Phật diệt độ
 Có người nghe kinh này
 Nếu hay tùy hỷ đó (1)
 Lại được bao nhiêu phước?

Khi đó Phật bảo ngài Di-Lặc Bồ-Tát rằng: A-Dật-Đa! Sau khi Như-lai diệt độ nếu có tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-ba-tắc, ưu-bà-di và người trí khác, hoặc lớn, hoặc nhỏ nghe kinh này mà tùy hỷ rồi, từ trong pháp hội ra đến chỗ khác, hoặc tại tăng phường, hoặc

chỗ vắng vẻ, hoặc thành ấp, đường xá, xóm làng, ruộng rẫy, đem pháp đúng như chỗ đã nghe mà vì cha mẹ tôn thân, thiện hữu tri thức tùy sức diễn nói. Các người đó nghe rồi tùy hỷ lại đi truyền dạy người khác nghe rồi cũng tùy hỷ truyền dạy, xoay vần như thế đến người thứ năm mươi.

A-Dật-Đa! Công đức tùy hỷ của thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn thứ năm mươi đó, ta nay nói, ông phải lắng nghe.

Nếu có trăm muôn ức vô số thế giới có sáu đường chúng sanh trong bốn loài sanh; noãn sanh, thai sanh, thấp sanh, hoá sanh, hoặc có hình, không hình, có tướng, không tướng, chẳng phải có tướng, chẳng phải không tướng, không chân, hai chân, bốn chân, nhiều chân, tất cả trong số chúng sanh như thế, có người cầu phước tùy theo đồ ưa thích của chúng muốn điều cung cấp cho đó. Mỗi mỗi chúng sanh cho các trân bảo tốt: vàng, bạc, lưu ly, xa-cừ, mã-nã, san-hô, hổ-phách đầy cả Diêm-phu-đề và voi, ngựa, xe

cộ, bảy báu làm thành những cung điện lầu gác v.v...

Vị đại thí chủ đó bố thí như thế đủ tám mươi năm rồi mà nghĩ rằng: "Ta đã ban cho chúng sanh những đồ ưa thích tùy theo ý muốn, những chúng sanh này đều già suy tuổi quá tám mươi, tóc bạc mặt nhăn gần chết chẳng lâu, ta phải dùng Phật Pháp mà dạy bảo diu dắt chúng". Liền nhóm chúng sanh đó tuyên bày pháp giáo hóa, chỉ dạy lợi ích vui mừng. Đồng thời được đạo tu-đa-hoàn, đạo tư-đà-hàm, đạo a-na-hàm, đạo a-la-hán dứt hết cả hữu lậu, với những thiền định sâu đều được tự tại, đủ tám giải thoát.

Ý ông nghĩ sao? Công đức của vị đại thí chủ đó được, có nhiều chăng?

Ngài Di-Lặc bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Công đức của người đó rất nhiều vô lượng vô biên. Nếu vị thí chủ đó chỉ thí tất cả đồ ưa thích cho chúng sanh công đức đã vô lượng rồi, huống làm cho đều được quả a-la-hán.

Phật bảo ngài Di-Lặc: Ta nay rành rẽ nói cùng ông, người đó đem tất cả đồ vui thích thí cho sáu đường chúng sanh trong bốn trăm ức vô số thế giới lại khiến được quả a-la-hán, công đức của người đó chẳng được bằng công đức của người thứ năm mươi kia nghe một bài kệ Kinh Pháp Hoa mà tùy hỷ, trăm phần nghìn phần, muôn ức phần chẳng bằng một phần, nhân đến tính, đếm, thí dụ không thể biết được.

A-Dật-Đa! Người thứ năm mươi như thế, xoay vần nghe Kinh Pháp Hoa, công đức tùy hỷ còn vô lượng vô biên a-tăng-kỳ, huống là người tối sơ ở trong hội nghe kinh mà tùy hỷ, phước đó lại hơn vô lượng vô biên a-tăng-kỳ không thể sánh được.

A-Dật-Da! Nếu có người vì kinh này mà qua đến tăng phước, hoặc ngôi, hoặc đứng, trong chốc lát nghe nhận, nhờ công đức đó chuyển thân sanh ra được voi, ngựa, xe cộ, kiệu, cang bằng trân bảo tốt đẹp bậc thượng và ở thiên cung. Nếu có người ngồi trong

chỗ giảng pháp, sau lại có người đến bèn khuyen mời ngồi nghe, hoặc chia chỗ cho ngồi, công đức của người đó chuyển thân được chỗ ngồi của đế-thích hoặc chỗ ngồi của phạm-vương hoặc chỗ ngồi của chuyển-luân-thánh-vương.

A-Dật-Đa! Nếu lại có người nói với người khác rằng: “Có kinh tên Pháp-Hoa nên cùng nhau qua nghe.” Liền nhận lời bảo nhần đến nghe trong giây lát, công đức của người đó, chuyển thân đặng với đa-la-ni bồ-tát, sanh chung một chỗ, căn tánh lanh lợi, có trí huệ, trăm nghìn muôn đời, trọn chẳng ngọng câm, hơi miệng chẳng hôi, lưỡi thường không bịnh, miệng cũng không bịnh, răng chẳng đen dơ, chẳng vàng, chẳng thưa, cũng chẳng thiếu rụng, chẳng so le, chẳng sứt gãy, môi chẳng trớt, cũng chẳng rút túm, chẳng thô rít, chẳng ghẻ mụn, cũng chẳng sứt hủ, cũng chẳng cong vẹo, chẳng dày chẳng lớn, cũng chẳng đen nám, không có các tướng đáng chê.

Mũi chẳng xẹp giẹp, cũng chẳng cong gãy, sắc mặt chẳng đen, chẳng hẹp dài cũng chẳng hóm gãy, không có tất cả tướng chẳng đáng ư, môi lưỡi răng nướu thảy đều nghiêm tốt, mũi lớn cao thẳng, diện mạo tròn đầy, mày cao mà dài, trán rộng bằng thẳng, tướng người đầy đủ, đời sanh ra thấy Phật, nghe pháp tin nhận lời dạy bảo.

A-Dật-Đa! Người hãy xem khuyen nơi một người khiến qua nghe pháp mà công đức như thế, huống là một lòng nghe, nói, đọc, tụng, lại ở trong đại chúng vì người phân biệt, đúng như lời dạy mà tu hành.

Khi đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu người trong pháp hội
Được nghe kinh điển này
Nhần đến một bài kệ
Tùy hỷ vì người nói
Xoay vần lại như thế
Đến người thứ năm mươi
Người rốt sau được phước

Nay sẽ phân biệt đó.
 Như có đại thí chủ
 Cung cấp vô lượng chúng
 Đầy đủ tám mươi năm
 Tùy ý chúng ưa muốn
 Thấy chúng: Tướng già suy
 Tóc bạc và mặt nhăn
 Răng thưa, thân khô gầy
 Nghĩ họ sắp phải chết
 Ta nay phải nên dạy
 Cho chúng được đạo quả
 Liên vì phương tiện nói
 Pháp niết-bàn chân thật
 Đời đời chẳng bền chắc
 Như bọt bóng ánh nắng
 Các người đều nên phải
 Mau sanh lòng nhàm lìa.
 Các người nghe pháp đó
 Đều được a-la-hán
 Đầy đủ sáu thần thông
 Ba minh tám giải thoát.
 Người năm mươi rớt sau
 Nghe một kệ tùy hỷ

Người này phước hơn kia.
 Không thể thí dụ được
 Xoay vần nghe như thế.
 Phúc đó còn vô lượng
 Huống là trong pháp hội
 Người tùy hỷ ban đầu.
 Nếu có khuyển một người
 Dắt đến nghe Pháp-Hoa
 Rằng: kinh này rất mầu
 Nghìn muôn kiếp khó gặp
 Liên nhận lời qua nghe
 Nhẫn đến nghe giầy lát
 Phước báo của người đó
 Nay nên phân biệt nói.
 Đời đời miệng không bệnh
 Răng chẳng thưa, vàng, đen,
 Môi chẳng dày teo thiếu
 Không có tướng đáng chê.
 Lưỡi chẳng khô đen ngắn
 Mũi cao lớn mà ngay
 Trán rộng và bằng phẳng
 Mặt, mắt đều đoan nghiêm
 Được người thấy ưa mến

Hơi miệng không hôi như
 Mùi thơm bông ưu-bát
 Thường từ trong miệng ra.
 Nếu cố đến tăng phước
 Muốn nghe Kinh Pháp Hoa
 Giấy lát nghe vui mừng
 Nay sẽ nói phước đó:
 Sau sanh trong trời người
 Được voi, xe, ngựa tốt
 Kiệu, cang bằng trân báu,
 Cùng ở cung điện trời.
 Nếu trong chỗ giảng pháp
 Khuyên người ngồi nghe kinh
 Nhân vì phước đó được
 Tòa thích, phạm, chuyển luân
 Huống là một lòng nghe
 Giải nói nghĩa thú kinh
 Đúng như pháp mà tu
 Phước đó chẳng lường được.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ SÁU

19.- PHẨM "PHÁP-SƯ CÔNG-ĐỨC"

THỨ MƯỜI CHÍN

Lúc bấy giờ, Phật bảo ngài Thường-Tinh-Tấn Đại Bồ-Tát rằng: Nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn thọ trì Kinh Pháp Hoa này, hoặc đọc, hoặc tụng, hoặc giải nói, hoặc biên chép, người đó sẽ được tám trăm công đức nơi mắt, một nghìn hai trăm công đức nơi tai, tám trăm công đức nơi mũi, một nghìn hai trăm công đức nơi lưỡi, tám trăm công đức nơi thân, một nghìn hai trăm công đức nơi ý, dùng những công đức này trang nghiêm sáu căn đều được thanh tịnh.

Thiện-nam-tử và thiện-nữ-nhơn đó, nhục nhãn thanh tịnh của cha mẹ sanh ra, thấy khắp cõi tam-thiên đại-thiên, trong ngoài có những núi, rừng, sông, biển, dưới đến địa

ngục a-tỳ, trên đến cõi trời hữu-đảnh, cũng thấy tất cả chúng sanh trong đó và nghiệp nhân duyên quả báo chỗ sanh ra thấy đều thấy biết.

Khi đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu người ở trong chúng
 Dùng tâm không sợ sệt
 Nói Kinh Pháp Hoa này
 Ông nghe công đức đó
 Người đó được tám trăm
 Công đức thù thắng nhãn
 Do dùng đây trang nghiêm
 Mắt kia rất thanh tịnh.
 Mắt thịt cha mẹ sanh
 Thấy cả cõi tam thiên
 Trong ngoài núi Di-lâu
 Núi Tu-di, Thiết-vi
 Và các núi rừng khác
 Biển lớn nước sông ngòi
 Dưới đến ngục a-tỳ
 Trên đến trời hữu-đảnh

Chúng sanh ở trong đó
 Tất cả đều thấy rõ
 Dầu chưa được thiên nhãn
 Sức nhục nhãn như thế.

Lại nữa, Thường-Tinh-Tấn! Nếu có người thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn, thọ trì kinh này, hoặc đọc, hoặc tụng, hoặc biên chép, hoặc giải nói, được một nghìn hai trăm nhĩ công đức, dùng tai thanh tịnh đó, nghe khắp cõi tam thiên, dưới đến địa-ngục vô gián, trên đến trời hữu-đảnh, trong ngoài các thứ lời lẽ giọng tiếng. Tiếng voi, tiếng ngựa, tiếng xe, tiếng trâu, tiếng khóc la, tiếng buồn than, tiếng ốc; tiếng trống, tiếng chuông, tiếng linh, tiếng cười, tiếng nói, tiếng trai, tiếng gái, tiếng đồng-tử, tiếng đồng-nữ, tiếng pháp, tiếng phi pháp, tiếng khổ, tiếng vui, tiếng phàm phu, tiếng thánh nhân, tiếng đáng ưa, tiếng chẳng đáng ưa, tiếng trời, tiếng rồng, tiếng Dạ xoa, tiếng càn thát bà, tiếng a tu la, tiếng ca lâu la, tiếng khản na la, tiếng ma hầu la đà, tiếng

lửa, tiếng nước, tiếng gió, tiếng địa-ngục, tiếng súc sanh, tiếng ngạ quỷ, tiếng tỳ-kheo, tiếng tỳ-kheo-ni, tiếng thanh-văn, tiếng bích-chi-phật, tiếng bồ-tát, tiếng phật.

Nói tóm đó, trong cõi tam-thiên đại-thiên, tất cả trong ngoài các thứ tiếng, đều chưa được thiên nhĩ dùng tai tầm thường thanh tịnh của cha mẹ sanh thấy đều nghe biết, phân biệt các tiếng tằm như thế, mà chẳng hư nhĩ căn.

Lúc đó, đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Tai cha mẹ sanh ra
 Trong sạch không đục nhơ
 Dù tai này thường nghe
 Cả tiếng cõi tam thiên
 Tiếng voi, ngựa, trâu, xe
 Tiếng chung linh loa cổ
 Tiếng cầm, sắc, không hầu
 Tiếng ống tiêu, ống địch
 Tiếng ca hay thanh tịnh
 Nghe đó mà chẳng ham.

Tiếng vô số giống người
 Nghe đều hiểu rõ được
 Lại nghe tiếng các trời
 Tiếng ca rất nhiệm mầu
 Và nghe tiếng trai, gái,
 Tiếng đồng-tử, đồng-nữ
 Trong núi sông hang hiểm
 Tiếng ca-lãng tân-dà
 Cộng mạng các chim thấy
 Đều nghe tiếng của nó.
 Địa ngục các đau đớn
 Các thứ tiếng độc khổ
 Ngạ quỷ đói khát bức
 Tiếng tìm cầu uống ăn
 Các hàng a-tu-la
 Ở nơi bên biển lớn
 Lúc cùng nhau nói năng
 Vang ra tiếng tằm lớn
 Như thế người nói pháp
 An trụ ở trong đây
 Xa nghe các tiếng đó
 Mà chẳng hư nhĩ căn
 Trong cõi nước mười phương

Cầm thú kêu hô nhau
 Người nói Kinh Pháp Hoa
 Ở đây đều nghe đó
 Trên các trời phạm-thế
 Quang-âm cùng biến-tịnh
 Nhấn đến trời hữu-đảnh
 Tiếng tăm của kia nói
 Pháp-sư ở nơi đây
 Thấy đều được nghe đó.
 Tất cả chúng tỳ-kheo
 Và các tỳ-kheo-ni
 Hoặc đọc tụng kinh điển,
 Hoặc vì người khác nói
 Pháp-sư ở nơi đây
 Thấy đều được nghe đó.
 Lại có các bồ-tát
 Đọc tụng nơi kinh pháp
 Hoặc vì người khác nói
 Soạn tập giải nghĩa kinh
 Các tiếng tăm như thế
 Thấy đều được nghe đó.
 Các phật đáng đại-thánh
 Giáo hóa hàng chúng sanh

Ở trong các đại hội
 Diễn nói pháp nhiệm mầu
 Người trì Pháp-Hoa này
 Thấy đều được nghe đó.
 Cõi tam-thiên đại-thiên
 Các tiếng tăm trong ngoài
 Dưới đến ngục a-tỳ (3)
 Trên đến trời hữu-đảnh (4)
 Đều nghe tiếng tăm kia
 Mà chẳng hư nhĩ căn
 Vì tai kia sáng lẹ
 Đều hay phân biệt biết
 Người trì Kinh Pháp Hoa
 Dầu chưa được thiên nhĩ
 Chỉ dùng tai sanh ra
 Công đức đã như thế.

Lại nữa, Thường-Tinh-Tấn! Nếu có
 thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn, thọ trì kinh
 này, hoặc đọc, hoặc tụng, hoặc giải nói,
 hoặc biên chép, trọn nên tám trăm tỷ công
 đức, dùng tỷ căn thanh tịnh đó, ngửi khắp
 cõi tam-thiên đại-thiên, trên dưới trong

ngoài các thứ mùi: Mùi hoa tu-mạn-na, mùi hoa xa-đề, mùi hoa mặt-lợi, mùi hoa chiêm-bạc, mùi hoa ba-la-la, mùi hoa sen đỏ, mùi hoa sen xanh, mùi hoa sen trắng, mùi cây có hoa, mùi cây có trái, mùi chiêm-đàn, mùi trầm-thủy, mùi đa-ma-la-bạt, mùi đa-da-la, đến trăm nghìn thứ hòa lộn, hoặc là bột, hoặc là viên, hoặc là hương xoa, người trì kinh này ở trong đây đều có thể phân biệt.

Và lại rõ biết mùi chúng sanh: Mùi voi, mùi ngựa, mùi dê, trâu v.v.. mùi trai, mùi gái, mùi đồng-nữ và mùi cỏ cây lùm rừng, hoặc gân, hoặc xa, bao nhiêu thứ mùi có ra, thấy đều được ngửi rõ biết chẳng nhầm.

Người trì kinh này dầu ở nơi đây cũng ngửi mùi trên các cõi trời: Mùi cây ba-lợi-chất-đa-la, cây câu-bệ-đa-la, cùng mùi hoa mạn-đà-la, hoa đại-mạn-đa-la, hoa mạn-thù-sa, hoa đại-mạn-thù-sa, mùi gỗ chiêm-đàn, trầm-thủy các thứ hương bột, mùi các hoa đẹp. Các thứ hương trời như thế hòa hợp thoảng ra mùi thơm đều ngửi biết.

Lại ngửi mùi nơi thân của các vị trời: Mùi của thích-đề hoàn-nhơn lúc ở trên thắng điện, năm món dục vui chơi, hoặc mùi lúc ở trên Diệu-pháp-đường vì các vị trời đao-lợi nói pháp, hoặc mùi lúc dạo chơi trong vườn, cùng mùi nơi thân xác của các vị trời nam nữ khác, thấy đều xa ngửi biết. Xoay vần như thế nhả đến trời phạm-thế, trên đến mùi nơi thân các vị trời hữu-đảnh cũng đều ngửi biết.

Và ngửi mùi hương của các vị trời đốt và mùi thanh-văn, mùi bích-chi-phật, mùi bồ-tát, mùi nơi thân các đức phật, cũng đều xa ngửi biết chỗ ở của đó. Dầu ngửi biết hương ấy, nhưng nơi tỷ căn không hư không sai, nếu muốn phân biệt vì người khác nói, nghi nhớ không nhầm.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Người đó mũi thanh tịnh
Ở trong thế giới này
Hoặc vật thơm hoặc hôi

Các thứ đều ngửi biết.
 Tu-mạn-na, xa-đề
 Đa-ma-la, chiêm-đàn
 Trâm-thủy và mùi quế
 Mùi các thứ hoa trái
 Và mùi các chúng sanh:
 Mùi nam-tử, nữ-nhơn
 Người nói pháp ở xa
 Ngửi mùi biết chỗ nào.
 Đại-thế chuyển-luân-vương
 Tiểu-chuyển-luân và con
 Bầy tôi, các cung nhân
 Ngửi mùi biết chỗ nào.
 Trân bảo đeo nơi thân
 Cùng tạng báu trong đất
 Bảo-nữ của luân-vương
 Ngửi hương biết chỗ nào.
 Mọi người đồ nghiêm thân
 Y phục và chuỗi ngọc
 Các thứ hương xoa thân
 Ngửi mùi biết thân kia.
 Các trời hoặc đi, ngồi
 Dạo chơi và thần biến

Người trì Pháp-Hoa này
 Ngửi mùi đều biết được.
 Các cây hoa trái hột
 Và mùi thơm dầu tô
 Người trì kinh ở đây
 Đều biết ở chỗ nào.
 Các núi, chỗ sâu hiểm
 Cây chiêm-đàn nở hoa
 Chúng sanh ở trong đó
 Ngửi mùi đều biết được.
 Núi Thiết-vi, biển lớn
 Các chúng sanh trong đất
 Người trì kinh ngửi mùi
 Đều biết đó ở đâu
 Trai gái a-tu-la
 Và quyến thuộc của chúng
 Lúc đánh cãi, dạo chơi
 Ngửi hương đều biết được.
 Đồng trống, chỗ hiểm trở
 Sư tử, voi, hùm, sói
 Bò rừng, trâu nước thả
 Ngửi hương biết chỗ ở.
 Nếu có người ghen chửa

Chưa rõ trai hay gái
 Không cần và phi nhờn
 Ngửi mùi đều biết được.
 Do vì sức ngửi mùi
 Biết người mới ghen chửa
 Thành tựu hay chẳng thành
 An vui để con phước
 Do vì sức ngửi mùi
 Biết tâm niệm trai, gái
 Lòng nhiễm dục ngu, hờn
 Cũng biết người tu hành
 Các phục tàng trong đất
 Vàng, bạc, các trân bảo
 Đồ đồng chỗ đựng chứa
 Nghe nói đều biết được
 Các thứ chuỗi ngọc báu
 Không ai biết giá mấy
 Ngửi mùi biết mắc rẻ
 Chỗ sản xuất ở đâu.
 Các thứ hoa trên trời
 Mạn-đà, mạn-thù-sa
 Cây Ba-lợi-chất-đa
 Ngửi mùi đều biết được.

Các cung điện trên trời
 Thượng, trung, hạ sai khác
 Các hoa báu trang nghiêm
 Ngửi hương đều biết được.
 Thắng điện vườn rừng trời
 Các nhà diệu-pháp-đường
 Ở trong đó vui chơi
 Ngửi mùi đều biết được.
 Các trời hoặc nghe pháp
 Hoặc lúc hưởng ngũ dục
 Lại, qua, đi, ngồi, nằm
 Ngửi mùi đều biết được.
 Thiên nữ mặc y phục
 Hoa hương tốt trang nghiêm
 Lúc quanh khắp dạo chơi
 Ngửi mùi đều biết được.
 Lân lượt lên như thế
 Nhấn đến trời phạm-thế
 Nhập thiên cùng xuất thiên
 Ngửi mùi đều biết được.
 Trời quang-âm, biến-tịnh (5)
 Nhấn đến nơi hữu-đảnh
 Mới sanh và lui chết

Ngửi hương đều biết được.
 Các hàng tỳ-kheo chúng
 Nơi pháp thường tinh tấn
 Hoặc ngồi hoặc kinh hành
 Và đọc tụng kinh điển
 Hoặc ở dưới rừng cây
 Chuyên ròng mà ngồi thiền
 Người trì kinh ngửi mùi
 Đều biết ở tại đâu.
 Bồ-tát chí bền chắc
 Ngồi thiền hoặc đọc tụng
 Hoặc vì người nói pháp
 Ngửi mùi đều biết được.
 Nơi nơi chỗ Thế-Tôn
 Được mọi người cung kính
 Thương chúng mà nói pháp
 Ngửi mùi đều biết được.
 Chúng sanh ở trước Phật
 Nghe kinh đều mừng vui
 Đúng pháp mà tu hành
 Ngửi mùi đều biết được.
 Dầu chưa được vô lậu
 Pháp-sanh-tỹ bồ-tát

Mà người trì kinh đây
 Trước được tướng mũi này.

Lại nữa Thường-Tinh-Tấn! Nếu có thiện-nam-tử, cùng thiện-nữ-nhơn thọ trì kinh này, hoặc đọc, hoặc tụng, hoặc giải nói, hoặc biên chép, được một nghìn hai trăm thiết công đức.

Những món hoặc tốt, hoặc xấu, hoặc ngon, hoặc dở và các vật đắng chát, ở trên lưỡi của người đó, đều biến thành vị ngon như vị cam-lồ trên trời không món nào là chẳng ngon.

Nếu được thiết căn đó ở trong đại chúng nói pháp có chỗ diễn ra tiếng sâu mầu có thể vào tâm chúng, đều làm cho vui mừng sướng thích.

Lại các vị thiên-tử, thiên-nữ, các trời thích, phạm, nghe tiếng tam thâm diệu này diễn nói ngôn luân thứ đệ, thấy đều đến nghe. Và các hàng long, long-nữ, dạ-xoa, dạ-xoa nữ, càn-thát-bà, càn-thát-bà nữ, a-tu-

la, a-tu-la nữ, ca-lâu-la, ca-lâu-la nữ, khản-na-la, khản-na-la nữ, ma-hầu-la-dà, ma-hầu-la-dà nữ, vì để nghe pháp mà đều gần gũi cung kính cúng dường.

Và tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di, Quốc-vương, Vương-tử, quân thần, quyến thuộc, tiểu Chuyển-luân-vương, đại Chuyển-luân-vương, bảy báu, nghìn người con, cùng quyến thuộc trong ngoài, ngồi cung điện đồng đến nghe pháp.

Vì vị bồ-tát này khéo nói pháp, nên hàng bà-la-môn, cư-sĩ, nhân dân trong nước trọn đời theo hầu cúng dường. Lại các thanh-văn, bích-chi-phật, bồ-tát, các đức phật thường ưa thấy người đó, người đó ở chỗ nào, các đức phật đều xoay về phía đó nói pháp, người đó đều hay thọ trì tất cả Phật pháp, lại có thể nói ra tiếng pháp sâu mầu.

Khi đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Người đó lữì thanh tịnh

Trọn không thọ vị xấu
 Người đó ăn uống chi
 Đều biến thành cam-lồ.
 Dùng tiếng hay thâm tịnh
 Ở trong chúng nói pháp
 Đem các nhân duyên dụ
 Dẫn dắt lòng chúng sanh
 Người nghe đều vui mừng
 Bày đồ cúng dường tốt.
 Các trời, rồng, dạ-xoa
 Cùng a-tu-la thấy
 Đều dùng lòng cung kính
 Mà đồng đến nghe pháp
 Người nói kinh pháp đó
 Nếu muốn dùng tiếng mầu
 Khắp cùng cõi Tam-thiên
 Tùy ý liền được đến.
 Đại, Tiểu Chuyển-luân-vương
 Và nghìn con quyến thuộc
 Chắp tay lòng cung kính
 Thường đến nghe thọ pháp,
 Các trời, rồng, dạ-xoa
 La-sát, Tỳ-xá-xà

Cũng dùng lòng vui mừng
 Thường ưa đến cúng dường,
 Phạm-thiên-vương, Ma-vương,
 Tự-tại, Đại-tự-tại
 Các chúng trời như thế
 Thường đến chỗ người đó.
 Các Phật cùng đệ tử
 Nghe người nói tiếng pháp
 Thương nhớ giữ gìn cho
 Hoặc lúc vì hiện thân.

Lại nữa, Thường-Tinh-Tấn! Nếu có thiện-nam-tử cùng thiện-nữ-nhơn thọ trì, hoặc đọc, hoặc tụng, hoặc giải nói, hoặc biên chép được tám trăm thân công đức, được thân thanh tịnh như lưu ly sạch chúng sanh ưa thấy. Vì thân đó trong sạch nên chúng sanh trong cõi tam-thiên đại-thiên, lúc sanh lúc chết, trên dưới, tốt xấu, sanh chỗ lành, chỗ dữ v.v.. đều hiện rõ trong đó.

Và núi Thiết-vi, núi Đại-thiết-vi, núi Di-lâu, núi Đại-di-lâu..v.v.. các núi cùng chúng sanh ở trong đó đều hiện rõ trong thân, dưới

đến địa ngục A-tỳ, trên đến trời Hữu-Đảnh cảnh vật cùng chúng sanh đều hiện rõ trong thân. Hoặc là thanh-văn, duyên-giác, bồ-tát cùng chư Phật nói pháp đều hiện sắc tượng ở trong thân.

Bấy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Nếu người trì Pháp-Hoa
 Thân thể rất thanh tịnh
 Như lưu ly sạch kia
 Chúng sanh đều ưa thấy.
 Lại như gương sáng sạch
 Đều thấy các sắc tượng
 Bồ-tát nơi tịnh thân
 Thấy cả vật trong đời
 Chỉ riêng mình thấy rõ
 Người khác không thấy được,
 Trong cõi nước tam-thiên
 Tất cả các chúng sanh
 Trời, người, a-tu-la
 Địa-ngục, quỷ, súc-sanh
 Các sắc tượng như thế

Đều hiện rõ trong thân.
 Cung điện của các trời
 Nhấn đến trời Hữu-Đảnh
 Núi Thiết-vi, Di-lâu
 Núi Ma-ha Di-lâu
 Các biển nước lớn thảy
 Đều hiện ở trong thân.
 Các Phật cùng thanh-văn
 Phật tử bồ-tát thảy
 Hoặc riêng, hoặc tại chúng
 Nói pháp thảy đều hiện.
 Dầu chưa được diệu thân
 Pháp tánh sạch các lậu
 Dùng thân thanh tịnh thường
 Tất cả hiện trong đó.

Lại nữa Thường-Tinh-Tấn! Sau khi Đức
 Như-lai diệt độ, nếu có người thiện-nam-tử
 cùng thiện-nữ-nhơn thọ trì kinh này, hoặc
 đọc, hoặc tụng, hoặc giải nói, hoặc biên
 chép, thời được một nghìn hai trăm ý công
 đức.

Dùng ý căn thanh tịnh đó nhấn đến nghe
 một kệ, một câu, suốt thấu vô lượng, vô biên
 nghĩa, hiểu nghĩa đó rồi, có thể diễn nói một
 câu, một kệ đến một tháng, bốn tháng, nhấn
 đến một năm. Các pháp nói ra tùy nghĩa thú
 kia đều thật tướng chẳng trái nhau.

Nếu nói kinh sách trong đời, lời lẽ trị thế,
 nghề nghiệp nuôi sống v.v... đều thuận
 chánh pháp. Sáu đường chúng sanh trong cõi
 tam-thiên đại-thiên, lòng nghĩ, tưởng, lòng
 động tác, lòng hý luận, thảy đều biết đó.

Dầu chưa được trí huệ vô lậu mà ý căn
 thanh tịnh như thế, người đó có suy nghĩ,
 tính lường, nói năng những chi thời đều là
 Phật pháp cả, không có gì là chẳng chân
 thật, cũng là lời trong kinh của các Phật thuở
 trước nói.

Bảy giờ, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại
 nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Ý người đó thanh tịnh
 Sáng lan không đục nhơ

Dùng ý căn tốt đó
 Biết pháp: Thượng, trung, hạ
 Nhẫn đến nghe một kệ
 Thông đạt vô lượng nghĩa
 Thứ đệ nói đúng pháp
 Tháng, bốn tháng, đến năm.
 Trong ngoài của cõi này
 Tất cả các chúng sanh
 Hoặc trời rồng và người
 Dạ-xoa, quỷ, thần quỷ
 Kia ở trong sáu đường
 Nghĩ tưởng bao nhiêu điều
 Phước báo trì Pháp-Hoa
 Đồng thời thấy đều biết.
 Vô số Phật mười phương
 Trăm phước tướng trang nghiêm
 Vì chúng sanh nói pháp
 Luôn nghe hay thọ trì.
 Suy gẫm vô lượng nghĩa
 Nói pháp cũng vô lượng
 Sau trước chẳng quên lộn
 Bởi thọ trì Pháp-Hoa
 Trọn biết các pháp tướng

Theo nghĩa rõ thứ đệ.
 Suốt danh tự ngữ ngôn
 Như chỗ biết diễn nói.
 Người đó có nói ra
 Là pháp của Phật trước
 Vì diễn nói pháp này
 Ở trong chúng không sợ.
 Người trì Kinh Pháp Hoa
 Ý căn tịnh như thế
 Dầu chưa được vô lậu
 Trước có tướng dưỡng ấy.
 Người đó trì kinh này
 An trụ bậc hy hữu
 Được tất cả chúng sanh
 Vui mừng mà mến kính.
 Hay dùng nghìn muôn ức
 Lời lẽ rất hay khéo
 Phân biệt mà nói pháp
 Bởi trì Kinh Pháp Hoa.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ SÁU

20.- PHẨM "THƯỜNG-BẤT-KHINH BỒ-TÁT" THỨ HAI MƯƠI

Lúc bấy giờ, Phật bảo ngài Đại-Bồ-Tát Đắc-Đại-Thế rằng: “Ông nay nên biết! Nếu có tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, Ưu-ba-tắc, ưu-bà-di nào thọ trì Kinh Pháp Hoa này được công đức như trước đã nói, mắt, tai, mũi, lưỡi, thân cùng ý thanh tịnh, như có người nói thô ác mắng nhiếc chê bai, mắc tội báo lớn cũng như trước đã nói.

Đắc Đại Thế! Về thuở xưa quá vô lượng vô biên bất-khả tư-nghì, vô số kiếp, có Phật hiệu là Oai-Âm-Vương Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn.

Kiếp đó tên là Ly-Suy, nước đó tên là Đại-Thành. Đức Oai-Âm-Vương Phật trong đời đó vì hàng trời, người, a-tu-la mà nói pháp, vì người cầu thanh-văn mà nói pháp Tứ-Đế, thoát khỏi sanh, già, bệnh, chết, rớt ráo niết-bàn; vì người cầu bích-chi-phật mà nói pháp mười-hai-nhân-duyên; vì các bồ-tát nhân vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác mà nói sáu pháp ba-la-mật, rớt ráo trí huệ của Phật.

Đắc-Đại-Thế! Đức Oai-Âm-Vương Phật đó sống lâu bốn mươi vạn ức na-do-tha hằng-ha-sa kiếp: Chánh pháp trụ ở đời kiếp số như vi trần trong một Diêm-phù-đề; tượng pháp trụ ở đời kiếp số như số vi trần trong bốn châu thiên hạ. Đức Phật đó lợi ích chúng sanh, vậy sau mới diệt độ. sau khi chánh-pháp tượng-pháp diệt hết, trong cõi nước đó lại có Phật ra đời, cũng hiệu là Oai-Âm-Vương Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-

Nhân-Sư, Phật Thế-Tôn, cứ thứ lớp như thế có hai muôn ức đức Phật đều đồng một hiệu.

Đức Oai-Âm-Vương Như-lai, đầu hết diệt độ rồi, sau lúc chánh pháp đã diệt trong đời tượng pháp những tỳ-kheo tăng-thượng-mạn có thể lực lớn.

Bấy giờ, có vị bồ-tát tỳ-kheo tên là Thường-Bất-Khinh. Đắc-Đại-Thế! Vì có gì tên là Thường-Bất-Khinh? Vì vị tỳ-kheo đó phàm khi ngó thấy hoặc tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, hoặc ưu-ba-tắc, ưu-bà-di, thấy đều lễ lạy khen ngợi mà nói rằng: “Tôi rất kính quý ngài chẳng dám khinh mạn. Vì sao? Vì quý ngài đều tu hành đạo bồ-tát sẽ được làm phật”.

Mà vị tỳ-kheo đó chẳng chuyên đọc tụng kinh điển, chỉ đi lễ lạy, nhẩn đến xa thấy hàng tứ chúng, cũng cố qua lễ lạy khen ngợi mà nói rằng: “Tôi chẳng dám khinh quý Ngài, quý Ngài đều sẽ làm Phật”. Trong hàng tứ chúng có người lòng bất tịnh sanh giận hờn, buông lời ác mắng nhiếc rằng:

“Ông vô trí tỳ-kheo này từ đâu đến đây tự nói ta chẳng khinh Ngài, mà thọ ký cho chúng ta sẽ được làm Phật, chúng ta chẳng dùng lời thọ ký hư dối như thế.”

Trải qua nhiều năm như vậy, thường bị mắng nhiếc chẳng sanh lòng giận hờn, thường nói: “Ngài sẽ làm Phật”. Lúc nói lời đó, chúng nhân hoặc lấy gậy cây ngói đá để đánh ném. Ông liền chạy tránh đứng xa mà vẫn to tiếng xưng rằng: “Ta chẳng dám khinh quý Ngài, quý Ngài đều sẽ thành Phật”. Bởi ông thường nói lời đó, nên hàng tăng-thượng-mạn tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di gọi ông là Thường-Bất-Khinh.

Vị tỳ-kheo đó lúc sắp chết, nơi giữa hư không nghe trọn hai mươi nghìn muôn ức bài kệ Kinh Pháp Hoa của đức Oai-Âm-Vương Phật đã nói thuở trước, nghe xong đều có thể thọ trì, liền được nhẩn căn thanh tịnh, nhĩ, tỷ, thiệt, thân cùng ý căn thanh tịnh như trên. Được sáu căn thanh tịnh đó rồi lại sống thêm

hai trăm muôn ức na do tha tuổi, rộng vì người nói Kinh Pháp Hoa đó.

Lúc đó hàng tăng-thượng-mạn tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di khinh tiện vị đó đặt cho tên “Bất-Khinh”, nay thấy vị đó được sức thần thông lớn, sức nhạo thuyết biện, sức đại-thiện-tịch (6) nghe vị đó nói pháp đều tin phục tùy tùng.

Vị bồ-tát đó giáo hóa nghìn muôn chúng khiến trụ trong vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Sau khi mạng chung được gặp hai nghìn ức Phật đều hiệu Nhật-Nguyệt-Đăng-Minh ở trong pháp hội đó nói Kinh Pháp Hoa này. Do nhân duyên đó lại gặp hai nghìn ức Phật đồng hiệu là Vân-Tự-Tại-Đăng-Vương, ở trong pháp hội của các đức Phật đó thọ trì, đọc tụng, vì hàng tứ chúng nói kinh điển này, cho nên được mắt thanh tịnh thường trên đó, tai mũi lưỡi thân cùng ý các căn thanh tịnh, ở bốn chúng nói pháp lòng không sợ sệt.

Đắc-Đại-Thế! Vị Thường-Bất-Khinh Đại Bồ-Tát đó cúng dường, bao nhiêu đức phật như thế, cung kính tôn trọng ngợi khen, trông các gốc lành. Lúc sau lại gặp nghìn muôn ức phật cũng ở trong pháp hội các đức phật nói kinh điển này, công đức thành tựu sẽ được làm phật.

Đắc-Đại-Thế! Ý ông nghĩ sao? Thường-Bất-Khinh Bồ-Tát thuở đó đâu phải người nào lạ, chính thân ta đó. Nếu ta ở đời trước chẳng thọ trì đọc tụng kinh này, vì người khác giải nói đó, thời chẳng có thể mau được vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Do ta ở chỗ các đức phật thuở trước thọ trì đọc tụng kinh này vì người khác nói, nên mau được vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đắc-Đại-Thế! Thuở đó bốn chúng tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di, do lòng giận hờn khinh tiện ta, nên trong hai trăm ức kiếp thường chẳng gặp phật, chẳng nghe pháp, chẳng thấy tăng, nghìn kiếp ở địa ngục A-tỳ chịu khổ não lớn. Hết tội đó

rồi lại gặp Thường-Bất-Khing Bồ-Tát giáo hóa đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đắc-Đại-Thế! Ý ông nghĩ sao? Bốn chúng thường khinh vị bồ-tát thuở đó đâu phải người nào lạ chính là nay trong hội này bọn ông Bạt-Đà-Bà-La năm trăm vị bồ-tát, bọn ông Sư-Tử-Nguyệt năm trăm vị tỳ-kheo, bọn ông Ni-Tư-Phật năm trăm ưu-bà-tắc, đều bất thối chuyển ở nơi đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đắc-Đại-Thế! Phải biết Kinh Pháp Hoa này rất có lợi ích cho các vị đại bồ-tát, có thể làm cho đến nơi đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác. Cho nên các vị đại bồ-tát sau khi Phật diệt độ phải thường thọ trì đọc tụng, giải nói, biên chép kinh này.

Khi đó, đức Phật muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Thuở quá khứ có Phật
Hiệu là Oai-Âm-Vương
Sức trí thần vô lượng

Dìu dắt tất cả chúng
Hàng, trời, người, long, thần
Đều chung nhau cúng dường.
Sau khi Phật diệt độ
Lúc pháp muốn dứt hết
Có một vị bồ-tát
Tên là Thường-Bất-Khing
Bấy giờ hàng tứ chúng
Chấp mê nơi các pháp
Thường-Bất-Khing Bồ-Tát
Qua đến chỗ của họ
Mà nói với đó rằng:
Ta chẳng dám khinh Ngài
Quý Ngài tu đạo nghiệp
Đều được làm Phật
Những người đó nghe rồi
Khinh chê thêm mắng nhiếc
Thường-Bất-Khing Bồ-Tát
Đều hay nhẫn thọ đó.
Tội bồ-tát hết rồi
Đến lúc gần mạng chung
Được nghe kinh pháp này
Sáu căn đều thanh tịnh

Vì sức thần thông vậy
 Sống lâu thêm nhiều tuổi
 Lại vì các hạng người
 Rộng nói kinh pháp này.
 Các chúng chấp nói pháp
 Đều nhờ bồ-tát đó
 Giáo hóa được thành tựu
 Khiến trụ nơi Phật đạo.
 Thường-Bất-Khinh mạng chung
 Gặp vô số đức Phật
 Vì nói kinh này vậy
 Được vô lượng phước đức
 Lần lần đủ công đức
 Mau chứng thành Phật đạo.
 Thuở đó Thường-Bất-Khinh
 Thời chính là thân ta
 Bốn bộ chúng khi ấy
 Những người chấp nơi pháp
 Nghe Thường-Bất-Khinh nói:
 Ngài sẽ được làm Phật
 Do nhờ nhân duyên đó
 Mà gặp vô số Phật,
 Chính trong pháp hội này

Năm trăm chúng bồ-tát
 Và cùng bốn bộ chúng
 Thanh tín nam nữ thủy
 Nay ở nơi trước ta
 Nghe nói Kinh Pháp Hoa đó.
 Ta ở trong đời trước
 Khuyên những hạng người đó
 Nghe thọ Kinh Pháp Hoa
 Là pháp bậc thứ nhất
 Mở bày dạy cho người
 Khiến trụ nơi niết-bàn
 Đời đời thọ trì luôn
 Những kinh điển như thế.
 Trái ước ước muôn kiếp
 Cho đến bất-khả-nghì
 Lâu lắm mới nghe được
 Kinh Diệu-Pháp-Hoa này.
 Trái ước ước muôn kiếp
 Cho đến bất-khả-nghì
 Các đức Phật Thế-Tôn
 Lâu mới nói kinh này
 Cho nên người tu hành
 Sau khi Phật diệt độ

Nghe kinh pháp như thế
 Chớ sanh lòng nghi hoặc.
 Nên phải chuyên một lòng
 Rộng nói kinh điển này
 Đời đời gặp được Phật
 Mau chứng thành Phật đạo.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ SÁU

21.- PHẨM "NHƯ-LAI THÂN-LỰC"

THỨ HAI MƯƠI MỐT

Lúc bấy giờ, các vị đại bồ-tát như số vi trần trong nghìn thế giới từ dưới đất vọt lên đó, đều ở trước đức Phật một lòng chấp tay, chiêm ngưỡng dung nhan của Phật mà bạch cùng Phật rằng: "Thế Tôn! Sau khi Phật diệt độ, ở nơi cõi nước của đức Thế-Tôn phân thân diệt độ, chúng con sẽ rộng nói kinh này. Vì sao? Chúng con cũng tự muốn được pháp lớn thanh tịnh này để thọ trì, đọc tụng, giải nói, biên chép mà cúng dường đó".

Lúc đó, Thế-Tôn ở trước ngài Văn-Thù Sư-Lợi v.v.. vô lượng trăm nghìn muôn ức vị đại bồ-tát cử trụ ở cõi Ta-bà và các tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, Ưu-ba-di, trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, Ca-lâu-la,

Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, nhơn, phi-nhơn v.v.. trước tất cả chúng, hiện sức thần thông lớn: bày tướng lưỡi rộng dài lên đến trời Phạm-thế, tất cả lỗ chân lông phóng ra vô lượng vô số tia sáng đủ màu sắc, thảy đều khắp soi cả cõi nước trong mười phương. Các đức Phật ngồi trên tòa sư-tử dưới cây báu cũng lại như thế: Bày tướng lưỡi rộng dài phóng vô lượng tia sáng.

Lúc đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật và các đức Phật dưới cây báu hiện sức thần thông mãn trăm nghìn năm vậy sau mới hoàn nhiếp tướng lưỡi, đồng thời tăng hắng cùng chung khảy móng tay, hai tiếng vang đó khắp đến cõi nước của các đức Phật trong mười phương, đất đều sáu điệu vang động, chúng sanh trong đó: Trời, Rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, nhơn, phi-nhơn v.v.. nhờ sức thần của Phật đều thấy trong cõi Ta-bà này vô lượng vô biên trăm nghìn muôn ức các đức Phật ngồi trên tòa sư-tử dưới những cây

báu và thấy đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật cùng đức Đa-Bảo Như-lai, ngồi trên tòa sư-tử trong tháp báu.

Lại thấy vô lượng vô biên trăm nghìn muôn ức vị đại bồ-tát và hàng tứ chúng cung kính vây quanh đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, đã thấy thế rồi đều rất vui mừng được chưa từng có.

Tức thời hàng chư thiên ở giữa hư không lớn tiếng xưng rằng: "Cách đây vô lượng vô biên trăm nghìn muôn ức vô số thế giới có nước tên Ta-bà trong đó có Phật hiệu Thích-Ca Mâu-Ni hiện nay vì các đại bồ-tát nói kinh Đại-thừa tên "Diệu-Pháp Liên-Hoa" là pháp giáo hóa bồ-tát được chư Phật hộ niệm, các ông phải thâm tâm tùy hỷ, cũng nên lễ bái cúng dường đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật".

Các chúng sanh đó nghe tiếng nói giữa hư không rồi, chấp tay xoay về cõi Ta-bà nói thế này: "Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni Phật, Nam-mô Thích-Ca Mâu-Ni Phật". Dùng các

món các món hoa hương, chuỗi ngọc, phan lọng và các đồ trang nghiêm nơi thân, những vật tốt bằng trân báu, đều đồng với rải vào cõi Ta-bà.

Các vật rải đó từ mười phương đến thí như mây nhóm, biến thành màn báu trùm khắp trên đức Phật ở trong đây. Bảy giờ mười phương cõi nước thông đạt không ngại như một cõi Phật.

Khi đó, Phật bảo đại chúng bậc thượng hạnh bồ-tát thấy: "Thần lực của các đức Phật vô lượng vô biên bất-khả tư-nghì như thế; nếu ta dùng thần lực đó trong vô lượng vô biên trăm nghìn muôn ức vô số kiếp, vì để chúc lữ mà nói công đức của kinh này vẫn chẳng hết được.

Tóm lại đó, tất cả pháp của Như-lai có, tất cả thần lực tự tại của Như-lai, tất cả tạng bí yếu của Như-lai, tất cả việc rất sâu của Như-lai, đều tuyên bài rõ nói trong kinh này, cho nên các ông sau khi Như-lai diệt độ,

phải một lòng thọ trì, đọc tụng giải nói, biên chép, đúng như lời nói mà tu hành.

Cõi nước chỗ nào nếu có người thọ trì, đọc tụng, giải nói, biên chép, đúng như lời tu hành, hoặc là chỗ có quyển kinh, hoặc trong vườn, hoặc trong rừng, hoặc dưới cây, hoặc Tăng phường, hoặc nhà bạch y (7) hoặc ở điện đường, hoặc núi hang đồng trống, trong đó đều nên dựng tháp cúng dường.

Vì sao? Phải biết chỗ đó, chính là đạo tràng, các đức Phật ở đây mà được vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, các đức Phật ở đây mà chuyển pháp luân nhập niết-bàn.

Lúc đó, đức Thế-Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên mà nói kệ rằng:

Các Phật, đáng cứu thế
Trụ trong thần thông lớn
Vì vui đẹp chúng sanh
Hiện vô lượng thần lực:
Tướng lữi đến Phạm-thiên
Thân phóng vô số quang

Vì người cầu Phật đạo
 Hiện việc ít có này.
 Tiếng tăng hắng của Phật
 Cùng tiếng khảy móng tay
 Khấp vang mười phương cõi
 Đất đều sáu món động.
 Sau khi Phật diệt độ
 Người trì được kinh này
 Các Phật đều vui mừng
 Hiện vô lượng thần lực.
 Vì chúc lữ kinh này
 Khen ngợi người thọ trì
 Ở trong vô lượng kiếp
 Vẫn còn chẳng hết được.
 Công đức của người đó
 Vô biên vô cùng tận
 Như mười phương hư không
 Chẳng thể được ngăn mé.
 Người trì được kinh này
 Thời là đã thấy Ta
 Cũng thấy Phật Đa-Bảo
 Và các Phật phân thân.
 Lại thấy ta ngày nay

Giáo hóa các bồ-tát
 Người trì được kinh này
 Khiến ta và phân thân
 Phật Đa-Bảo diệt độ
 Tất cả đều vui mừng.
 Mười phương Phật hiện tại
 Cùng quá khứ vị lai
 Cũng thấy cũng cúng dường
 Cũng khiến đặng vui mừng.
 Các Phật ngồi đạo tràng
 Pháp bí yếu đã được.
 Người trì đọc kinh này
 Chẳng lâu cũng sẽ được
 Người trì được kinh này
 Nơi nghĩa của các pháp
 Danh tự và lời lẽ
 Ưa nói không cùng tận.
 Như gió trong hư không
 Tất cả không chướng ngại.
 Sau khi Như-lai diệt
 Biết kinh của Phật nói
 Nhân duyên và thứ đệ
 Theo nghĩa nói như thật.

Như ánh sáng nhật nguyệt
 Hay trừ các tối tăm
 Người đó đi trong đời
 Hay dứt tối chúng sanh
 Dạy vô lượng bồ-tát
 Rốt ráo trụ nhứt thừa.
 Cho nên người có trí
 Nghe công đức lợi này
 Sau khi ta diệt độ
 Nên thọ trì kinh này
 Người đó ở Phật đạo
 Quyết định không có nghi.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ SÁU

22.- PHẨM "CHÚC LỤY"

THỨ HAI MƯƠI HAI

Lúc bấy giờ, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật từ nơi pháp tòa đứng dậy, hiện sức thần thông lớn: dùng tay mặt xoa đảnh của vô lượng bồ-tát mà nói rằng: “Ta ở trong vô lượng trăm nghìn muôn ức vô số kiếp tu tập pháp vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác khó được này, nay đem phó chúc cho các ông, các ông nên phải một lòng lưu bố pháp này làm cho thêm nhiều rộng”.

Phật ba phen xoa đảnh các đại bồ-tát như thế mà nói rằng: “Ta ở trong vô lượng trăm nghìn muôn ức vô số kiếp tu tập pháp vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác khó được này, nay đem phó chúc cho các ông; các ông phải thọ trì, đọc tụng rộng tuyên nói pháp

này cho tất cả chúng sanh đều được nghe biết”.

Vì sao? Đức Như Lai có lòng từ bi lớn, không có tánh bỗ sển, cũng không sợ sệt, có thể cho chúng sanh trí huệ của Phật, trí huệ của Như-lai, trí huệ tự nhiên. Như-lai là đại thí chủ cho tất cả chúng sanh, các ông cũng nên thọ học pháp của Như-lai, chớ sanh lòng bỗ sển. Ở đời vị lai nếu có người thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn nào tin trí huệ của Như-lai, thời các ông phải vì đó diễn nói kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa này khiến đều được nghe biết, vì muốn cho người đó được trí huệ của Phật vậy.

Nếu có chúng sanh nào chẳng tin nhận thì phải ở trong pháp sâu khác của Như-lai chỉ dạy cho được lợi ích vui mừng, các ông nếu được như thế thì là đã báo được ơn của các đức Phật.

Lúc đó, các vị đại bồ-tát nghe Phật nói thế rồi, đều rất vui mừng khắp đầy nơi thân càng thêm cung kính, nghiêng mình cúi đầu

chấp tay hướng Phật, đồng lên tiếng bạch rằng: “Như lời Thế-Tôn dạy, chúng con sẽ vâng làm đầy đủ, kính xin Thế-Tôn chớ có lo”.

Các chúng đại bồ-tát ba phen như thế, đều lên tiếng bạch rằng: “Như lời Thế-Tôn dạy, chúng con sẽ vâng làm đầy đủ, kính xin đức Thế-Tôn chớ có lo”.

Khi đó đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật khiến các đức Phật phân thân ở mười phương đến, đều trở về bổn độ mà nói rằng: “Các Phật đều về yên chỗ, tháp của Phật Đa-Bảo được hoàn như cũ”.

Phật nói lời đó rồi, vô lượng các đức Phật phân thân ở mười phương ngồi trên tòa sư-tử dưới cây báu, và Phật Đa-Bảo, cùng vô biên vô số đại chúng bồ-tát, bậc thượng hạnh thấy, ngài Xá-Lợi-Phất v.v.. bốn chúng hàng thanh-văn và tất cả trong đời: trời, người, a-tu-la v.v... nghe Phật nói rồi đều rất vui mừng.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ SÁU

23.- “DƯỢC-VƯƠNG BỒ-TÁT BỐN-SỰ”

PHẨM THỨ HAI MƯỜI BA

Lúc bấy giờ, ngài Tú-Vương-Hoa Bồ-Tát bạch Phật rằng: "Thế Tôn! Ngài Dược-Vương Bồ-Tát dạo đi nơi cõi Ta-bà như thế nào? Thế Tôn! Ngài Dược-Vương Bồ-Tát đó, có bao nhiêu nghìn muôn ức na-do-tha hạnh khổ khó làm? Hay thay Thế Tôn! Nguyên giải, nói cho một ít, các hàng trời, rồng, thần, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-đà, nhơn, cùng phi-nhơn v.v.. và các vị bồ-tát ở các nước khác đến cùng chúng thanh-văn đây nghe đều vui mừng".

Lúc đó, Phật bảo ngài Tú-Vương-Hoa Bồ-Tát: "Về thuở quá khứ vô lượng hằng-hà-sa kiếp trước, có Phật hiệu Nhứt-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-

biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự-trượng-phu, Thiên-nhân sư, Phật Thế-Tôn.

Phật đó có tám mươi ức đại bồ-tát, bảy mươi hai hằng-hà-sa chúng đại thanh-văn. Phật sống lâu bốn muôn hai nghìn kiếp, bồ-tát sống lâu cũng bằng Phật. Nước đó không có người nữ, địa-ngục, nga-quỷ, súc-sanh, A tu la v.v... và với các khổ nạn. Đất bằng như bàn tay, chất lưu ly làm thành, cây báu trang nghiêm, màn báu trùm lên, thòng các phan báu đẹp, bình báu, lò hương khắp cùng cả nước, bảy món báu làm đài, một cây có một đài, cây đó cách đài đều một lần tên. Các cây báu đó đều có bồ-tát, thanh-văn ngồi ở dưới. Trên các đài báu đều có trăm ức chư thiên trời kỹ nhạc trời, ca khen đức Phật để làm việc cúng dường.

Bấy giờ, đức Phật đó vì ngài Nhứt-Thiết Chúng-Sanh Hỷ-Kiến Bồ-Tát cùng chúng bồ-tát và chúng thanh-văn nói Kinh Pháp Hoa.

Ngài Nhứt-Thiết Chúng-Sanh Hỷ-Kiến Bồ-Tát đó ưa tu tập khổ hạnh, ở trong pháp hội của đức Nhựt-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật, tinh tấn kinh hành, một lòng cầu thành Phật, mãn một muôn hai nghìn năm được “Hiện-nhứt-thiết-sắc-thân-tam-muội.”

Được tam muội đó rồi lòng rất vui mừng, liền nghĩ rằng: "Ta được "Hiện-nhứt-thiết-sắc-thân-tam-muội" này đều là do sức được nghe Kinh Pháp Hoa, ta nay nên cúng dường Nhựt-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật và Kinh Pháp Hoa".

Tức thời nhập tam muội đó, ở giữa hư không rưới hoa mạn-đà-la, hoa ma-ha mạn-đà-la, cùng bột kiên-hắc chiên-đàn đầy trong hư không như mây mà rưới xuống. Lại rưới hương hải-thử-ngạn chiên-đàn, sáu thù (8) hương này giá trị cõi Ta-bà để cúng dường Phật.

Cúng dường như thế đó rồi, từ tam-muội dậy mà tự nghĩ rằng: "Ta dầu dùng thần lực cúng dường nơi Phật, chẳng bằng dùng thân

cúng dường". Liền uống các chất thơm; chiên-đàn, huân-lục, đầu-lâu-bà, tất-lực-ca, trầm-thủy-giao-hương; lại uống dầu thơm các thứ bông chiên-bạc v.v.. mãn một nghìn hai trăm năm, rồi lấy dầu thơm xoa thân ở trước đức Nhựt-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật dùng y báu cõi trời mà tự quán thân, rưới các thứ dầu thơm, dùng sức nguyện thần thông mà tự đốt thân.

Ánh sáng khắp soi cả tám mươi ức hàng-hà-sa thế giới, các đức Phật trong đó đồng thời khen rằng: "Hay thay! Hay thay! Thiện-nam-tử! Đó là chân thật tinh tấn gọi là chân pháp cúng dường Như-Lai. Nếu dùng hoa hương chuỗi ngọc, hương đốt, hương bột, hương xoa, phan, lọng, bằng lụa cõi trời và hương hải-thử-ngạn chiên-đàn, dùng các món vật cúng dường như thế đều chẳng bằng được.

Giả sử quốc thành thê tử bố thí cũng chẳng bằng. Thiện-nam-tử! Đó gọi là món thí thứ nhất, ở trong các món thí rất tôn rất

thượng, bởi dùng pháp cúng dường các đức Như-lai vậy", các đức Phật nói lời đó rồi đều yên lặng. Thân của bồ-tát lửa cháy một nghìn hai trăm năm, qua sau lúc đó thân bồ-tát mới hết.

Ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh Hỷ-Kiến Bồ-Tát, làm việc pháp cúng dường như thế xong, sau khi mạng chung, lại sanh trong nước của Nhật-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật, ở nơi nhà vua Tịnh-Đức bỗng nhiên ngồi xếp bằng hóa sanh ra, liền vì vua cha mà nói kệ rằng:

Đại vương nay nên biết!
 Tôi kinh hành chốn kia
 Tức thời được nhứt thiết
 Hiện chư thân tam-muội
 Siêng tu rất tinh tấn
 Bỏ thân thể đáng yêu
 Cúng dường đức Thế-Tôn
 Để cầu huệ vô thượng.

Nói kệ đó rồi thưa vua cha rằng: "Đức Nhật-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật nay vẫn

hiện còn, tôi trước cúng dường Phật xong, đặng "Giải-nhứt-thiết chúng-sanh ngũ-ngôn đà-la-ni" lại nghe Kinh Pháp Hoa này tám trăm nghìn muôn ức na-do-tha, chân-ca-la, tần-bà-la, a-súc-bà (A) các bài kệ.

Đại-Vương! Tôi nay lại nên cúng dường đức Phật đó". Thưa xong, liền ngồi đài bảy báu, bay lên hư không, cao bằng bảy cây đa-la, qua đến chỗ Phật đầu quay mặt lạy chân, chấp tay nói kệ khen rằng:

Dung nhan rất đẹp lạ
 Ánh sáng soi mười phương
 Con vừa từng cúng dường
 Nay lại về thân thấy.

Lúc đó ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát nói kệ xong và bạch Phật rằng: "Thế-Tôn! Đức Thế-Tôn vẫn còn ở đời ư?".

Bấy giờ, đức Nhật-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật bảo ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát rằng: "Thiện-nam-tử! Giờ ta nhập niết-bàn đã đến, giờ diệt tận đã đến,

ông nên sắp đặt giường tòa. Ta trong đêm nay sẽ nhập niết-bàn".

Phật lại bảo ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát rằng: "Thiện-nam-tử! Ta đem Phật pháp giao phó cho ông, và các bồ-tát đại đệ tử cùng pháp vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, cũng đem cõi thất bảo tam-thiên đại-thiên, các cây báu, đài báu và hàng chư thiên cung cấp hầu hạ đều giao phó cho ông.

Sau khi ta diệt độ có bao nhiêu xá-lợi cũng phó chúc cho ông, nên làm lưu bố rộng bày các việc cúng dường, nên xây bao nhiêu nghìn tháp".

Đức Nhật-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật bảo ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát như thế rồi, vào khoảng cuối đêm nhập niết-bàn.

Lúc đó, ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát thấy Phật diệt độ buồn cảm sâu khổ, luyến mộ nơi Phật, liền dùng hải-

thử-ngạn chiêm-đàn làm giàn để cúng dường thân Phật mà thiêu đó.

Sau khi lửa tắt, thâu lấy xá-lợi đựng trong tám muôn bốn nghìn bình báu, để xây tám muôn bốn nghìn tháp cao ba thế giới, chưng dọn trang nghiêm thông các phan lọng treo các linh báu.

Bấy giờ ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát lại tự nghĩ rằng: "Ta dầu làm việc cúng dường đó lòng còn chưa đủ, ta nay lại nên cúng dường xá-lợi". Liền nói với các bồ-tát đại đệ tử và trời, rồng, dạ-xoa v.v..., tất cả đại chúng rằng: "Các ông phải một lòng ghi nhớ, tôi nay cúng dường xá-lợi của đức Nhật-Nguyệt-Tịnh-Minh-Đức Phật". Nói xong liền ở trước tám muôn bốn nghìn tháp đốt cánh tay trăm phước trang nghiêm, mãn bảy muôn hai nghìn năm để cúng dường. Khiến vô số chúng cầu thanh-văn, vô lượng vô số người phát tâm vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, đều làm cho trụ trong "Hiện-nhứt-thiết-sắc-thân tam-muội".

Lúc đó, các bồ-tát, trời, người, a-tu-la v.v., thấy ngài không có tay bèn sầu khổ buồn thương mà nói rằng: "Ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát này là thầy chúng ta, giáo hoá chúng ta, mà nay đốt tay, thân chẳng đầy đủ.

Lúc ấy, Ngài Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát ở trong đại chúng lập lời thề rằng: "Tôi bỏ hai tay ắt sẽ được thân sắc vàng của Phật, nếu thật không dối, thời khiến hai tay tôi hoàn phục, như cũ". Nói lời thề xong hai tay tự nhiên hoàn phục, đó là do phước đức trí huệ thuần hậu của Bồ tát cảm nên.

Đương lúc đó cõi tam-thiên đại-thiên thế giới sáu diệu vang động, trời rưới hoa báu, tất cả người, trời được việc chưa từng có.

Đức Phật bảo ngài Tú-Vương-Hoa Bồ-Tát: "Ý ông nghĩ sao? Nhứt-Thiết-Chúng-Sanh-Hỷ-Kiến Bồ-Tát đâu phải người nào lạ, chính là Dược-Vương Bồ-Tát đó. Ông ấy

bỏ thân số nhiều vô lượng trăm nghìn muôn ức na-do-tha như thế.

Tú-Vương-Hoa! Nếu người phát tâm muốn đặng đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, có thể đốt một ngón tay nhả đến một ngón chân để cúng dường pháp của Phật, hơn đem quốc thành, thê tử và cõi tam-thiên đại-thiên: Núi, rừng, sông, ao, các vật trân báu mà cúng dường.

Nếu lại có người đem bảy thứ báu đầy cả cõi tam-thiên đại-thiên cúng dường nơi Phật, cùng đại bồ-tát, duyên-giác và a-la-hán, công đức của người đó được, chẳng bằng người thọ trì Kinh Pháp Hoa này nhả đến một bài kệ bốn câu, phước của người này rất nhiều.

Tú-Vương-Hoa! Thí như trong các dòng nước: Sông, ngòi, kinh, rạch, thời biển là lớn nhất; Kinh Pháp Hoa này cũng như thế, ở trong các kinh của đức Như-lai nói rất là sâu lớn.

Lại như trong các núi non: Thổ sơn, Hắc sơn, núi tiểu Thiết-vi, núi đại Thiết-vi cùng mười núi báu thời núi Diệu-Cao bậc nhất, Kinh Pháp Hoa này cũng như thế, ở trong các kinh rất lớn là bậc thượng.

Lại như trong các ngôi sao, mặt trăng là bậc nhất, Kinh Pháp Hoa này cũng như thế, ở trong nghìn muôn ức các kinh pháp là sáng.

Lại như mặt trời hay trừ các chỗ tối tăm, Kinh Pháp Hoa này cũng như thế, hay phá tất cả sự tối bất thiện.

Lại như trong các vua nhỏ, vua Chuyển-luân-thánh-vương rất là bậc nhất, kinh này cũng như thế, ở trong các kinh là bậc tôn kính hơn cả.

Lại như Đế-Thích là vua trong ba mươi cõi trời (9), kinh này cũng thế, là vua trong các kinh.

Lại như trời đại phạm-thiên-vương là cha tất cả chúng sanh, kinh này cũng như thế, là

cha tất cả hiền thánh: Bậc hữu-học, vô-học cùng hàng pháp lòng Bồ-đề.

Lại như trong tất cả các phàm phu thời bậc Dự-lưu, Nhất-lai, Bất-lai, Vô-sanh, Duyên-giác, (10) là bậc nhất, kinh này cũng như thế, tất cả Như-lai nói, hoặc Bồ-tát nói, hoặc thanh-văn nói trong, các kinh pháp là bậc nhất hơn cả, có người thọ trì được kinh điển này cũng lại như thế, ở trong tất cả chúng sanh cũng là bậc nhất.

Trong tất cả thanh-văn cùng duyên-giác, Bồ-tát là bậc nhất, kinh này cũng lại thế trong tất cả các kinh pháp rất là bậc nhất.

Như Phật là vua của các pháp, kinh này cũng thế là vua của các kinh.

Tứ-Vương-Hoa! Kinh này có thể cứu tất cả chúng sanh, kinh này có thể làm cho tất cả chúng sanh xa rời các khổ não, kinh này có thể lợi ích cho tất cả chúng sanh, đây mãi chỗ mong cầu của chúng như ao nước trong mát có thể đầy đủ cho những người

khát nước, như kẻ lạnh được lửa, như kẻ trần truồng được y phục, như người buôn được chủ (11), như con gặp mẹ, như qua sông gặp thuyền, như người bệnh gặp thầy thuốc, như tối được đèn, như nghèo gặp của báu, như dân gặp vua (12), như khách buôn được biển (13), như đước trừ tối. Kinh Pháp Hoa này cũng thế, có thể làm cho chúng sanh xa rời tất cả khổ, tất cả bệnh tật đau đớn, có thể mở sự trần trối của tất cả sanh tử.

Nếu người nghe được Kinh Pháp Hoa này, hoặc chép hoặc bảo người chép, được công đức, dùng trí huệ của Phật tính lường nhiều ít chẳng thể được ngần mé đó. Nếu chép kinh sách này, dùng hoa, hương, chuỗi ngọc, hương đốt, hương bột, hương xoa, phan, lọng, y phục, các thứ đèn: Đèn nến, đèn dầu, các thứ đèn dầu thơm, đèn dầu chiêm-bạc, đèn dầu tu-mạn-na, đèn dầu ba-la-la, đèn dầu bà-lợi-sư-ca, đèn dầu na-bà-ma-lợi đem cúng dường, công đức cũng là vô lượng.

Tú-Vương-Hoa! Nếu có người nghe phẩm "Được-Vương Bồ-Tát Bốn-Sự" này cũng được vô lượng vô biên công đức.

Nếu có người nữ nghe phẩm "Được-Vương Bồ-Tát Bốn-Sự" này mà có thể thọ trì, thời sau khi dứt báo thân đàn bà đó không còn thọ lại nữa.

Sau khi Như-lai diệt độ, năm trăm năm sau, nếu có người nữ nghe kinh điển này, đúng như lời mà tu hành, thời khi ở đây chết liền qua cõi An-Lạc, chỗ trụ xứ của đức A-Di-Đà-Phật (14) cùng chúng đại bồ-tát vây quanh, mà sanh trên tòa báu trong hoa sen.

Chẳng còn bị lòng tham dục làm khổ cũng lại chẳng bị lòng giận dữ, ngu si làm khổ, cũng lại chẳng bị lòng kiêu mạn ghen ghét các tánh như làm khổ, được thần thông vô-sanh pháp-nhãn của bồ-tát, được pháp-nhãn đó thì nhãn căn thanh tịnh. Do nhãn căn thanh tịnh đó thấy bảy trăm muôn hai nghìn ức na-do-tha hằng-hà-sa các đức Phật Như-lai.

Bấy giờ, các đức Phật đồng nói khen rằng: "Hay thay! Hay thay! Thiện-nam-tử! Ông có thể ở trong pháp hội của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật mà thọ trì, đọc tụng, suy gẫm kinh này vì người khác nói, ông được công đức vô lượng vô biên, lửa chẳng đốt được, nước chẳng trôi được, công đức của ông, nghìn Phật nói chung cũng chẳng thể hết được. Ông nay có thể phá giặc ma, hoại quân sanh tử, các oán địch khác thấy đều trừ diệt.

Thiện-nam-tử! Trăm nghìn các đức Phật dùng sức thần thông đồng chung thủ hộ ông, tất cả trời người trong đời không ai bằng ông. Chỉ trừ các đức Như-lai, bao nhiêu thiên định trí huệ của các thanh-văn, duyên-giác, nhẫn đến bồ-tát không có ai bằng ông.

Tú-Vương-Hoa! Vị bồ-tát đó thành tựu sức công đức trí huệ như thế.

Nếu có người nghe phẩm "Dược-Vương-Bồ-Tát Bổn-Sự" này mà có thể tùy hỷ khen ngợi, thì người đó trong thời hiện tại trong

miệng thường thoảng ra mùi thơm hoa sen xanh; trong lỗ chân lông nơi thân, thường thoảng ra mùi thơm ngưu-đầu chiên-đàn, được công đức như đã nói ở trên.

Tú-Vương-Hoa! Vì thế ta đem phẩm "Dược-Vương Bồ-Tát Bổn-Sự" này chúc lữ cho ông. Năm trăm năm sau khi ta diệt độ phải tuyên nói lưu bố rộng truyền ở nơi cõi Diêm-Phù-đề, chớ để dứt mất. Chớ cho hàng ác ma, dân ma, các trời, rồng, Da-xoa, Cưu-bàn-trà, v..v.. phá khuấy đặng.

Tú-Vương-Hoa! Ông phải dùng sức thần thông giữ gìn kinh này. Vì sao? Vì kinh này là món lương dược của người bệnh trong cõi Diêm-phù-đề; nếu người có bệnh được nghe kinh này bệnh liền tiêu diệt, chẳng già, chẳng chết.

Tú-Vương-Hoa! Nếu ông thấy có người thọ trì kinh này, phải dùng hoa sen xanh đựng đầy hương hột rải trên người đó. Rải xong nghĩ rằng: "Người này chẳng bao lâu quyết sẽ lấy cỏ trái ngòi nơi đạo tràng, phá

các quân ma, sẽ thổi ốc pháp, đánh trống pháp, độ thoát tất cả chúng sanh ra khỏi biển sanh, già, bệnh, chết.

Cho nên người cầu Phật đạo thấy có người thọ trì kinh điển này, nên phải sanh lòng cung kính như thế.

Lúc đức Phật nói phẩm "Dược-Vương Bồ-Tát Bồn-Sự" này, có tám muôn bốn nghìn Bồ-Tát được pháp "Giải nhứt-thiết chúng-sanh ngữ-ngôn đà-la-ni".

Đức Đa-Bảo Như-lai ở trong tháp báu khen ngài Tú-Vương-Hoa Bồ-Tát rằng: "Hay thay! Hay thay! Tú-Vương-Hoa! Ông thành tựu bất-khả tư-nghì công đức mới có thể hỏi đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật việc như thế, làm vô lượng lợi ích cho tất cả chúng sanh".

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOA

HẾT QUYỂN THỨ SÁU

Tạm trì tùy hỷ thanh tịnh các căn kíp quên "nhân" "pháp", thể thường còn, thần lực khắp càn khôn trao phó ân cần: Liều thân mạng để báo ân rộng lớn.

Nam-Mô Pháp-Hoa Hội-Thượng Phật Bồ-Tát. (3 lần)

Ngài Di-Lặc Bồ-Tát so lường kinh nhân, sáu căn thanh tịnh hiện thiên-chân, Bất-Khinh thể thường còn, vì pháp thiêu thân cúng dường Phật Tịnh-Minh.

Nam-Mô Tú-Vương-Hoa Bồ-Tát. (3 lần)

THÍCH NGHĨA

(1) *Tùy hỷ: Vui theo, vui mừng ưng thuận tán thành.*

(2)

1) *Loài từ trứng sanh ra như chim v.v...*

2) *Loài từ bào thai sanh ra như người v.v...*

3) *Loài từ ẩm ướt sanh ra như trùng, đom đóm v.v...*

4) Loài từ biến hóa sanh ra như trời, địa-ngục v.v...

(3) Vô-gián địa-ngục, người ở trong địa-ngục này một ngày một đêm muôn lần chết muôn lần sống, bị khổ hình không có giây phút nào ngớt nghỉ nên gọi là Vô-gián.

(4) Cõi trời cùng tột, cũng là chót của ba cõi.

(5) Quang-âm-thiên là một trong ba tầng trời nhị-thiên, cũng là tầng thứ ba, Biến-tịch-thiên là một trong ba tầng tam-thiên, cũng là tầng thứ ba.

(6) Thiện = lành; Tịch = vắng-bặt. Tức là môn thiên định vô lậu lớn.

(7) Người thế tục ưa mặc y phục sắc trắng nên gọi là "bach-y".

(8) Hai mươi bốn "thù" làm một lượng.

(9) Trên chót núi Tu-di (Diệu-cao-sơn) bằng phẳng bốn phương có 32 cõi trời, mỗi cõi đều có một vị Thiên-vương quản trị. Trung ương, có một cõi trời, ông Thích-Đề-Hoàn-Nhơn (Đế-Thích, ở trong đây, quyền quản lãnh cả 33 cõi trời, hợp lại là trời "Đao-Lợi").

(10) Người tu hành theo Phật Pháp phá 88 món "kiến-sở-đoạn-hoặc" thì rời phàm phu dự vào hàng Thánh nên gọi "Dự-Lưu". Cõi dục có 9 phẩm "tư-

hoặc", cõi sắc có 36 phẩm "Tư-Hoặc". Cõi vô sắc có 36 phẩm "tư-hoặc". Cộng là 81 phẩm "tư-hoặc". Sau khi phá hết 88 món "kiến-hoặc", tu hành lần lần phá "tư-hoặc". Trong 9 phẩm cõi dục, phá được 6 phẩm trước thì chứng bậc "tư-đà-hàm" (Nhất-Lai) nghĩa là còn một lần sanh xuống nhân gian. Phá cả 9 phẩm thì không còn sanh xuống nhân gian nữa nên gọi "Bất-Lai" (A-na-hàm). Phá cả 81 phẩm tư hoặc thì dứt hẳn sanh tử luân hồi nên gọi "Vô-Sanh" (A-La-Hán).

(11) Thương-Chủ: Người dẫn đạo cho các con buôn.

(12) Vua: Vị cai trị một nước, người đem sự an ninh cho dân chúng.

(13) Xưa các người buôn châu báu thường ra biển tìm châu báu.

(14) An-Lạc tức là nước Cực-Lạc ở Tây-phương, của đức Giáo-Chủ A-Di-Đà Phật.

Tên những con số lớn của xứ Ấn-Độ xưa. Từ nghìn muôn ức sắp lên. Như một Chân-ca-la: Một nghìn muôn ức.

Sự tích Tụng kinh thoát nữ thân

Đời Tùy, huyện Đắc-Lãng, có ông Thôi-Ngạn-Võ niên hiệu Khai-Hoàng, làm quan Thứ-Sử châu Ngụy. Một hôm, nhân đi thanh tra trong địa phận mình quản trị, đến một ấp nọ, bỗng ngạc nhiên vừa sợ vừa mừng, bảo kẻ tùy giả rằng: “Ta xưa từng làm vợ người ở trong ấp này, nay vẫn biết nhà cũ”. Liền cỡi ngựa đi vào đường hẻm trong ấp, quanh quẹo đến một nhà, sai người gõ cửa. Ông chủ nhà đó đã già chạy ra lạy chào.

Ông Ngạn-Võ vào nhà, chỉ trên vách phía đông cách đất chừng năm sáu thước (thước Tàu) có chỗ lồi cao lên mà bảo chủ nhà rằng: “Chỗ trên cao đó là chỗ mà ta xưa kia cất năm đôi thoa vàng, với bộ Kinh Pháp Hoa của ta đọc hàng ngày. Bộ kinh ấy cuối quyển bảy, lửa cháy xém mất chữ hết một tờ. Vì cố đó nên hiện nay mỗi khi ta tụng Kinh Pháp Hoa đến trang đó, thường quên lãng không ghi nhớ được”. Nói xong sai người đục chỗ vách đó ra, quả thật được hộp đựng kinh; thoa vàng cùng quyển thứ bảy cháy xém một tờ cuối quyển như lời nói trước.

Ông chủ nhà rơi nước mắt khóc rằng: “Thoa vàng và cùng kinh thật là vật của vợ tôi, ngày còn

sanh tiền, vợ tôi thường đọc bộ Kinh Pháp Hoa này”.

Ông Ngạn-Võ lại nói: “Cây hòe trước sân kia ngày trước khi ta sắp đi, tự cỡi đầu tóc mượn để vào bông cây đó”. Nói xong bảo người thử lại tìm, thật quả được tóc.

Chủ nhà thấy việc như thế, biết chính quan Thứ-sử hiện nay là vợ của mình ngày trước tái sanh, vừa buồn vừa mừng.

Thôi-Ngạn-Võ để đồ vật vàng bạc lại, hậu cấp cho ông chủ nhà mà đi.

(Lai-Bộ Thượng-Thơ Đường-Lâm biên)

“Trong phẩm “Dược-Vương Bồ-Tát Bồn-Sự” có nói: Nếu có người nữ nào nghe kinh này mà có thể thọ trì, thời sau khi bỏ báo thân đàn bà đó, không còn thọ lại nữa”. Chuyện của ông Thôi-Ngạn-Võ trên đây đủ chứng thật lời trong kinh. Làm cho chúng ta lại càng kính tin đức Như-lai là đáng chơn thật ngữ.

Một người đàn bà vợ tên dân quê ở trong ấp cùng đọc Kinh Pháp Hoa mà đã sớm khởi thân hèn khổ chuyển thành thân quan cao tước lớn, trong khi ấy người chồng vẫn còn là tên dân quê. Chồng lại rước vợ, nào biết đó là vợ cũ của mình ngày xưa.

Tên dân quê đó cùng một ít kẻ lân cận, khi người đàn bà đọc Kinh Pháp Hoa chết, hoặc giả lại có niệm nghĩ rằng: “Tụng kinh không phước, trái lại bị chết yểu”. Niệm ngu si, lòng chê khinh ấy, khi gặp Thôi-Ngạn-Võ, như tuyết gặp nước sôi vậy.

Ôi! Công đức bất-khả tư-nghì của kinh, cùng lý nhân quả nhiệm mầu, kẻ tâm vụng về, trí thức thô thiển có thể nào mà thấu đáo được. Tôi rất lo ngại cho hạng người bác nhân quả, hủy báng kinh Đại-thừa và thiết tha mong sao những hạng người ấy không nên quá nông nổi.

Vì khổ báo của người hủy báng kinh, đức Phật Thế-Tôn đáng vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác như thật ngữ đã có huyền ký rõ ràng.

(Xem đoạn cuối phẩm Thí-Dụ - quyển 2)

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- ooo ---

QUYỂN THỨ BẢY

24.- PHẨM "DIỆU-ÂM BỒ-TÁT"

THỨ HAI MƯƠI BỐN

Lúc bấy giờ, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật từ nhục kế (1) tướng đại nhân phóng ra ánh sáng, và phóng ánh sáng nơi tướng lông trắng giữa chận mày, soi khắp tám trăm muôn ức na-do-tha hằng-hà-sa các cõi Phật ở phương Đông.

Qua khỏi số đó có thể giới tên Tịnh-Quang Trang-Nghiêm. Nước đó có Phật hiệu: Tịnh-Hoa Tú-Vương-Trí Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, Minh-hạnh-túc, Thiện-thệ, Thế-gian-giải, Vô-thượng-sĩ, Điều-ngự trượng-phu, Thiên-nhân-sư, Phật Thế-Tôn (2), được vô lượng vô biên đại chúng bồ-tát cung kính vây quanh, mà vì chúng nói pháp.

Ánh sáng lông trắng của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật soi khắp cõi nước đó.

Lúc đó, trong các nước Nhứt-Thiết-Tịnh-Quang trang nghiêm có một vị Bồ-tát tên là Diệu-Âm, từ lâu đã trồng các gốc công đức, cúng dường gần gũi vô lượng trăm nghìn muôn ức các đức Phật mà đều được trọn nên trí huệ rất sâu, được môn Diệu-tràng-tướng tam-muội, Pháp-hoa tam-muội, Tịnh-đức tam-muội, Tú-vương-hý tam-muội, Vô-duyên tam-muội, Trí-ấn tam-muội, Giải-nhứt-thiết chúng-sanh ngữ-ngôn tam-muội, Tập-nhứt-thiết công-đức tam-muội, Thanh-tịnh tam-muội, Thần-thông du-hý tam-muội, Huệ-cự tam-muội, Trang-nghiêm-vương tam-muội, Tịnh-quang-minh tam-muội, Tịnh-tạng tam-muội, Bất-cộng tam-muội, Nhứt-triền tam-muội, v.v.. được trăm nghìn muôn ức hàng-hà-sa các đại tam muội như thế.

Quang-Minh của đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật soi đến thân vị bồ-tát đó, liền bạch

cùng đức Tịnh-Hoa Tú-Vương-Trí Phật rằng: "Thế Tôn! Con phải qua đến cõi Ta-bà để lễ lạy gần gũi cúng dường đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, cùng để ra mắt ngài Văn-Thù Sư-Lợi Pháp-Vương-Tử Bồ-Tát, Dục-Vương Bồ-Tát, Dõng-Thí Bồ-Tát, Tú-Vương-Hoa Bồ-Tát, Thượng-Hạnh-Ý Bồ-Tát, Trang-Nghiêm-Vương Bồ-Tát, Dục-Thượng Bồ-Tát".

Khi đó, đức Tịnh-Hoa Tú-Vương-Trí Phật bảo ngài Diệu-Âm Bồ-Tát: "Ông chớ có khinh nước Ta-bà sanh lòng tưởng là hạ liệt. Thiệt-nam-tử! Cõi Ta-bà kia cao thấp không bằng, các núi đất đá đầy đầy sự dơ xấu, thân phật kém nhỏ, các chúng bồ-tát thân hình cũng nhỏ, mà thân của ông cao lớn đến bốn muôn hai nghìn do-tuần, thân của ta sáu trăm tám muôn do-tuần. Thân của ông tốt đẹp thứ nhất trăm nghìn muôn phước sáng rõ đẹp lạ, cho nên ông qua chớ khinh nước kia hoặc ở nơi phật, bồ-tát cùng cõi nước mà sanh lòng tưởng cho là hạ liệt".

Ngài Diệu-Âm Bồ-Tát bạch với Phật đó rằng: "Thế-Tôn! Con nay qua cõi Ta-bà đều là do sức thần thông của Như-lai, do thần thông du hý của Như-lai, do công đức trí huệ trang nghiêm của Như-lai".

Lúc đó, Ngài Diệu-Âm Bồ-Tát, chẳng rời tòa, thân chẳng lay động mà vào trong tam muội, dùng sức tam muội ở nơi núi Kỳ-Xà-Quật cách pháp tòa chẳng bao xa hóa làm tám muôn bốn nghìn các hoa sen báu: Vàng diêm-phù-đàn làm cọng, bạc làm cánh, kim-cang làm nhụy, chân-thúc-ca-bảo làm đài.

Bấy giờ, ngài Văn-Thù Sư-Lợi Pháp-vương-tử thấy hoa sen bèn bạch cùng Phật rằng: "Thế-Tôn! Đây do nhân duyên gì mà hiện điềm tốt này, có ngần ấy nghìn vạn hoa sen: Vàng Diêm-phù-đàn làm cọng, bạc làm cánh, kim-cang làm nhụy, chân-thúc-ca làm đài?"

Khi ấy đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật bảo ngài Văn-Thù Sư-Lợi rằng: "Đó là Diệu-Âm Đại Bồ-Tát từ cõi nước của đức Tịnh-Hoa

Tú-Vương-Trí Phật muốn cùng tám muôn bốn nghìn bồ-tát vây quanh mà đến cõi Ta-bà này để cúng dường gần gũi lễ lạy nơi ta, cũng muốn cúng dường nghe Kinh Pháp Hoa".

Ngài Văn-Thù Sư-Lợi bạch Phật rằng: "Thế-Tôn! Vị bồ-tát đó trông gốc lành gì, tu công đức gì mà có được sức đại thần thông như thế? Tu tam-muội gì? Mong Phật vì chúng con nói danh tự của tam-muội đó. Chúng con cũng muốn siêng tu hành đó. Tu hành môn tam-muội này mới thấy được sắc tướng lớn nhỏ oai nghi tấn chỉ của vị bồ-tát đó. Cúi mong đức Thế-Tôn dùng sức thần thông khi vị bồ-tát đó đến khiến chúng con được thấy".

Lúc ấy đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật bảo ngài Văn-Thù Sư-Lợi: "Đức Đa-Bảo Như-lai đã diệt độ từ lâu, nay sẽ vì các ông mà hiện bày thân tướng của bồ-tát đó". Tức thời đức Đa-Bảo Phật bảo bồ-tát đó rằng: "Thiện-

nam-tử đến đây! Văn-Thù Sư-Lợi Pháp-vương-tử muốn thấy thân của ông".

Bấy giờ, ngài Diệu-Âm Bồ-Tát nơi cõi nước kia ẩn mặt, cùng với tám muôn bốn nghìn bồ-tát đồng nhau qua cõi Ta-bà, ở các nước trải qua, sáu diệu vang động, thấy đều rười hoa sen bằng bảy báu, trăm nghìn nhạc trời chẳng trỗi tự kêu, mắt của vị bồ-tát đó như cánh hoa sen xanh rộng lớn. Giả sử hòa hợp trăm nghìn muôn mặt trăng, diện mạo của ngài tốt đẹp lại hơn nơi đây, thân sắc vàng ròng vô lượng trăm nghìn công đức trang nghiêm, oai đức rất thịnh, ánh sáng chói rực, các tướng đầy đủ như thân Na-La-Diên (3) bền chắc.

Ngài vào trong đài thất bảo bay lên hư không cách đất bằng bảy cây đa-la. Các chúng bồ-tát cung kính vây quanh mà đồng đến núi Kỳ Xà Quật, ở cõi Ta-bà này, đến rồi xuống đài thất bảo, dùng chuỗi ngọc giá trị trăm nghìn, đem đến chỗ Thích-Ca Mâu-Ni Phật, đầu mặt lễ chân Phật dâng chuỗi

ngọc lên mà bạch Phật rằng: "Thế-Tôn! Đức Tịnh-Tú Hoa-Vương-Trí Phật hỏi thăm đức Thế-Tôn ít bệnh, ít khổ, đi đứng thơi thới, sở hành an vui chẳng? Bốn đại đều hòa chẳng? Việc đời nhẫn được chẳng? Chúng sanh dễ độ chẳng? Không có người nhiều tham dục, giận hờn, ngu si, ganh ghét, bỗn sển, kiêu mạn chẳng? Không kẻ chẳng thảo cha mẹ, chẳng kính Sa-môn (4) tà kiến tâm chẳng lành, chẳng nhiếp năm tình (5) chẳng?

Thế-Tôn! Chúng sanh hàng phục được ma oán chẳng? Đức Đa-Bảo Như-lai diệt độ từ lâu ở trong tháp bảy báu có đến nghe pháp chẳng? Lại hỏi thăm đức Đa-Bảo Như-lai: An ổn, ít khổ, kham nhẫn ở lâu được chẳng? Thế-Tôn! Nay con muốn thấy thân đức Đa-Bảo Phật, cúi mong Thế-Tôn chỉ bày cho con được thấy".

Lúc đó, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật nói với Phật Đa-Bảo rằng: "Ông Diệu-Âm Bồ-Tát này muốn được ra mắt Phật".

Đức Đa-Bảo Phật liền nói với Diệu-Âm Bồ-Tát rằng: "Hay thay! Hay thay! Ông có thể vì cúng dường đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật và nghe Kinh Pháp Hoa cùng ra mắt Văn-Thù Sư-Lợi v.v... nên qua đến cõi này".

Lúc bấy giờ, ngài Hoa-Đức Bồ-Tát bạch Phật rằng: "Thế Tôn! Ngài Diệu-Âm Bồ-Tát trông gốc lành gì, tu công đức gì, mà có sức thần thông như thế?"

Đức Phật bảo ngài Hoa-Đức Bồ-Tát: "Thuở quá khứ có Phật hiệu Vân-Lôi Âm-Vương Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri, cõi nước tên là Hiện-Nhứt-Thiết-Thế-Gian, kiếp tên Hỷ-Kiến. Diệu-Âm Bồ-Tát ở trong một vạn hai nghìn năm, dùng mười muôn thứ kỹ nhạc cúng dường đức Vân-Lôi Âm-Vương Phật cùng dâng lên tám muôn bốn ngàn cái bát bảy báu. Do nhân duyên quả báo đó nay sanh tại nước của đức Tịnh-Hoa Tú-Vương-Trí Phật, có sức thần như thế. Hoa-Đức! Ý ông nghĩ sao? Thuở đó, nơi chỗ đức Vân-Lôi-Âm-Vương Phật, Diệu-Âm Bồ-

Tát cúng dường kỹ nhạc cùng dâng bát báu lên đó, đâu phải người nào lạ, chính nay là Diệu-Âm Đại Bồ-Tát đây.

Hoa-Đức! Diệu-Âm Bồ-Tát này đã từng cúng dường gần gũi vô lượng các đức Phật, từ lâu trông gốc công đức, lại gặp hàng-hàng sa trăm nghìn muôn ức na-do-tha đức Phật".

Hoa-Đức! Ông chỉ thấy Diệu-Âm Bồ-Tát thân hình ở tại đây, mà bồ-tát đó hiện các thứ thân hình, nơi nơi vì hàng chúng sanh nói kinh điển này.

Hoặc hiện thân Phạm-Vương, hoặc hiện thân Đế-Thích, hoặc hiện thân Tự-Tại-Thiên, hoặc hiện thân Đại-Tự-Tại-Thiên, hoặc hiện thân Thiên-Đại Tướng-Quân, hoặc hiện thân Tỳ-sa-môn Thiên-Vương, hoặc hiện thân Chuyển-Luân-thánh-vương, hoặc hiện thân các Tiểu-vương, hoặc hiện thân trưởng-giả, hoặc hiện thân cư-sĩ, hoặc hiện thân tể-quan, hoặc hiện thân bà-la-môn, hoặc hiện thân tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-ba-tắc, ưu-bà-di, hoặc hiện thân phụ nữ của

tể-quan, hoặc hiện thân phụ nữ của bà-la-môn, hoặc hiện thân đồng-nam đồng-nữ, hoặc hiện thân trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, ca-lâu-la, khẩn-na-la, ma-hầu-la-dà, nhưn cùng phi-nhơn v.v... mà nói kinh này.

Bao nhiêu địa-ngục, nga-quỷ, súc-sanh và các chỗ nạn đều có thể cứu giúp, nhữn đến trong hậu cung của vua biến làm thân người nữ mà nói kinh này.

Hoa-Đức! Diệu-Âm Bồ-Tát này, hay cứu hộ các chúng sanh trong cõi Ta-bà, Diệu-Âm Bồ-Tát này biến hoá hiện các thân hình như thế ở tại cõi Ta-bà này vì chúng sanh mà nói Kinh Pháp Hoa ở nơi thần thông biến hóa không hề tổn giảm. Vị bồ-tát này dùng ngần ấy trí huệ sáng soi cõi Ta-bà, khiến tất cả chúng sanh đều được hiểu biết, ở trong hằng-hà-sa cõi nước trong mười phương cũng lại như thế.

Nếu chúng sanh đáng dùng thân thanh-văn được độ thoát, liền hiện thân hình thanh-văn mà vì đó nói pháp.

Đáng dùng thân hình duyên-giác được độ thoát, liền hiện thân hình duyên-giác mà vì đó nói pháp, đáng dùng thân hình bồ-tát được độ thoát, liền hiện thân hình bồ-tát mà vì đó nói pháp.

Đáng dùng thân hình phật được độ thoát, liền hiện thân hình phật mà vì đó nói pháp.

Theo chỗ đáng độ mà vì chúng hiện các thứ thân hình như thế, nhữn đến đáng dùng diệt độ mà được độ thoát liền thị hiện diệt độ.

Hoa-Đức! Diệu-Âm Đại Bồ-Tát trọn nên sức đại thần thông trí huệ, việc đó như thế.

Lúc đó ngài Hoa-Đức Bồ-Tát bạch cùng Phật rằng: "Thế Tôn! Ngài Diệu-Âm Bồ-Tát sâu trồng căn lành. Thế-Tôn! Bồ-tát đó trụ tam-muội gì mà có thể ở các nơi biến hiện thân hình độ thoát chúng sanh như thế?"

Phật bảo ngài Hoa-Đức Bồ-Tát: "Thiện-nam-tử! Tam-muội đó tên là "Hiện-nhứt-thiết-sắc-thân". Diệu-Âm Bồ-Tát trụ trong tam muội đó có thể giúp ích vô lượng chúng sanh như thế".

Lúc nói phẩm "Diệu-Âm Bồ-Tát" này những bồ-tát cùng đi chung với Diệu-Âm Bồ-Tát tám muôn bốn nghìn người đều được: "Hiện-nhứt-thiết-sắc-thân tam-muội". Vô lượng bồ-tát trong cõi Ta-bà này cũng được tam-muội đó và đà-la-ni.

Khi ngài Diệu-Âm Đại Bồ-Tát cúng dường đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật và tháp của Đa-Bảo Phật xong rồi, trở về bốn độ, các nước đi trải qua đều sáu diệu vang động, rưới hoa sen báu, trổi trăm nghìn muôn ức các thứ kỹ nhạc đã đến bốn quốc cùng tám muôn bốn nghìn bồ-tát vây quanh đến chỗ đức Tịnh-Hoa Tú-Vương Trí-Phật mà bạch rằng: "Thế Tôn! Con đến cõi Ta-bà lợi ích chúng sanh, ra mắt đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật và ra mắt tháp đức Đa-Bảo Phật lễ lạy

cúng dường, lại ra mắt Văn-Thù Sư-Lợi Pháp-Vương-Tử Bồ-Tát, Dược-Vương Bồ-Tát, Đắc-Cần Tinh-Tấn-Lực Bồ-Tát, Đồng-Thí Bồ-Tát, cũng làm cho tám muôn bốn nghìn vị bồ-tát này được "Hiện-nhứt-thiết-sắc-thân tam-muội".

Lúc nói phẩm Diệu-Âm Bồ-Tát Lai-Vãng" này, bốn mươi hai nghìn vị Thiên-tử được vô-sanh pháp-nhãn. Hoa-Đức Bồ-Tát được Pháp-Hoa tam-muội.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- oOo ---

QUYỂN THỨ BẢY

25.- PHẨM “QUÁN-THẾ-ÂM BỒ-TÁT PHỔ-MÔN” THỨ HAI MƯƠI LĂM

Lúc bấy giờ, ngài Vô-Tận-Ý Bồ-Tát liền từ chỗ ngồi đứng dậy trịch áo bày vai hữu, chấp tay hướng Phật mà bạch rằng: "Thế Tôn! Ngài Quán-Thế-Âm Bồ-Tát do nhân duyên gì mà tên là Quán-Thế-Âm?"

Phật bảo ngài Vô-Tận-Ý Bồ-Tát: "Thiện-nam-tử! Nếu có vô lượng trăm nghìn muôn ức chúng sanh chịu các khổ não, nghe Quán-Thế-Âm Bồ-Tát này một lòng xưng danh. Quán-Thế-Âm Bồ-Tát tức thì xem xét tiếng tăm kia, đều được giải thoát.

Nếu có người trì danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát này, dầu vào trong lửa lớn, lửa chẳng cháy được, vì do sức uy thần của bồ-tát này được như vậy.

Nếu bị nước lớn làm trôi, xưng danh hiệu bồ-tát này liền được chỗ cạn.

Nếu có trăm nghìn muôn ức chúng sanh vì tìm vàng, bạc, lưu ly, xa-cừ, mã-nã, san-hô, hổ-phách, trân châu các thứ báu, vào trong biển lớn, giả sử gió lớn thổi ghe thuyền của kia trôi tấp nơi nước quỷ La-sát, trong ấy nếu có nhân đến một người xưng danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, thì các người đó đều được thoát khỏi nạn quỷ La-sát. Do nhân duyên đó mà tên là Quán-Thế-Âm.

Nếu lại có người sắp sẽ bị hại, xưng danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, thì dao gậy của người cầm liền gãy từng khúc, người ấy liền được thoát khỏi.

Nếu quỷ dạ-xoa cùng La-sát đầy trong cõi tam-thiên đại-thiên muốn đến hại người, nghe người xưng hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, thì các quỷ dữ đó còn không thể dùng mắt dữ mà nhìn người, huống lại làm hại được.

Dầu lại có người hoặc có tội, hoặc không tội, gông cùm xiềng xích trói buộc nơi thân, xưng danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát thấy đều đứt rã, liền được thoát khỏi.

Nếu kẻ oán tặc đầy trong cõi tam-thiên đại-thiên, có một vị thương chủ dắt các người buôn đem theo nhiều cửa báu, trải qua nơi đường hiểm trở, trong đó có một người xướng rằng: "Các thiện-nam-tử! Chớ nên sợ sệt, các ông nên phải một lòng xưng danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, vị bồ-tát đó hay đem pháp vô-úy thí cho chúng sanh, các ông nếu xưng danh hiệu thì sẽ được thoát khỏi oán tặc này".

Các người buôn nghe rồi, đều lên tiếng xưng rằng: "Nam-Mô Quán-Thế-Âm Bồ-Tát!" vì xưng danh hiệu bồ-tát nên liền được thoát khỏi.

Vô-Tận-Ý! Quán-Thế-Âm Bồ-Tát sức oai thần to lớn như thế.

Nếu có chúng sanh nào nhiều lòng dâm dục, thường cung kính niệm Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, liền được ly dục.

Nếu người nhiều giận hờn, thường cung kính niệm Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, liền được lìa lòng giận.

Nếu người nhiều ngu si, thường cung kính niệm Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, liền được lìa ngu si.

Vô-Tận-Ý! Quán-Thế-Âm Bồ-Tát có những sức oai thần lớn, nhiều lợi ích như thế, cho nên chúng sanh thường phải một lòng tưởng nhớ.

Nếu có người nữ, giả sử muốn cầu con trai, lễ lạy cúng dường Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, liền sanh con trai phúc đức trí huệ; giả sử muốn cầu con gái, bèn sanh con gái có tướng xinh đẹp, trước đã trồng gốc phước đức, mọi người đều kính mến.

Vô-Tận-Ý! Quán-Thế-Âm Bồ-Tát có sức thần như thế.

Nếu có chúng sanh cung kính lễ lạy Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, thì phước đức chẳng lường mất. Cho nên chúng sanh đều phải thọ trì danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát.

Vô Tận Ý! Nếu có người thọ trì danh tự của sáu mươi hai ức hằng-hà-sa bồ-tát lại trọn đời cúng dường đồ ăn uống, y phục, giường nằm, thuốc thang. Ý ông nghĩ sao? Công đức của người thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn đó có nhiều chăng?

Vô-Tận-Ý thưa: "Bạch Thế-Tôn! Rất nhiều". Phật nói: "Nếu lại có người thọ trì danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, nhẫn đến một thời lễ lạy cúng dường, thì phước của hai người đó bằng nhau không khác, trong trăm nghìn muôn ức kiếp không thể cùng tận.

Vô-Tận-Ý! Thọ trì danh hiệu Quán-Thế-Âm Bồ-Tát được vô lượng vô biên phước đức lợi ích như thế."

Ngài Vô-Tận-Ý Bồ-Tát bạch Phật rằng: "Thế-Tôn! Quán-Thế-Âm Bồ-Tát dạo đi trong cõi Ta-bà như thế nào? Sức phương tiện đó như thế nào?"

Phật bảo Vô-Tận-Ý Bồ-Tát: "Thiện-nam-tử! Nếu có chúng sanh trong quốc độ nào đáng dùng thân Phật được độ thoát, thời Quán-Thế-Âm Bồ-Tát liền hiện thân Phật vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Duyên-giác được độ thoát, liền hiện thân Duyên-giác mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân thanh-văn được độ thoát, liền hiện thân thanh-văn mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Phạm-vương được độ thoát, liền hiện thân Phạm-vương mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Đế-Thích được độ thoát, liền hiện thân Đế-Thích mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Tự-tại-thiên được độ thoát, liền hiện thân Tự-tại-thiên mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Đại-tự-tại-thiên được độ thoát, liền hiện thân Đại-tự-tại-thiên mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Thiên-đại-tướng-quân được độ thoát, liền hiện thân Thiên-đại-tướng-quân mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Tỳ-sa-môn được độ thoát, liền hiện thân Tỳ-sa-môn mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Tiểu-vương được độ thoát, liền hiện thân Tiểu-vương mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân trưởng-giả được độ thoát, liền hiện thân trưởng-giả mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân cư-sĩ được độ thoát, liền hiện thân cư-sĩ mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân tể-quan được độ thoát, liền hiện thân tể-quan mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân bà-la-môn được độ thoát, liền hiện thân bà-la-môn mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di được độ thoát, liền hiện thân tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân phụ nữ của trưởng-giả, cư-sĩ, tể-quan, bà-la-môn được độ thoát, liền hiện thân phụ nữ mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân đồng-nam, đồng-nữ được độ thoát, liền hiện thân đồng-nam, đồng-nữ mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, nhưn cùng phi nhưn được độ thoát, liền đều hiện ra mà vì đó nói pháp.

Người đáng dùng thân Chấp-Kim-Cang thần được độ thoát, liền hiện thân Chấp-Kim-Cang thần mà vì đó nói pháp.

Vô-Tận-Ý! Quán-Thế-Âm Bồ-Tát đó thành tựu công đức như thế, dùng các thân hình, dạo đi trong các cõi nước để độ thoát chúng sanh, cho nên các ông phải một lòng cúng dường Quán-Thế-Âm Bồ-Tát.

Quán-Thế-Âm Đại Bồ-Tát đó ở trong chỗ nạn gấp sợ sệt hay ban sự vô-úy, cho nên cõi Ta-bà này đều gọi Ngài là vị “Thí-vô-úy”.

Vô Tận Ý Bồ Tát bạch Phật: "Thế-Tôn! Con nay phải cúng dường Quán-Thế-Âm Bồ-Tát". Liền mở chuỗi ngọc bằng các châu báu nơi cổ giá trị trăm nghìn lạng vàng, đem trao cho ngài Quán-Thế-Âm mà nói rằng: "Xin Ngài nhận chuỗi trân bảo pháp thí này".

Khi ấy Quán-Thế-Âm Bồ-Tát chẳng chịu nhận chuỗi. Ngài Vô-Tận-Ý lại thưa cùng

Quán-Thế-Âm Bồ-Tát rằng: "Xin Ngài vì thương chúng tôi mà nhận chuỗi ngọc này".

Bấy giờ Phật bảo Quán-Thế-Âm Bồ-Tát: “Ông nên thương Vô-Tận-Ý Bồ-Tát này và hàng tứ chúng cùng trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-dà, nhơn và phi-nhơn v.v... mà nhận chuỗi ngọc đó.”

Tức thời Quán-Thế-Âm Bồ-Tát thương hàng tứ chúng và trời, rồng, nhơn, phi-nhơn v.v... mà nhận chuỗi ngọc đó chia làm hai phần: Một phần dâng đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, một phần dâng tháp của Phật Đa-Bảo.

Vô-Tận-Ý! Quán-Thế-Âm Bồ-Tát có sức thần tự tại như thế, dạo đi nơi cõi Ta Bà".

Lúc đó, ngài Vô-Tận-Ý Bồ-Tát nói kệ hỏi Phật rằng:

Thế-Tôn đủ tướng tốt!
Con nay lại hỏi kia
Phật tử nhân duyên gì?
Tên là Quán-Thế-Âm?

Đấng đầy đủ tướng tốt
 Kệ đáp Vô-Tận-Ý:
 Ông nghe hạnh Quán-Âm
 Khéo ứng các nơi chỗ
 Thệ rộng sâu như biển
 Nhiều kiếp chẳng nghĩ bàn
 Hầu nhiều nghìn đức Phật
 Phát nguyện thanh tịnh lớn.
 Ta vì ông lược nói
 Nghe tên cùng thấy thân
 Tâm niệm chẳng luống qua
 Hay diệt khổ các cõi.
 Giả sử sanh lòng hại
 Xô rớt hầm lửa lớn
 Do sức niệm Quán-Âm
 Hầm lửa biến thành ao.
 Hoặc trôi dạt biển lớn
 Các nạn quỷ, cá, rồng
 Do sức niệm Quán-Âm
 Sóng mòi chẳng chìm được.
 Hoặc ở chót Tu-di
 Bị người xô rớt xuống
 Do sức niệm Quán-Âm

Như mặt nhật treo không
 Hoặc bị người dữ rượt
 Rớt xuống núi Kim-Cang
 Do sức niệm Quán-Âm
 Chẳng tổn đến mảy lông.
 Hoặc gặp oán tặc vây
 Đều cầm dao làm hại
 Do sức niệm Quán-Âm
 Đều liền sanh lòng lành.
 Hoặc bị khổ nạn vua
 Khi hành hình sắp chết
 Do sức niệm Quán-Âm
 Dao liền gãy từng đoạn.
 Hoặc tù cấm xiềng xích
 Tay chân bị gông cùm
 Do sức niệm Quán-Âm
 Tháo rã được giải thoát
 Nguyên rửa các thuốc độc
 Muốn hại đến thân đó
 Do sức niệm Quán-Âm
 Trở hại nơi bốn-nhân.(6)
 Hoặc gặp La-sát dữ
 Rồng độc các loài quỷ

Do sức niệm Quán-Âm
 Liên đều không dám hại.
 Hoặc thú dữ vây quanh
 Nhanh vuốt nhọn đáng sợ
 Do sức niệm Quán-Âm
 Vội vàng bỏ chạy thẳng.
 Rắn độc cùng bò cạp
 Hơi độc khói lửa đốt
 Do sức niệm Quán-Âm
 Theo tiếng tự bỏ đi.
 Mây sấm nổ sét đánh
 Tuôn giá (7), xối mưa lớn
 Do sức niệm Quán-Âm
 Liên được tiêu tan cả.
 Chúng sanh bị khổ ách
 Vô lượng khổ bức thân
 Quán-Âm sức trí diệu
 Hay cứu khổ thế gian
 Đầy đủ sức thần thông
 Rộng tu trí phương tiện
 Các cõi nước mười phương
 Không cõi nào chẳng hiện.
 Các loài trong đường dữ:

Địa-ngục, quỷ, súc sanh
 Sanh, già, bệnh, chết khổ
 Liên đều khiến dứt hết.
 Chơn-quán thanh tịnh quán
 Trí-huệ quán rộng lớn
 Bi-quán và từ-quán,
 Thường nguyện thường chiêm ngưỡng
 Sáng thanh tịnh không nhớ
 Tuệ nhật (8) phá các tối
 Hay phục tai khói lửa
 Khắp soi sáng thế gian.
 Lòng bi răn như sấm
 Ý tứ diệu dường mây (9)
 Xối mưa pháp cam lồ
 Dứt trừ lửa phiền não (10)
 Cãi kiện qua chỗ quan
 Trong quân trận sợ sệt
 Do sức niệm Quán-Âm
 Cừ oán đều lui tan.
 Diệu-Âm, Quán-Thế-Âm
 Phạm-âm, Hải-triều-âm
 Tiếng hơn thế gian kia,
 Cho nên thường phải niệm.

Niệm niệm chớ sanh nghi
 Quán Âm bậc tịnh thánh
 Nơi khổ não nạn chết
 Hay vì làm nương cậy.
 Đủ tất cả công đức
 Mắt lành trông chúng sanh
 Biển phước lớn không lường
 Cho nên phải đánh lễ.

Bấy giờ, ngài Trì-Địa Bồ-Tát liền từ chỗ ngồi đứng dậy đến trước Phật bạch rằng: “Thế Tôn! Nếu có chúng sanh nào nghe phẩm Quán-Thế-Âm Bồ-Tát Đạo-nghiệp Tự-Tại, Phổ-Môn Thị-Hiện sức thần thông này, thì phải biết công đức người đó chẳng ít”.

Lúc Phật nói phẩm Phổ-Môn này, trong chúng có tám muôn bốn nghìn chúng sanh đều phát tâm vô-đẳng-đẳng vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ BẢY

26.- PHẨM "ĐÀ-LA-NI" THỨ HAI MƯƠI SÁU

Lúc bấy giờ, ngài Dược-Vương Bồ-Tát liền từ chỗ ngồi đứng dậy, trạch áo bày vai hữu chấp tay hướng Phật mà bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn hay thọ trì được Kinh Pháp Hoa này, hoặc đọc tụng thông lẹ, hoặc biên chép quyển kinh, được bao nhiêu phước đức?”

Phật hỏi ngài Dược-Vương: “Nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn cúng dường tám trăm muôn ức na-do-tha hằng-hà-sa các đức phật, ý ông nghĩ sao? Người đó được phước đức có nhiều chăng?”

- Thưa Thế-Tôn! Rất nhiều.

Phật nói: “Nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn ở nơi kinh này có thể thọ trì hẳn đến một bài kệ bốn câu đọc tụng giải nghĩa,

đúng như lời mà tu hành thì công đức rất nhiều”.

Lúc đó, ngài Dược-Vương Bồ-Tát bạch Phật rằng: "Thế-Tôn! Con nay sẽ cho người nói Kinh Pháp Hoa chú đà-la-ni để giữ-gìn đó". Liền nói chú rằng:

“An nhĩ, mạn nhĩ, ma nễ, ma ma nễ, chỉ lệ, già lê đệ, xa mế, xa lý đa vĩ, chuyên đế, mục đế mục đa lý, ta lý, a vĩ ta lý, tang lý, ta lý xoa đệ, a xoa duệ, a kỳ nhị chuyên đế xa lý, đà la ni, a lư đà bà ta ky đá tỳ xoa nhị, nễ tỳ thế, a tiện đa la nễ lý thế, a đàn đá ba lệ thân địa, âu cứu lệ, mâu cứu lệ, a la lệ, ba la lệ, thủ ca sai, a tam ma tam lý, phật đà tỳ kiết lợi diệt đế đạt ma ba lợi sai đế, tăng già niết cù sa nễ bà xá bà xá thân địa, mạn đá lã, mạn đá lã xoa dạ đa, bư lâu đá, bư lâu đá kiêu xá lược, ác xoa lã, ác xoa dã đa dã, a bà lư, a ma nhã na đa dạ”.

Thế-Tôn! Thân chú đà-la-ni này là của sáu mươi hai ức hằng-hà-sa các đức phật

nói. Nếu có người xâm hủy vị pháp-sư này, thì là xâm hủy các đức phật rồi.

Lúc đó, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật khen Dược-Vương Bồ-Tát rằng: “Hay thay! Hay thay! Dược-Vương! Ông thương xót muốn ủng hộ vị pháp-sư đó, nên nói chú đà-la-ni này, được nhiều lợi ích ở nơi các chúng sanh”.

Lúc bấy giờ, ngài Đông-Thí Bồ-Tát bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Con cũng vì ủng hộ người đọc tụng thọ trì Kinh Pháp Hoa mà nói chú đà-la-ni. Nếu vị pháp-sư đó được chú đà-la-ni này, hoặc dạ-xoa, la-sát, hoặc phú-đan-na, hoặc cát-giá, hoặc cứu-bàn-trà, hoặc ngạ-quỷ v.v... rình tìm chỗ dở của pháp-sư không thể được tiện lợi”. Liền ở trước Phật mà nói chú rằng:

“Toa lệ, ma ha toa lệ, úc chỉ, mục chỉ, a lệ, a la bà đệ, niết lệ đệ, niết lệ đa bà đệ, y trí nỉ, vi trí nỉ, chỉ trí nỉ, niết lệ trì nỉ, niết lệ trì bà đế”.

Thế-Tôn! Thần chú đà-la-ni này của hằng-hà-sa các đức phật nói, cũng đều tùy hỷ. Nếu có người xâm hủy vị pháp-sư này thì là xâm hủy các đức phật đó rồi.

Bấy giờ, Tỳ-sa-môn Thiên-vương, vị trời hộ đời bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Con cũng vì thương tưởng chúng sanh ủng hộ vị pháp-sư đó mà nói đà-la-ni này”. Liền nói chú rằng:

“A-lê, na-lê, nâu na lê, a na lư, na lý, câu na-ly”.

- Thế-Tôn! Dùng thần chú này ủng hộ pháp-sư, con cũng tự phải ủng hộ người trì kinh này, làm cho trong khoảng trăm do tuần không có các điều tai họa.

Bấy giờ Trì-Quốc Thiên-Vương ở trong hội này cùng với nghìn muôn ức na-do-tha chúng càn-thát-bà cung kính vây quanh đến trước chỗ Phật, chấp tay bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Con cũng dùng thần chú đà-la-ni

ủng hộ người trì Kinh Pháp Hoa”. Liền nói chú rằng:

“A dà nễ, dà nễ, cù lợi, càn đà lợi, chiêm đà lợi, ma đấng kỳ, thường cầu lợi, phù lâu sa nỉ, át để”.

- Thế-Tôn! Thần chú đà-la-ni này là của bốn mươi hai ức các đức phật nói, nếu có người xâm hủy vị pháp-sư này thì là xâm hủy các đức phật đó rồi.

Bấy giờ có những la-sát nữ: một tên Lam-bà, hai tên Tỳ-lam-bà, ba tên Khúc-xỉ, bốn tên Hoa-xỉ, năm tên Hắc-xỉ, sáu tên Đa-phát, bảy tên Vô-yếm-túc, tám tên Trì-anh-lạc, chín tên Cao-đế, mười tên Đoạt-nhứt-thiết chúng-sanh tinh-khí, mười vị la-sát-nữ đó cùng với quỷ tử-mẫu, con và quyến thuộc đều đến chỗ Phật, đồng tiếng bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Chúng con cũng muốn ủng hộ người đọc tụng thọ trì Kinh Pháp Hoa, trừ sự khổ họa cho người đó. Nếu có kẻ rình tìm chỗ dở của pháp-sư, thì làm cho chẳng

được tiện lợi”. Liền ở trước Phật mà nói chú rằng:

“Y đề lý, y đề dẫn, y đề lý, a đề lý, y đề lý, nê lý, nê lý, nê lý, nê lý, nê lý, lâu hê, lâu hê, lâu hê, đa hê, đa hê, đa hê, đầu hê, nâu hê”.

- Thà trèo lên đầu chúng con, chớ đừng não hại pháp-sư, hoặc dạ-xoa, hoặc la-sát, hoặc nga-quỷ, hoặc phú-đan-na, hoặc cát-giá, hoặc tỳ-đà-la, hoặc kiên-đà, hoặc ô-ma-lặc-đà, hoặc a-bạt-ma-la, hoặc dạ-xoa cát-giá, hoặc nhân-cát-giá, hoặc quỷ làm bệnh nóng, hoặc một ngày, hoặc hai ngày, hoặc ba ngày, hoặc bốn ngày, hoặc đến bảy ngày, hoặc làm bệnh nóng luôn, hoặc hình trai, hoặc hình gái, hoặc hình đồng-nam, hoặc hình đồng-nữ, nhẫn đến trong chiêm bao cũng lại chớ não hại.

Liền ở nơi trước Phật mà nói kệ rằng:

Nếu chẳng thuận chú ta
Não loạn người nói pháp

Đầu vỡ làm bảy phần
Như nhánh cây a-lê
Như tội giết cha mẹ
Cũng như họa ép dầu (15)
Cân lường khi dối người
Tội Điều-Đạt phá tăng
Kẻ phạm pháp-sư đây
Sẽ mắc họa như thế.

Những la-sát-nữ nói kệ đó rồi, bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Chúng con cũng sẽ tự mình ủng hộ người thọ trì đọc tụng tu hành kinh này, làm cho được an ổn, lìa các sự khổ hoạn, tiêu các thuốc độc”.

Phật bảo các la-sát-nữ: “Hay thay! Hay thay! Các người chỉ có thể ủng hộ người thọ trì tên Kinh Pháp Hoa phước chẳng thể lường được rồi, huống là ủng hộ người thọ trì toàn bộ cúng dường quyền kinh, hoa hương, chuỗi ngọc, hương bột, hương xoa, hương đốt, phan, lọng, kỹ nhạc, thấp các thứ đèn: đèn nến, đèn dầu, các thứ đèn dầu thơm, đèn dầu hoa tô-na-ma, đèn dầu hoa chiêm-

bạc, đèn dầu hoa bà-sư-ca, đèn dầu hoa ưu-bát-la, nghìn trăm thứ cúng dường như thế.

Cao-Đế! Các người cùng quyền thuộc phải nên ủng hộ những pháp-sư như thế”.

Lúc nói phẩm “Đà-la-ni” này, có sáu muôn tám nghìn người được vô-sanh pháp nhãn.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- ooo ---

QUYỂN THỨ BẢY

27.- PHẨM "DIỆU-TRANG-NGHIÊM-VƯƠNG BỐN-SỰ" THỨ HAI MƯƠI BẢY

Lúc bảy giờ, Phật bảo hàng đại chúng rằng: Về thuở xưa, cách đây vô lượng vô biên bất-khả tư-nghì a-tăng-kỳ kiếp, có đức Phật hiệu là Vân-Lôi-Âm Tú-Vương Hoa-Trí Như-lai, Ứng-cúng, Chánh-biến-tri. Nước đó tên Quang-Minh Trang-Nghiêm, kiếp tên Hỷ-Kiến.

Trong pháp hội của Phật đó có vị vua tên Diệu-Trang-Nghiêm, phu nhân của vua tên Tịnh-Đức có hai người con, một tên Tịnh-Tạng, hai tên Tịnh-Nhãn. Hai người con đó có sức thần thông lớn, phước đức trí huệ, từ lâu tu tập đạo hạnh của bồ-tát, những là: Thí ba-la-mật, giới ba-la-mật, nhẫn-nhục ba-la-mật, tinh-tấn ba-la-mật, thiền ba-la-mật, trí-huệ ba-la-mật, phương-tiện ba-la-mật, từ-bi

hỷ-xả nhẫn đến ba mươi bảy phẩm trợ đạo pháp thấy đều rành rẽ suốt-thấu. Lại được các môn tam-muội của bồ-tát: Nhứt-tinh-tú tam-muội, Tịnh-quang tam-muội, Tịnh-sắc tam-muội, Tịnh-chiếu-minh tam-muội, Trường-trang-nghiêm tam-muội, Đại-oai-đức-tạng tam-muội, ở nơi các môn tam-muội này cũng đều thấu suốt.

Lúc đó, đức Phật kia vì muốn dẫn dắt vua Diệu-Trang-Nghiêm cùng thương tưởng hàng chúng sanh nên nói Kinh Pháp Hoa này.

Bấy-giờ, Tịnh-Tạng, Tịnh-Nhãn, hai người con đến chỗ của mẹ chấp tay thưa mẹ rằng: Mong mẹ đến nơi chỗ đức Phật Vân-Lôi-Âm Tú-Vương-Hoa-Trí, chúng con cũng sẽ theo hầu gần gũi cúng dường lễ lạy.

Vì sao? Vì đức Phật đó ở trong tất cả chúng trời người mà nói Kinh Pháp Hoa, nên phải nghe và tin nhận.

Mẹ bảo con rằng: Cha con tin theo ngoại đạo, rất ham pháp bà-la-môn, các con nên qua thưa với cha để cùng nhau đồng đi.

Tịnh-Tạng, Tịnh-Nhãn chấp tay thưa mẹ: Chúng con là pháp-vương-tử mà lại sanh vào nhà tà kiến này!

Mẹ bảo con rằng: Các con nên thương tưởng cha các con, mà vì đó hiển phép thần thông biến hóa, nếu cha con được thấy lòng ắt thanh tịnh, hoặc là chịu cho chúng ta qua đến chỗ Phật.

Lúc ấy, hai người con thương cha nên bay lên hư không cao bằng bảy cây đa-la, hiện các món thần biến. Ở trong hư không đi, đứng, ngồi, nằm, trên thân ra nước, dưới thân ra lửa, dưới thân ra nước, trên thân ra lửa, hoặc hiện thân lớn đầy trong hư không rồi lại hiện nhỏ, nhỏ lại hiện lớn, ở trong hư không ẩn mất, bỗng nhiên hiện trên đất, vào đất như vào nước, đi trên nước như đi trên đất, hiện các món thần biến như thế làm cho vua cha lòng thanh tịnh tin hiểu.

Bấy giờ, cha thấy con có sức thần như thế, lòng rất vui mừng được chưa từng có, chấp tay hướng về phía con mà nói rằng: Thầy các con là ai, con là đệ tử của ai?

Hai người con thưa rằng: Đại-vương! Đức Vân-Lôi-Âm-Tú-Vương-Hoa-Trí Phật kia nay đương ngồi trên pháp tòa dưới cây bồ-đề bằng bảy báu, ở trong tất cả chúng trời người thế-gian, rộng nói Kinh Pháp Hoa, đó là thầy chúng con, con là đệ-tử.

Cha nói với con rằng: "Ta nay cũng muốn ra mắt thầy các con, nên cùng nhau đồng đi". Khi đó hai người con từ trong hư không xuống, đến chỗ của mẹ chấp tay thưa mẹ rằng: "Phụ-vương nay đã tin hiểu, có thể kham phát được tâm vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, chúng con đã vì cha làm Phật sự rồi, mong mẹ bằng lòng cho chúng con, ở nơi chỗ đức Phật kia mà xuất gia tu hành Phật đạo".

Lúc đó, hai người con muốn tuyên lại ý mình nói kệ thưa mẹ:

Mong mẹ cho các con
 Xuất gia làm sa-môn
 Các phật rất khó gặp
 Chúng con theo phật học
 Như hoa ưu-đàm-bát
 Gặp phật lại khó hơn
 Khỏi các nạn cũng khó
 Mong cho con xuất gia.

Mẹ liền bảo con rằng: "Cho các con xuất gia. Vì sao? Vì Phật khó gặp vậy".

Bấy giờ, hai người con thưa cha mẹ rằng: Lành thay, cha mẹ! Xin liền qua đến chỗ đức Vân-Lôi-Âm Tú-Vương-Hoa-Trí Phật để gần gũi cúng dường.

Vì sao? Vì phật khó gặp được, như hoa linh-thoại, như rùa một mắt gặp bông cây nổi (16) mà chúng ta do phước đời trước sâu dày, sanh đời này gặp Phật pháp, xin cha mẹ nên cho chúng con được xuất gia.

Vì sao? Vì các đức phật khó gặp được, thời kỳ gặp phật cũng khó có.

Lúc đó nơi hậu cung của vua Diệu-Trang-Nghiêm có tám muôn bốn nghìn người thấy đều có thể kham thọ trì Kinh Pháp Hoa này. Tịnh-Nhãn Bồ-Tát từ lâu đã thông đạt nơi "Pháp-Hoa tam-muội". Tịnh-Tạng Bồ-Tát đã từ vô lượng trăm nghìn muôn ức kiếp, thông-đạt môn "Ly-chư-ác-thú tam-muội", vì muốn làm cho tất cả chúng sanh lìa các đường dữ (11) vậy.

Phu nhân của vua được môn "Chư-Phật-Tập tam-muội", hay biết được tạng pháp bí mật của các đức Phật. Hai người con dùng sức phương tiện khéo hóa độ vua cha như thế, khiến cho lòng cha tin hiểu ưa mến Phật Pháp.

Bấy giờ vua Diệu-Trang-Nghiêm cùng chung với quần thần quyến thuộc, Tịnh-Đức phu nhân cùng chung với thể nữ quyến thuộc nơi hậu cung, hai người con của vua, cùng chung với bốn muôn hai nghìn người đồng một lúc đi qua chỗ Phật. Đến rồi đầu mặt

lạy chân Phật, đi quanh Phật ba vòng, rồi đứng qua một phía.

Lúc đó đức Phật kia vì vua nói pháp, chỉ dạy làm cho được lợi ích vui mừng. Vua rất vui đẹp.

Bấy giờ, vua Diệu-Trang-Nghiêm cùng phu nhân mở chuỗi trân châu giá trị trăm nghìn đeo nơi cổ, để rải trên đức Phật, chuỗi đó ở giữa hư không hóa thành đài báu bốn trụ, trong đài có giường báu lớn trải trăm nghìn muôn thiên y, trên đó có đức Phật ngồi xếp bằng phóng hào quang sáng lớn.

Lúc đó vua Diệu-Trang-Nghiêm nghĩ rằng: Thân Phật tốt đẹp riêng lạ ít có, thành tựu sắc thân vi diệu thứ nhất.

Bấy giờ, đức Vân-Lôi-Âm-Tú-Vương-Hoa-Trí Phật bảo bốn chúng rằng: "Các người thấy vua Diệu-Trang-Nghiêm chấp tay đứng trước ta đó chẳng?"

Vị vua này ở trong pháp ta làm tỳ-kheo siêng ròng tu tập các món trợ Phật đạo Pháp,

sẽ được làm Phật hiệu Ta-La-Thọ-Vương, nước tên Đại-Quang, kiếp tên Đại-Cao-Vương.

Đức Ta-La-Thọ-Vương Phật có vô lượng chúng bồ-tát và vô lượng thanh-văn, nước đó bằng phẳng công đức như thế".

Vua Diệu-Trang-Nghiêm liền đem nước giao cho em, rồi cùng phu nhân hai người con và các quyến thuộc, ở trong Phật Pháp xuất gia tu hành đạo hạnh.

Vua xuất gia rồi trong tám muôn bốn nghìn năm thường siêng tinh tấn tu hành kinh Diệu-Pháp Liên-Hoa; qua sau lúc đây, được môn "Nhứt-thiết-tịnh-công-đức-trang-nghiêm tam-muội".

Liên bay lên hư không cao bảy cây đa-la mà bạch Phật rằng: "Thế-Tôn! Hai người con của con đây đã làm Phật sự dùng sức thần thông biến hóa, xoay tâm tà của con, làm cho con được an trụ trong Phật Pháp, được thấy Thế-Tôn. Hai người con này là

thiện-tri-thức của con, vì muốn phát khởi căn lành đời trước lợi ích cho con nên đến sanh vào nhà con".

Lúc đó đức Vân-Lôi-Âm-Tú-Vương-Hoa-Trí Phật bảo vua Diệu-Trang-Nghiêm rằng: Đúng thế! Đúng thế! Như lời ông nói, nếu có thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn nào trồng gốc lành thời đời đời được gặp thiện-tri-thức, vị thiện-tri-thức hay làm Phật sự, chỉ dạy cho lợi ích vui mừng, khiến vào đạo vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đại-vương nên biết! Vị thiện-tri-thức đó là nhân duyên lớn, giáo hóa đui dốt làm cho được thấy Phật phát tâm vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác.

Đại-vương! Ông thấy hai người con này chẳng? Hai người con này đã từng cúng dường sáu mươi lăm trăm nghìn muôn ức na-do-tha hằng-hà-sa các đức Phật, gần gũi, cung kính, nơi chỗ các đức Phật thọ trì Kinh Pháp Hoa, thương tưởng những chúng sanh tà kiến làm cho trụ trong chánh-kiến.

Diệu-Trang-Nghiêm-Vương liền từ trong hư không xuống mà bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Như-lai rất ít có do công đức trí huệ nên nhục kế trên đỉnh sáng suốt chói rỡ. Mắt Phật dài rộng mà sắc xanh biếc, tướng lông trắng chặ̣n mạ̀y như ngọc kha-nguyệt, răng trắng bằng và khít thường có ánh sáng, môi sắc đỏ đẹp như trái tần-bà.

Lúc đó vua Diệu-Trang-Nghiêm khen ngợi Phật có vô lượng trăm nghìn muôn ức công đức thế rồi, ở trước Như-lai một lòng chấp tay lạy bạch Phật rằng: Thế-Tôn! Chưa từng có vậy! Pháp của Như-lai đầy đủ trọn nên bất-khả tư-nghì công đức vi diệu dạy răn chỗ tu hành an ổn rất hay, con từ ngày nay chẳng còn lại tự theo tâm hành của mình chẳng sanh những lòng ác: Kiêu mạn, giận hờn, tà kiến.

Vua thưa lời đó rồi lạy Phật mà ra.

Phật bảo đại chúng: Ý các ông nghĩ sao? Vua Diệu-Trang-Nghiêm đâu phải người nào lạ, nay chính là Hoa-Đức Bồ-Tát, bà

Tịnh-Đức phu nhân nay chính là Quang-Chiếu Trang-Nghiêm-Tướng Bồ-Tát hiện đang ở trước Phật, hai người con vì thương xót vua Diệu-Trang-Nghiêm và quyến thuộc nhà vua nên xin vào trong cung vua nay chính là Dục-Vương Bồ-Tát cùng Dục-Thượng Bồ-Tát.

Dục-Vương và Dục-Thượng Bồ-Tát này thành tựu các công đức lớn như thế, đã ở chỗ vô lượng trăm nghìn muôn ức, các đức Phật trồng các gốc công đức, thành tựu bất khả tư nghĩ những công đức lành. Nếu có người biết danh tự của hai vị bồ-tát này thì tất cả trong đời, hàng trời, nhân dân cũng nên lễ lạy.

Lúc đức Phật nói phẩm "Diệu-Trang-Nghiêm-Vương Bổn-sự" này có tám muôn bốn nghìn người xa trần lụy, rời cấu nhiễm, ở trong các pháp chứng được pháp nhãn tịnh.

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

--- o0o ---

QUYỂN THỨ BẢY

28.- PHẨM “PHỔ-HIÊN BỒ-TÁT KHUYẾN- PHÁT” THỨ HAI MƯƠI TÁM

Lúc bảy giờ, ngài Phổ-Hiền Bồ-Tát dùng sức thần thông tự tại oai đức danh văn, cùng vô lượng vô biên bất khả xưng số chúng đại bồ-tát từ phương Đông mà đến, các nước đi ngang qua khắp đều rung động, rưới hoa sen báu, trời vô-lượng trăm nghìn muôn ức các thứ kỹ-nhạc.

Lại cùng vô số các đại chúng: trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, ca-lâu-la, khẩn-na-la, ma-hầu-la-dà, nhơn, phi-nhơn v.v... vây quanh, đều hiện sức oai đức thần thông đến cõi Ta-bà trong núi Kỳ-Xà-Quật, đầu mặt lạy đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, đi quanh bên hữu bảy vòng, bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Con ở nơi nước của đức Bảo-Oai-Đức Thượng-Vương Phật, xa nghe cõi Ta-bà

này nói Kinh Pháp Hoa, nên cùng với vô-lượng vô biên trăm nghìn muôn ức chúng bồ-tát đồng đến để nghe thọ, cúi mong đức Thế-Tôn nên vì chúng con nói đó.

Nếu thiện-nam-tử thiện-nữ-nhơn sau khi Như-lai diệt độ, thế nào mà có thể được Kinh Pháp Hoa này?”

Phật bảo Phổ-Hiền Bồ-Tát rằng: “Nếu thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn thành tựu bốn pháp, thì sau khi Như-lai diệt-độ sẽ được Kinh Pháp Hoa này: một là được các đức phật hộ-niệm; hai là trồng các gốc công-đức; ba là vào trong chánh-định; bốn là phát lòng cứu tất cả chúng-sanh.

Thiện-nam-tử, thiện-nữ-nhơn thành tựu bốn pháp như thế, sau khi Như-lai diệt-độ quyết được kinh này.”

Lúc đó ngài Phổ-Hiền Bồ-Tát bạch Phật rằng: “Thế-Tôn! Năm trăm năm sau trong đời ác-trược nếu có người thọ trì kinh-điển này, con sẽ giữ gìn trừ các sự khổ-hoạn làm

cho được an-ổn, khiến không ai được tiện-lợi rình tìm làm hại; hoặc ma, hoặc con trai của ma, hoặc con gái của ma, hoặc dân ma, hoặc người bị ma dựa, hoặc dạ-xoa, hoặc la-sát, hoặc cứu-bàn-trà, hoặc tỳ-xá xà, hoặc cát-giá, hoặc phú-đan-na, hoặc vi-đà-la v.v... những kẻ làm hại người đều chẳng được tiện lợi.

Người đó hoặc đi, hoặc đứng, đọc tụng kinh này, bảy giờ con cưỡi tượng vương trắng sáu ngà cùng chúng đại bồ-tát, đều đến chỗ người đó mà tự hiện thân ra, để cúng dường thủ hộ an ủi tâm người đó, cũng để cúng dường Kinh Pháp Hoa.

Người đó nếu ngồi suy nghĩ kinh này, bảy giờ con lại cưỡi tượng vương trắng hiện ra trước người đó, người đó nếu ở trong Kinh Pháp Hoa có quên mất một câu một bài kệ, con sẽ dạy người đó chung cùng đọc tụng, làm cho thông thuộc.

Bảy giờ, người thọ trì đọc tụng Kinh Pháp Hoa được thấy thân con, lòng rất vui

mừng lại càng tinh-tấn, do thấy thân con nên liền được tam-muội và đà-la-ni tên là "Triền-đà-la-ni", "Pháp-âm phương-tiện đà-la-ni", được những môn đà-la-ni như thế.

Thế-Tôn! Nếu đời sau, sau năm trăm năm trong đời ác-trước, hàng tỳ-kheo, tỳ-kheo-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di, người cầu tìm, người thọ trì, người đọc tụng, người biên chép, mà muốn tu tập Kinh Pháp Hoa này, thời trong hai mươi một ngày, phải một lòng tinh-tấn, mãn hai mươi một ngày rồi, con sẽ cưỡi voi trắng sáu ngà, cùng vô-lượng bồ-tát vây quanh, dùng thân mà tất cả chúng-sanh ưa thấy, hiện nơi trước người đó để vì nói pháp chỉ dạy cho lợi-ích vui mừng cũng lại cho chú đà-la-ni.

Được chú đà-la-ni này thì không có phi-nhơn nào có thể phá hoại được, cũng chẳng bị người nữ làm hoặc loạn. Con cũng đích thân thường hộ người đó. Cúi mong đức Thế-Tôn nghe con nói chú đà-la-ni này." Liền ở trước Phật mà nói chú rằng:

“A đàn địa, đàn đà bà địa, đàn đà bà đế, đàn đà cứu xá lệ, đàn đà tu đà lệ, tu đà lệ, tu đà la bà đế, Phật đà ba chiên nễ, tát bà đà la ni a bà đa ni, tát bà bà sa a bà đa ni, tu la bà đa ni, tăng già bà lý xoa ni, tăng già niết dà đà ni, a tăng kỳ, tăng già bà đà địa, đế lệ a noạ tăng già đầu lược, a la đế ba la đế, tát bà tăng già địa, tam ma địa đà lan địa, tát bà đạt mạ tu ba lợi sát đế, tát bà tát đỏa lâu đà kiêu xá lược, a nâu đà địa, tân a tỳ cát lợi địa đế.”

“Thế-Tôn! Nếu có bồ-tát nào được nghe chú đà-la-ni này, phải biết đó là sức thần thông của Phổ-Hiền.

Nếu Kinh Pháp Hoa lưu-hành trong Diêm-phù-đề có người thọ trì, thời nên nghĩ rằng: đều là sức oai thần của Phổ-Hiền.

Nếu có người thọ trì đọc tụng ghi nhớ chân chánh hiểu nghĩa thú trong kinh đúng như lời mà tu hành, phải biết người đó tu hạnh Phổ-Hiền, ở nơi vô lượng vô biên các

đức phật, sâu trồng gốc lành, được các Như-lai lấy tay xoa đầu.

Nếu chỉ in chép, người này mạng chung sẽ sanh lên trời Đao-Lợi. Bảy giờ, bốn muôn tám nghìn thiên nữ trở các kỹ nhạc mà đến rước. Người đó liền đội mũ báu ở trong hàng thể nữ, vui chơi khoái lạc, hưởng là thọ trì, đọc tụng, ghi nhớ chân chánh hiểu nghĩa thú kinh, đúng như lời mà tu hành.

Nếu có người nào thọ trì, đọc tụng, giải nghĩa thú kinh, người đó khi mạng chung được nghìn đức phật trao tay, khiến chẳng sợ sệt, chẳng đọa vào đường dữ, liền lên cung trời Đâu-Suất, chỗ Di-Lặc Bồ-Tát mà sanh vào trong hàng quyến thuộc trăm nghìn muôn ức thiên nữ, đức Di-Lặc Bồ-Tát có ba mươi hai tướng, chúng đại bồ-tát cùng nhau vây quanh. Có công đức lợi ích như thế cho nên người trí phải một lòng tự chép hoặc bảo người chép thọ trì, đọc tụng, ghi nhớ chân chánh đúng như lời mà tu hành.

Thế-Tôn! Con nay dùng sức thần thông giữ gìn kinh này, sau khi Như-lai diệt độ, làm cho rộng lưu bố trong Diêm-phù-đề khiến chẳng dứt mất.”

Lúc bấy giờ, đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật khen rằng: “Hay thay! Hay thay! Phổ-Hiền! Ông có thể hỗ trợ kinh này làm cho nhiều chúng sanh an vui lợi ích, ông đã thành tựu bất-khả tư-nghi công đức, lòng từ bi sâu lớn, từ lâu xa đến nay phát tâm vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, mà có thể thực hành nguyện thần thông đó, để giữ gìn kinh này.

Ta sẽ dùng sức thần thông giữ gìn người hay thọ trì danh hiệu Phổ-Hiền Bồ-Tát.

Phổ-Hiền! Nếu có người thọ trì, đọc tụng, ghi nhớ chân chánh tu tập biên chép Kinh Pháp Hoa này, phải biết người đó thì là thấy đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, như từ miệng Phật mà nghe kinh điển này. Phải biết người đó cúng dường cho đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, phải biết người đó được Phật ngài khen lành thay, phải biết người đó được

Thích-Ca Mâu-Ni Phật lấy tay xoa đầu. Phải biết người ấy được đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật lấy y trùm cho. Người như thế chẳng còn ham ưa sự vui trong đời, chẳng ưa kinh sách viết chép của ngoại đạo, cũng lại chẳng ưa gần gũi ngoại đạo và các kẻ ác, hoặc kẻ hàng thịt, hoặc kẻ nuôi heo, dê, gà, chó, hoặc thợ săn, hoặc kẻ buôn bán sắc gái. Người đó tâm ý ngay thật có lòng nghĩ nhớ chơn chính có sức phước đức. Người đó chẳng bị ba món độc làm não hại, cũng chẳng bị tính ghen ghét, ngã mạn, tà mạn, tăng thượng mạn làm não hại. Người đó ít muốn, biết đủ, có thể tu hạnh Phổ-Hiền.

Phổ-Hiền! Sau khi Như-lai diệt độ, năm trăm năm sau, nếu có người nào thấy người thọ trì đọc tụng Kinh Pháp Hoa phải nghĩ rằng: người này chẳng bao lâu sẽ đến đạo tràng, phá các chúng ma thành vô-thượng chánh-đẳng chánh-giác, chuyển pháp luân, đánh pháp cổ, thổi pháp loa, rưới pháp vũ,

sẽ ngồi trên pháp tòa sư-tử trong đại chúng trời người.

Phổ-Hiền! Nếu ở đời sau, có người thọ trì đọc tụng kinh điển này, người đó chẳng còn lại ham ưa y phục, giường nằm, những vật nuôi sống, chỗ mong cầu chẳng luống, cũng ở trong hiện đời được phước báo đó.

Nếu có người khinh chê đó rằng: “Ông là người điên cuồng vậy, luống làm hạnh ấy trọn không được lợi-ích”. Tội báo như thế sẽ đời đời không mất. Nếu có người cúng dường khen ngợi đó, sẽ ở trong đời này được quả báo hiện tại.

Nếu lại thấy người thọ trì kinh này mà nói bậy lỗi quấy của người đó, hoặc thực, hoặc chẳng thực, người này trong hiện đời mắc bệnh bạch-lại (12). Nếu khinh cười người trì kinh sẽ đời đời răng nướu thưa thiếu, môi xấu, mũi xẹp, tay chân cong queo, mắt lé, thân-thể hôi dơ, ghẻ dử máu mủ, bụng thũng hơi ngán, bị các bệnh nặng dữ.

Cho nên Phổ-Hiền! Nếu thấy người thọ trì kinh điển này phải đứng dậy xa rước, phải như kính phật.”

Lúc Phật nói phẩm Phổ-Hiền Bồ-Tát khuyến phát này có hằng-hà-sa vô lượng vô biên bồ-tát được trăm nghìn muôn ức môn "Triền-đà-la-ni", tam-thiên đại-thiên thế giới vi trần số các đại bồ-tát, đủ đạo Phổ-Hiền.

Lúc Phật nói kinh này, Phổ-Hiền và các vị bồ-tát, Xá-Lợi-Phất cùng các vị thanh-văn và hàng trời, rồng, nhơn, phi-nhơn v.v... tất cả đại chúng đều rất vui thọ trì lời Phật làm lễ mà đi.

KINH DIỆU-PHÁP LIÊN-HOÀ
HẾT QUYỂN THỨ BẢY

Diệu-Âm hạnh khắp, thành trước nên sau, hoằng dương kinh này, toàn nhờ công tổng trì (17), tà ma ngoại đạo theo hơi gió lánh xa, đạo chơn thường lưu thông, muôn pháp đều viên dung.

NAM-MÔ PHÁP-HOÀ HỘI-THƯỢNG PHẬT BỒ-TÁT MA-HA-TÁT. (3 lần)

Pháp-Hoà Hải-Hội (13) đức Phật thân tuyên, ba chu (14) chín dụ nghĩa kinh mầu, bảy cuốn gồm bao trùm hơn sáu muôn lời, xướng tụng lợi người, trời.

NAM-MÔ PHÁP-HOÀ HẢI-HỘI CHỦ PHẬT, CHỦ ĐẠI BỒ-TÁT, CHỦ HIỀN THÁNH TĂNG (3 lần)

Một câu nhiếp tâm thân
 Đều giúp đến bờ kia
 Nghĩ suy rỗng tu tập
 Hẳn dùng làm thuyền bè
 Tùy hỷ thấy cùng nghe

Thường làm chủ với bạn
 Hoặc lấy hay là bỏ
 Qua tai đều thành duyên
 Hoặc thuận cùng với nghịch
 Trọn nhân đây được thoát.
 Nguyện này tôi giải thoát.
 Y báo cùng chánh báo
 Thường tuyên kinh mầu này
 Một cõi đến một trần
 Đều là vì lợi vật
 Cúi mong các đức Phật
 Thâm nhờ hộ trợ cho
 Tất cả hàng Bồ Tát
 Kín giúp sức oai linh
 Nơi nơi chưa nói kinh
 Đều vì chúng khuyến thỉnh
 Phàm chỗ có nói pháp
 Đích thân thờ cúng dường
 Một câu cùng một kệ
 Tăng tiến đạo Bồ-đề
 Một sắc và một hương
 Trọn không hề thối chuyển.
 Trời, a-tu-la, dạ-xoa thấy

Đến nghe pháp đó nên chí tâm:
 Ủng hộ Phật pháp khiến thường còn
 Mỗi vị siêng tu lời Phật dạy
 Bao nhiêu người nghe đến chốn này
 Hoặc trên đất liền hoặc hư không
 Thường với người đời sanh lòng từ
 Ngày đêm tự mình nương pháp ở
 Nguyện các thế giới thường an ổn
 Phước trí vô biên lợi quần sanh
 Bao nhiêu tội nghiệp tẩy tiêu trừ
 Xa lìa các khổ về viên tịch.
 Hằng dùng giới hương xoa vóc sáng
 Thường trì định phục để giúp thân
 Hoa mầu Bồ-đề khắp trang nghiêm
 Tùy theo chỗ ở thường an lạc.

NAM-MÔ HỘ-PHÁP CHỦ TÔN BỒ-TÁT.

(3 lần)

==== CHUNG ====

THÍCH NGHĨA

(1) Trên đầu đức Phật, thịt dài cao lên như hình búi tóc, 1 tướng tốt trong 32 tướng tốt của thân Phật.

(2) Mỗi vị Phật đều có đủ 10 hiệu này, phải đủ 10 hiệu này mới phải là Phật:

1. Như-lai: Toàn thể như như bất động, tùy duyên hóa độ mà đến trong muôn loài, đến trong muôn loài mà vẫn như như bất động.

2. Ứng-Cúng: Ruộng phước vô lượng vì lợi quần sanh nên đến thọ sự cúng dường của chín giới.

3. Chánh-Biến-Tri: Hiểu biết suốt thấu khắp tất cả pháp một cách chơn chánh đúng như thực.

4. Minh-Hạnh-Túc: Minh: trí huệ, Hạnh: công hạnh lợi mình lợi người. Trí huệ và công hạnh đều hoàn bị.

5. Thiệt-Thệ: Khéo qua. Qua niết-bàn nhưng vẫn thường độ sanh, nhưng vẫn không rời niết-bàn.

6. Thế-Gian-Giải: Rành rẽ tất cả pháp của thế-gian và xuất-thế-gian.

7. Vô-Thượng-Sĩ: Đấng vô thượng, không còn ai trên.

8. *Điều-Ngự-Trượng-Phu*: *Bậc trượng phu hay điều hòa hóa độ chúng sanh nhu hòa, và hay ngự phục hóa độ chúng sanh cương cứng.*

9. *Thiên-Nhân-Sư*: *Thầy của tất cả trời, người v.v...*

10. *Phật*: *Đấng vô-thượng chánh đẳng chánh giác.*

"*Thế-Tôn*" hiệu chung của 10 hiệu trên. Nếu được đủ 10 đức hiệu trên thì là bậc tôn quý của thế-gian và xuất-thế-gian.

(3) *Kim-Cang*: *Một chất rất cứng rắn, không chi phá vỡ được.*

(4) *Hiệu chung của tất cả người xuất gia.*

(5) *Năm-Căn*: *nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân.*

(6) *Người chủ, người dùng bùa chú thuốc độc để hại người khác.*

(7) *Ta thường gọi là mưa đá.*

(8) *Mặt trời trí huệ, ý nói trí huệ sáng chói như mặt trời.*

(9) "*Lòng bi*" là lòng muốn cứu chúng sanh khỏi khổ, răn trừ các độc, như sấm vang làm khiếp vía các ma quỷ.

"*Ý TỪ*" là muốn chúng sanh được hưởng các sự vui thỏa nên thường đem sự lợi lạc ban cho chúng sanh như mây rưới mưa đượm nhuần cỏ cây muôn vật.

(10) *Lòng tham giận, ganh, v.v... làm phiền nhiễu bức rức khổ não thân tâm người như lửa đốt, Bồ-Tát nói pháp trừ những tánh xấu trên đó làm cho thân tâm người thư thái mát mẻ, như rưới nước cam lồ tắt lửa.*

(11) *Địa-ngục, ngã-quỷ, súc-sanh.*

(12) *Bệnh hủi (da tróc sần sùi, tóc mày đều rụng).*

(13) *Hội lớn rộng rất đông như biển không thể lường biết!*

(14) 1) *Thuyết-pháp chu*, 2) *Thí-dụ chu* 3) *Nhân-duyên chu.*

Phụ: Tích-chi-Phật: có hai hạng:

1) *Ra đời không gặp Phật, không gặp chánh pháp, nhân thấy sự biến đổi trong đời như hoa héo lá khô, v.v... mà tự ngộ lý vô thường, dứt kiến-tư-hoặc, thoát ly sanh tử luân hồi, gọi là vị: Độc Giác.*

2) *Ra đời gặp Phật, gặp chánh pháp, tu pháp "thập-nhị-nhân-duyên" (xem Phẩm "Hóa-Thành-Dụ"*

thứ 7, quyển thứ ba), mà chúng ngộ vô sanh, thoát ly sanh tử luân hồi gọi là vị "Duyên-Giác", 2 bậc: Độc-Giác cùng Duyên-Giác, cứ quả vị thì ngang với quả a-la-hán.

(15) Người xứ Tây-Trúc ép dầu, trước giã nhỏ mè hay đậu v.v... ủ cho sanh trùng rồi sau mới ép. Ép dầu tức là sát hại nhiều trùng nên phải bị ương họa.

(16) Để ví dụ những việc lâu xa khó gặp khó được. Kinh nói: "Nhut trong biển lớn có khúc cây bọng nổi trên mặt nước 100 năm một lần trôi qua, 100 năm một lần trôi lại; đáy biển có một con rùa đui, 100 năm một lần nổi lên mặt nước đón một bọng cây để chui vào. Biển rộng, cây 100 năm mới một lần trôi qua, rùa đã mù mà 100 năm mới nổi lên 1 lần, chực chui được vào bọng cây, khó lắm!"

(17) Tức là "Đà-la-ni".

SỰ TÍCH TRÌ TỤNG
KINH PHÁP HOA
ĐƯỢC LINH NGHIỆM

I.- CUỐNG LƯỚI KHÔNG RÃ

1.- ĐỒNG TỬ

Về thời nhà Tống, khi ông Thích Đạo sanh ở xứ Bán Đường tụng Kinh Pháp Hoa, có gã đồng tử theo ông xuất gia, cũng tụng Kinh Pháp Hoa, không bình hoạn chi, bỗng chết đi, mới đem chôn trong cạnh rừng. Ít lâu sau, một đêm kia xảy nghe có tiếng tụng kinh cạnh rừng ấy, người trong làng lấy làm lạ, đào lên xem coi, bèn gặp một cái lưới mọc hoa sen xanh. Như đó người làng mới dựng tháp phụng thờ, đến sau sửa sang lại thành một ngôi chùa đồ sộ.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

2.- ĐẦU LÂU TỤNG KINH

Nhà Đường, niên hiệu Trinh Quán có ông thầy ở chùa Ngộ Chơn trên núi Vương Thuận. Ban đêm đi qua đất Lam Khê, bỗng nghe tiếng người tụng Kinh Pháp Hoa văng vẳng ở đằng xa. Lúc ấy trăng

sao tỏ rạng, thầy mới ngó trông bốn phía xa xa vài mươi dặm, vẫn im lìm vắng vẻ, không thấy ai cả. Trong tâm thầy rất nao nao rung sợ.

Về đến chùa rồi, thầy tường thuật lại với chúng tăng. Qua đêm sau, chúng tăng đồng đến Lam-Khê để nghe. Bèn nghe tiếng tụng kinh từ dưới đất phát lên, mới lấy cây cắm nêu làm dấu chỗ ấy.

Rạng ngày, qua đào chỗ ấy gặp đặng một bộ xương sọ (đầu lâu) trong gò đất. Xương ấy đã khô, duy còn cái môi trên, môi dưới và cuống lưỡi hồng đỏ tươi thắm, bèn đem về chùa đựng trong hộp đá để dưới hiên phía Tây điện Thiên Phật.

Từ đó về sau mỗi đêm thường có tiếng tụng Kinh Pháp Hoa ở trong hộp đá. Kể nam nữ ở Trường An đến xem rất đông có đến số nghìn.

Sau đó ông thầy ở nước Tân-La đến ngụ trong chùa vừa hơn một năm. Ngày kia, chúng tăng trong chùa có việc xuống núi hết, chỉ còn ông thầy nước Tân-La ở lại, ông bèn trộm lấy hộp đá mà đi. Chúng tăng theo tìm thời đã đem về miền Hải-Đông rồi.

(Trích trong bộ Tuyên Thất Chí)

* * *

3.- THÍCH ĐẠO TỤC

Nhà Đường, ông Thích Đạo Tục, không biết do lai ở đâu, ở trên núi Lệ Tuyên chuyên rông tụng Kinh Pháp Hoa đến vài nghìn biển.

Trong niên hiệu Trinh Quán, nhưn bịnh sắp chết, dặn người bạn là ông Huệ Khoách Thiên Sư rằng: “Tôi ở đây, dù rằng tụng kinh, nhưng ý trông mong có sự hiệu nghiệm. Vậy sau khi tôi chết rồi, sẽ hẹn chừng mười năm sẽ đào mả lên xem coi, nếu cuống lưỡi tiêu rã, biết rằng tụng kinh không công hiệu, nếu cuống lưỡi còn nguyên, xin dựng một cái tháp để cho người đời sinh lòng kính tin”. Nói rồi viên tịch.

Đến mười một năm sau, Thiên sư y lời đào mả lên coi thấy thân thối đều tiêu hết, chỉ còn cuống lưỡi không mục rã, mà lại tươi thắm như của người sống. Bấy giờ cả huyện ấy kể nam người nữ đều khen ngợi, mới đem cuống lưỡi đựng vào hộp đá, dựng tháp thờ ở trên gò Cam-Đốc.

(Rút trong bộ Pháp-Uyển Châu-Lâm)

II.- VÃNG SANH

1.- THÍCH HUỆ TẤN

Niên hiệu Vĩnh Minh, xứ Dương Đô, chùa Cao Tòa, ông Thích Huệ Tấn lúc niên thiếu rất mạnh mẽ, thích giao du, có chí hào hiệp, đến tuổi bốn mươi bổng ngộ lý vô thường, bèn đi xuất gia học Đạo. Chỉ dùng tương rau, mặc bô vải, thệ nguyện trì tụng Kinh Pháp Hoa mà thôi.

Do ông dụng tâm quá lao khổ nên phát bệnh. Ông mới phát nguyện ấn tống trăm bộ kinh để sám hối nghiệp chướng đời trước. Ông vừa quyên tiền được một nghìn sáu trăm đồng thì có bọn giặc cướp đến tra hỏi tài vật, ông bèn chỉ tiền và nói cho họ biết đó là tiền in kinh. Bọn cướp hổ thẹn bỏ đi.

Về sau, ông in được trăm bộ kinh rồi bệnh cũ cũng lành mạnh. Ông tụng kinh đã nhiều, tâm niệm hoàn mãn hồi hướng công đức tụng kinh cầu sanh về nước Cực Lạc.

Một ngày nọ bổng nghe trên hư không có tiếng bảo rằng: “Pháp nguyện đã đủ, tất đặng vãng sanh”. Ông không bệnh hoạn chi mà chết, hưởng thọ được hơn tám mươi tuổi.

(Rút trong bộ Tường Di Ký)

* * *

2.- VƯƠNG YÊM

Đời Đường, quan Huỳnh-môn thị-lang tên Vương Yêm, bình sanh căn tánh tối dốt chậm lụt, chỉ có một bộ Kinh Pháp Hoa mà ông học lâu ngày mới tụng thông được. Sau ông phải bệnh từ trần, về mách mộng cho người em làm quan Thái-Thú ở đất Tân An rằng: “Ta nhờ tụng kinh được sanh về Tây Phương, song vì tôi dốt nên còn ở trong thai bào hoa sen. Nay về nói cho các người biết, từ nay phải chuyên siêng trì tụng kinh điển chớ nên biếng nhác trễ nải”. Nói rồi liền từ biệt.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì Nghiệm)

III.- KHỎI NẠN

1.- THÍCH HUỆ KHÁNH

Đời Tống, ông Thích Huệ Khánh là người xứ Quảng Lăng, đi xuất gia ở chùa Lô Sơn, học thông kinh luật, giới hạnh tinh nghiêm thanh khiết. Ông thường trì tụng Kinh Pháp Hoa, kinh Thập Địa, kinh Tư Ích, kinh Duy Ma. Hằng đêm tụng kinh, thường nghe trên hư không có tiếng khảy móng tay khen ngợi.

Một ngày nọ ông đi thuyền bổng gặp trận giông to mưa lớn, sấm sét dữ dội, sóng dậy ba đào,

chiếc thuyền lắc đảo gần chìm úp, mà ông Khánh cứ tụng kinh mãi không thôi. Xảy nghe thuyền ở giữa giòng sông dường như có người kéo dắt nưng đỡ, phút chốc liền đến bờ.

Từ đó về sau ông Khánh lại càng gắng tinh cần hơn nữa.

(Rút trong bộ Pháp-Uyển Châu-Lâm)

* * *

2.- THÍCH PHÁP LÂM

Đời Lương, thầy Thích Pháp Lâm họ Nghiêm, người huyện Chi Giang, xuất gia ở chùa Ngọc Tuyền, thường tụng Kinh Pháp Hoa, hằng ngày chỉ dùng một ngụm trai, ngồi luôn, không nằm. Thầy thích đi du phương, thường quả gậy dạo khắp các miền núi non như Lô-Sơn, Thai-Đảnh, Hoàn-Lãnh, La-Phù v.v... không chỗ xa nào mà thầy không rảo bước đến; chỉ nương đỡ nơi hang cùng gộp thẳm, một bề chuyên tu thiền định.

Thầy lại thường đến non Đại, phải đi ngang qua Châu Từ, có quan huyện xét hỏi để nghiệm coi chơn giả, thấy thầy chỉ đem theo có một bộ Kinh Pháp Hoa. Quan Huyện không tin, nổi giận bắt thầy giam lại. Bảy ngày thầy không ăn, tụng kinh

không ngắt. Quan Huyện ngủ thấy ác mộng, bèn đánh lễ xin thầy cầu sám hối.

Sau rồi, thầy về ở ẩn nơi chốn u tịch, chuyên bề thiền tụng làm nghiệp. Đến khi chết, có mùi hương lạ ngào ngạt phưởng phất cả mười ngày mới tan.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

3.- SÂM VĂN BỔN

Đời nhà Đường có ông Sâm Văn Bổn tự Cảnh Nhơn, người ở đất Lạc Dương. Thuở nhỏ tin Phật, tụng phẩm Phổ-Môn trong Kinh Pháp Hoa. Có một lúc ông đi ghe tới sông Ngô, giữa sông ghe úp, mọi người đều bị chết chìm, ông Văn Bổn cũng đắm trong nước, bỗng nghe có tiếng nói rằng: “Người tụng Kinh Pháp Hoa được khỏi chết”. Nói như thế ba lần, ông liền nổi lên mặt nước, giây phút tấp vào bờ.

IV.- LÀNH BỊNH

1.- NGƯỜI BỊNH HỦI

Đời Đường ở Bô-Châu ông Thích Pháp Triệt tuổi trẻ mà tánh siêng năng chịu khó tụng Kinh

Pháp Hoa, thường đem kinh này dẫn dắt giáo hóa mọi người. Trong ấp có ngài Cô-Sơn, ông Pháp Triệt đến y chỉ với ngài mà tu hành, sáng lập cảnh Lang-Nhã. Ông từng đi các nơi đương gặp một người bệnh hủi, dẫn về trong núi, đục một cái hang cho ở và nuôi dưỡng. Bảo tụng Kinh Pháp Hoa, nhưng người bệnh hủi ấy không biết chữ, lại thêm dần độn. Ông Pháp Triệt dạy học từng câu, không nệ mệt mỏi. Học đến quyển thứ sáu, bệnh hủi lần lành, học rồi thì bộ lông mày và tóc mọc lại, và da cũng lành như xưa.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

2.- BÀ PHÍ THỊ

Đời nhà Tống, bà họ Phí, vợ của ông La-Dự, người ở đất Thục-Ninh, cha tên Duyệt làm quan Thứ Sử châu Ninh. Bà Phí thuở nhỏ kính tin Tam Bảo. Bà tụng Kinh Pháp Hoa được vài năm siêng năng không biết mệt mỏi.

Sau bỗng mắc bệnh đau tim. Bà đóng cửa buồn rầu lo sợ dặn dò người nhà sắm sửa đồ tẩm liệm để đợi thời. Bà Phí tâm nghĩ rằng: “Mình tụng kinh siêng năng chắc là có phước lành họa may khỏi chết”. Nghĩ thế rồi an tâm nằm ngủ chốc lát thức

dậy nhưng còn mơ màng thấy Phật bên song cửa đưa tay sờ chỗ trái tim mình, bình liền lành ngay lúc ấy, cả nhà trai gái tôi tớ đều thấy hào quang sắc vàng chói sáng khắp nhà, lại cũng có mùi hương sực nức. Em gái ông Dự đến thăm bệnh đương ở trước giường cũng thấy rõ hết.

Từ bấy giờ, bà Phí càng sanh tín tâm, tự răn gắng trọn đời, thường đem điều đó để sách tấn dạy dỗ con cháu.

(Rút trong bộ Di Ký)

V.- TRỪ TÀ MA

1.- THÍCH TĂNG LĂNG

Ngài Thích Tăng Lăng họ Hứa, người huyện Nam-Dương, có nuôi một con khỉ và một con chó.

Cuối nhà Trần, bắt đầu nhà Tùy, thầy đi du ngoạn các miền giang lãnh, nay sông này, mai núi kia, chỉ mặc y phục sơ sài, song oai nghi rất nghiêm chỉnh, theo phép khát thực nuôi mình.

Thầy thường đọc tụng các kinh, nhưng chỉ thích riêng về Kinh Pháp Hoa hơn. Bình thường tiếng giọng ô ề không rõ, thầy chí nguyện tụng kinh cho tiếng được thanh tao, nên một phen ngồi tụng suốt

đến bảy biến mới thôi. Như vậy, chẳng bao lâu tiếng nói như sấm vang, biết rằng đã có phước lực rồi. Thầy tụng kinh lấy số bảy làm chừng, tụng đến bảy mươi, bảy trăm, bảy nghìn, đến bảy muôn biến thời tiếng giọng rất thanh tho trong suốt, tự nhiên thốt ra rõ ràng trong trẻo như tiếng đờn tranh ống sáo. Vì thế, nên khi thầy tụng kinh, môi mép không động, chỉ chuyển hơi trong cổ mà tiếng giọng phát phù trầm lãnh lót, người đến xem nghe sững sốt quên thôi. Từ đó thầy được nổi danh.

Đương thời, có một vị ni cô bị quỷ ám nhập, quỷ làm cho cô thông suốt kinh văn thấu rõ nghĩa mầu, chuyên sự giảng kinh giáo hóa; thính giả đến nghe rất đông, nhưng không ai lường được sức thần tài kia, thấy đều khen ngợi là bậc thông ngộ. Thầy Tăng Lăng nghe việc ấy, nói rằng: “Đó là tà quỷ ám nhập gia hộ chớ có gì là chánh lý, ta phải qua xét nghiệm”.

Rạng ngày sáng sớm, con khỉ và con chó đi trước thẳng đến chùa ni cô. Thầy đi theo sau, vừa đến, vào lạy Phật, nhiễu tháp rồi, mới tới trước giảng đường, lúc ấy ni cô còn đương giảng thuyết trên pháp tòa. Thầy bèn nạt lớn quở rằng: “Tiểu tỳ! ta đã đến đây, sao chẳng chịu xuống pháp tòa, còn đợi gì nữa?” Ni cô như nghe tiếng quở liền

ngã té xuống đất, chạy đến trước giảng đường, quì gối trước mặt thầy từ giờ Mẹo cho đến giờ Thân, không dám nhúc nhích, mồ hôi chảy đầm mình ngậm thình không nói được lời chi.

Thầy gạn hỏi chỗ kiến giải, cô vẫn im nhiên như ngậy như điếc. Qua trăm ngày sau, tâm tánh cô mới hoàn phục lại như cũ.

(Rút trong bộ Cao Tăng Truyện)

* * *

2.- THÍCH ĐẠO LÂM

Đời nhà Lương, Thích Đạo Lâm người huyện Sơn Âm, có giới hạnh nghiêm khiết, giỏi về Kinh Pháp Hoa và kinh niết-bàn. Ông Trương Tự ở nước Ngô rất mực kính thờ thầy.

Niên hiệu Thiên Giám, chùa Tuyên Lâm ở huyện Phú Dương có quỷ quái nổi lộng quấy nhiễu người. Khi thầy đến, quỷ đều tiêu hết.

Ông Huệ Thiệu là đệ tử của thầy bị nhà sập đê, đầu queo cúp vào ngực. Thầy bèn tụng Kinh Pháp Hoa cầu nguyện cho. Ông Thiệu nằm chiêm bao thấy có hai vị đạo như người Tây Vực kéo cái đầu ông thẳng ra, sáng ngày mạnh như thường. Ai nấy cũng đều khâm phục sự linh cảm thần dị của thầy.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

VI.- SIÊU ĐỘ

1.- CON NGỰA CỦA THẦY TÂY LÂM

Triều Minh, niên hiệu Gia Tĩnh, thầy trụ trì chùa Bảo Ấn tên là Vĩnh Ninh biệt hiệu Tây Lâm có nuôi một con ngựa. Mỗi khi thầy đi phó trai nơi dinh quan Lễ Bộ đều cỡi con ngựa ấy. Từ chùa, bắt đầu lên lưng ngựa, thầy thường tụng Kinh Pháp Hoa cho đến khi tới dinh xuống ngựa thời vừa rồi một quyển, lần nào đi cũng thường tụng như thế.

Ít lâu sau có một người đàn bà chữa ở ngang cửa chùa ban đêm nằm mộng thấy con ngựa ấy vào nhà bèn sanh được một đứa con trai. Sáng ngày, tới chùa hỏi thăm, thời té ra con ngựa chết cũng đúng giờ đó.

Đến sau, nhà ấy cho con theo làm đệ tử thầy Tây Lâm. Tính nó rất đần độn, thầy dạy nó học, một chữ cũng không thông, duy truyền miệng cho nó một quyển Kinh Pháp Hoa nó bèn thuộc lòng. Do đó thầy tin rằng: Ngựa nghe kinh được thoát thân thú vậy.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

2.- THÔI QUỶ

Đời Đường, ông Vương Hoằng Chi trong niên hiệu Trung Quán, làm quan Linh ở huyện Hòa Xuyên, châu Thám, có con gái gả cho ông Thôi-Quỷ ở đất Bác Lăng.

Ông Quỷ đi qua huyện Hòa-Xuyên (bên vợ) xảy lâm bệnh chết. Trải qua vài mươi ngày, trong nhà ông Vương bỗng nửa đêm nghe tiếng nói của ông Thôi-Quỷ. Ban đầu cả nhà đều sợ hãi, sau lần quen coi là sự thường. Ông Quỷ nói rằng: “Tôi là bổn phận con rể, dầu rằng không phải cách lập bàn linh ở bên nhà vợ, song vì khổ không có chỗ nương tựa, xin vì tôi mà lập vậy”. Vợ ông bèn theo lời lập bàn linh, mai chiều đều cúng kiến, ông về không cho cúng thịt, duy phải cúng đồ chay thôi. Ông thường khuyên niệm Phật, lại nói việc trong ngục rằng: “Người ta một đời thường khó khỏi tội, sát sanh và bất hiếu là nặng hơn hết, ngoài ra các tội khác thời nhẹ hơn”. Lại nói rằng: “Tôi tuy không tội chi, song phải cần nhờ phước lực giúp trợ, vậy xin vì tôi thiết trai cúng dường Tam Bảo và tả Kinh Pháp Hoa, kinh Kim-Cang, kinh Quán-Âm, mỗi thứ 2, 3 bộ, thời từ đây về sau tôi không còn trở lại nữa”.

Nhà họ Vương đều y lời yêu cầu, mượn tả kinh, thiết trai cúng dường. Bỗng một hôm, ông Quỷ lại đến có vẻ thẹn thùng tạ ơn và nói rằng: “Từ nay xin từ biệt”. Cả nhà đều buồn khóc mà đưa đi. Ông Quỷ lúc chết có để lại một đứa con năm, sáu tuổi. Ông Quỷ lại dặn rằng: “Đứa con tôi đó, sau tất có danh trong trường quan, xin khéo nuôi nấng giùm”. Từ đó bật luôn không còn trở lại nữa.

(Rút trong bộ Pháp-Uyển Châu-Lâm)

* * *

3.- BÀ LÝ THỊ

Đời Đường, châu Kỳ, huyện Phong Khu có bà lão mẫu họ Lý, tuổi đã bảy mươi, không con cái chi, một thân già cô quạnh, chỉ có một tớ trai và một tớ gái. Bà làm nghề bán rượu ở thành phố rất lanh xảo, rượu thời pha thêm với nước và đong thiếu lường hệt.

Đến niên hiệu Trinh Quán, bà nhưn bệnh chết trải qua hai ngày, đồ an táng đã sắm đủ, nhưng chưa tẩn liệm vì trên ngực bà còn hơi ấm. Bỗng bà sống lại nói rằng: “Ban đầu có hai người toàn mặc áo đỏ, đứng ngoài cửa kêu tôi ra, nói rằng: có lệnh trên đòi. Tôi lật đặt đi theo, đến một thành kia giống như cái thành ngoài cửa châu này. Sứ giả

dẫn tôi đến dinh bên cạnh, thấy một ông quan đội mũo mặc áo tay rộng ngồi ghế dựa, hai bên tả hữu hầu hạ rất đông, dưới thêm lại có người mang gong xiêng, lính canh giữ như chốn quan trên này. Ông quan ấy hỏi tôi rằng: “Tại sao bán rượu làm những việc gian lận để tham lấy của người cho nhiều, còn việc tính in Kinh Pháp Hoa đã mười năm rồi sao không làm?” Tôi thưa rằng: “Rượu thời tôi bảo tớ gái làm, đong cũng dựa tớ đong. Còn kinh kia tôi đã đưa tiền một ngàn đồng cho ngài Ân-Sư rồi”. Quan liền sai sứ đến bắt đưa tớ, giây lát đưa tớ đến, liền đánh bốn chục trượng rồi thả về. Lại sai người đến hỏi ngài Ân-Sư, trả lời là có thật. Quan bèn bảo tôi rằng: “Nay thả cho ngươi về bảy ngày, tạo kinh xong, sẽ đến đây sanh về cõi lành”. Nhưn đó đặng sống lại.”

Xét khi bà lão mẫu mới chết, đưa tớ gái bỗng mắc bệnh ác nghịch chết ngang, giây lâu tỉnh lại nơi lưng sưng bầm, đó là lằn vết bị đòn bốn chục trượng vậy. Còn ngài Ân-Sư là vị khách tăng, tuổi đã sáu mươi bảy, từ khi xuất gia tu hạnh đầu đà đi khát thực, thường ngày dùng một bữa chay chưa từng gián đoạn, các vị đại đức xa gần đều kính mộ. Đêm bà lão mẫu bệnh chết, ngài Ân-Sư nằm mộng

thấy có người mặc áo đỏ đến hỏi. Trong mộng đáp rằng: “Việc tả kinh có thiệt”.

Lúc ấy, bà lão mẫu mời cả bà con chòm xóm và ngài Ân-Sư đến làm Phật sự, lại mượn nhiều người tả kinh, nhờ đông tay nên đúng trong bảy ngày kinh tả đã xong. Bà lại thấy hai người sứ trước kia đến nữa. Bà nói rằng: “Sứ nhơn đã đến rồi, xin bà con ở lại mạnh giỏi”. Vừa dứt tiếng liền chết.

Ngài Ân-Sư hiện còn, kể đạo người tục đều khâm kính.

(Rút trong bộ Minh Tường Ký)

* * *

4.- TIÊU THỊ

Đời Đường, quan Thiếu-Thường-Bá Thôi-Nghĩa-Khởi, cha vợ là ông Tiêu Văn Khanh bình sanh chuyên trì Kinh Pháp Hoa được vài nghìn biển, bỏ hẳn rượu thịt, chỉ dùng trai tố. Vợ của ông Khởi là họ Tiêu đến niên hiệu Long-Sóc năm thứ ba, tháng năm phải bệnh chết. Trong nhà luôn ba tuần thất làm Phật sự, tu trai cúng dường, bỗng cô tớ gái tên Tố Ngọc nói tiếng của phu nhơn rằng: “Ta hồi còn sống không tin Tam Bảo, nay thọ khổ không thể nói được, do nhờ các ông vì ta tụng kinh,

tu trai thiết cúng mới đặng thả về. Đến ngày thứ hai mươi sẽ trở lại đem Tố Ngọc đi xem ta thọ tội”. Đúng kỳ hẹn, Tố Ngọc thiết quả chết. Ba ngày sau sống lại nói rằng: “Thấy cung phủ trong thành lớn kia, phu nhơn vào cái nhà riêng, giây lát có vạc lửa, giường sắt tự nhiên đem đến hành tội, chịu đủ sự khổ sở thảm độc.

Chợt thấy ông Khanh ngồi trên đài hoa sen nói với tôi (Tố Ngọc) rằng: “Con ta hồi còn sống tánh hay sân hận tật đố, không tin nhơn quả, nay phải chịu nỗi khổ đó, ta cũng không thể cứu được. Người về nói lại với người nhà bảo phải gắng tu công đức, họa may mới thoát khỏi”. Lại thấy ông Phạm-Tăng từ trên hư không bay xuống, dạy tôi tụng Kinh Pháp Hoa, bảo rằng: “Người phải ghi nhớ kinh này vì người trong cõi Diêm-Phù-Đề mà truyền tụng, sẽ có người tin”.

Niên hiệu Lâm-Đức năm đầu, tháng giêng, nhà quan Tiết Tướng Quân thiết lập trai đàn, rước nàng Tố Ngọc đến thử tụng minh kinh, có ông Phạm Tăng nghe, rồi chấp tay khen rằng: “Thật đúng như bốn bên Tây quốc, không khác chút nào”. Ai nấy đều kính phục.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

VII.- CẢM ĐỘNG THÁNH LINH

1.- ĐỨC PHỔ-HIỀN GIẢI BỆNH

Trong bộ Trí-Độ Luận quyển chín của ngài Long-Thọ Bồ-Tát có nói: Có một người bệnh hủi đến trước tượng Đức Phổ-Hiền Bồ-Tát chí tâm quy y chiêm lễ, xưng niệm công đức Đức Phổ-Hiền Bồ-Tát cầu nguyện cho hết bệnh. Lúc ấy tượng Phổ-Hiền Bồ-Tát liền dũ tay bên hữu hào quang sáng chói rờ xoa trên thân người kia, bệnh liền trừ hết.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

***

2.- ĐỨC PHỔ-HIỀN HIỆN THÂN

Trong nước kia có thầy tỳ khưu ở A-Lan-Nhả chuyên đọc tụng kinh Đại thừa, ông vua trong nước thường trải tóc cho thầy đi qua. Có thầy tỳ khưu khác bạch với vua rằng: “Ông ấy ngu dốt, đọc tụng kinh điển không bao nhiêu, sao Đại vương lại cúng dường long trọng như thế?”

Vua đáp rằng: “Ta một ngày kia vừa lúc nửa đêm muốn yết kiến thầy tỳ khưu ấy, liền đi đến chỗ của thầy ở, thấy thầy ở trong hang đá tụng Kinh Pháp Hoa, có một người thân ánh hào quang sắc vàng chói cỡi con bạch tượng chấp tay cúng dường, ta đi lần tới liền biến mất. Ta mới hỏi vị đại

đức: “Tại sao tôi vừa đến, người thân có hào quang sắc vàng kia biến mất đi?”

Thầy tỳ khưu đáp rằng: “Đó là ngài Phổ-Hiền Bồ-Tát. Ngài Phổ-Hiền Bồ-Tát tự nói rằng: “Nếu có người nào đọc tụng Kinh Pháp Hoa, ta sẽ cỡi voi trắng sáu ngà đến dạy bảo nhắc nhở cho. Do tôi tụng Kinh Pháp Hoa nên ngài Phổ-Hiền Bồ-Tát hiện thân đến vậy”.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

***

3.- THẦN THỈNH GIẢNG KINH

Đời Tấn, thầy Thích Đàm Thúy, không rõ người quê quán ở đâu, thuở nhỏ đi xuất gia, tu ở chùa Bạch Mã, huyện Hà Âm, tương rau qua bữa, bô vải che thân, thường mỗi ngày đều tụng một bộ Kinh Pháp Hoa, lại tinh thông kinh giáo, cũng hằng giải nói cho người nghe.

Ban đêm, bỗng nghe có tiếng gõ cửa nói rằng: “Muốn thỉnh Pháp-sư thuyết pháp trong chín tuần”. Thầy Thúy không hứa, nhưng củng cố cầu thỉnh, thầy bèn chịu đi, lúc đó vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ, chùng thức dậy, thân thầy đã ở trong miếu Thần nơi đảo Bạch Mã và một người đệ tử

của thầy. Từ đó, hằng ngày âm thầm đi qua không ai hay biết.

Sau, các thầy trong chùa có việc đi ngang qua miếu ấy, thấy có hai cái pháp-tòa rất cao, ông Thúy ở tòa phía Bắc, đệ tử ở tòa phía Nam, dường như có tiếng giảng kinh thuyết pháp, lại nghe có mùi hương lạ ngào ngạt. Bây giờ kể đạo người tục truyền nhau cho là việc thần dị.

Đến măn Hạ, vị Thần trong miếu cúng dường cho ông một con ngựa bạch, năm con dê trắng và chín mươi xấp lụa. Thầy chú nguyện xong, cùng nhau từ biệt không còn qua lại nữa.

(Rút trong bộ Lương Cao Tăng Truyện)

VIII.- CẨM CÁCH DỊ LOẠI

1.- THÍCH TRÍ THÔNG

Đời Đường, thầy Thích Trí Thông ở chùa Thê Hà, non Nhiếp, đất Thuận Châu, từng qua ở chùa An Lạc xứ Dương Châu.

Đến niên hiệu Đại Nghiệp, trong nước loạn ly, thầy nghĩ muốn về xứ nhưng không có cách chi đi được, mới ở ẩn trong đám lau rậm dựa bờ sông tụng Kinh Pháp Hoa, bảy ngày không ăn, thường

thấy có cọp đi nhiều xung quanh. Thầy nói rằng: “Mạng ta chỉ còn trong giây phút, vậy các người hãy ăn đi”. Cọp bỗng phát tiếng nói rằng: “Từ tạo thiên lập địa đến nay, chưa từng có lẽ đó”. Xảy có một ông già chèo ghe đến nói rằng: “Thầy muốn qua sông về chùa Thê Hà, hãy mau lên thuyền đây”. Lúc ấy con cọp đồng sa nước mắt.

Thầy hỏi rằng: “Các người cùng ta có duyên chăng?”, liền dắt bốn con cọp đồng xuống thuyền, qua sông rất nhanh. Đến bờ phía Nam, trông lại chiếc thuyền và ông già đâu mất. Thầy mới dẫn bốn con cọp về chùa Thê Hà, ở phía Tây tháp Xá Lợi mà đi kinh hành và thiền tọa.

Đồ chúng trong chùa có đến tám mươi vị không ai dám ra tháp cả. Khi có việc cần, thời một vị cọp vào chùa gầm kêu, lấy đó để làm thường lệ.

Thầy đến niên hiệu Trinh-Quán thời tịch, hưởng thọ được chín mươi chín tuổi.

(Trong bộ Tống Cao Tăng Truyện)

IX.- LINH CẢM

1.- PHÁP-TÍN NI

Đời Đường, niên hiệu Võ-Đức, có ni cô hiệu là Pháp-Tín, thường tụng Kinh Pháp Hoa. Cô cất một gian tịnh thất, mượn một người viết chữ tốt để tả Kinh Pháp Hoa, trả tiền công rất mắc, bội hơn giá thường.

Phàm mỗi khi vào tịnh thất tả kinh, phải mỗi lần tắm gội sạch sẽ, thay đổi y phục, xông ướp hương trầm. Lại nơi vách tịnh thất xoi trống một lỗ đặt ống trúc thông ra phía ngoài để cho người tả kinh mỗi khi muốn thở ra thời kê vào ống trúc mà thở, vì khi tả kinh cần phải nín hơi mà viết mới thanh khiết tinh nghiêm. Như vậy tám năm tả mới xong bảy quyển. Cô hết lòng cung kính, cúng dường rất long trọng.

Ngày kia, có ông thầy ở chùa Long-Môn hiệu là Pháp-Đoan thường nhóm chúng giảng Kinh Pháp Hoa, cho bộ kinh của ni cô đó là đúng hơn hết, không bộ nào bằng. Thầy mới sai người qua mượn. Ni cô cố chối từ không cho, vì e mất sự thanh khiết. Thầy Pháp-Đoan phiền trách. Cô không biết làm sao, bất đắc dĩ phải đưa cho mượn. Dem về, thầy Pháp-Đoan và các đồ chúng giở ra đọc, chỉ thấy toàn là giấy vàng, không có chữ nào

hết, lại giở quyển khác coi, cũng đều như vậy cả. Thầy và đồ chúng hổ thẹn và lo sợ, liền đem trả lại cho ni cô.

Cô buồn bã khóc lóc mà lãnh lấy, dùng nước hương thơm rửa kỹ hộp đựng kinh. Rồi cô tắm gội sạch sẽ, lễ bái, nhiễu Phật cầu nguyện đến bảy ngày đêm không nghỉ. Bảy giờ mở quyển kinh ra xem, thời nét chữ lộ bày như cũ.

Nên biết rằng sao tả kinh pháp cần phải hết sức chí thành cho tinh khiết nghiêm tịnh mới có sự linh cảm hiện tiền. Đời này, không có linh nghiệm, chỉ vì không chuyên lòng cung kính đó thôi.

(Rút trong bộ Minh Báo Ký)

* * *

2.- TRỜI RƯỚI HOA HƯƠNG

Đời Tùy, châu Ích, nơi chùa Chiêu-Đề có thầy Thích Huệ Cung cùng bạn đồng học là ông Huệ Viễn kết bạn tâm đầu ý hiệp. Lúc sau, ông Viễn qua xứ Dương Châu tầm sư học đạo xong trở về. Thời gian ba mươi năm xa cách, một đêm cùng nhau trò chuyện, ông Viễn thời bàn luận luận, ngôn ngữ lưu loát, còn thầy Huệ Cung thời lặng thinh không đối đáp chi. Ông Viễn hỏi rằng: “Ngài mấy mươi năm không đặng chi sao?” Thầy đáp

rằng: “Tôi vì tánh tối dốt nên không biết chi nhiều”. Ông Viễn nói: “Sao chẳng chuyên tụng một bộ kinh ư?” Thầy nói: “Thường ngày tôi chỉ có tụng một quyển Phổ-Môn trong Kinh Pháp Hoa, nay tôi xin tụng, nhưng ngài phải chí thành lòng nghe”. Bèn kiết lập đàn tràng, thầy lên tòa cao vừa cất tiếng xướng đề kinh, liền nghe có mùi hương thơm bát ngát, giây lâu lại nghe trên hư không nhạc trời reo trời, mưa hoa tấp nập rơi xuống, đến khi tụng kinh xong mới hết. Ông Viễn thấy sự linh cảm như vậy biết mình không có đạo lực bằng thầy, trong lòng hổ thẹn, mới cung kính đánh lễ mà tạ lỗi.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

***

3.- CHÍCH MÁU TẢ KINH

Cuối đời nhà Đường, châu Hoàn, ngài Thích Sở Vân đi xuất gia ở non Hoàn Nhạc, từng chích thân lấy máu tả một bộ Kinh Pháp Hoa, bề dài bảy tấc, bề rộng bốn tấc, bề dày hai tấc (tấc Tàu), làm hộp chiên đàn đựng cất ở tạng Tam Sanh chùa Phước Nghiêm. Lại trên hộp có khắc tám chữ: “Nhược kha thử, kinh thệ đồng Từ-Thị”.

Niên hiệu Hoàng-Hựu, có vị quới nhưn đi du lịch trên núi, thấy đó nghi cho là đối không thiệt, mới bảo người lấy kềm mở ra coi, thấy có một lần máu chảy ra. Bỗng chốc, sấm nổi gió dậy rúng động hang núi, khói mây xông tỏa vào nhà ấy mù mịt, ngửa bàn tay không thấy, đến suốt ngày không thôi. Quới nhưn kinh khủng bèn chí thành đánh lễ cầu sám hối.

Đến đời Tống, thầy Giác Phạm chùa Thạch Môn ở đất Huân Khê từng du lịch qua đó, cung kính đánh lễ, nhìn coi kỹ lần máu ấy vẫn còn y nhiên. Đồng thời ấy, thầy Thiên-Nguyệt Quán-Hư có làm bài thi tặng việc tả kinh đó rằng:

Rạch da lấy máu khó khôn ngần,
Vì tả Linh-Sơn chín hội văn,
Mười ngón chảy khô xong bảy quyển,
Đời nay cầu pháp mấy ai bằng.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

***

4.- TRẦN TẾ SANH

Đời nhà Minh, huyện Ngô-Môn, Trần Tế Sanh hiệu Hoằng Sĩ con trưởng nam của ông Trang Công, bình sanh dốc chí làm lành, phạm tất cả hạnh lành lời hay Trần Sanh đều tự tay sưu tập

biên chép chất để đầy nhà. Ông rất ưa thích kinh điển nhà Phật, thường kết liên xã trì tụng Kinh Pháp Hoa, nhiều năm vẫn không bê trễ. Bỗng một đêm nằm mộng thấy ông già diện mạo phi thường, phong nghi thần dị, tay cầm Kinh Pháp Hoa chữ vàng và những bộ sự tích như quả trao cho, Trần Sanh vụt dậy đánh lễ lãnh lấy. Sáng ngày quả có người chở bộ Pháp-Hoa Cảm-Thông-Lục của họ Cát ở Lộc Thành khắc bản đưa đến nhà Viễn-Diệu-Đường của Trần Sanh để lưu thông. Lại một người bạn đem một bộ Kinh Pháp Hoa thếp vàng đến cầu cho ông cũng đồng trong ngày ấy.

Chưa bao lâu, Trần Sanh đi đường lại gặp bộ Kinh Pháp Hoa thếp vàng của ông Lý-Chánh-Khanh ở Tân An tả ra, ông mua đem về cúng dường để thành hiệp bích (chiếu đối), thờ phượng trang nghiêm cực kỳ rực rỡ, người xem ai cũng khen là việc hy hữu.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

X.- GIẢI OAN NGHIỆP

1.- LỤC ÔNG

Đời nhà Tống, ở Hồ Châu, đất Thành Nam có người hàng thịt tên Lục Ông. Khi Lục Ông được 63 tuổi, một hôm có một vị tăng du phương đến trước cửa nói rằng: “Ta đến đây để giáo hóa người có duyên”.

Lục Ông nghe nói không hiểu chi cả.

Vị tăng nói rằng: “Ông giết trâu bò dê vô số, tại sao không bỏ nghiệp ấy đi?”

Lục Ông thưa rằng: “Tôi vì theo nghiệp của ông cha để lại rất khó bỏ quá!”

Vị tăng nói rằng: “Nếu ông không bỏ, đời sau quyết phải đọa làm loài ấy, đọa rồi thì luôn luôn bị oan báo chẳng biết lúc nào thoát khỏi! Tôi xem ông đời trước có căn lành, thế nên bỏ nghiệp ác đi, mà chuyên tâm thọ trì kinh Pháp Hoa và kinh Kim Cang thì nghiệp ác tiêu trừ, phước lành thêm lớn”. Nói xong vị tăng biến mất.

Lục Ông trở người ra đứng một mình, tâm rất hổ thẹn vì những việc làm trước mà tỉnh ngộ lại, liền bỏ mặn ăn chay và phát nguyện thề từ đây về sau không tạo nghiệp sát hại nữa. Vẽ một bức tượng đủ cả Tây-Phước Tam Thánh: Phật Di-Đà,

Quán-Âm và Thế-Chí hết lòng thành kính cúng dường, lại đến thầy học tụng cả hai bộ kinh ấy chưa được năm năm thì đã thuộc lòng.

Hằng ngày ở trước bàn Phật dâng hương lễ bái, tụng một quyển Pháp-Hoa và một quyển Kim-Cang cầu sám hối, nguyện những chúng sanh bị mình giết mau sanh về Tịnh-Độ.

Năm ông được 81 tuổi lúc sắp từ trần, trước nửa tháng đến các bạn thân hẹn rằng: “Đến mừng chín tháng mười một tôi có sắm tiệc chay để từ biệt nhau, đến chừng đó xin mời mấy anh đến dự chay với tôi”. Tối kỳ, các ông bạn y theo lời đến dự chay. Khi mãn tiệc ông liền xin đi tắm gội, thay y phục chỉnh tề, ngồi ngay thẳng viết một bài tụng mà tịch.

Tụng rằng:

Sáu mươi dư tuổi mới hồi đầu,
Rời hẳn con dao sát nghiệp sâu,
Nẻo lộ bồ đề nay được đến,
Hoa sen trong lửa trở thêm màu.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

2.- PHAN QUẢ

Đời nhà Đường, đất Kinh Sư, có ông Phan Quả, tuổi vừa hai mươi, nhậm chức Tiểu-lại ở Đô-Thủy, huyện Phú-Bình.

Khi về nhà cùng với vài gã thiếu niên, đi dạo chơi ngoài đồng trống, thấy một con dê ăn cỏ. Quả cùng hai gã thiếu niên bắt đem về. Vừa về mới nửa đường con dê kêu lớn quá, Quả sợ chủ dê nghe được thì khó, liền móc lưỡi dê, đem dê về nhà làm thịt ăn.

Qua năm sau, lưỡi ông Quả lần lần teo thụt vào, không nói năng được, bèn dâng đơn xin thôi chức quan. Quan huyện Trịnh-Du-Khánh nghi ông nói dối, bảo ông hả miệng ra coi, quả nhiên thấy lưỡi chỉ còn như hột đậu. Quan Huyện hỏi tại sao như thế? Quả lấy bút giấy trả lời những việc của mình đã làm. Quan Huyện bảo rằng: “Ông muốn khỏi, phải tả Kinh Pháp Hoa để cầu siêu cho vong hồn con dê ấy”.

Phan Quả y theo lời quan Huyện phát tâm tả kinh và thọ trì trai giới không hề biếng trễ. Năm sau, lưỡi ông Quả lần lần dài ra y như cũ. Khi lành bệnh liền đến quan Huyện dâng đơn trần tố, quan Huyện bổ cho làm chức Lý-Chánh.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

3.- THÍCH MINH HUÂN

Đời nhà Minh, thầy Thích Minh Huân nguyên danh là Hồ Văn Trụ, người ở xứ Huy. Thời Thiên-Khải thầy làm quan Trung-Thơ-Xả, vì không tuân theo mệnh lệnh của ông Ngụy-Đang nên bị lột chức. Đến năm Bính-Tuất, bỗng bị ghẻ mặt người đau nhức không thể chịu nổi. Mùa Đông Tân-Mão, nhức quá xỉu ngất, trong khi hoảng hốt nghe một tiếng thốt ra tiếng người rằng: “Tôi là Lô-Chiêu-Dung đời Lương đây. Lúc ở trong cung Lạc-Vương bị giặc giết, nay đã 600 năm rồi mà còn mắc ở trong loài quỷ. Mà ông chính là người giết tôi trong lúc ấy. Nay đã chuyển được thân nam tử, phải tả Kinh Pháp Hoa và các kinh khác để tự cứu ông và cứu tôi”. Ông Trụ khẩn cầu cho bớt đau sẽ tả kinh.

Lúc ấy đương triều Nghi-Chơn, ông sắm đủ giấy bút, tả Kinh Pháp Hoa, Hoa-Nghiêm, Kim-Cang, Lăng-Nghiêm và Thủy-Sám. Mỗi khi tả kinh thì hết đau nhức, hễ dừng bút thì đau nhức lại. Như vậy hơn một năm tả mới hết các bộ kinh thời bệnh cũng được lành mạnh.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

XI.- THIÊN THÂN GIA HỘ

1.- THÍCH PHÁP THÀNH

Đời Tùy, non Chung-Nam, chùa Ngô-Chơn, ngài Thích Pháp Thành là người họ Phan ở châu Ung, chuyên tụng Kinh Pháp Hoa, và ngày thường mang tráp kinh đi du lịch khắp nơi danh sơn thắng cảnh. Ngài lập nguyện chuyên tu về phép “Pháp-Hoa Tam-Muội”, cảm đến đức Phổ-Hiền Bồ-Tát ứng mộng cõi bạch tượng sáu ngà đến khuyên ngài tả các kinh đại thừa.

Ngài bèn mượn người tả kinh Bát-Nhã tám bộ, lại tạo một cái nhà “Hoa-Nghiêm Đường”, hết lòng chuyên tinh về việc thơ tả thọ trì.

Lúc bấy giờ có ông Hoàng-Văn Học-Sĩ là Trương-Tĩnh trước kia rất giỏi về văn chương. Ngài thỉnh ông ấy về am trên núi để viết kinh, khi viết thì ngâm các thứ hương. Vừa tả xong hết bộ, lại cảm đến một con chim lạ bay đến bàn kinh, coi bộ nó tự nhiên quen dạn dường như đã nuôi lâu rồi.

Niên hiệu Trinh-Quán năm đầu, chính tay ngài Pháp-Thành có tả Kinh Pháp Hoa mà ngồi ở ngoài trời trống trải. Nhon có việc đi qua chỗ khác chưa kịp dẹp cát, kế gặp trận mưa to lai láng. Khi về tới

xem lại, cả bàn chỗ tả kinh đều khô ráo, mà nơi khác đều bị trôi ngập hết.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

2.- THÍCH PHÁP THÁI

Đời Tùy, ngài Thích-Pháp-Thái, người ở Long-Sơn, châu My, thường tụng trì tụng Kinh Pháp Hoa. Chính tay ngài có tả một bộ kinh, có nhiều điềm linh ứng hiện. Khi tả xong bộ, đem đến châu Ích để sơn thếp, đi ngang qua cầu Xạ-Kiều bỗng xảy tay rớt xuống sông, tìm kiếm mãi không được. Ngài quá buồn bã nghẹn ngào khóc không ra tiếng, cứ quanh quẩn mãi trên bờ rồi dưới mé sông cũng chẳng thấy gì. Bỗng trông thẳng xuống bãi bùn, thấy có một cái dây, liền bảo người tới lấy coi thử té ra dây kinh của ngài nhờ để cỏ bên trong nưng đỡ nên không thấm ướt. Ngài vui mừng chẳng xiết, lập tức đến thành đô sơn thếp rồi dùng cây đàn-hương làm bìa và trang nghiêm rất đẹp.

Sau ngài đem về cúng vào chùa. Mỗi đêm mùi hương lạ bay khắp chùa. Ngài chuyên cần trì tụng cứ hằng đêm một bộ Kinh Pháp Hoa.

Lúc bấy giờ có ngài Bưu pháp-sư giảng kinh ở đó, tối lại đến chỗ ngài tụng kinh, thấy có nhiều

người âm thầm hiện đến, đều quì gối chấp tay trước bàn. Ngài Bưu pháp-sư thấy thế liền toát mồ hôi mà lui ra.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

3.- THÍCH ĐÀM VẬN

Ngài Thích Đàm Vận người ở Định-Châu, xuất gia thuở còn nhỏ, thường tụng Kinh Pháp Hoa. Ngài từng dạo khắp non Ngũ-Đài thấy đủ các tướng linh dị. Ngài dừng chân ở lại đài phía Bắc nơi chùa Mộc-Quai trải qua thời gian hơn hai mươi năm, chuyên tu thiền quán niệm tụng không dứt.

Cuối đời Tùy, quốc gia rối loạn. Lúc đó ngài đã bảy mươi tuổi, ở ẩn trong non Tỳ-Can, luôn ngày đêm tinh tấn nhiếp tâm, chuyên tu không hề trễ nải. Ngài thường có chí nguyện tả Kinh Pháp Hoa, mãi tới mấy năm chưa được như ý muốn. Bỗng đâu có chàng thư sinh đến bạch rằng: “Bạch thầy, con rất giỏi về việc tả kinh, vậy con xin ở đây làm việc để mãn chí nguyện của thầy”. Bèn dọn một gian tịnh thất tinh nghiêm, chàng thư sinh vào thất ngậm hương ngồi yên lặng mà tả kinh. Khi ra ngoài thì dè giữ ba nghiệp, lúc vào thất thời tắm gội sạch sẽ. Chưa đầy một tuần đã tả xong bộ

kinh, liền đem cúng dường cho ngài Đàm Vận, rồi không thấy chàng thư sinh đâu nữa.

Sau nhơn giặc Hồ nổi loạn xâm nhiễu, ngài bèn đem kinh giấu trong hang núi, rồi chạy loạn đến mấy năm. Khi giặc đã yên, trở về kiếm kinh, bèn thấy trong lùm cỏ dưới ven núi. Rương tráp đều hư nát, mà quyển kinh màu sơn còn tốt như xưa.

Chuyện này chính mắt ngài Tuyên-Luật-Sư thấy, vào khoảng niên hiệu Trinh-Quán năm thứ mười một.

(Rút trong bộ Pháp-Uyển Châu-Lâm)

* * *

4.- NGƯỜI VỢ HẦU ÔNG TÔ TRƯỜNG

Trong niên hiệu Võ-Đức, có quan Thứ-Sử tên Tô-Trường. Lúc đi trấn nhậm, đến sông Gia Lâm bỗng gặp trận sóng to gió lớn nên thuyền bị úp. Người nhà của ông bị chết chìm hơn sáu mươi, chỉ có một người vợ hầu của ông vì thường chuyên tụng Kinh Pháp Hoa, nên khi nước tràn vào thuyền, nàng liền đội tráp kinh phát thệ rằng: “Thà chịu chết chìm với kinh này, chớ quyết định không rời”.

Trong cơn bấp bênh theo làn sóng hãi hùng, không ngờ có thần lực gia hộ, phút chốc nàng được tấp vào bờ, vì nương theo kinh được thoát nạn chết chìm. Nàng vội vàng mở tráp ra xem, kinh vẫn khô như trước không bị ướt tờ nào.

(Rút trong bộ Pháp-Hoa Trì-Nghiệm)

* * *

MƯỜI CÔNG ĐỨC ẤN TỔNG KINH, TƯỢNG PHẬT

- 1) Một là những tội lỗi đã tạo từ trước, nhẹ thì được tiêu trừ, nặng thì chuyển thành nhẹ.
- 2) Hai là thường được các Thiện Thần ủng hộ, tránh được tất cả tai ương hoạn nạn, ôn dịch, nước lửa, trộm cướp, đao binh, ngục tù.
- 3) Ba là vĩnh viễn tránh khỏi những quả báo phiền khổ, oán cừu, oan trái của đời trước cũng như đời này.
- 4) Bốn là các vị Hộ Pháp Thiện Thần thường gia hộ nên những loài dạ xoa, ác quỷ, rắn độc, hùm beo tránh xa không dám hãm hại.
- 5) Năm là tâm được an vui, ngày không gặp việc nguy khốn, đêm ngủ không thấy ác mộng. Diện mạo hiền sáng, mạnh khỏe an lành, việc làm thuận lợi, được kết quả tốt.
- 6) Sáu là chí thành hộ pháp, tâm không cầu lợi, tự nhiên y thực đầy đủ, gia đình hòa thuận, phước lộc đời đời.
- 7) Bảy là lời nói việc làm Trời, người hoan hỷ, đến đâu cũng được mọi người kính mến ngợi khen.

- 8) Tám là ngu chuyển thành trí, bệnh lành mạnh khỏe, khốn nghèo chuyển thành thịnh đạt. Nhàm chán nữ thân, mệnh chung liền được nam thân.
- 9) Chín là vĩnh viễn xa lìa đường ác, sanh vào cõi thiện, tướng mạo đoan nghiêm, tâm trí siêu việt, phước lộc tròn đầy.
- 10) Mười là hay vì tất cả chúng sanh trồng các căn lành. Lấy tâm cầu của chúng sanh làm ruộng phước điền cho mình. Nhờ công đức ấy đạt được vô lượng phước quả thù thắng. Sanh ra nơi nào cũng thường được thấy Phật, nghe Pháp, phước huệ rộng lớn, chứng đạt lục thông, sớm thành Phật quả.

ẤN QUANG TỔ SƯ DẠY:

Ấn tống Kinh, tượng Phật được công đức thù thắng như vậy, nên gặp khi chúc thọ, thành hôn, cầu phước, thoát nạn, sám hối, cầu tiêu trừ tật bệnh, cầu siêu độ hương linh, hãy tinh tấn phát tâm Bồ Đề ấn tống để trồng cội phước đức cho chính mình và thân bằng quyến thuộc.

Quyển **KINH PHÁP HOA**
này do một số Phật tử tại
CANADA, GERMANY và USA
phát tâm ấn tống.

Xin hồi hướng công đức ấn tống kinh này
đến tất cả chúng sanh sớm thành Phật đạo.